

3 1761 04571588 5

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

Digitized for Microsoft Corporation
by the Internet Archive in 2007.

From University of Toronto.

May be used for non-commercial, personal, research,
or educational purposes, or any fair use.

May not be indexed in a commercial service.

Photius, patriarch of constantinople

DER ANFANG

DES LEXIKONS DES PHOTIOS

HERAUSGEGEBEN VON

R. REITZENSTEIN

MIT 2 TAFELN IN LICHTDRUCK

1907

LEIPZIG UND BERLIN

DRUCK UND VERLAG VON B. G. TEUBNER

235832
19. 7. 20.

ALLE RECHTE, EINSCHLIESSLICH DES ÜBERSETZUNGSRECHTES, VORBEHALTEN.

Germany

Digitized by Microsoft®

EDUARD SCHWARTZ

GEWIDMET

Vor einigen Jahren erwarb Herr Geheimrat Valentin Rose für die Königliche Bibliothek zu Berlin eine Handschrift, welche den bisher verlorenen Anfang des Lexikons des Photios enthielt. Da seine Gesundheit ihm leider nicht gestattete, nach seiner ursprünglichen Absicht den Fund selbst zu verwerten, bat er gegen Anfang des verflossenen Winters, mich die Veröffentlichung zu übernehmen, und bestand, wiewohl ich auf andere Möglichkeiten hinwies, so gütig und liebenswürdig auf diesem Wunsch, daß ich glaubte, mich der Aufgabe nicht entziehen zu dürfen. Er stellte mir zugleich eine Beschreibung der Handschrift zur Verfügung, die ich im folgenden Abschnitt ohne wesentliche Veränderungen biete. —

Ich habe, als mir eine kurze Prüfung der Handschrift zeigte, welch hervorragenden Wert sie für unsere Kenntnis des attischen Dramas wie der atticistischen Literatur hat, geglaubt, sie so schnell als möglich allgemein bekannt machen zu sollen, und hoffe, daß billig denkende Fachgenossen von mir nicht mehr als Treue der Abschrift verlangen werden. Zu einer Zeit, wo immer neue Reste der klassischen Literatur in den Papyri auftauchen, halte ich es für Unrecht, aus leerer Eigensucht zurückzuhalten, was zu ihrer Bestimmung und Ausnutzung dienen könnte und hoffentlich dienen wird. Um so mehr beklage ich, daß Umstände, die zu ändern nicht in meiner Gewalt lag, die Arbeit Monate lang gehemmt und die Ausgabe verzögert haben. Für die tatkräftige Unterstützung, die mir während der Drucklegung mein lieber Freund E. Schwartz bot, danke ich auch an dieser Stelle, und aufrichtigen Dank schulde ich auch den Leitern der Berliner Bibliothek, welche mir die neue Handschrift sowie den zur Quellenanalyse unentbehrlichen *cod. Berol. quart.* 13 auf längere Zeit nach Straßburg gesendet haben.

* * *

Die Handschrift, *cod. Berol. graec. oct. 22*, von mehreren Händen auf Pergament Ende des XI. oder Anfang des XII. Jahrhunderts geschrieben, soll nach der Angabe des Verkäufers aus Macedonien stammen. Sie ist vorn und hinten verstümmelt, auch im Innern defekt; von dem alten Einband ist nur der hintere Deckel (Holz mit schwarzem Leder überzogen) erhalten. Sie zählt jetzt 111 Blätter, jedes $15,2 \times 11,8$ cm groß; Schriftraum in der Regel $10,7 \times 7,8$. Für den Charakter der Schrift vergleiche die beigegebenen Tafeln. Die Folge der Quaternionen ist:

Blatt 1—7 (zu Anfang ein Blatt verloren)

8—15

16—23

24—31

32—39

40—46 (zum Schluß ein Blatt verloren)

47—54

55—60 (zu Anfang und Schluß je ein Blatt verloren)

61—68

69—76

77—84

85—92

93—100

101—108

109—111. (Nur noch dieser Quaternio kann, vielleicht sogar schon verstümmelt, in der Handschrift gestanden haben; der Rest war in einen zweiten, jetzt verschollenen Band gebunden).¹⁾

Es war eine Miscellanhandschrift, hergestellt wohl für die Bedürfnisse eines kleineren Klosters. Der Inhalt ist folgender:

1^r—38^r 1) fol. 1—38^r: Hymnen (κανόνες) auf die Hauptfeste des Jahres mit Kommentar, beginnt in der Mitte des Pfingsthymnus des Johannes Damascenus (Migne 96, 837 A); die erste Seite ist fast unleserlich. Hierauf fol. 2^r κανὼν εἰς τὴν ἀγίαν μεταμόρφωσιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Κοσμά μοναχοῦ φέρων ἀκροστιχίδα τήνδε: Χριστὸς ἐνὶ σκοπιῇ céλας ἄπλετον εἶδεος ἦκε = Migne 98, 491. Hierauf fol. 9^r κανὼν ἕτερος εἰς τὴν αὐτὴν ἑνδοξὸν ἐορτὴν τοῦ σωτῆρος φέρων

1) Ich habe ihn vergeblich durch Freunde und Schüler auf den Altertumsmärkten zu Athen, Kairo, Jerusalem, Smyrna und Beirut suchen lassen.

ἀκρόστιχον ἱαμβικόν· Μωσῆς θεοῦ πρόσωπον ἐν Θαβῶρ ἴδε. ποίημα Ἰωάννου ἀδελφοῦ (ᾠ) = Migne 96 p. 847, doch ist der Berliner Text beträchtlich reicher. Hierauf fol. 15° Κανὼν εἰς τὴν πάνσεπτον κοίμῃσιν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου. ποίημα Κοσμᾶ μοναχοῦ φέρον ἀκρόστιχον ἱαμβόν· πανηγυρίζουσιν οἱ θεόφρονες. Nicht bei Migne gedruckt, aber erwähnt von Kollarius Not. ad Lamb. V 579. Hierauf fol. 23° ἕτερος κανὼν εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτήν. Anfang: Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. Vgl. Kollarius a. a. O., der wohl mit Recht die Urheberschaft des Johannes Damascenus, auf den die Reihenfolge schließen läßt, in Zweifel zieht. Hierauf fol. 30° κανὼν εἰς τὴν ὑψωσιν τοῦ τιμίου σταυροῦ ποίημα Κοσμᾶ μοναχοῦ φέρον ἀκρόστιχον ἱαμβικόν τόνδε· σταυρῷ πεποιθὼς ὕμνον ἐξερεύομαι. Γρηγορίου. Letzterer Name bezieht sich wohl auf den unmittelbar folgenden Kommentar, vgl. Fabricius Bibl. gr. XI 174 n. Der Hymnus ist abgedruckt Migne 98, 501.

2) Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καπ- 38^v—46^v
παδοκίας Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ οὐρανοφάντορος ἱστορία μυστα-
γωγικὴ ἐκκλησιαστικὴ. Anfang Ἐκκλησία ἐστὶ ναὸς θεοῦ, τέμενος
ἅγιον, οἶκος προσευχῆς, Ende verstümmelt (in der Erklärung der
vierten Bitte des Vaterunsers): καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ. Das
unter vielen berühmten Namen umlaufende Werk ist unter dem des
Germanus ediert Migne 98, 384.

3) 47^r—49°. Zu Anfang verstümmelt. Drei Gedichte über das 47^r—49°
Fasten der Mönche; Anfang jetzt: ἡμέραις ταύταις | ἀλλὰ γε καὶ οἱ
μετ' αὐτοὺς ἡμῶν θεοὶ πατέρες | ἀκρίβειαν ὀρίζουσι φοβερὰν καὶ
μεγάλην. Blatt 47° beginnt neuer Abschnitt: καρακοστὴ εἰσέρχεται
ἁγία καὶ μεγάλη (zitiert wird Θεόδωρος ὁ μέγας). Blatt 49° neuer
kurzer Abschnitt, beginnt: Ἐν μόναϊς δὲ ταῖς τέσσαρσιν οὕτως ἐστια-
θήκη, endet 49°: καὶ μάτην προφασίζονται τὸν ἀρτζιβούριν οὗτοι. Dazu
Hand 2 am Rand ἔως ὧδε. Also scheint schon das Original ver-
stümmelt gewesen zu sein.

4) 49°—50° Περὶ τῆς ἁγίας θεοτόκου ὧδε. Ἀβτὰ ὁ ἱερῆ ἐξ οὗ 49°—50°
ἀδῶς ὁ καὶ βαρραχίας ἀγγαῖος Ζαχαρίας (rot). οὗτος ἔλαβε τὴν ἐλισαβέτ,
endet mit dem Tode des Joseph: καὶ μετὰ τὸ ὑποστρέψαι εἰς ναζαρέτ
ἐτελεύτησεν ἐτῶν ρι'.

5) 50°—51^r Τοῦ ἁγίου Μαξίμου· τί σημαίνει τὸ μοναχικὸν σχῆμα 50°—51^r
καὶ πρὸ τούτου τί ἡ ἀπόκαρσις τῶν τριχῶν. Anfang Ὡς περ πάντων
τῶν ἐν τῷ σώματι. Ende: τοῦ εἰκότος οὐχ ἁμάρτοι.

- 51^r—51^v** 6) 51^r—51^v περὶ ἡλέκτρου τοῦ Ψελλοῦ. Anfang: Περὶ τὰ Ἰνδικὰ μέρη ποταμὸς ῥεῖ, Ende: ὥσπερ κύτος. Anders Psellos *de lapid.* c. 9. Ideler *Phys. et med.* gr. I 245.
- 51^r—52^r** 7) 51^r—52^r Σιβύλλης ἱερείας Ἀπόλλωνος ἀπόφθεγμα περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκ θείας μόνης ἐπιπνοίας εἰς ἔλεγχον τῶν εἰδωλολατρῶν ἐξ ἀκουσίου γνώμης προθεσπιζούσης πρὸ τοσοῦτων ἐτῶν τὸν Χριστόν, τὸν σταυρὸν καὶ τὴν μέλλουσαν κρίσιν ἔν τε τοῖς στοιχείοις καὶ τῇ ἀκροστιχίδι· Ἰησοῦς Χριστὸς θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός. αὕτη ἡ ἀκροστιχίς. Anfang: Ἰδρώσει γὰρ χθῶν, κρίσεως σημεῖον ὅτε ἔσται. Ende: σωτὴρ, ἀθάνατος βασιλεὺς, ὁ παθὼν ἔνεχ' ἡμῶν.
- 52^r—52^v** 8) 52^r—52^v Πόθεν γενεαλογεῖται ἡ ὑπεραγία δέσποινα ἡμῶν καὶ θεοτόκος Μαρία. Anfang: Βούλεται δὲ ὁ λόγος ἀποδείξει τὴν τε Μαρίαν. Ende: Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν ἐξάδελφον.
- 52^v—55^r** 9) 52^v—55^r Κανόνες τοῦ παναγιωτάτου Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου. ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τούτου συνάξεων καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἁγίων πατέρων περὶ διαφορῶν κεφαλαίων. περὶ ἐκκλησιῶν τῶν παρὰ αἰρετικῶν ἐνθρονιασθειῶν κανὼν πρῶτος. Anfang: Τὰς ἐκκλησίας τὰς ὑπὸ αἰρετικῶν ἐνθρονιασθείας παρακελευόμεθα. Ende: οἰκοδομεῖτω ὁ τὰ ἐπιτίμια δεδωκώς. Hierauf 54^r—55^v Ἐκ τοῦ αὐτοῦ (rot) . . ουπτ χρῆ ψάλλειν τὸν ἄμωμον. Ende: γεύσασθαι βρώσεως. τέλος τῶν κανόνων τοῦ ἁγίου Νικηφόρου. ἐγράφησαν ταῦτα ἐξ ἐτέρων κανόνων δι' αὐτοῦ.
- 56^r** 10) 56^r Τοῦ αὐτοῦ· εἰς τοὺς κανόνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων εὕρομεν, ἔαν γυνὴ γεννήσῃ καὶ ἔστιν ἐν κινδύνῳ, endet: μήτε μὴν ἄψῃται αὐτοῦ τὸ σύνολον. Hierauf Ἄλλο διήγημα τοῦ αὐτοῦ: Ἄλλην εὕρομεν ὅτι ἔαν τελεία γυνὴ γενομένη χριστιανὴ καὶ (rot) μετὰ μίαν . . endet: ἕως οὗ καθαρισθῇ ἡ νεοφώτιστος.
- 56^r—56^v** 11) 56^r—56^v Λύσεις διαφορῶν ἐρωτημάτων Πέτρου τοῦ τιμιωτάτου χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας. Anfang: Ἐρώτησις: εἰς πόσον ὀφείλει βαπτίζεσθαι τὸ παιδίον. Ende: οὐ χρῆ δέχεσθαι, ὑπὸ ἐπιτιμίων γάρ εἰσιν. = Migne 119, 1093.
- 56^v—57^r** 12) 56^v—57^r Ἅτερον κεφάλαιον κανονικὸν τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Anfang: Οὐ γὰρ ἀπλῶς πρὸς τὸ τῶν ἁμαρτημάτων μέτρον δεῖ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν. Ende: ἄλλο γάρ ἐστι νηστεία καὶ ἄλλο ἐγκράτεια.
- 57^r** 13) 57^r Πέτρου καὶ Παύλου διατάξεις περὶ τῶν ὥρων, διὰ τί

ὁφείλουσι ψάλλεσθαι, Anfang: Εὐχὰς ἐπιτελεῖτε ὀρθρῳ καὶ τρίτῃ ὥρᾳ . .
Ende: ἐργασίαν τῶν τοῦ φωτὸς ἔργων.

14) 57^r—58^r Τίνος χάριν μετὰ δέκα ἡμέρας τῆς ἀναλήψεως τοῦ 57^r—58^r
κυρίου τὸ πνεῦμα κατήλθε. Φαεὶ τινὲς τῶν τὰ θεῖα πεπαιδευμένων,
endet: ἡμερῶν νηστείας.

15) 58^r—58^v Εἰς πάντασμα ἡγουν εἰς ρεύσιν. Gebete: Ἀνιστά- 58^r—58^v
μενος εὐθέως, endet: εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

16) 58^v—67^v Ἀναστασίου πρεσβυτέρου καὶ ὁμολογητοῦ ἐρμηνεία 58^v—67^v
τῶν ἑωρτῶν ἐν συντόμῳ. Anfang: Καὶ ἵνα ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἑορτῶν
ἄρξωμαι· κάββατον. Ende: εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

17) 68^r—111^v Lexikon des Photios (vgl. unten).

68^r—111^v

* * *

Von dem Anfang des Lexikons des Photios sind uns drei Handschriften erhalten: 1) zwei Blätter des *cod. Galeanus* (*g*) enthaltend: a) Prolog und Anfang bis zur Glosse Ἀά; b) die Glossen Ἀγχίνοια — Ἀδιάκριτος. 2) zwei größere Bruchstücke in dem *cod. Atheniensis* 1083 (*a*) Blatt 1—4 enthaltend die Glossen Ἀβραμιαῖος — Ἀγάττει und Ἀγκιστρέυει — Ἀδράτεια herausgegeben von C. Fredrich und G. Wentzel, Nachr. d. K. Gesellschaft d. Wissenschaft. Göttingen 1896 S. 309ff. 3) das Berliner Bruchstück (*b*), das lückenlos von dem Prolog bis zur Glosse Ἀπαρνός reicht. Es fragt sich zunächst, wie die drei Handschriften zueinander stehen.

Cod. g

Cod. a

Cod. b

Ich beginne mit einer Äußerlichkeit. Blatt 1 des *cod. g* entspricht im wesentlichen Blatt 68 des *cod. b*; nur wenige Zeilen umfaßt letzteres mehr, die noch dazu fast durch die größere Länge der Überschrift in *g* aufgewogen werden. Das zweite Blatt des *cod. g* fängt genau mit derselben Glosse an wie Blatt 76 des *cod. b* und umfaßt nur fünf Worte mehr als dieses. Also sind beide Handschriften dem gemeinsamen Archetypus in der äußeren Anlage genau gefolgt. Minder genau entspricht *a*, doch entspricht Ἀβραμιαῖος bis Ἀγάττει fast genau zwei Blättern von *b* (70^r Mitte — 72^r Mitte) die Lücke von hier bis Ἀγκιστρέυει einem Blatt von *b* (bis 73^r Mitte), der erhaltene Rest bis Ἀδράτεια (Anfang) etwa vier und einem halben Blatt in *b* (77^v obere Hälfte), was sich vielleicht auch daraus erklärt, daß das letzte Blatt in *a* nicht vollgeschrieben ist.

Vergleichen wir nun *b* und *g*. Sie sind verschieden in der

Autorenbezeichnung; die Widmung, welche *g* nicht mehr in der ursprünglichen Form hat, fehlt in *b*; das Wort πρόλογος ist richtiger gestellt. Dagegen sind am Schluß der Vorrede in *b* zwei törichte Randscholien in den Text aufgenommen; das eine hat *g* ebenfalls im Text, das andere in richtiger Stellung am Rande. Hierauf bieten beide eine neue Überschrift in verschiedener Fassung. Wir folgern ohne weiteres: der gemeinsame Archetypus stand schon ziemlich weit von Photios entfernt. Eine Bestätigung bietet S. 2, 16 der Fehler πενοῦντι, in dem *b* und die erste Hand von *g* übereinstimmen, 3, 7 die Schreibung πράξακαμέλλω *b* πράξακα μέλλω *g*, eine weitere sofort in dem nächsten Stück S. 29, 16, wo für χαρμίδη ἐπεὶ sowohl in *b* wie in *g* geschrieben ist χαρμὶς δ' ἐπεὶ (vgl. Wentzel a. a. O. 312); da das VI. Lexikon Bekkers (das Bachmannianum) χαρμίδι hat, so hat Photios sicher dies oder χαρμίδη geschrieben. Eine zufällige Beschädigung einer Handschrift führte die Schreibung des Archetypus von *bg* herbei, und von demselben Archetypus hängt, wie schon Wentzel richtig erkannte, auch *a* ab, der χαρμὶς ἐπεὶ bietet. Eine weitere Bestätigung bietet die ebenfalls schon von Wentzel hervorgehobene Stelle 28, 26, wo ἄχορα richtig ist. Da das Bachmannianum ἀχώρα, Suidas ἄχορα liest, wird ein Schreiber im Photios über ω ein ο gemalt haben. Ein zweiter fand es etwas von der Stelle gerückt und las

Θ für O; so erklärt sich nun in *bg* ἀχώρα, in *a* ἀθαχώρα. Alle drei Handschriften geben in solchen Dingen den Archetypus fast sklavisch wieder. Um so auffälliger sind die willkürlichen Veränderungen im Hauptbestand. So läßt *a* eine Reihe von Glossen fort, die durch die Übereinstimmung von *b* und *g* als echt erwiesen werden. Andererseits sucht *b* nach Möglichkeit Glossen des gleichen oder ähnlichen Lemmas miteinander zu verbinden. Wie ungeschickt er dabei z. T. verfuhr, mögen Glossen wie S. 100, 27 Ἀμφιθαλής oder 106, 7 Ἀνάβαλλε zeigen. Überall sucht er nach Kürze und meidet es daher möglichst, die Lemmata zu wiederholen, ersetzt sie vielmehr an zweiter Stelle durch ἢ oder καί. Ebenso vermeidet er denselben Schriftstellernamen zweimal anzuführen und schreibt an zweiter Stelle lieber ὁ αὐτός. Andererseits hat er an den Rändern auch eine Anzahl von Glossen z. T. aus denselben, z. T. aus neuen Quellen hinzugefügt. Umgekehrt hatte Schreiber *a* eine Anzahl von Glossen zunächst fortgelassen, dann aber seinen Entschluß geändert

und sie alle außer der Reihe nachgetragen.¹⁾ Jeder Schreiber bewegt sich eben in diesen Werken unendlich viel freier als bei der Kopie wirklicher Schriftsteller. Für den Herausgeber erwächst die peinliche Pflicht auszuwählen, welcher Fassung er folgen will. Ich beschränke mich in dieser vorläufigen Ausgabe natürlich auf die Fassung *b*.

Konsequent läßt sich das freilich kaum durchführen. Weder läßt sich in jedem Einzelfall mit Sicherheit bestimmen, was *b* mit Absicht ausließ, was aus Versehen übersprang, noch läßt sich trotz der reichen Parallelüberlieferung stets entscheiden, welche Fehler Photios im Text schon vorfand, welche er neu hinzufügte. Ich habe von Fall zu Fall entschieden und öfters, um das Verständnis nicht allzusehr zu erschweren, den Vorwurf der Ungleichmäßigkeit nicht gescheut.

Die Parallelüberlieferung, die ich eben erwähnte, anzuführen, ist selbstverständlich Pflicht des Herausgebers. Den Weg hat Wentzel in seiner Ausgabe der athenischen Fragmente gewiesen. Freilich habe ich mir etwas engere Schranken gesetzt. Das sechste Lexikon Bekkers (B), das im wesentlichen den gleichen Bestand bietet und nur ganz selten und offenkundig interpoliert ist, wird dem Benutzer kaum Schwierigkeiten bieten. Bei Suidas wird es allerdings einiger Übung bedürfen, die aus anderen Quellen eingefügten Zusätze schnell zu erkennen; doch hätte eine Analyse seiner Glossen den Apparat ungebührlich überlastet. Bei den Verweisen auf die Etymologika mußte das Gudianum leider übergangen werden, da die einzige Ausgabe unbenutzbar, ja irreführend ist. Für das Genuinum konnte ich natürlich meine eigenen Abschriften und Kollationen benutzen. Nur muß sich der Leser erinnern, daß uns der Anfang bis zur Mitte von A α - nur in der stark verkürzten, stellenweise unleserlichen Florentiner Handschrift erhalten ist. Was zur Beurteilung der jüngeren Überarbeitungen nötig ist, habe ich in der Geschichte der griechischen Etymologika auseinandergesetzt und erinnere hier nur den Leser daran, daß in das Etymologicum magnum Zusätze aus einem (schon interpolierten) Diogenian-Lexikon aufgenommen und z. T. noch in festen Reihen überliefert sind, sowie ferner, daß sowohl in Symeons Etymologicum wie in die aus ihm abgeleitete μεγάλη γραμματική

1) Vgl. das unten S. XLVII A. über das Etymologicum genuinum Bemerkte.

(codd. CD) Zusätze aus einem jungen rhetorischen Lexikon ge-
drungen sind, das wegen seines Verhältnisses zu Phrynichos für uns
Wichtigkeit hat. Da meine handschriftlichen Notizen nicht aus-
reichen, habe ich meist auf Gaisfords Noten, in denen nur cod. D
benutzt ist, verweisen müssen. Besonders hervorgehoben ist nur,
was aus demjenigen ῥητορικόν stammt, welches im Genuinum benutzt
ist, weil man dieses bisher für identisch mit Photios hielt. Anzu-
führen, wie oft eine nachweislich andere Quelle in einzelnen Er-
klärungen mit Photios übereinstimmt, konnte ich mich in der Regel
nicht entschließen. Auch aus Eustathios sollte zunächst nur in
Frage kommen, was durch sicheres Zeugnis für Aelius Dionysius
oder Pausanias oder doch wenigstens ein rhetorisches Lexikon be-
zeugt ist. Die Verweisungen auf Hesych habe ich nur mit einem
gewissen Bedenken in der Fülle zugefügt, daß der Leser selbst ent-
scheiden muß, ob die Angabe aus Cyrill oder Diogenian oder der
atticistischen Interpolation entnommen ist. Die paroimiographische
Überlieferung endlich habe ich ganz beiseite gelassen, da sie be-
sondere Behandlung demnächst finden wird. Daß neben Pausanias jetzt
noch mindestens Phrynichos und Eirenaïos als Quellen des Photios in
Frage kommen, ließ mir eine beiläufige Behandlung der Frage als
untunlich erscheinen.

Zu den einzelnen Lemmata die Stellen der Autoren zu fügen,
auf welche sie sich beziehen, habe ich nur dann versucht, wenn es
mir für die Quellenfrage wichtig erschien; im allgemeinen sind sie
im Interesse der Übersichtlichkeit des Druckes fortgelassen.

Der vorläufige Abdruck dieses Stückes, welcher einer vollen
Ausgabe des gesamten Photios nur vorarbeiten soll, hat keinen
andern Zweck, als einerseits die wichtigen neuen Texte rasch all-
gemein bekannt zu machen, andererseits neuen Anstoß zur Erörte-
rung und zum Streit über die Grundfragen der Entstehung und Zu-
sammensetzung des Werkes zu geben, die vor jener so dringend
notwendigen Ausgabe erledigt werden müssen. Zu beiden Punkten
gestatte der Leser noch ein paar möglichst kurze Bemerkungen,
denen ich allerdings das Wort vorausschicken muß, mit welchem
ein altrömischer Kollege sich über die handgreifliche Unzulänglich-
keit seines Werkes tröstete: *illa quae . . maioribus nostris ademit
oblivio, subito secuta sedulitas Muci et Bruti retrahere nequit; non si
non potuero indagare, eo ero tardior, sed velocior ideo si quierō.*

*

*

*

Die neuen Fragmente, in denen viele den Hauptwert des Fundes Roses sehen werden, stelle ich der Übersichtlichkeit halber kurz zusammen.

Für Aischylos ist der Gewinn ziemlich klein. Aus der Ὀπλων κρίσις gewinnen wir das Bruchstück eines Liedes, das den Schlafenden (Aias?) beschreibt, 39, 7 καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄησιν ὕπνον¹⁾, aus einem Liede der Νεανίσκοι 102, 13 πρὸς δ' ἐπὶ τοῖς ἀμφιλαφῇ πῆματ' ἔχων ἀθανάτων, aus einem Liede der Μυκοί 113, 15 εἶδον (ιδῶν?) | καλπάζοντας ἐν αἰχμαῖς. Den Ξάντριά wird fr. 413 N² zugewiesen (108, 13). Ohne Angabe des Stückes werden dem Dichter zugesprochen 47, 12 αἰδνόν, 86, 25 ἄμαξα für Schiff³⁾, 88, 7 ἀμαρτάδας (ionisch), 96, 15 ἀμυντρόν(?) und ἀνυνάνδρωσ(?) , 64, 7 ὀργάζειν (eher als ὀργάν).

Reicher ist die Ausbeute für Sophokles. Für das Stück Φρύγες, dessen Titel jetzt gesichert wird, gewinnen wir 151, 7 das Fragment: οὐ λήξετ', οὐ παύσεσθε τοῦδε τοὺς γάμους | ἀνυμναιοῦντες; Spricht vielleicht Cassandra bei der Hochzeitsfeier des Paris und der Helena? Dem Φιλοκτῆτης ἐν Τροίᾳ wird 101, 20 zugeschrieben: καὶ ῥάβδος ὡς κήρυκος Ἑρμαία διπλοῦ | δράκοντος ἀμφίκρανος.³⁾ Wir lernen aus 120, 28, daß in der Nausikaa Odysseus wie bei Homer seine Abenteuer erzählte; von dem Mastbaum, den der Strudel ihm wieder emporsendet, scheint er zu sagen (τὸ . . .) ὄχημά μοι | ἐπᾶραν ἡκύχως ἀναρροῖβει πάλιν.⁴⁾ Wir sehen aus Hesych, dem ich Stückbezeichnung entnommen habe, daß schon Aischylos ἀναρροῖβειν für Atmen (Einatmen und Ausatmen) gebraucht hat. Od. 12, 236 ff. wird ἀναρροῖβησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ ja scheinbar zerlegt: ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε . . . ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε. So hält sich Sophokles hier an 12, 437 ὅφρ' ἐξεμέσειεν ὁπίσσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς. — Hervorragende Bedeutung messe ich dem 64, 8 erhaltenen Fragment des

1) Die Wendung ist in die alexandrinische Poesie übernommen, vgl. Theokr. 24, 47 ὕπνον βαρὺν ἐκφυγῶντας, aus ihr in die römische, vgl. Vergil Aen. IX 326 *qui forte tapetibus altis exstructus toto proflabat pectore somnum* und Prop. I 3, 7 *visa mihi dulcem spirare quietem*.

2) Vgl. Suppl. 33 εὐν ὄχῳ ταχυήρει, Catull 64, 9 *volitantem flamme currum*.

3) Vgl. fr. 638 (Hes.) δράκοντα τὸ κηρύκιον, Σοφοκλῆς Φιλοκτῆτη und für Ἑρμαῖος fr. 815 Ἑρμαῖον κάρα.

4) Etwas anders gestaltet E. Schwartz den Anfang und schlägt vor ὄχη μάλα | ἐπᾶραν, ἡκύχῃ δ' ἀναρροῖβει πάλιν. Zu ὄχημα vgl. das Epigramm auf Arion bei Aelian *de anim.* XII 45.

Αἰγεύς bei: κλωστήρι χειρῶν ὀργάσας κατήνυε | σείραϊα δεσμά.. Das marathonische Abenteuer war, wie die weiteren Worte des Grammatikers zeigen, in einem Botenbericht geschildert (vgl. fr. 20); in dem Stück kehrte Theseus siegreich ins Vaterhaus zurück. — Aus der Κρέουσα gewinnen wir 119, 6 den Trimeter: τί δ' ὦ γεραιέ; τίς ε' ἀναπτεροῖ φόβος; Aus dem Τυνδάρεωσ 89, 20 das lyrische Fragment: ἀμβλυφαεῖ δ' ὄμμ' ὑπὸ γήρωσ und ein zweites aus dem Μελέαγρος 95, 23 στεφάνοις | κράτα καταμπυκοῖς.¹⁾ Kürzer sind die Angaben 86, 9, daß im Ἀλέξανδρος ein Zeitwort ἀμαλθεῖν für τρέφειν gebraucht war, 144, 9, daß im Θυέστης die Form ἀνοσήμευτον vorkam, 136, 28, daß ἀνηλόκιμα im Λαοκόων, 97, 6, daß ἀμύρους τόπους in den Ποιμένες stand.

Ohne Angabe des Stückes sind überliefert die lyrischen Fragmente 53, 11 τὸν προβῶμιον κλύω (?) δαίμον' αἵματοςπόδητον, 89, 3 ἀμάχετοι λοχαγοί und vielleicht 138, 5 εὐ δέδωκας ταῦτ' Ἀνησιδώρα. In Dialogpartien gehören 95, 13 das verkürzte Fragment ὥσπερ ἀμπρευτῆς ὄνος | αἰεῖ μαστιγούμενος, 94, 19 ἀμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει, 125, 22 χλωροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται, 141, 11 ὡς μηκέτ' ἀνθρωπιτὶ διαλέξῃ τάδε. Kürzer sind 136, 12 ἀνήγρετ' ἐξ ὕπνου (vgl. Il. 10, 138), 102, 16 κορμὸν ἀμφίκουρον, 111, 1 ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, 137, 7 ἀνημέρωτος γῆ, 68, 16 ἄκρος φρονεῖν oder ἄκρος δρᾶν, 156, 17 ἀπάντησις, 44, 17 αἰγίζει, 47, 20 αἰδροδίκη (vgl. Pindar Nem. 1, 96), 49, 18 αἰέλουρος, 58, 9 ἀκάμπιον, 88, 6 ἀμαρτάς, 89, 19 ἀμβλώψ oder ἀμβλωπός, 89, 15 ἀμβλουχία, 96, 15 ἀμύνανδρος, 95, 23 ἀμπυκοῖς (?) und ἀμπυκώμασιν, 113, 16 ἀνακαλπάζει, oder καλπάζει, 117, 7 = 138, 6 Ἀνασιδώρα und ἀνάγειν ἀμπελώνας, 126, 1 ἀνδραποδοκλόπος, 113, 21 ἀνάκλητος, 144, 10 ἀνούστερος und ἀνουστέρα (?), 151, 17 ἀνυμφος (?), 16, 25 ἀγήρατος (?), 153, 16 ἀολλεῖς (?), 155, 22 ἀπαλά. Das Fragment 675 wird 36, 18 berichtet; dem Ausdruck αἰίζων ἄχθος bei Aischylos entsprach bei Sophokles αἰίζων πένθος. Die alexandrinische Fortbildung αἰίζων ἔλκος <ἔρωτος> hat, wie zur Stelle bemerkt, Lukrez in seinem gewaltigen Prooemium benutzt.

Euripides.

Etwas seltener wird, wie zu erwarten stand, der dritte Tragiker, Euripides erwähnt. Dem Αἰγεύς gehören zwei Fragmente 138, 18

1) Es ist die Schilderung des Siegers, vgl. Phalaikos A. P. XIII 6,3 κικεύω καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν.

κρήνης πάροιθεν ἀνθεμόστρωτον λέχος und 141, 10 ἀνθρωποκτόνος. Den beiden nach Ἀλκμέων benannten Stücken werden zugeschrieben 39, 8 ὡς ἀμελές, ὦ δύστηνε, cῶμ' ἔχεις céθεν, — | ἐν τοῖςδ' ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι¹⁾ und 146, 27 ἀντιβαίνει. Der Ἀνδρομέδα gehört 89, 16 ἀμβλωπὸς ὄψις, dem Αὐτόλυκος die Mahnung an die Satyrn 127, 2 μὴδὲν τῷ πατρὶ | μέμφεσθ' ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἄνδριον, dem Ἐρεχθεύς 128, 22 ἀνέγγυοι γάμοι und 132, 24 ἀνέξοδον, dem Θυέστης 89, 18 ἀμβλώπας αὐγὰς ὀμμάτων ἔχεις céθεν²⁾, dem Θησεύς 89, 17 καὶ τῷ δ' ἔπεισι νυκτὸς ἀμβλωπὸν céλας, Dem Πολυῖδος wird 48, 18 das schöne lyrische Fragment δύστηνοι καὶ πολύμοχοι ματέρες αἰδῆ τίττουσαι τέκνα zugewiesen, dem Πρωτεσίλαος 95, 15 ἔπου δὲ μούνον(?) ἀμπρεύοντί μοι. Aus der Σθενεβοία und zwar aus einem Bericht, den Bellerophon, bei dem Flügelpferde stehend, über seinen Kampf mit der Chimaira erstattet, stammt 42, 21 παῖω Χιμαίρας εἰς cφαγὰς, πυρὸς δ' ἀθῆρ | βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθάλη πυκνὸν πτερόν.

Ohne Angabe des Stückes sind erhalten S. 103, 17 ὡς ἀμφιπρύμνω δύο μ' ἐλέγχετο λόγῳ, 91, 18 Ἀφιδνε, Γαίας υἱὲ τῆς ἀμήτορος (vielleicht aus dem Θησεύς oder Πειρίθοος), 151, 5 (zitiert ὁ Τραγικός): ἄνδρα δ' οἰκηκὺς ἄναξ | κριωπὸς Ἀμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε, 151, 22 ἄνω καὶ κάτω | τὰ πάντα κυγχέουσιν. Hierzu tritt S. 139, 14 die Angabe, Euripides nenne den Orpheus ἀνθηρὸς ποιητής, 90, 3 er brauche die Worte βρυττὸς (doch wohl βρυccὸς) μέγας. Endlich bezeugt 107, 5 ἀναβεβίωκα, 155, 22 ἀπαλά. Unsicher bleibt 122, 20 ἀνάστατα und 88, 15 ἀμαυρὰ γλῶσσαι (vgl. die Anmerkung).

Verhältnismäßig reich sind die kleineren Tragiker bedacht.

Auf Phrynichos entfallen drei Fragmente, 154, 7 ἐcθλὼν ἀπαγ- Phrynichos.
γελτήρα μᾶλλον ἢ κακῶν, 152, 16 ἄξιος θέας, 88, 6 ἀμαρτωλή.

Für Ion gewinnen wir für die Ἀλκμήνη 47, 17 καὶ μὴν ἅπαντα Ion.
τίκτεται πρῶτον γοναῖς | αἰδρα, πειραθέντα δ' ἐκδιδάσκειται³⁾, für die Ἀργεῖοι 113, 3 οὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά, für den Φοῖνιξ 47, 16 ἐκ τῶν αἰδρων und 98, 13 ὡς ἀμφοδὸν πέπραγα πανταχῇ

1) Das Glossenspiel ἄησις für χειμῶν erinnert fast an die spätere Tragödie. Auf Accius v. 60 *ut me depositum et maerentem nuntio repentino alacrem reddidisti atque excitasti ex luctu in laetitudinem* (vgl. auch v. 67) sei beiläufig verwiesen.

2) Zur Form vgl. den etwas jüngeren Rheseos 737 κατ' εὐφρόνην | ἀμβλώπας αὐγαί, κοῦ σε γινώσκω τορῶς.

3) Vgl. Sophokles fr. 776: ἅπαντα τὰ γένητα πρῶτον ἦλθ' ἀπαξ.

καλῶς, endlich für den Τεῦκρος 47, 15 ἡμεῖς τ' αἰδοῖοι πρὸς πέτρας¹⁾ ἐπταίομεν. Hierzu treten aus unbekannten Stücken 143, 26 ἀπροδοκῆτως κἀνοπλοὶ πορθούμεθα und 89, 24 νῦν δ' ἐγγὺς ἡοῦς, ἥνικ' οὐδέπω φάος|οὐδ' (eher ἀλλ') ἀμβλὺς ὄρθρος, offenbar nach Il. 7, 433 ἦμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἦώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ, also zugleich die älteste Interpretation dieser Stelle; ferner 121, 2 ἀναρσίας, 89, 19 ἀμβλωπός oder ἀμβλώψ, 99, 5 ἀμφὶ ἀνακτας (?). Der Prosa endlich, wohl den Ἐπιδημῖαι, gehört das überraschend hergestellte Fragment 40, 27 Ἴων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησί.

Nikomachos.

Seltsam ist, daß auch von Nikomachos²⁾ einige Bruchstücke erhalten sind, so 89, 22 aus dem Ἀλέξανδρος (vgl. Suidas) ein lyrisches Fragment Διὸς γὰρ οὐκ ἀμβλυδερκέες ὄμμα (Gegenbildung zu ὀδυδερκέες), ferner S. 53, 15 αἰμόφυρτα, 137, 3 δαίμων ἀνηλέητος Naucks erstes Fragment endlich erscheint 39, 3 in etwas geänderter Gestalt μέλπουσι τὴν ἀηδόνειον κλαγγήν, also wohl μέλπουσι κλαγγὴν τὴν ἀηδόνην u.

Agathon.

Dem Agathon fällt S. 87, 26 ein Trimeter zu ἀλλ' οὐκ ἄμαρ-

Demonax.

τυς ἢ χάρις δοθήσεται, dem Demonax (vgl. Nauck² p. 826) 45, 3 das

Thespis.

Wort αἰγίς, einem vermeintlichen Thespis 53, 10 αἰμοφθόρος. Für die

Adespota.

Ἀδέσποτα endlich bleibt 96, 20 ἀμυντής und ἀλκηστής sowie 99, 6 ὦ δέσποτ' Ἀμφιάραι, πολυτίμητ' ἄναξ, falls man nicht eine Parodie annehmen und etwa an den Ἀμφιάραιος des Aristophanes denken will. —

Da unser Werk zum großen Teil aus Phrynichos geschöpft ist, so sind die Fragmente der Komödie natürlich zahlreicher. Ich gehe sie in der Reihenfolge durch, die Kock ihnen gegeben hat.

Magnes.

Auf Magnes entfällt nur ein Wort 104, 23 ἀφορικός.

Kratinos.

Auch für Kratinos ist die Ausbeute nicht allzu groß. Doch geben wenigstens zwei Fragmente Wichtiges. Den Ἀρχιλόχοι wird S. 100, 20 ein Bruchstück zugewiesen, das nach der Überlieferung lautet εἶτ' ἀμφιετηριζομένας ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Daß das zweite Wort verdorben ist, erkannte Schwartz; eine sichere Besserung wird durch die Diogenianglosse 100, 26 Ἀμφιετιζομένας τὰς κατ' ἔτος (κατ' ἐνιαυτὸν Hes.) περιερχομένας gegeben; ἀμφιετιζομένας ὥραις

1) πέτραις cod. Vgl. Xenophon Anab. IV 2, 3, Polybios XXXI 19, 5 u. 20, 1.

2) Alle Fragmente sind einzig in dieser rhetorischen Tradition erhalten und gehören wohl einer einheitlichen Quelle an. Meinekes Bedenken (*Hist. crit.* 498) erweisen sich bei dieser Erweiterung des Materials als unberechtigt.

entspricht der Formel der großen oder sakralen Poesie περιτελλομένας ὥραις (Soph. Oed. R. 156; Aristoph. Aves 696; vgl. Pindar Ol. 4, 3). Es ist der Rest eines lyrischen Liedes. Nun zeigt fr. 10 (Ἑρακμονίδη Βάθιππε, τῶν ἁωρολείων), daß Kratinos Lieder des Archilochos nachahmte. So dürfen wir ohne weiteres das Fragment der Epoden 85 B⁴ heranziehen ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελής, ὦ ταῖρε, δάμναται πόθος. Ihm entspricht genau ἀμφιετιζομένας ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ. Vorausging, wie wir aus der Nachbildung des Horaz (*Petti, nihil me, sicut antea, iuvat*) wissen, ein Trimeter. Ich denke, daß Kratinos es zur Erhöhung der komischen Wirkung wagte, ihn mit dem apokopierten εἶτ' zu schließen, werde aber auch nicht widersprechen, wenn jemand annimmt, daß der zitierende Grammatiker nach εἶτ' Worte, die für ihn gleichgültig waren, weggelassen hat. Eine Bestätigung meiner Wiederherstellung sehe ich in einer von Kock zu Unrecht verschmähten Konjekture Meinekes, welcher dasselbe Metrum in dem von Athenaios IX 410d erhaltenen neunten Fragment des Kratinos herstellen wollte; nur möchte ich dort schreiben ὠμολίνους ἐκόμα (κόμη cod.) βρύους, ἀτιμίας πλέως. Die Tatsache, daß die Lieder des Archilochos in Athen im fünften Jahrhundert allbekannt waren¹⁾, scheint mir wichtig genug, jede auch kleine und beiläufige Bestätigung eingehender zu verfolgen. Ein anderes Fragment desselben Stückes wird uns später beschäftigen (vgl. S. XLI). Dem Διονυσάλεξανδρος gehört S. 53, 17 das Bruchstück εὐθὺς γὰρ ἡμῶδεῖς ἀκούων τῶν ἐπῶν | τοὺς προσθίους ὀδόντας. Den Θράτται wird 94, 22 das Fragment 310 οὔτοι δ' εἰςιν συβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν zugewiesen; ein Chor von Böotern trat also auf, und in seinem kurz danach folgenden, im Dialekt geschriebenen Liede kam das Wort ἀμπαλίνωρος vor. Den Πανόπται gehört 120, 23 πάντ' ἀναρροφεί, den Ὡραι 109, 16 ἀναγωγή (ἐπὶ πλοῦ) 129, 13 ἀνεκάς, 135, 2 ἀνεφάρη, 147, 24 ἀντίδοσις; außerdem wird ihnen 144, 17 das für Kratinos schon bezeugte Wort ἀνταναγνῶναι (fr. 386) zugewiesen.²⁾

Mehr gewinnen wir aus dem ersten ohne Angabe des Stückes erhaltenen Fragment, S. 37, 1 γλῶσσαν τέ σοι δίδωσιν ἐν δῆμῳ φορεῖν καλῶν λόγων αἰώνων, ἥ πάντα κινήσεις λέγων (= fr. an. 37 K).

1) Nicht berücksichtigt von Wilamowitz, Textgeschichte d. griech. Lyriker 12. Das Stück setzt m. E. buchmäßige Verbreitung des Arch. voraus.

2) In Fr. 244 der Χείρωνες S. 55, 16 habe ich auf den Rat E. Schwartz's das (leider nicht wörtlich erhaltene) Zitat weiter ausgedehnt, als es z. B. Kock tut.

Die Vermutung, daß Perikles gemeint sei, liegt mehr als nahe; die Szene scheint von Aristophanes' Ritter 213 ff. mit bitterer Ironie nachgebildet: τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα ἅπαντα — τὰ δ' ἄλλα κοὶ πρόσκειται δημαγωγικά, φωνὴ μιὰρά, γέγονας κακῶς, ἄγοραῖος εἶ· ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ. Nehmen wir noch das Gebet des Wursthändlers 637 hinzu νῦν μοι θράκος καὶ γλῶτταν εὐπορον δότε φωνήν τ' ἀναιδῆ, so scheint es vielleicht nicht mehr zu kühn anzunehmen, daß Kratinos die Ausrüstung des Perikles durch einen Gott schilderte und Aristophanes im Gegensatz dazu beschreibt, was ein Staatsmann jetzt einzig braucht. Das in dem Fragment beanstandete Wort κινήσεις wird durch die Parallelstelle gesichert. — Hierzu treten 120, 24 ταῦτ' εὐθὺς ὑποκαθήμενοι | ἀναρροφῶσιν ἄνδρες, 137, 7 ἀνημέρωτος γῆ (aus Sophokles, vgl. S. XIV), 140, 17 ἄνθρωπος φιλοπραγματίας, 111, 23 ἀναιδὲς καὶ θρασύ βλέπειν, 88, 21 ἄμαχον πνίγρος, 64, 4 ἀκοῦσαι ὀργῶ, 66, 19 ἄκος περιάπτον, endlich 122, 3 ἐκκυζᾶν, 143, 24 ἀνομία.

Krates.

Für Krates ergeben sich aus den Γείτονες 109, 3 die Anapästien cē dē chrē cigān mēd' αναγρύζειν, aus der Λαμία 127, 1 ἀνδριεὶ μιμεῖσθαι φωνήν und aus unbekannten Stücken 145, 28 ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ und 122, 27 ἀναστῶ.

Pherekrates.

Von Pherekrates lernen wir 145, 24 zunächst ein neues Stück kennen Ἀνθρωπηρακλῆς (wie Μανέκτωρ dgl.); der einzig erhaltene Trimeter: ὦ Ζεῦ, καλῶς γ' ἀνταποδίδως μοι τὴν χάριν paßt in der Tat zu der Rolle eines Herakles. Den Ἄγριοι wird S. 102, 19 das Wort ἀμφίμαλλον und 69, 17 das Fragment 186 K. zugeschrieben, den Αὐτόμολοι 120, 16 ἀνὴρ ἀναρριπίζεται, dem Δουλοδιάσκαλος 113, 1 ραίνειν ἀνακορεῖν ἀγοράς, den Μυρμηκάνθρωποι 131, 19 ἀνελεύθερον cōμα und 98, 15 ἀμφέξομαι, der Τυραννίς endlich 133, 26 der Septenar ὥστ' ἀνέρωγεν τὸ φῶνημ' εὐθὺς ὁξὺ καὶ μέγα. Nur der Dichtername steht 127, 27 bei dem wohl leicht umgestalteten Fragment ἀνδροκάπραινα καὶ μεθύει καὶ φαρμακίς, 129, 9 ἀνέζεεν αἶμα, 122, 27 ἀναστῶ, 123, 18 ἀνάσχωμαι. 125, 27 ἀνδράποδον (für Sklavin), 144, 11 ἀνούστατος, 145, 25 ἀνταπόδος, 146, 26 ἀντιβλέπει.

Telekleides.

Für Telekleides gewinnen wir 105, 9 durch die Angabe, daß er in den Ἠσίοδοι eine Dualform wie περικαλλῆ (richtig wäre περικαλλεῖ) verwendet habe, wenig; für die Ἀμφικτύονες ergibt sich wenigstens ein neues Fragment 143, 12 ἀνακλαύσομαι τε μεγάλα (μέγα cod.) καὶ ἀνοιμήσομαι.

Den Θεοί des Hermippos wird 136, 16 das Fragment 77 und S. 98, 8 das Wort ἀμυλ(λ)ίδωτον zugeschrieben; einem unbekannten Stück S. 34, 3 das Wort ἄδρααα. Hermippos.

Philonides gewinnt außer einer unbestimmten Angabe 41, 9 über ἄθῆρ oder ἀθηρηλογιόν das erste große Fragment aus den Κόθορνοι, die zu des Phrynichos Zeit also noch erhalten waren, 143, 9 περὶ δ' ὧν cū λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χειρός (χειράς?), | δὲ ἐγὼ λογιόμην ἐξ ἀτελείας, τῷ δῆμῳ δ' οὐδέν (oder οὐδέν') ἀνοίω. Nicht dem eigenen (oder dem personifizierten) Demos, sondern der Gesamtheit der Athener scheint der Redende „gratis“ (in der Parabase?) Rechenschaft ablegen zu wollen. Philonides.

Bei Eupolis gewinnen wir für die Ἀστράτευτοι S. 48, 9 ὅμοιον ᾗδειν· οὐ γὰρ ἔστ' ἄλλως ἔχειν und 127, 10 ἀνδρόγυνον ἄθυρμα, für den Αὐτόλυκος 91, 20 τί δῆτ' ἄν, εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεὺδ' ἔχων, für die Βάπτει 107, 12 αὐλησον αὐτῇ κύκλιον ἀναβολὴν τινα (vgl. Aristophanes fr. 149, 10) und 135, 15 οὐκ ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέλος. Den Κόλακες wird 146, 25 fr. 317 K. zugewiesen; für die Πόλεις werden 109, 8 die Worte ἀναρχίππους und ἀναρχιππεῖν (vgl. fr. 394) sowie 97, 25 der Trimeter ὦφειλ' Ὑάκινθος ἀποθανεῖν ἀμυγδαλῇ (vielleicht ὑπ' ἀμυγδαλῇ oder ἀμυγδάλῃ) gewonnen. Ohne Angabe des Stückes sind erhalten 143, 1 ἀνόητά γ', <εἰ τοῦτ'> ἦλθεσ ἐπιτάξων ἐμοί, 141, 3 οὐκ ἐς κόρακας, | ἀνθρωπάριον ἀποφθεῖρη; 140, 15 ἄνθρωπος ἐξ ὁδοῦ, 88, 4 ἀμαρτωλῶς. Ein Wort der Erklärung verlangt 119, 10. Der Glosse Ἀναπετροῦσθαι (Photios wollte Ἀναπετροῦσθαι herstellen) τὴν ψυχὴν· οἷον ἀναεσσοῦσθαι. Κρατῖνος, die gleichlautend B 398, 6 und bei Suidas wiederkehrt und genau dem Phrynichos-Exzerpt Bekkers 10, 20 entspricht¹⁾, fügt Photios die Worte καὶ Εὐπολὶς hinzu. Es wäre an sich möglich, daß er eine Form des Passivum ἀναπετροῦσθαι für Eupolis bezeugt gefunden und danach das Lemma geändert hätte; wahrscheinlicher ist eine andere Annahme. Fast unmittelbar voraus geht eine zweite Phrynichos-Glosse mit dem Lemma Ἀναπετροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία und die erste Verbindung wird durch einen Vers des Sophokles belegt; folgen sollte demnach ein Beleg für ἀναπετροῖ λόγος. Dieselbe Verbindung bietet das Scholion BT zu Il. 2, 333 οἷόν γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος κατὰ Εὐπολιν· ὁ μὲν Eupolis.

1) Allerdings fehlt der Name Κρατῖνος B 10, 20 und 398, 6.

b*

γὰρ λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ μένωμεν (Τ μίνωμεν) πείθει. ἅμα δὲ καὶ τὸ παλίμβολον τῶν δῆμων ἐσήμανεν, was Eustathios umschreibt (231, 17): ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ παρασημειοῦνται τὸ τοῦ ὄχλου παλίμβολον, ὅπως οἱ αὐτοὶ καὶ φεύγειν ἦσαν ἐτοιμότατοι καὶ μένειν αὖθις ῥᾶον ἀνεπίεσθησαν. ἐπιφωνοῦσι δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐπόλιδος· οἷόν γέ πού 'στι γλῶσς' ἀνθρώπου, εἴπερ ὁ μὲν λέγων φεύγωμεν ἀναπτεροῖ, ὁ δὲ αὖτις πείθει λέγων μίνωμεν. Daß Eustathios bei der Ausdehnung des Fragmentes den Scholiasten richtig verstanden habe, bezweifelte Meineke (II 554) und bestritt Kock (zu fr. 314). Beide wollten dem Eupolis nur den Ausruf über die Gewalt des λόγος lassen und die Fortsetzung trotz des poetischen Wortes ἀναπτεροῖ dem Scholiasten zuschreiben. Wer nicht an ein ganz wunderbares Zufallsspiel glauben will, wird jetzt auf Grund des neuen Zeugnisses zu Gottfr. Hermanns Ansicht zurückkehren und zugleich annehmen müssen, daß bei Photios die Worte καὶ Εὐπολις ursprünglich zur Glosse ἀναπτεροῖ gehören sollten.¹⁾ Er fand in seiner Quelle — wie wir sehen werden, einem unverkürzten Phrynichosexemplar — als Belegstellen: Σοφοκλῆς Κρεοῦς· 'τί δ', ὦ γεραίε; τίς δ' ἀναπτεροῖ φόβος;' καὶ Εὐπολις· 'οἷον γέ πού 'στι γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος (besser λόγοι)· ὁ μὲν λέγων 'φεύγωμεν' <ὤς> ἀναπτεροῖ, ὁ δ' αὖ 'μένωμεν' <εἶδεθ' ὤς> πείθει λέγων;' Man konnte zweifeln, ob sich hier ὁ μὲν — ἀναπτεροῖ auf den λόγος beziehe; so hatte Phrynichos weiter Aristophanes *Av.* 1445 ff. hinzugefügt: ἀνεπτερωῖσθαι καὶ πεποτηῖσθαι τὰς φρένας — οὕτω καὶ δ' ἐγὼ ἀναπτερώσας βούλομαι καλοῖς λόγοις τρέψαι πρὸς ἔργον. Hiermit wollte Photios jene verkürzte Phrynichos-Glosse aus seiner Hauptquelle verbinden Ἀνεπτερωῖσθαι (Ἀναπτεροῦσθαι) τὴν ψυχὴν. Bei Phrynichos, der auf die συμπλοκὴ φωνῶν alles Gewicht legte, hatte sie an ganz anderer Stelle gestanden. In der ersten Glosse hatte er natürlich noch weitere Belege für ἀναπτεροῖ ἔπαινος und λοιδορία zugefügt. Die Arbeit des ausführenden Schreibers ist nun wohl klar: er kopierte zunächst (119, 6) den Anfang der längeren Glosse, entnahm der Fortsetzung die kurze Notiz über ἀναπτερώσας (119, 8), deren Einführung er fortließ, weil sie sich mit der zweiten Glosse (119, 10), die er im Text schon vorfand, berührte und fügte nur die flüchtige Bemerkung καὶ

1) Vgl. z. B. S. 15, 6—12 Ἀγέλατος, Ἀγέλας πόνων, Ἀγέλας; 12, 10—15 und dergleichen.

Εὐπολις hinzu. Schließlich trat bei der Ausarbeitung noch eine fremdartige Glosse Ἀναπρήσας dazwischen. Wir sehen, wie vorsichtig wir bei der Benutzung solcher Zusatzzeugnisse sein müssen.

Dem Komiker Phrynichos fallen verhältnismäßig viel neue Fragmente zu, so zunächst den Κωμασταί S. 141, 19 ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο cὺ τὰγαθὰ τοῖς τήνδ' ἔχουσι τὴν πόλιν ἴλεωσ. Es ist wichtig, daß der Grammatiker dabei bezeugt, daß die Eingangsworte dem üblichen Gebet an die Verstorbenen entsprechen; Aischylos Choëph. 141 gibt die Bestätigung in der pathetischen Umschreibung ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω. Den Ποάστριαι gehört 113, 7 cὺ δ' εἰσιοῦσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι | καὶ τὰνδον ἀνακάλλυνον, den Τραγῳδοί 118, 25 ἄσιτος ἄποτος ἀναπόνιπτος (offenbar Parodie der Tragödie, vgl. Lucilius fr. 599. 600 die Verhöhnung des Pacuvius und den Kommentar von Marx). Unbekannten Stücken gehören 118, 10 ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς ἀναπηρεοῖων <τρι>γερόντων¹⁾, 148, 1 ἀντιδικεῖν, 140, 24 ἀνθρωπικὴ παρασκευή, 122, 4 σκυζᾶν, 98, 7 Ἀμυκλᾶδες.

Reicher noch ist natürlich die Ausbeute für Aristophanes. Dem Ἀμφιάρεωσ wird 141, 1 zugeschrieben ἀνθρωπικὸς μῦθος. Hatte der Dichter vielleicht erklärt, daß er nicht eine Götterfabel, sondern eine „menschliche“ bieten wolle? Derartige Ankündigungen wären ja auch bei ihm denkbar, Prologe, wie der zum Amphitruo des Plautus die leicht erklärliche Fortbildung.²⁾ Für den Ἀνάγυρος gewinnen wir 108, 15 das schöne Bruchstück χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην, χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυρασίους und 106, 20 τήνδ' ἔωλον ἀναβεβρασμένην. In die Γεωργοί gehört das große Fragment 48, 10 καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ἄδοντες τότε, | νῆ Δία· φράσω δ' ἐγὼ μέγα σοι τεκμήριον· | ἔτι γὰρ λέγουσι πρεσβύτεροι καθήμενοι, | ὅταν κακῶς τις ἀπολογῇται τὴν δίκην· | ἄδεισ.³⁾ Aus dem Γῆρας stammt 39, 17 ἀθάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον und fr. 132 desselben Stückes wird 79, 25 berichtet: ἔδει δέ γ' ἐκβληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας | τῇ θυγατρὶ δει<λῇ> μὴ παρέχειν σε πράγματα. Den Δαιταλῆς gehört 137, 15 der Trimeter ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον, dem Κώκαλος 145, 1 das Wort ἀνταναιρεῖν. Für die Νῆσοι gewinnen wir die Verse 91, 5 ὁ μὲν τις ἀμπέλους | τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας (bisher fr. an. 437 K., aus einer Schilderung des Friedens) und 97, 22

1) Vgl. Aristophanes Aves 685 ἀμαυρόβοιοι.

2) Über ein anderes, freilich ganz unsicheres Fragment vgl. oben S. XVI.

3) Denkbar ἄδεισ <ἔχων>.

ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακή, für die Πελαργοί S. 100, 22 οὐ γὰρ cὺ παρέχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρί und 103, 23 ἀμφίεβαινα ὄφις.

Ohne Angabe des Stückes sind erhalten 91, 21 κατεσκεδάσε μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος (vgl. Demosthenes 54, 4 τὰς ἀμίδας κατεσκεδάωνον, Corp. Inscr. Ins. 3, 174; Photios Κατασκεδάζειν), 86, 6 ἡ μὲν πόλις <οἱ γ'> ἐστ' Ἀμαλθείας κέρας | εὖζαι μόνον καὶ πᾶν πάρεστιν (Herstellung unsicher), 88, 16 αὐτὸν δ' ἄμαυροῖς, ὥστε λήσει<ς> τῷ χρόνῳ, 106, 16 ἐκ τῶν ἀναβαζμῶν ἀπιᾶσιν (Ioniker), 140, 20 ἄνθρωπος οὐ σεμνός, 122, 8 ἀνασπᾶν γυνωμίδιον(?) und ἀνασπᾶν βούλευμα, 62, 6 ἀκολαστότατον, 92, 10 ἀμιλλοφόρος, 98, 7 Ἀμυκλᾶδες, 107, 4 ἀναβιούς¹⁾, 149, 5 ἀνδρόπαις, 133, 6 ἀνεπιεικές(?), 137, 3 ἀνηλεῆτως, 155, 19 ἀπαλωσύματος und ἀπαλύνειν, 113, 16 ἀνακαλπάζω oder καλπάζω, 95, 4 ἀμπελουργεῖν(?), 104, 21 ἀμπορεαφόρους(?), 62, 23 ἀκόλουθον, 65, 3 ἀκούσεσθε(?), 104, 22 ἀμπορείδιον(?).

Platon.

Für Platon gewinnen wir aus der Ἑλλάς 88, 14 αὐτὴ δ' ἄμαυρος ἀσθενής τ' ἐγινόμην (Hellas selbst redet). Fr. 34 der Ἑορταί, welches bei Pollux 10, 34 lautet ἔπειτα κλίνην ἀμφικόλλον πυξίνην, erscheint S. 101, 19 in der Fassung ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον. Zum Ζεὺς κακούμενος tritt neu hinzu S. 105, 9 τῷ προσεμφερῇ τὴν σοφίαν, zum Λαΐος 89, 26 ἀπαμβρακοῦ καὶ μὴ προδῶς αὐτὴν u., wie wir hören, eine Mahnung an ein Weib in Kindesnöten. Dem Μενέλεως wird S. 128, 24 das Fragment 231 zugeschrieben, den Μέτοικοι S. 105, 8 ein arg verstümmeltes Bruchstück, das ich zögernd zu τῷδ' ἀναίχυντοῦντε τῷ μίλ<τῳ> τηλεφ<αν>ῇ ergänzt habe, dem Πείσανδρος 148, 27 ἀντικαταλαβεῖν, den Σοφισταί 115, 1 ἀναλαβεῖν, 131, 15 ἀνεκτά, 145, 18 ἀντασπάζομαι, dem Φάων endlich wird 112, 26 das fr. 202 K. zugewiesen. Einem unbekannten Stücke gehört 42, 7 πατρὶς <δ> Ἀθῆναί μοῦστιν <αῖ> χρυσάμπυκες (vielleicht Parodie einer Euripideischen Einleitung). Eine Parodie zu Aischylos (Perser 1040) bietet 148, 3 βόα νῦν ἀντίδουπά μοι. Endlich treten noch 100, 8 ἀμφίδρομος πορθμός, 89, 19 ἀμβλώψ oder ἀμβλωπός, 113, 16 ἀνακαλπάζω oder καλπάζω, 50, 15 αἰκάλλειν, 88, 7 ἀμάρτια(?), 118, 20 ἀναπλήσας(?)²⁾ und 36, 15 φιλόζωος (besser φιλόζοος) hinzu.

1) Fr. 742 K. wird dadurch endlich hergestellt. Zu schreiben ist Harp. 35, 21 Note Bek. καὶ <ἀναβιούς> Ἀριστοφάνη.

2) Falls hier nicht der Name zu der vorausgehenden Glosse Ἀνάπλεως gehört. Daß bei diesen verkürzten Zitaten eine gewisse Unsicherheit bleibt, ist früher schon betont.

Ameipsias gewinnt nur zwei kurze Bruchstücke: 125, 8 wird für die Μοιχοί das Wort ἀναψυχήναι, 143, 3 für ein unbekanntes Stück ἀνοηταίνειν bezeugt. Ameipsias.

Den Ἰχθύες des Archippos wird 154, 5 die Form ἀπαγκωνιάμενος zugeschrieben. Ungenannt bleibt das Stück 53, 13 für das Wort αἵματορρόφος (Parodie nach Sophokles), ferner 122, 28 für die Form ἀνακτῶ und 126, 4 bei dem schönen Fragment: Πειθοὺς γὰρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε πῦρ οὔτ' ἐν γυναιεῖν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσει. Archippos.

Ein Versuch die Urgeschichte der Menschheit zu erzählen ist in dieser Zeit nicht befremdlich; wenn Peitho hier so besonders hervorgehoben wird, so war die Meinung des Dichters wohl, daß die Beredsamkeit die Vereinigung der Menschen und damit die Kultur herbeigeführt hat (weniger glaublich, daß Πειθῶ erotischen Sinn hat).

Ein Fragment des Kallias aus den Πεδῆται bietet 86, 18 ὅτε ἀμαλλείῳ παῖς ὦν ἐδέθην. Kallias.

Etwas häufiger begegnet Strattis. Dem Καλλιπιδίης gehört 97, 21 δὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί, und ungenannten Stücken die Fragmente 92, 19 Ἀμῶν ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων, 152, 4 ἀνωφέλητος καὶ θεοῖς ἐχθρὸς —, 155, 24 — ἀπάλλαζόν με φροντῖδων —, 99, 12 ἀμφίβλητρον, 120, 6 ἀναργυρία. Strattis.

Für Theopomp gewinnen wir 49, 13 ein großes Fragment aus der Εἰρήνη, das Schwartz, wie ich glaube, glücklich hergestellt hat, ἔπειτα κὰν Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφεῖς | 'αἰὲ γεωργὸς χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ | τὸν λιμὸν ἀποφεύγων'.¹⁾ Ob S. 104, 1 ἀμφιβεητήσιμον dem Komiker oder dem Historiker zuzuschreiben ist, bleibt ebenso unsicher, wie in einer Anzahl von Stellen, an denen ich mich Kock angeschlossen habe. Theopomp.

Auf Kantharos entfallen drei neue Fragmente. Der Τηρεὺς wird 98, 23 angeführt: καὶ πρότερος οὐα παρθένος | ἀμφηγάπαζες αὐτόν, sowie 87, 3 ἀμαξιαῖα κομπάσματα. Der Name des Stückes fehlt 141, 5 ἀνθρώπειον cῶμα. Kantharos.

Die Γαλατεία des Nikochares gehört 115, 27 τὸν ἀναλφάβητον τὸν ἄπονον —, einem unbekannten Stück 120, 25 ῥηγνύς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρροάς, sowie ferner 92, 6 ἀμυρεῖν. Endlich Nikochares.

1) Ich hatte, um das Lemma selbst in das Fragment zu bringen, größere Ergänzungen und Umstellungen versucht; doch sind die Stellen zu häufig, in denen bei der starken Verkürzung der Glossen gerade das Lemma im Zitat nicht erscheint.

wird fr. 16 K. etwas reicher, aber nicht eben klarer (39, 1); vergleiche ich die unmittelbar folgende auf dieselbe Stelle bezügliche Glosse, die in der Parallelüberlieferung bei Hesych lautet Ἀηδόων¹⁾ ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον, so möchte ich vorschlagen: εἰ πεύσομαι <ce> τῶν ἀηδόων²⁾ ὕπνον | τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα (ἀποδαρθόντα?), καὶ τὸν αἰτιῶ.

Philyllios. Dem Philyllios gehört S. 143, 24 ἀνόμω. Fr. 2 K. ist zu ändern; Philyllios hat ἀνάλφειτον gesagt.

Polyzelos. Für des Polyzelos Διονύκου γοναί gewinnen wir 87, 2 ῥήμαθ' ἀμαξιαῖα.

Sannyrion. Der Δανάη Sannyrions gehört 145, 15 ἀνταυγὲς κάλλος. S. 107, 6 wird für den Dichter die Form ἀναβεβῶσθαι bezeugt.

Epilykos. Aus Epilykos, und zwar aus dem Κωραλίσκος ist 99, 10 ein neues anapästisches Fragment erhalten: πλοῖόν τε λαβὼν κατ' ἑμαυτόν | καὶ ἀμφίβλητρον τήν τε τρίαينαν.

Menekrates. Endlich möchte ich der alten Komödie noch den Dichter Menekrates zuschreiben, von dessen Μανέκτωρ das erste Fragment 145, 13 bekannt wird: ἀλλ' ὥσπερ παῖς ὅταν ἀτραγάλους ἐκκόψας³⁾ ἀνταποπαῖζῃ (oder ἐκκόψῃ, ἀνταποπαίζειν). Es entspricht den Neigungen der atticistischen Hauptquelle des Photios, also des Phrynichos, daß nur aus der alten Zeit auch weniger bekannte Dichter angeführt werden.

Ganz dürftig ist demzufolge, wie zu erwarten stand, der Gewinn für die mittlere Komödie.

Anaxandrides. Für Anaxandrides wird 127, 5 die Form ἀνδρικότερος bezeugt.

Eubulos. Für Eubulos ergeben sich zwei neue Titel und zwei größere Fragmente, für den Πένταθλος S. 100, 17 νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμόθεν οὐδεὶς, κύων (gegen Diogenes?) und für die Δανάη 137, 1 ἐκείνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμυν, ὃς με κλάουσιν τότ' οὐκ ἤλῃσε. Das Bruchstück, in dem ein Weib über Vergewaltigung klagt, wird sich leider kaum mit Sicherheit herstellen lassen; das Lemma ἀνηλέητος scheint nirgends unterzubringen; freilich wissen

1) So die Überlieferung, die M. Schmidt verdorben hat; ich hätte sie auch bei Photios S. 39, 4 herstellen sollen.

2) τὸν ἀηδόειον cod. b (ἀηδόινον = ἀηδόων). Das Pronomen scheint mir unbedingt erforderlich.

3) Für ἐκκόψαι im Sinne von νικῆσαι κύβοις vgl. Antiatt. 92, 5 B. Suidas.

wir bei der starken Verkürzung, die gerade die Phrynichos-Glossen erlitten haben, nicht einmal das gewiß, ob die Adjektivform notwendig in diesen Zusammenhang eingepreßt werden muß (vgl. z. B. unten 32, 25).

Für Nikostratos bringt 91, 26 einen neuen Titel, Παρακο- Nikostratos.
λυμῶσα, und das Fragment <οὐκ> ἀναβεβήκει πώποτε | ἐφ' ἅμαξαν,
ἀλλ' ἐφ' ἵππον.

Dem Alexis wird 122, 20 ein Ausdruck wie ἀνάτιστα ποιεῖν Alexis.
oder γίγνεσθαι zugeschrieben.

Für Philemons Μύστις bezeugt 97, 27 ἀμύδαλα. Philemon.

Aus Diphilos begegnet 40, 1 das Wort ἀθετεῖν, 92, 11 der Diphilos.
Stadtname Ἀμικός männlich gebraucht. Fr. 10 K. wird S. 40, 26
gänzlich umgestaltet.

So bleibt nur der einzige Vertreter der neuen Komödie, Me- Menander.
nander, der ja wenigstens für die älteren Atticisten noch zu den
auctores idonei gehört. Das große Fragment der Ἀνατιθεμένη ἢ Με-
σηνία 38 K. wird S. 149, 23 lesbar: οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους
<τοὺς> τρογγύλους | ὕδρευον ἀνδρείοτατα κηπόλου¹⁾ πάλιν. —
| ἦντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν, | <ἀλλ' ἀντλιαντλητή-
ρας>. Den Ἐπιτρέποντες wird 83, 3 der Vers τί δ' οὐ ποιεῖς ἄρι-
στον; ὁ δ' ἀλύει πάλαι | κατακείμενος zugeschrieben; der Θεοφορου-
μένη 118, 1 die Form ἀναπετῶ (vgl. fr. 26 und 458), der Θετταλή
91, 25 ἐκκαῖδεκα | κείνθ' ἀμίδες, einem bisher unbekannten Stücke
Θυρωρός S. 108, 5 οὐκ ἀδελφὸς οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλῆσει Τιτθίδα²⁾,
| οὐδ' ἐώρακεν τὸ κύνολον θεῖος οὐδ' ἀκήκοεν. | εὐτύχημα δ' ἐστὶν
ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν. Der Titel Ὀργή beruht 70, 4 aller-
dings auf einer unsicheren Konjekture; der Vers καὶ Λαμπρίας ὄπισθεν
ἀλάβαστον φέρων scheint neu. Ein weiteres Fragment desselben
Stückes bietet 71, 15 ἐμφαίνεται, | ὅτι πρόσφατος ἦν ἐπιχώριος. —
καὶ τοῦνομα | τί λέγεις; — Ἀλάττωρ, φησί. Dem Ὑποβολιμαῖος wird
100, 24 das Wort Ἀμφιετῖδαι (für μωροί) zugeschrieben. Fr. 491
desselben Stückes (erhalten bei Athenaios XIV 644 f.) begegnet 92, 3
in vollerer, aber um so rätselhafterer Form. Athenaios bietet τὸν

1) κ' ἢ πόλις cod. Das unattische Verbum und die unattische Form sind beabsichtigt. Es scheint sich um die Schilderung eines Schiffbruchs zu handeln.

2) Ich möchte jetzt auf Br. Keils Rat lieber den Eigennamen Τιτθίς als einen unbelegten dorischen Mannesnamen Τιτθίδας herstellen; das Appellativum τιτθίς scheint durch den Zusammenhang ausgeschlossen.

ἄμῃτα χαίριππου κεαῖεσπεττιντινα, Photios τὸν ἄμῃτα χαρίππου κῑ (= κατὰ) ἄδην πέμπει τινὰ ἄμῃτα ἐν ἄδου προσδοκᾷ. Da ἄδην und ἄδου sich gegenseitig stützen, habe ich unter schweren Bedenken vorgeschlagen τὸν ἄμῃτα, Χαίριππ', οὐκ ἐς Ἀίδου πέμπετε; — τίν' ἄμῃτ' ἐν Ἀίδου προσδοκᾷ; Die Erklärung müßte der Zusammenhang bieten. Ohne Angabe des Stückes werden endlich dem Menander zugewiesen 114, 4 ἦκουσα τῶν ἐκκραγγομένων (wichtig, weil sicher aus einem lyrischen Liede), 126, 1 ἀνδραποδοκλέπτης, 88, 13 εἰδῶλον ἀμαυρόν (wohl in einer Homerparodie). 122, 20 bezieht sich, wie ich nachtrage, auf den Κόλαξ, Oxyrhynch. Pap. III 409 v. 56 ὅσας ἀναστάτους πόλεις ἐώρακα.

Die ionische und hellenistische Dichtung wird natürlich nur beiläufig erwähnt.

- Archilochos. Wir erfahren 64, 7, daß Archilochos den Aorist ὀργάσαι (oder eine Form desselben) im Sinne von βρέξαι gebraucht hat.
- Anakreon. Für Anakreon wird 123, 11 die Form ἀναεσυρμένη oder eine andere Form von ἀναύρειν bezeugt, vielleicht sogar für das erste Buch; ein weiteres kleines Bruchstück gibt 111, 20 νεότης τε κύριή. Von Euphorion hören wir 77, 8, daß er ἀλκυών mit langer Mittelsilbe, und 96, 23, daß er ἀμύξ im Sinne von μόλις verwendet habe. Das ist alles.

Schwerer zu übersehen ist der im Verhältnis kärgliche Gewinn für die Prosa, und jeder Versuch bedarf einer besonderen Entschuldigung. Ich nehme auch hier die attische Literatur voraus.

- Solon. Aus den Ἀξῶνec Solons wird 126, 17 die Form ἀνδραφόνος bezeugt; ebenso 64, 16 ὀργάδες (vgl. die Anmerkung).
- Hellankos. Für das erste Buch der Ἀτθίς des Hellankos gewinnen wir 53, 22 die früher schon bezeugte Angabe, daß er Αἴμον als Neutrum gebraucht hat, wohl als er über die Thraker sprach, sowie 132, 20 das Wort ἀνεξεύρετα ohne Angabe des Werkes.
- Kleidemos. Für die Ἀτθίς des Kleidemos kommt zu dem von Wentzel ans Licht gezogenen Fragment (31, 26) noch 47, 22 die kurze Angabe, daß er die Eumeniden ἀνίδρυτοι θεαί genannt hat.
- Philistos. Von Historikern sei noch erwähnt Philistos für den 88, 12
- Timaios. das Wort ἀμαυροῦσθαι, Timaios für den 53, 22 Αἴμον als Neutrum bezeugt wird, endlich Philochoros, für welchen aus dem einen Fragment, das 105, 15 wörtlich mitgeteilt und dem kalendarischen

Werke περὶ ἡμερῶν zugewiesen wird, reicher Gewinn sich ergibt (vgl. Nachr. d. Ges. d. Wissensch., Gött. 1906, S. 40 ff.).

Ein, wie es scheint, unbekanntes Werk eines Apollonios περὶ Ἀπολλωνίου. Δελφῶν wird 100, 12 erwähnt, ohne daß wir viel Nutzen davon haben.

Auffallend gering ist der Gewinn für die Redner. Für Lysias ergibt 143, 22 wenigstens einen neuen Titel (ἐν Τραπεζιτικῷ) und das Wort ἀνομολογήσασθαι. Aus der Rede περὶ Δικαιογένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα erhalten wir 147, 26 die Sätzchen ἀντιδικοῦμεν, Θουγέ-νιδες, δικασταῖς und τί, ὡγαθέ, ἀντιδικοῦμεν <πρὸς> ἀλλήλους ἔτι; Ohne Angabe der Rede endlich werden 143, 24. 25 die Worte ἄνο-μος κατηγορία und ἀνόμημα überliefert.

Für Demosthenes gibt den wichtigsten Gewinn wohl 135, 22, das Zeugnis, daß der Wortlaut des Gesetzes Πρὸς Μακάρτατον 57 dem Grammatiker in stark abweichender Fassung vorlag; sehr ver- dächtigt ist 128, 23 die Angabe über eine Rede πρὸς Ἀλέξανδρον, wenig ergiebig die beiden neuen Bruchstücke 115, 26 ἀναλώματα νόμιμα und 123, 17 ἀνάχρετος(?).

Für Hypereides ergeben die neuen Zitate aus erhaltenen Reden geringwertige Varianten zu Lyk. § 16 und Demosth. IX 25 (vgl. S. 125, 24; 143, 14). Ein neues Fragment wird für letztere Rede S. 116, 24 gewonnen: ἄνθρωπος. Einer unbekannten Rede ge- hört 148, 26 ἀντικόπτειν.

Für Isaios wird, wenn ich nichts übersehen habe, nur das Wort ἀνεπικλήρωτοι 133, 8 gewonnen.

Für Antiphon (unsicher ob für den Redner oder den Sophisten) erhalten wir S. 31, 17 (vgl. 31, 8) durch Schwartz's sichere Kon- jektur zunächst den volleren Wortlaut von fr. 144 Bl. καὶ τὸ οἰκο- δόμημα ἀδιάστατον, sodann 66, 5 das Wort ἀκοινώνητος und 87, 25 vielleicht ἀμαρτυρήτως, was Suidas freilich dem Antiphanes zuschreibt.

Am wichtigsten scheint mir das erste griechische Zitat aus Charisios 147, 17: (διαθῆκαι δύο) . . . ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρό- πον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι. Es zeigt wieder, daß Photios auch seltene, in unserer atticistischen Literatur sonst unbenutzte Quellen herangezogen hat.

Einem jungen Rhetor Pollio (oder Polemon?) gehört endlich 156, 11 das gezielte Fragment ἀπανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας Ἀχιλλεύς.

Von Philosophen ist nur Demokritos zu erwähnen, dem

- Chrysippos. 106, 29 das Wort ἀναβήκομαι zugeschrieben wird, ferner Chrysippos περὶ παροιμιῶν, dem 46, 16 ein neues längeres Fragment zufällt; ihm werden wir auch die Angaben aus Klearchos (ebenda und 36, 6) verdanken.
- Klearchos.
- Aristarchos. So bleiben die Grammatiker. Auf Aristarchos entfällt 116, 20 eine kurze Angabe, die wohl sicher in denselben Zusammenhang wie das von Eustathios 1191, 45 ff. erhaltene Fragment gehört; das Sophokles-Bruchstück, welches er in einer mir unverständlichen Weise bespricht, war zur Erklärung von Il. 23, 116 herangezogen. Neu scheint auch 37, 7 die Bemerkung über αἴτια, deren ursprünglichen Zusammenhang ich nicht zu erraten wage.
- Didymos. Didymos wird zweimal neu genannt; 60, 16 über ἀκιδνότερον gehört wohl dem Kommentar zur Odyssee (c 130); 90, 22 bleibt für mich unbestimmbar.
- Ein neues und wichtiges Fragment, die Erklärung eines Sprichworts, gewinnen wir 49, 17 für Eirenaïos; schon der früheste Atticist im eigentlichen Sinne hatte also die Sprichwörter mit behandelt.
- Eirenaïos.
- Seleukos. Für Seleukos, vielleicht für das Werk περὶ Ἑλληνισμοῦ (vgl. Gesch. d. griech. Etym. 381), gewinnen wir S. 110, 6 eine Angabe über die Schreibung von ἀναδενδράς.
- Diogenianos. Die einzige neue Anführung Diogenians 134, 2 scheint verstellt¹⁾; wieviel wir sonst für die Wiederherstellung seines Werkes gewinnen, zeigen die Noten; benutzt scheint er in zwei Fassungen.
- Ähnlich steht es mit Aelius Dionysius, der nur einmal 148, 16 mit Namen angeführt wird, dessen Nachlaß aber in weit größerem Umfang berichtigt und vermehrt wird.
- Aelius Dionysius.
- Boethos. Länger ist das Fragment des Boethos S. 148, 19, welches freilich dem Bilde, das ich von ihm zu gewinnen versucht hatte, wenig entspricht und ein Aufrollen der ganzen Frage nach dem Ursprung der Plato-Glossen wünschenswert erscheinen läßt.
- Boethos.
- Herodianos. Herodian wird 48, 16; 90, 5. 10 und 97, 7 neu genannt. Das zweite Fragment habe ich Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wissensch., Göttingen 1905, S. 44 auf das Συμπόσιον zurückgeführt und dessen weitere Benutzung bei Photios erwiesen. Da die ζῶων ἱστορία des Aristot.

1) Oder es ist Ἡρωδιανοῦ zu schreiben. Ähnliche Bemerkungen standen in Oros περὶ ὁρθογραφίας.

teles meist durch Herodian benutzt ist, hätte ich ihm auch 153, 17 ff. zuschreiben müssen.¹⁾

Phrynichos endlich, wird, wenn mir nichts entgangen ist, neu zu 48, 15; 94, 17; 98, 11; 101, 9; 101, 12; 104, 18; 116, 2; 140, 14 und vielleicht auch zu 98, 7 und 140, 24 genannt. Schon die Zahl der neuen Zitate zeigt, daß er eine Hauptquelle dieses ganzen Teiles sein muß, und wer sich nur ein wenig in den Stil der sicher bezeugten Fragmente einliest, wird ihn auf jeder Seite wiederfinden. Da einen Text wie den des Photios benutzen nur kann, wer seine Entstehungsart kennt, gehe ich hierauf noch etwas näher ein.

* * *

Die Hauptbedeutung des neuen Textes sehe ich in dem Einblick in die Arbeitsart des Photios, bzw. seines Schreibers, und in die Entwicklung der antiken und der frühbyzantinischen Lexikographie, der sich jetzt erschließt. Ich halte es für eine unabweisbare Pflicht schon des ersten Herausgebers, seine Ansicht hierüber kurz darzulegen, damit die ἀγαθὴ ἔρις rasch den Sachverhalt klarstelle.

Daß wir der Frage nach den unmittelbaren Quellen des Photios überhaupt nahe treten können, danken wir alle einer unendlich mühevollen und dabei anspruchslosen Arbeit von K. Boysen, *Lexici Segueriani Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων inscripti pars prima ex codice Coisliniano* 347 edita (Marburg 1891). Boysen hat aus der genannten Handschrift des X. oder XI. Jahrhunderts (A) in wahrhaft mustergiltiger Weise den alten Bestand des ersten Buchstabens herausgegeben; in dem von Bekker in den *Anecdota graeca* benutzten *Coislinianus* 345 (B) ist dieser alte Bestand bekanntlich aus verschiedenen Quellen erweitert; erst Boysens kleines Heft bietet den ursprünglichen Kern, der in den folgenden Buchstaben auch im *Coislinianus* 345 allein vorliegt und von Bachmann schlecht genug herausgegeben ist.²⁾ Freilich bietet *Coislinianus* 347 diesen alten Kern nicht ganz, sondern nur die Stücke Ἀρειοχὺς bis Ἀγωνιῶ, Ἀκρά-

Phrynichos.

Die Συναγωγή.

cod. A.

cod. B.

1) Auch diese Glosse ist (wie 105, 16 Ἀμφιφῶν) von Photios selbst für eine andere, in seiner Quelle erhaltene (B 414, 4) eingesetzt.

2) A hat allerdings einzelne Glossen weniger, wie z. B. im Anfang von Π den Hauptteil der Glosse Παῖδικά (Bachm. 324, 12). Ob es sich um einen Zusatz in B oder eine Auslassung in A handelt, untersuche ich hier nicht; es kommt mir nur darauf an, die Hauptetappen der Überlieferungsgeschichte festzulegen.

τιμα bis 'Αλιπρόθιον, 'Αμαρυγή bis 'Αναγραπτόν, 'Ανομβρούσαι bis zum Schluß. Zur Ergänzung der Verluste, die gerade das für uns wichtige Stück betroffen haben, wies Boysen Wentzel, als dieser das athenische Fragment des Photios herausgeben wollte, auf *Berol. graec. quart.* 13 (C), eine furchtbar entstellte Papierhandschrift des XV oder XVI. Jahrhunderts, die für Photios von Wentzel zuerst benutzt ist.¹⁾

Leider bietet C keinen genügenden Ersatz für A und ist nicht, wie Wentzel meinte, Abschrift aus diesem, sondern ein neues, in spätbyzantinischer Zeit gefertigtes Werk, dessen Verfasser stark hervortritt: er klagt über die Schwierigkeit seiner Aufgabe, er wendet sich in Ansprachen an einen jüngeren Gönner (einen κύριος Ἰωάννης), benutzt verschiedene Quellen und erweitert sie. Aus eigener Kenntnis fügt er Zitate aus Homer, Gregor von Nazianz, Synesios, Heliodor, ja selbst Jüngeren ein²⁾, erzählt Mythen, berichtet über die Eigenschaften von Tieren und Pflanzen und führt für erstere umfangreiche Bruchstücke eigener Gedichte an³⁾, so daß vielleicht eine Bestimmung des Namens nicht allzuschwer wäre. Von lexikalischen Nebenquellen nennt er Blatt 47^r (Θλαδίαι) den ἐτυμολόγος und benutzt ferner umfassend ein zweites, sehr junges Lexikon, das sich weder mit A oder B noch mit Photios berührt und dessen Glossen sich z. T. schon durch die Ordnung (nur nach den zwei ersten Buchstaben) von den der Συναγωγή entnommenen abheben.⁴⁾ Aber auch der mit A im wesentlichen übereinstimmende Teil zeigt Unterschiede im Bestand und der Glossenfolge. Daß ab und an C dabei das Ursprüngliche treuer gewahrt zu haben scheint, erwähne ich, ohne es näher zu verfolgen.

Daß diese uns in A C weder vollständig, noch überall im authentischen Wortlaut vorliegende Συναγωγή nur eine Erscheinungsform des proteusartigen Cyrillglossares ist, habe ich in der Recension Boysens Berliner Philol. Wochenschr. 1893 S. 103 und 137

1) Die für uns besonders wichtige erste Seite ist leider fast unleserlich.

2) Vgl. Blatt 40^r: 'Ἐπιτροχάδην· ταχέως, ὡς φησιν Ἀνδρέας ἐν τῷ [τῆς] περὶ τῆς γεννήσεως τῆς θεοτόκου λόγῳ· 'φέρε δὴ ἔπιτροχάδην τὴν ἱστορίαν.'

3) Vgl. z. B. Blatt 51 Κάνθαρος, 52 Κάμηλος.

4) So folgt auf Glosse Παχύτερον, den Schluß des mit der Συναγωγή übereinstimmenden Teiles (Bachm. 335, 1), ein langer Abschnitt Πάλη, Πάτεκος, Παλαμήδης, Πατροραϊστής, Πάπυρος, Πάπυρος, Πασιφάη, Παφίνα, Πausculή, Πάπαικος, Παπαί, Πά 'παίρεις, Παταλήνη, Παναδίποτε, Παλιβοθρα, Παίδευσις, hiernach endlich aus der Συναγωγή Πέδαι = Bachm. 335, 2.

erwiesen und wird jetzt durch die Überschrift der Berliner Photios-Handschrift (Κυρίλλου καὶ Φωτίου λεξικόν) bestätigt. Wenn Naber dereinst die homerischen und biblischen Glossen als Interpolationen beseitigte — ein Mißgriff, vor dem doch schon das Vorwort des Photios warnen mußte — so hat er damit gerade den alten Bestand und Grundstock des Werkes angetastet;¹⁾ auf der Συναγωγή, d. h. auf Cyrill, ist es aufgebaut. Es steht hier umgekehrt wie bei Hesych, in den, wie ich im Rhein. Mus. 43, 443 dargelegt habe, nachträglich ein Cyrillglossar (freilich in einer von der Συναγωγή stark abweichenden Fassung) hineingearbeitet ist. Die erste Quelle des Photios ist damit festgelegt. Überall, wo der Leser unter den Quellenangaben auch A oder C erscheinen sieht, ist die Συναγωγή benutzt; nur erscheint leider nicht überall, wo sie benutzt ist, A oder C.

Die Συναγωγή ist nun aber in derselben Weise Hauptquelle für Suidas und das VI. Lexikon Seguerianum und, wie ich schon in jener Rezension erwies, die damals schon die allmähliche Umarbeitung des Cyrillglossars zum Werke des Photios zu verfolgen versuchte, nicht unabhängig in den drei Werken benutzt. Ihnen voraus liegt eine Überarbeitung und Erweiterung der Συναγωγή, die es zunächst nachzuweisen gilt. Dieser Nachweis kann freilich nur auf Grund des Werkes B (des Lexikon Seguerianum) geführt werden, da Suidas streng alphabetisch überarbeitet ist, Photios zwar weniger streng — kein Verständiger wird darauf verzichten, aus der Stellung bei ihm ab und an auf den Ursprung der Glossen Schlüsse zu machen — immerhin aber so, daß eine nur von ihm ausgehende Untersuchung nie zu klaren Ergebnissen kommen kann. Nur in B, das in seinen ersten Teilen nur nach den beiden ersten Buchstaben geordnet ist, dürfen wir hoffen, die Glossen in weiterem Umfang nach den Quellen beieinander zu finden, und darin liegt zugleich, daß nur in dem Buchstaben A eine erfolgreiche Analyse der Quellen des Photios möglich ist. Eine vor langen Jahren mit ungenügendem Material

1) Zahlreich sind neben den biblischen und homerischen die Glossen zu Plato, Euripides und Thukydides (m. E. überwiegend aus Randglossen und Scholien entnommen); aber auch älteres atticistisches Material ist (in der Regel indirekt) mitbenutzt (vgl. unten zu S. 76, 3). Daß Citate aus Diodor und Dio Cassius auch in andere Cyrill-Rezensionen übergegangen sind, glaube ich noch aus Erinnerung sagen zu können.

begonnene Untersuchung setze ich hier fort. Der Leser wolle selbst prüfen, ob das Ziel ein namhaft anderes geworden ist.

Das Werk B*

Eine Vorbemerkung über das Verhältniß der Handschrift B zu ihrer Vorlage, dem, was ich das Werk B* nenne, scheint wegen einiger Irrtümer meiner frühesten Vorgänger unerläßlich. Wir müssen von Anfang an eine Anzahl ganz junger Zusätze aussondern, die offenbar erst der letzte Schreiber gemacht hat. Eine seiner Quellen nennt er sogar selbst in der Glosse Ἀρμάτειον μέλος Bek. 445, 27: εἶρηται εἰς τὸν ἐτυμολόγον, d. h. im Etym. genuinum.¹⁾ Wenn daher in der Glosse Ἀκροθίνια nach dem Text der Συναγωγή ein Zusatz aus Theognost (B 367, 2—8), in Glosse Ἀγυαί (B 332, 13) ein Zusatz aus Orion, in Glosse Ἀλκυὼν von 378, 5 καὶ ἄλλως an ein ebenfalls im Etymologicum genuinum wörtlich erscheinender Zusatz begegnet, und wenn diese Zusätze in der Parallelüberlieferung (Photios, Suidas) fehlen, so scheint mir handgreiflich, daß erst der Schreiber B sie dem Etymologicum oder dessen Quellen entnahm. Eine weitere Reihe von Zusätzen wird uns später beschäftigen. — Schlimmer ist, daß der Schreiber B seine Vorlage auch verkürzte. Wenige Harpokration-Glossen werden zum Beweise genügen. Wenn z. B. Glosse Ἀβαρις jetzt in B (323, 1) nur Ἀβαρις ὄνομα κύριον lautet, während Photios den vollen Text, Suidas einen wenigstens annähernd vollen bietet, so schließe ich, daß die Vorlage von B ursprünglich jenen Text auch hatte und erst der letzte Schreiber fortließ, was ihm überflüssig schien. Ähnlich ist es, wenn unter Αι bei Photios (unten 45, 16—25) hintereinander vier Glossen aus Harpokration begegnen Αἰγεῖον, Αἰγεῖδα, Αἰγίδες, Αἰγυλιεύς, während in B an der entsprechenden Stelle (354, 8 ff.) nur die ersten beiden wiederkehren. Die dritte schien dem Schreiber der Handschrift B, der eben eine Glosse Αἰγίς aus anderer Quelle kopiert hatte, überflüssig, die vierte uninteressant. Alle vier finden sich bei Suidas. Weitere Beispiele willkürlicher Verkürzung wird jeder Leser beim Nachschlagen der angegebenen Stellen in reicher Zahl finden. — Am schlimmsten endlich ist die weitgehende Kontamination verschiedener Glossen in B. Auch für sie gebe ich nur ein Beispiel.

1) Auf die haltlosen Phantasien über Methodios, die einst aus dieser Glosse aufwucherten, gehe ich nicht ein. — Daß der Schreiber gerade auf eine Methodios-Glosse verweist, ist nicht zufällig; gerade in ihn ist besonders viel rein lexikalisches Gut übernommen, und mehrfach habe ich daher in den Anmerkungen geglaubt, gerade auf ihn verweisen zu sollen.

Bei Photios (unten 51, 1—5) stehen als unabhängige Glossen nebeneinander Αἰμασία aus Aelius Dionysius und Αἰμασιαῖς aus der Συναγωγῇ. Auch bei Suidas sind beide getrennt. In B (356, 6) ist die zweite Glosse in die erste eingeschoben, so töricht, daß nicht einmal die Abweichungen der Endungen berücksichtigt sind.¹⁾ — Das sind Vorgänge, wie wir sie, freilich in geringerem Grade, schon in der Berliner Photios-Handschrift selbst beobachtet haben (S. X); Schreiber B handelt ähnlich, wie Schreiber b. Auch die Geschichte der Etymologika bestätigt uns, daß sich bei derartigen Werken wenige Schreiber mit einer mechanisch getreuen Kopie zufrieden geben; fast jede neue Abschrift wird mehr oder minder zur neuen Rezension. Immerhin kann man mit einer gewissen Beschränkung sagen: die Handschrift B bietet ein im ganzen getreues Bild des ihr vorausliegenden Werkes B*.

Der Wert dieses Werkes liegt, wie längst erkannt, darin, daß es den bei Suidas und Photios durcheinandergearbeiteten Bestand häufig noch nach Quellen gesondert bietet. So erscheinen denn in B die Glossen aus der Συναγωγῇ in der Regel in festen Reihen, und zwar in derselben, oder doch fast derselben Abfolge wie in A, aber sie stehen nicht mehr allein. Unmittelbar an sie schließen in der Regel Auszüge aus einer Epitome des Harpokration (vgl. oben S. XXXII). Diese Epitome steht der in der berühmten Heidelberger Handschrift (E) erhaltenen außerordentlich nahe, berührt sich aber bisweilen noch enger mit den aus Harpokration geschöpften Randglossen des *Baroccianus* 50, liegt also beiden voraus. Dazu treten die Plato-Glossen des Timaios, kurze Exzerpte aus Phrynichos und manche andere Quellen.

Die Erweiterung der Συναγωγῇ war freilich in der Handschrift, welche in B benutzt ist, noch nicht voll durchgeführt. Man kann sich leicht überzeugen, daß von dem Beginn von Αμ- bis zur Mitte von Ανδ- sämtliche Glossen ohne namhafte Zusätze²⁾ aus der Συναγωγῇ entnommen sind. Selbst die Harpokration-Glossen fehlen hier; da sie nicht nur bei Photios, sondern auch bei Suidas erscheinen,

1) Ähnlich ist der unten S. XLIII besprochene Fall.

2) Auf einzelne kleine Erweiterungen wie z. B. in Glosse Ἀμάρυγμα unten S. 87, 18, nehme ich hier keine Rücksicht (vgl. etwa noch unten 109, 6; 119, 12; 123, 6; 124, 15; den Unterschied zu den früheren und späteren Reihen beeinträchtigt das nicht).

müssen wir annehmen, daß die Erweiterung der Συναγωγή in einer anderen Handschrift auch auf diese Teile ausgedehnt war; es ist undenkbar, daß der Schreiber von B gerade diese sämtlich ausgelassen, alle andern aber bewahrt haben sollte. Wir gewinnen damit einen ersten Aufschluß über das Verhältnis der gemeinsamen Vorlage des Photios und Suidas zu dem Werke B*. Daß auch die eigenen Zusätze des Photios, d. h. diejenigen Glossen, welche er mehr als B und Suidas hat, in den einzelnen durch je zwei Anfangsbuchstaben bestimmten Teilen verschiedenen Umfang haben, bemerke ich schon jetzt. Während der ganzen allmählichen Entstehung des Anfangs dieses Werkes oder dieser Werke sind diese nach den zwei Anfangsbuchstaben begrenzten Teile als kleine Einheiten behandelt worden, genau wie im Anfang des Etymologicum genuinum.

Ich muß die Existenz dieser erweiterten Συναγωγή durch die Analyse eines kurzen Stückes von B beweisen und wähle als typisches Beispiel die mit Ak- beginnenden Glossen. Der Leser prüfe an Bekkers Text nach.

Analyse der
Glossenreihe
Ak-.

Vom Schluß der mit Aι- beginnenden Glossen der erweiterten Συναγωγή war B sofort zum Anfang von Ak- übergegangen. Der kleine Abschnitt B 357, 20—28 Αἰώρα, Αἰωρήσεις, Αἰωρούνται, Ἀκάθεκτος, Ἀκαθοσίωτον, Ἀκαίνα, Ἀκαπήλευτον kehrt fast unverändert in C wieder. Es folgt in B ein Abschnitt aus anderer Quelle 357, 29—363, 17, der uns später beschäftigen wird, hierauf 363, 18 die Glosse Ἀκαδημία aus Harpokration, die wie alle Harpokration-Glossen in C(A) fehlt. In C folgt vielmehr auf Ἀκαπήλευτον die Reihe Ἀκαρής (Teil I), Ἀκαριαῖον, Ἀκαταλήκτως, Ἀκαταλλήλως, Ἀκάτιον, Ἀκατεύναστος, d. h. genau dieselbe Reihe wie in B, wo nur Ἀκάμπιος δρόμος, Ἀκανθα und Ἀκαρής (Teil II) aus unbekannter Quelle, Ἀκαμαντίς und Ἀκαρ aus Harpokration eingelegt ist. Der weitere Verlauf in C ist: Ἀκέραιον (ohne den Teil aus Timaios, der in C nicht erscheint), Ἀκερικόμης, Ἀκέσασθαι, Ἀκέστωρ, Ἀκεσιν (Ἀκος damit verbunden, vgl. B 365, 32), Ἀκεσίπονον, Ἀκέσματα, Ἀκεσμόν, Ἀκέστας (verbunden mit Ἀκέστωρ), Ἀκή, Ἀκήδεστοι ἄταφοι, ἀνεπιμέλητοι, Ἀκηδεῖς ἄταφοι, *Ἀκηλον¹⁾, Ἀκηλίδωτον, *Ἀκήκαντον, *Ἀκη-

1) Mit einem Stern bezeichne ich diejenigen Glossen, welche in C nicht aus der Συναγωγή, sondern dem zweiten Lexikon (vgl. oben S. XXX) übernommen sind.

μος, Ἀκήματα, Ἀκηράσιον, *Ἀκηρος, Ἀκήρατος, *Ἀκηλλος, *Ἀκηνος, Ἀκίβδηλον, Ἀκίδας, Ἀκινάκης· μικρὸν λογχάριον ἦτοι ρικτάριον, Ἀκκίζόμενος, Ἀκκιμούς. Man vergleiche hiermit B 364, 5—365, 2: neu sind nur in Glosse Ἀκέραιον der Timaios-Teil, 364, 7 Ἀκείσθαι, 364, 15 Ἀκεταί, Ἀκη (aus Harpokration), endlich einzelne Teile von Ἀκηδής und Ἀκήδεστοι. Die Zusammensetzung zeigt, daß wir noch bei derselben Quelle sind. In C folgt zunächst *Ἀκίνητον, *Ἀκιτρος, *Ἀκιρος, *Ἀκισσον ἄλκος, *Ἀκληρον, Ἀκληρεῖ, *Ἀκληρεῖς, *Ἀκλινος, *Ἀκλινος, *Ἀκλεινος, *Ἀκλεῶς, *Ἀκλεῶς, *Ἀκλεές, *Ἀκλητον, *Ἀκλιτον, *Ἀκλητοι, *Ἀκλαστον, *Ἀκληματίς, *Ἀκλυτος. Der Teil ist im wesentlichen aus der zweiten Quelle von C übernommen, mit B stimmt nur die Glosse Ἀκληρεῖ überein; Zusätze in B sind Ἀκλητί, Ἀκλόνητον und Ἀκλινῶς. Dagegen entspricht die Fortsetzung in C Ἀκμάζει (verbunden mit Ἀκμή), Ἀκμαῖος, Ἀκμή καιροῦ, Ἀκμή καλεῖ, Ἀκμήτες, Ἀκμητί vollständig B, nur daß B 365, 9 Ἀκμάζεις aus Harpokration einlegt. Es folgen in C aus der Sonderquelle *Ἀκνώδαλος τόπος, *Ἀκνωσσαν, in B eine Einlage Ἀκύμονα, Ἀκοιτις. Hierauf bietet C Ἀκολασία, Ἀκόλαστον, Ἀκονιτί, Ἀκόρητος, Ἀκος, Ἀκοςμα, Ἀκουτίαι. Das ist nach Umfang und Reihenfolge genau gleich B, nur sind hier eingelegt Ἀκομψον und Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστόν aus einem kurzen Phrynichos-Exzerpt, Ἀκοπος ἀνὴρ und Ἀκούει καλῶς aus zunächst unbekannter Quelle. C bietet weiter Ἀκράδαντον, Ἀκρέμονες, Ἀκραϊφνές, Ἀκρασίας, alles wie B, nur daß dieser Ἀκρα κόρυμβα und Ἀκραϊφνοῦς einschiebt. — Von nun an tritt der zuverlässigere Zeuge A für C ein und bietet Ἀκράτισμα, Ἀκριτα, Ἀκριτόμυθος, Ἀκριτόφυλλον, Ἀκροβολίζεται, Ἀκροβολισμός, Ἀκροβόλοι, Ἀκρόδρυα, Ἀκροθίνια, Ἀκρόκομοι, Ἀκροπόλιν, Ἀκροσφαλεῖς, Ἀκρότομος, Ἀκρώρεια. Wieder stimmt B zunächst überein, nur legt er 366, 14 Ἀκριβούν, Ἀκριτί und aus Harpokration Ἀκριτος ein, dann wieder aus unbekannter Quelle Ἀκροβολίζεται, aus Harpokration Ἀκροᾶσθαι.¹⁾ Nicht aus der Συναγωγή stammen die schon durch die Buchstabenfolge verdächtigen Glossen 367, 11—15 Ἀκμοθέτω, Ἀκμονίδης, Ἀκληροι, Ἀκληρία. Auch der erweiterten Συναγωγή gehören sie nicht, da auch in ihr die Buchstabenfolge strenger gewahrt ist; sie fehlen ferner, wie ich schon hier bemerke, alle bei Suidas. Dagegen ge-

1) Der Zusatz zur Glosse Ἀκροθίνια aus Theognost kommt erst auf Rechnung des jüngsten Schreibers, vgl. oben S. XXXII.

hören der erweiterten Συναγωγή 367, 16 Ἀκροφαλῆς und 367, 18 Ἀκροφαλές, da ein kurzes Phrynichos-Exzerpt in ihr oft benutzt ist. Was hierauf in B folgt, hat mit der Συναγωγή überhaupt keine Berührung mehr. Erst 369, 29 kehren wir zu ihr zurück in den Glossen Ἀκροπόλιν, Ἀκρότομος, Ἀκροτελεύτιον ἔπος (Erweiterung aus Phrynichos), Ἀκῶρεια, Ἀκροχειρίζεσθαι (Erweiterung aus Timaios), Ἀκτὴ (erweitert aus Harpokration), Ἀκταίνειν (Erweiterung aus Timaios und unbekannter Quelle). Der Teil schließt offenbar 370, 13; Buchstabenfolge und Charakter des nächsten Stückes weicht weit ab. Nur 373, 22 in Glosse Ἀκύμων treffen wir noch einige aus der Συναγωγή entlehnte Worte und in nächster Nähe 373, 30 in Glosse Ἀκτια die letzte Benutzung des Harpokration. Da auch der Anfang der mit Αλ- beginnenden Wortreihen aus der erweiterten Συναγωγή stammt, scheint sie von etwa 373, 21 wieder benutzt.

Wir haben also in B zunächst zwei große Stücke ausgesondert, 367, 20—369, 28 und 370, 14—373, 20. Sie gilt es näher zu betrachten. Von der langen ersten Reihe (367, 20—369, 28) kehrt auch nicht eine Glosse bei Suidas wieder¹⁾, von der zweiten (370, 14—373, 20) nur eine charakteristische Glosse 370, 18 Ἀκαλήφη (aus Herodians Symposion).²⁾ Dagegen stimmt der aus der erweiterten Συναγωγή entnommene Teil fast völlig mit Suidas überein. Wir müssen suchen, ob wir den gleichen Unterschied einzelner Reihen auch in anderen Teilen von B wiederfinden, werden uns aber dabei nur an die erste Hälfte des Werkes halten dürfen.

Glossenreihe
Αλ.

Für die mit Αλ- beginnenden Glossen ist der Sachverhalt sofort klar. Der erweiterten Συναγωγή gehört der Teil 374, 5—381, 19 Ἀλα bis Ἀλωπεκόννηος. Der Rest bildet nur einen zusammenhängenden Teil 381, 20—386, 18. Bei Suidas kehren aus diesem Teil trotz der Fülle der Glossen nur vier wieder: 381, 22 Ἀλλοστρατεῖ; 381, 23 Ἀλιεύεσθαι; 382, 8 Ἀλφάνει; 385, 13 Ἀλυκτεῖν. Man vergleiche das Verhältnis der vorausgehenden erweiterten Συναγωγή zu Suidas, um die Größe des Unterschiedes zu empfinden. Damit

1) Ebensovienig bei Hesych, der doch mit der zweiten Reihe viele Übereinstimmungen aufweist.

2) Neben ihr könnte höchstens noch 371, 18 Ἀκλυτον in Frage kommen (vgl. Suidas Ἀκλητον); die Ähnlichkeiten der Glossen 371, 9 Ἀκιδνότερον, 371, 32 Ἀκροκώλια 372, 1 Ἀκρόνυξ mit Suidas sind viel zu gering, um für die Quellenforschung Wichtigkeit zu haben.

ist ein Richtpunkt für die Untersuchung gegeben. Wir mustern kurz den vorausliegenden Teil.

Die Glossengruppen Αα- und Αβ- sind viel zu klein, um sichere Resultate zu ergeben. Erst mit Αγ- betreten wir festen Boden. Die Reihe beginnt Β 324, 1 Ἀγάθαρχος mit einer aus Harpokration entnommenen Glosse, die folgenden 324, 3 Ἀγαθά und 324, 5 Ἀγάματα stimmen mit C überein; es ist handgreiflich, daß wieder die erweiterte Συναγωγή den Anfang bildet. Sie reicht zunächst 324, 14 Ἀγανώπιδος. Dann durchbrechen 324, 15—20 Ἀγνον, Ἀγνοια, Ἀγνώτα, Ἀγωνιάν, Ἀγμα, Ἀγος die alphabetische Reihenfolge und stammen aus anderer Quelle. Erst mit 324, 21 Ἀγαπητὰ ἤθη (= C) kehren wir zu der erweiterten Συναγωγή zurück, die nun bis 326, 14 Ἀγη (= cod. A) ungestört verläuft. Dann wird von 326, 17—327, 25 die alphabetische Ordnung ganz aufgegeben; es ist ein durchaus neuer Teil. Zur Συναγωγή kehren wir 327, 26. 29 zurück in Ἀγημα, Ἀγῆνωρ (= cod. A). Sie zeigt im weiteren Verlauf einzelne größere Einlagen aus Phrynichos, die uns später beschäftigen werden, reicht aber im ganzen ungestört bis Ἀγωνοθέτης 333, 29. Die Harpokration-Glossen stehen in kleineren Gruppen beieinander; es ist das uns schon vertraute Bild der Hauptquelle. Durchaus anders ist der Teil 333, 30—340, 27. Wohl ist in ihn auch eine aus Harpokration übernommene Glosse (338, 17 Ἀγνεύετε τὴν πόλιν, fehlt bei Suidas) verschlagen oder aus einem andern Exemplar aufgenommen; ferner entspricht 334, 18 Ἀγαλμα der früheren Glosse 324, 5 (= cod. C), nur daß am Ende Timaios hinzugefügt ist, dem wir sonst in der erweiterten Συναγωγή begegnen; endlich kehren die aus Phrynichos entnommenen Glossen 334, 32 Ἀγαν ἐγκείσθαι, 339, 10 Ἀγοραῖος νοῦς und 335, 10 Ἀγανον bei Suidas wieder, allerdings im Wortlaut abweichend.¹⁾ Da alle andern Glossen dieses Teiles bei Suidas fehlen, muß ich annehmen, daß die entsprechenden Glossen durch andere Mittelquellen in Suidas gelangt, Glosse Ἀγαλμα in Β verstellt ist. Wieder ist der Unterschied der erweiterten Συναγωγή und der Zusatzreihe klar.

Ganz kurz können wir die beiden Einschaltungen 326, 17—327, 25 und 324, 15—20 abtun. Keine der Glossen kehrt bei Suidas wieder;

1) Suidas' Glosse Ἀγκράτος ἐλαύνοντα entspricht nicht Β 337, 27, sondern 329, 15.

aber auch zu Photios stimmen von den 25 Glossen des ersten Stückes nur zwei wörtlich Phot. 9, 27 = B 327, 22 Ἀγαθῶς· σφοδρῶς und Phot. 19, 9 = B 327, 15 Ἀγλιθεε¹⁾. Von den 6 Glossen des zweiten Stückes (324, 15—20) erinnert nur 324, 15 Ἀγνον· λύγον an Photios 20, 3 Ἀγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσι (= Suidas, aus Timaios); die Übereinstimmung ist selbstverständlich zu gering. Auch hier nehme ich an, daß die Glossen Ἀγαθῶς und Ἀγλιθεε entweder versprengt sind, oder sich gleichlautend auch in andern Quellen fanden. Die beiden kurzen Reihen sind Zusätze der jüngsten Schicht und fallen für uns fort.

Glossenreihe
Aδ.

In der Glossengruppe Aδ- gehört die Reihe Ἀδαῆσαι — Ἀδύνατα εἶναι 340, 28—342, 21 der erweiterten Συναγωγῇ an. Hieran schließt ein anders gearteter Teil 342, 22—345, 14. Ihm folgt der Schluß der erweiterten Συναγωγῇ 345, 15—25 und diesem ein dritter Teil 345, 26—346, 20. Im Photios sind alle drei Reihen benutzt; bei Suidas kehrt aus Reihe II nur die kurze Glosse 344, 8 Ἀδιονον wieder, ist also wohl verstellt (344, 27 Ἀδοξα weicht zu stark ab). Reihe III zeigt keinerlei Berührungen mit Suidas.

Glossenreihe
Aθ.

Die mit Aε-, Aζ- und Aη- beginnenden Glossengruppen lasse ich als zu kurz beiseite. In Aθ- gehören der erweiterten Συναγωγῇ 349, 13—350, 11 Ἀθαμβής — Ἀθύρων (oder bis 350, 13 Ἀθύμος). Es folgt ein zweiter, ganz anders gearteter Teil von 350, 12 Ἀθυμός (bzw. von 350, 14 Ἀθέλδεται) bis 352, 11 Ἀθύρωτος, hierauf der Schluß der erweiterten Συναγωγῇ, nämlich die Glossen Ἀθώ- πευτον Ἀθων Ἀθῶς (alle wie C) sowie vielleicht Ἀθράνευτον. Dann reicht von 352, 15 (bzw. 352, 16) bis 353, 17 ein dritter Teil. Suidas, der sich wie immer eng mit der erweiterten Συναγωγῇ berührt, stimmt mit den Zusatzteilen nur in dem Schluß der Glosse Ἀθάρη (352, 1—4) überein; hier scheinen also in B zwei Glossen nachträglich vereinigt.

Glossenreihe
Aι.

In Aι- ist die erste der Συναγωγῇ entnommene Glosse Αἰγίβοτος 353, 29. Die vorausliegenden wenigen Glossen können aus der

1) Glosse Ἀγραυλός B 326, 17 berührt sich zwar mit Photios 19, 1; doch zeigt die aus Hesych (Diogenian) entnommene Fortsetzung, daß die Ähnlichkeit auch zufällig sein kann. B 326, 22 ist kürzere Parallelglosse zu der bei Photios wiederkehrenden B 331, 24, die E. Schwartz dem Phrynichos zuschreibt. Ähnlich stehen B 327, 9 zu 338, 32. 339, 1; ferner B 327, 4 zu 329, 20. 21; ferner B 327, 13 zu 336, 31; ferner B 327, 17 zu 331, 30; endlich B 327, 19 zu 337, 30.

Nebenquelle oder den Erweiterungen der Συναγωγή entnommen sein. Diese selbst reicht bis 357, 28 Ἀκαπήλευτον. Einen Nachtrag bilden (wie in manchen Fassungen des Etymologicum) Glossen, in denen Αι getrennt gesprochen wird, 363, 9—13; hierauf ein Paar versprengte Glossen, die später zu besprechen sind. Der Rest 357, 29 bis 363, 8 zerlegt sich sofort, sobald man sein Verhältnis zu Suidas betrachtet, in zwei Reihen. Aus dem Stücke 357, 29—360, 5 fehlen, wenn ich richtig gezählt habe, nur drei Glossen bei Suidas (359, 6 Αἰθερεθαι, durch andere Glosse bei Suidas ersetzt; 359, 16 Αἰνίζουαι und 359, 19 Αἶπα). Auch eine zusammenhängende Harpokrationgruppe begegnet hier (358, 20—25), wie sie sonst nur in der erweiterten Συναγωγή stehen. Aus dem Stücke 360, 6—363, 8 fehlen alle Glossen bei Suidas.

Das Gesamtergebnis ist nicht so einheitlich und klar, wie ich wohl wünschte. Wohl gilt in der Hauptsache der Satz, daß Suidas und B nur in der erweiterten Συναγωγή zusammengehen, aber in den Glossengruppen Αγ- und Αι- finden sich Ausnahmen, die zeigen, daß eine weitere Überarbeitung auch dieses Werkes schon begonnen hatte. Wenn ich trotzdem glaube die Reihe in B richtig geschieden zu haben, muß ich neue Beweise für meine Behauptungen suchen. So gehe ich — auf die Gefahr hin, die Schwierigkeiten zu verdoppeln — von der Betrachtung der byzantinischen Mittelquellen zunächst zu der einer Urquelle über.

Die erste große Überraschung, welche mich zur Herausgabe des Berliner Fragmentes und zum Aufwerfen dieser Fragen bestimmt hat, bot die, wie ich meine, selbst für den flüchtigen Leser unbestreitbare Tatsache, daß die Σοφιστικὴ προπαράσκευὴ des Phrynichos eine Hauptquelle auch des Photios gewesen ist. Ich bedauere es, daß die leichtfertige Behauptung Nabers, sie sei von Photios überhaupt nicht benutzt, selbst einen so scharfsinnigen Forscher wie Wentzel derartig beeinflußt hat, daß er sowohl in seinem Aufsatz im Hermes (30, 367) wie in seiner Analyse des athenischen Fragmentes auf Phrynichos gar keine Rücksicht genommen und für alles atticistische Gut im Grunde nur Aelius Dionysius und Pausanias in Frage gezogen hat. Ich brauche nicht im einzelnen nachzuweisen, daß alle auf dieser Grundansicht aufgebauten Hypothesen hinfällig geworden sind. Zur Bestimmung des Umfangs, in dem Phrynichos benutzt ist, müssen wir einerseits die Schilderung seines Werkes in

Phrynichos.

der Bibliothek des Photios, andererseits sprachliche Kriterien benutzen. Entscheidend ist, daß es als Hilfsmittel nicht für den Lesenden, sondern für den Schreibenden oder Redenden bestimmt war. So umfaßte es neben den einzelnen Worten auch λόγοι κομματικοί oder κῶλα, neue und zierliche Phrasen (καινοπρεπὲς καὶ χαρίεν) und legte auf die Verbindung der Worte (συμπλοκή oder σύνθεσις) besonderen Wert. Ich erwähne als geradezu typisch die Photios-Glosse 111, 23 Ἀναιδὲς καὶ θραυὸ βλέπειν· ἀναιδὴς μὲν καὶ θραυὸς καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον (das Lemma) καινῶς εἴρηκε Κρατίνος. ἡ λέξις Φρυνίχου. Dem Phrynichos eigen sind ferner, wie Photios (Bibl. 101b 1 Bek.) bezeugt, die Scheidungen συγγραφικὴ ἢ φωνή, ἐν συνουσίᾳ χρῶ, σκώπτων oder παίζων χρῶ, κωμωδικῶς (vgl. Bek. A. G. 6, 5), die Vorliebe für die alte Komödie, auf die besonders Kaibel in dem feinsinnigen Programm *De Phrynicho sophista* (Gött. 1899) hingewiesen hat,¹⁾ endlich einzelne Worte wie besonders ἡ φωνή (vgl. A. G. 5, 25; 9, 12; 19, 25; 29, 14; 38, 9; 53, 24; 67, 20; 72, 15), ἡ σύνταξις (ebenda 10, 4), ἡ συμπλοκή (ebenda 10, 31) u. dgl. Überblicken wir danach das neue Material, so verblüfft geradezu die Verschiedenheit der Glossen: erlesenste Gelehrsamkeit und Zitatentum neben dürftigster Kürze. So finden wir, um gleich ein Beispiel aus Photios zu nehmen, in der Reihe der mit Ako- beginnenden Glossen nebeneinander 61, 23—26 Ἀκοιτις, Ἀκολασία, Ἀκόλαστον, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα, ganz kurz und wörtlich gleich der erweiterten Συναγωγή in B 365, 19—24, nur daß hier eine Glosse Ἀκομψον an vorletzter Stelle eingeschoben ist, die uns gleich weiter beschäftigen wird. Hiernach folgt bei Photios 62, 1—20 Ἀκόλαστος ὄχλος, Ἀκολασία, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα, Ἀκολαстанεῖτε in breitester Fülle, mit erlesenster Gelehrsamkeit. Der Abschnitt entspricht genau dem Anfang der oben ausgesonderten Zusatzreihe in B (367, 20—26 und 368, 12—28; was dazwischen stand mußte der alphabetischen Ordnung halber umgestellt werden). Man vergleiche, um den Unterschied zu empfinden, die beiden einander so nahe

1) Fast alle wesentlichen Behauptungen Kaibels finden geradezu glänzende Bestätigung. Nur die Versicherung, die alphabetische Anordnung sei in die Προπαρασκευὴ nachträglich hereingebracht, scheint mir bedenklich. Gewiß ist diese Anordnung oberflächlich, oft unpassend. Man vergleiche jetzt die Glosse 64, 4 Ἀκοῦσαι ὁργῶ. Aber Phrynichos schrieb für Männer, die nicht nachschlagen, sondern das Ganze lesen und lernen sollten.

stehenden Phrynichos-Glossen desselben Lemmas Ἀκόλαστον καὶ ὕβρι-
στον πρᾶγμα:

Mit der kürzeren steht im Rahmen der erweiterten Συναγωγὴ in B verbunden 365, 22 Ἄκομψον· ἀπανούργον.¹⁾ Von der einer Zusatzreihe entlehnten längeren steht nur durch zwei Glossen getrennt, deren eine noch dazu sicher dem Phrynichos gehört, 368, 31 Ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Zwei entsprechende Phrynichos-Exzerpte stehen also in den beiden verschiedenen Reihen von B parallel. Beide hat Photios in derselben Abfolge gelesen und töricht kontaminiert, vgl. unten 63, 9 Ἄκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον, ἧ κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. Um den Sinn der Glosse zu verstehen, müssen wir zunächst zu Bekkers Phrynichos-Exzerpt greifen A. G. 6, 19 Ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον καὶ ἀπλοῦν. κομψὸν γὰρ τὸν πανούργον, οἷον κόπτοντά τινα καὶ ὀχληρόν, φαῦλον δὲ τὸν ἀπλοῦν.²⁾ Die Beziehung gibt eine atticistische Interpolation bei Hesych Ἄκομψον· ἀπανούργον, ἀπλοῦν. <Κρατῖνος> Ἀρχιλόχοις,³⁾ Man erkennt sofort an dem verräterischen ἀπλοῦν, daß beide Glossen auf dieselbe Quelle zurückgehen, mag nun Hesych aus Phrynichos oder dessen Vorlage (etwa Aelius Dionysius) interpoliert sein. Kratinos hatte die berühmte Schilderung des Herakles im Likymnios des Euripides (fr. 473) φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν in den Ἀρχιλοχοι parodiert. Für die Quellenforschung ergibt sich, daß auch in der Zusatzreihe von B ein längeres Phrynichos-Exzerpt, eine Glossenreihe, benutzt ist. Ich darf ihr wohl mit Wahrscheinlichkeit 367, 33—368, 32 Ἀκολουθοῦντε, Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστον πρᾶγμα, Ἀκολαстанεῖτε, Ἀκνίωτος οἶκος, Ἄκομψον καὶ φαῦλον zuweisen. Eine Phrynichos-Reihe ähnlichen Umfangs bietet B 350, 32—352, 4 Ἀθήρη, Ἀθηρος ἡμέρα, Ἀθάρα.

Eine dritte Doppelglosse ist Ἀκουε εἰς B 369, 15 und 372, 10, und wieder hat Photios beide in derselben Reihenfolge gelesen und töricht kontaminiert (unten 63, 25); wieder steht die zweite um-

1) Bei Suidas aus Cyrill ἄκομψον· εὐτελέε interpoliert, rein auch Bekker A. G. 213, 26.

2) Vgl. ebenda 14, 14 Ἀνθρωπικός φαῦλος· οἷον ὁ ἀπλοῦς καὶ μὴδὲν ποικίλον ἔχων.

3) So M. Schmidt, dessen Vermutung durch die Zurückführung der Glosse auf Phrynichos glänzend bestätigt wird.

fangreichere Glosse in einem großen Phrynichos-Exzerpt, das B 372, 6 bis 373, 11 einnimmt Ἀκούοντ' ἄριστα, Ἀκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς, Ἀκουε κύγα, Ἀκουέτην, Ἀκουσμα, Ἀκούεις ἃ λέγει <σε>, Ἀκουσίμη (Ἀκουστά), Ἀκούσας ἤκειν. Der Glosse Ἀκουσίμη B 373, 1 = Phot. 65, 16 endlich entsprach ursprünglich noch eine kürzere zweite, die Photios 64, 1 erhalten hat. Die Glossenfolge bei ihm erklärt sich dabei nicht aus alphabetischer Abfolge, sondern entspricht wieder der Reihenfolge in B, man vergleiche:

B Ἀκούοντ' ἄριστα (Glosse übersprungen)	Phot. Ἀκούοντ' ἄριστα
Ἀκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς	Ἀκούων διατεθρύληται ¹⁾
Ἀκουε, κύγα	Ἀκουε τὰς ἐμὰς ἐπ. (an die frühere Glosse gerückt)
Ἀκουέτην	Ἀκουέτην
Ἀκουσμα	Ἀκουσμα
Ἀκούεις ἃ λέγει <σε>	Ἀκούεις ἃ λέγει σε
Ἀκουσίμη	Ἀκουσίμη
Ἀκούσας ἤκειν	Ἀκούσας ἤκειν
Ἀκούμενosc	Ἀκούμενosc
Ἀκουσία	Ἀκουσία.

Daß die Scheidung bestimmter Reihen in B zu recht vollzogen ist, scheint mir durch jene vier Doppelglossen erwiesen; daß Photios dieselben Reihen las, um so glaublicher, da in der angeführten Reihe die letzten beiden Glossen sicher aus einer neuen Quelle stammen; das Phrynichos-Exzerpt ist nicht die unmittelbare Quelle.

Das Werk des
Photios.

Das führt von selbst dazu, die Arbeit des Photios näher zu verfolgen und wenigstens einen Abschnitt zu analysieren, in welchem der Schreiber besonders oft die von ihm eigentlich beabsichtigte streng alphabetische Abfolge herzustellen versäumt hat. Gerade hier werden wir ja erwarten, seine Hauptquelle am deutlichsten wahrzunehmen. Ich wähle die mit Αι- beginnende Glossengruppe. Dem Plane nach sollte in ihr an S. 52, 20 Αἰόλος sofort 54, 8 Αἰπόλια schließen; was bei Photios jetzt dazwischen steht, also die Glossenreihe Αἰζηοί bis Αἰμύλος bildet einen offenbar direkt der Vorlage entnommenen Einschub. In B, dessen Abfolgeoben S. XXXVIII erläutert

1) Da auch diese Glosse zweifellos aus Phrynichos stammt, ist es wahrscheinlicher, daß B sie übersprungen, als daß Photios sie aus neuer Quelle eingelegt hat.

ist, kehren zunächst im dritten Teil dieser Glossengruppe 362, 9 bis 363, 4 die Glossen Αἵματοσταγής, Αἱμάτου, Αἱματορρυγία, Αἱματορρόφον, Αἶμον, Αἱμασιώδεις, Αἱμασιολογεῖν, Αἱμυλίοι, Αἱμύλος in derselben Reihenfolge wie bei Photios wieder. Beide benutzen also dieselbe Vorlage, der Photios etwas mehr entnimmt als B.¹⁾ In ihr fand Photios gegen Eingang (52, 22) die Glosse Αἰονάν und bald danach (53, 1) Αἱμαχάνα. Beide sind in B in den Nachtrag gekommen (B 363, 15. 16). Auf Αἰονάν folgt bei Photios 52, 23 Αἱματωπόν und Αἱματοσταγῇ· Εὐριπίδης²⁾ καὶ Ἀριστοφάνης. Etwas später folgt bei ihm 53, 3 Αἱματοσταγής· Εὐριπίδης ἔφη· 'αἱματοσταγῇ κηλίδι τέγγει.' In B begegnet in gleicher Reihenfolge wie bei Photios (362, 7—11) zunächst Αἱματωπόν, dann Αἱματοσταγῇ· Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης· 'αἱματοσταγῇ κηλίδα τέγγει.' Es ist handgreiflich, daß B in seiner Vorlage ebenfalls die beiden Glossen Αἱματοσταγῇ und Αἱματοσταγής gelesen hat. Die erste hatte er schon abgeschrieben, als er die zweite fand, so trug er aus ihr nur das Zitat ein — natürlich an falscher Stelle. Denn sicher ist bei Ἀριστοφάνης Ran. 471 κόπελος αἱματοσταγής gemeint.³⁾ Bot die gemeinsame Quelle eine derartige Doppelglosse, so war sie selbst relativ jung, und verschiedene alte Quellen waren in ihr mechanisch ineinander gearbeitet. In dem ganzen Photios-Abschnitt bleibt nur eine Glosse, die in B in anderm Zusammenhang und einer andern Reihe steht Αἷματος ἄσαι Ἄρηα. Sie mag von Photios zunächst übersprungen und nachträglich eingesetzt sein.

Eine zweite Einlage bildet Photios 56, 23—57, 16 nach Schluß der alphabetischen bis zu Glosse Αἰωποῦνται reichenden Folge. Wieder begegnen die bei B überhaupt erhaltenen Glossen dort in der gleichen Abfolge, und zwar in dem zweiten Teil der mit A-

1) Natürlich müssen wir außerdem mit der Möglichkeit, daß er selbst Zusätze macht, rechnen.

2) ὁ αὐτός setzte der Schreiber *b* ein, weil er unmittelbar vorher schon den Namen des Euripides geschrieben hatte, vgl. S. X.

3) Die Erkenntnis des Hergangs hat Wichtigkeit auch für die Schreibung. In der ersten Glosse ist, wie das Aristophanes-Beispiel zeigt, die Akkusativform des Lemmas aus einem unterdrückten λέγει oder εἶπκε zu erklären. In der Gestaltung des Euripides-Fragmentes sind wir also vollkommen frei und können mit gleichem Rechte αἱματοσταγῇ κηλίδι wie αἱματοσταγῇ κηλίδα schreiben. Ich habe mich trotz Sophokles' Trach. 848 ἀδινῶν χλωρὰν τέγγει δακρῶν ἄχραν für ersteres entschieden.

beginnenden Glossengruppe B 359, 14—360, 4. Umgestellt sind nur B 359, 26 Αἵκακος, das bei Photios schon vor diesem Abschnitt 55, 20 erscheint¹⁾ und B 360, 5 Αἰόλλαι = Phot. 55, 12. Wieder zeigt eine Doppelglosse Αἰτούμενος und Αἰτήσασθαι, daß in der gemeinsamen Vorlage verschiedene alte Auszüge mechanisch ineinander gearbeitet waren.

Photios benutzt
das Werk B*

Werfen wir noch einen Blick auf den Gesamtverlauf, um zu prüfen, ob sich die Anordnung bei Photios überall ungezwungen aus dem Werke B* erklären läßt. Photios fand in der Glossengruppe A1- genau wie in der folgenden Aκ- drei Teile, von denen der erste und dritte (B 353, 18 ff. und 360, 6 ff.) strenger alphabetisch geordnet waren, der zweite (357, 30 ff.) scheinbar in der Mitte begann.²⁾ So galt es zunächst Teil I und III zusammenzuarbeiten. Teil III gehören zunächst die beiden Glossen Αἰαί, Teil I Αἱ, Teil III Αἰβοῖ Αἰγάλεως, Teil I Αἱ γάρ, Αἰγείρου (heraufgenommen), Αἰγιάζειν, Αἰγίβοτος, Teil III Αἰγίθαλλος, Teil I Αἰγίς. Von der nächsten Glosse Αἰγίπυρος Phot. 44, 25 = B 360, 19 in Teil III springt er zunächst zu der in diesem folgenden kleinen Gruppe 361, 19—30 Αἰγινάιον κκάφος, Αἰγύπτιον γῆρας, Αἰγύπτιον, Αἰγύπτης, Αἴγυπτος (die Umstellungen innerhalb der Gruppe sind lehrreich), dann sucht er verwandte Glossen in Teil I und greift zunächst 354, 13 Αἰγυπτιάζειν und 354, 28 Αἰγυπιόν heraus. Erst hieran schließt er den Harpokration-Auszug 45, 16—25, der in B jetzt nur verkürzt vorliegt (354, 8—12 vgl. oben S. XXXII). Es folgen Αἴγλη und Αἰγλήεντος (umgestellt), Αἴγλης Χάριτες (heraufgenommen, B 355, 11), hierauf die erste mit Αἰδ- beginnende Glosse dieses Teiles Αἰδέσιμος (B 353, 30) und nach ihr Αἰδέσασθαι, Αἰδοῖ εἰκων, Αἰδοσύνη, Αἰδήμων, d. h. aus demselben Teil die kleine Gruppe B 354, 29—355, 2. Die nächsten in B wiederkehrenden Glossen Ἀἰδρις und Ἀἰδρυτα gehören dort dem Nachtrag an, der zumeist aus Teil III entnommen schien, dann folgt aus diesem Teil selbst Αἰδέσας (B 361, 32) und hierauf aus Teil I Αἰδῶ (B 355, 14). Für A1ε- bot nur der dritte Teil und der Nachtrag Glossen; eine übersehene Glosse des dritten Teiles Αἰα wurde dabei mit eingelegt. Für A1θ- war zunächst Teil I (bis Photios 50, 10),

1) Ursprünglich waren es, wie die Anmerkung zeigt, zwei Glossen; Photios hat die zweite zu einer früheren heraufgezogen.

2) Die Glosse Αἰγίζειν B 357, 29 ist entweder Zusatz des letzten Schreibers oder von Photios übersehen; für ihn begann der Teil mit Αἰρε δάκτυλον.

dann Teil III auszuschreiben, ähnlich für Aικ-. Die einzige mit Aιλ- beginnende Glosse ist zugleich die erste, welche Photios aus Teil II nimmt. Für die Abschnitte Aιμ-, Aιν, Aιξ-, Aιο- hat Photios zunächst den ersten Teil B 356, 6—21 zugrunde gelegt; ihm entstammen die Glossen Aίμασιά, Aίμασιαις, Aίματι κλαίειν, Aίματόεντα, Aίμα, Aίματηρόν, Aίμύλος, Aίναρέτης, Aίνιγματα, Aῖνος, Aἰζωνεύεσθαι, Aιόλος. Aus dem zweiten Teil schrieb er 358, 20—25 und 359, 3 hinzu Aίνιους, Aἰζωνήειν und Aιόλη νύξ, aus dem dritten zunächst den zusammenhängenden Abschnitt 360, 28—361, 3 Aἶμα νῖπαι, Aίματώσαι, Aίμούς, Aῖνειν, Aιόλη, Aιολίζειν, Aιολίδας. Erst als die Zusammenarbeit vollzogen war, sah er, daß im weiteren Verlauf dieses Teiles noch ein ähnlicher Abschnitt folgte und schrieb nun im wesentlichen aus ihm jenen nicht mehr eingeordneten Nachtrag 52, 20—54, 7, der S. XLIII besprochen ist. Dann kehrte er zu Teil I zurück und entnahm ihm den Rahmen für die Abschnitte Aιπ- und Aιρ-, nämlich die Glossen Aιπόλια, Aίρεθέν, Aίρησμένων, Aἶρε μασχάλην, Aίρεῖ, Aίρήσειν, Aίρήσομαι, Aιρόμενος, Aίρεῖ. Zwischenein wurden aus dem zweiten Teil geschoben Aἶρασθαι, Aἶρε δάκτυλον, Aἶρεῖσθαι, Aἶρειν, Aἰνῶ, Aιρούμενος (über Glosse Aιόλλει vgl. oben S. XLIV). Für den Schluß endlich entnahm er aus Teil I Aἵσιος, Aἰσυτήρι, Aἵσχος, Aἵσιω, Aἰτναῖον, Aἰχμάκουσι, Aἵχη, Aἵχητήρς, Aἰών, Aἰωνίζει, Aἰώρα, Aἰωρήσει, Aἰωροῦνται. Aus dem Schluß von Teil III schrieb er Aἵττωθείη, Aἵτχιον, Aἵχροεπεῖν, Aἵτιαζομένους, Aἵτιον γενέσθαι, Aἰῶ hinzu. Aus Teil II hatte er, vielleicht weil die Ränder keinen Raum mehr boten, nur die beiden auf Aιόλη νύξ unmittelbar folgenden Phrynichos-Glossen Aἵθεσθαι und Aἵχυνόμενος περιπλέκει eingetragen. Der Rest wurde als Nachtrag eingefügt und ist früher (S. XLIII. XLIV) besprochen.

Ich kann nur bitten, daß der Leser sich selbst für andere Glossengruppen, wie etwa Aκ- die Lemmata des Photios, wie sie den verschiedenen Reihen in B entsprechen, in Columnen auseinanderreibe. Auch hier sind zunächst die zwei strenger geordneten Reihen, die erweiterte Συναγωγή B 363, 18 und die mit Ἰακ- beginnende Reihe 370, 14 zusammengearbeitet, dann die übrigen Glossen eingefügt. Auch hier hat Photios innerhalb der beiden Hauptquellen Umstellungen vorgenommen, weil es die strengere alphabetische Ordnung verlangte. Wo er gegen sie verstößt, hat B fast immer dieselbe Reihenfolge; man vergleiche etwa Ἰακρή, Ἰακρής,

Ἀκαρ, oder Ἀκάτιον, Ἀκάτια, Ἀκατος, Ἀκατεύνατος, oder Ἀκληροί, Ἀκληρία.

Blicken wir von hier noch einmal auf die oben besprochenen Doppelglossen und Phrynichos-Reihen zurück, so kann der Schluß kaum vermieden werden: Photios benutzt wirklich das Werk B*, das uns verkürzt und interpoliert in der Handschrift B vorliegt, als Hauptquelle.

Die Entstehung
des
ursprünglichen
Werkes.

Hiermit ergibt sich ein scharfer Widerspruch zweier unabhängig voneinander gewonnener Resultate. Wir sahen früher, daß Suidas mit B nur die erweiterte Συναγωγή gemeinsam hat, die freilich an einzelnen Stellen schon neue Bereicherungen erfahren hatte, und daß er die Zusatzreihen in B im wesentlichen nicht kennt. Photios kennt, von einem ganz jungen Einschub abgesehen, alle Zusatzreihen von B; aber er hat über sie hinaus mit Suidas eine Reihe von Zusätzen gemeinsam, die in B fehlen und nicht von dem letzten Schreiber übersprungen sein können, und er hat andererseits mit Suidas alle jene ersten Erweiterungen der Συναγωγή gemeinsam, die in dem Mittelstück von B wieder sicher nicht durch Schuld des letzten Schreibers fehlen. Ich kann hierfür nur eine Erklärung finden, nämlich, daß Photios (oder sein Schreiber) zwei verschiedene Handschriften und Fassungen desselben Werkes nebeneinander benutzte. Das Werk entstand meiner Annahme nach zunächst in dem Versuch, die Συναγωγή in der oben charakterisierten Art zu erweitern; der Versuch war noch nicht voll durchgeführt, als sich die B-Tradition trennte, die in immer neuen Bearbeitungen dann außerordentlich wichtige Zusätze aus frühbyzantinischen Werken in sich aufnahm. In der Suidas-Fassung, welche sich löste, als jene Zufügungen eben begonnen hatten, wurde der erste Erweiterungsversuch durchgeführt und zugleich eine Reihe neuer Zusätze eingefügt. So entstanden vor Photios' Zeit zwei Exemplare, die, im Grundbestand übereinstimmend, doch in den Erweiterungen stark auseinander gingen. Aus beiden ließ Photios eine dritte, gewissermaßen kontaminierte Rezension herstellen, die zugleich wieder neu vermehrt wurde.¹⁾

1) Daß wir nicht kurzer Hand alles, was Photios jetzt allein bietet, ihm wirklich zuschreiben dürfen, hat sich S. XLIII gezeigt. Vieles hat Schreiber B in seiner Vorlage übersprungen. Aber Zusätze z. B. aus Diogenian sind ebenso durch die Vorrede wie durch Erweiterungen solcher Glossen, die in B und Suidas übereinstimmen, gesichert (vgl. z. B. 120, 28 Ἀναποιδέιν). Daß er auch

Diese Annahme sieht auf den ersten Blick künstlich aus, doch stünde der Hergang durchaus nicht vereinzelt in der Geschichte der byzantinischen Lexikographie. Ich darf mit der Entstehungsgeschichte des Werkes, die ich eben zu schildern versuchte, vielleicht schon jetzt die Entstehung des Etymologicum Gudianum vergleichen, die wir ja an der Urhandschrift erkennen können. Verschiedene Schreiber nacheinander erweitern allmählich den alten Kern; erst in den Abschriften wird daraus ein einheitliches Werk, nur daß die Glossenfolge in den verschiedenen Abschriften verschieden ist. Derartige Lexika sind nicht im strengen Sinne das Werk eines Mannes; sie sind ihrer Natur nach in der ersten Werdezeit immer im Fluß; sie setzen wie Bäume immer neue Jahresringe an und ändern je nach dem Belieben dessen, der sie sich zu eigen macht, ihre äußere Form.

Daß es dem uns beschäftigenden Werke ähnlich ergangen ist, dafür bietet Glosse Ἀλάττω (unten 70, 15) ein sicheres Zeugnis. Sie ist aus Aelius Dionysius oder Pausanias hinzugefügt, als sich die Suidas-Rezension schon von der B-Rezension getrennt hatte, und zwar zunächst in einer von unserer Überlieferung in Photios und B abweichenden, reineren Fassung. So bot sie noch das ῥητορικόν, das im Etymologicum genuinum benutzt ist. Erst ein späterer Abschreiber gab ihr die Gestalt, die sie schon in der Vorlage von B und daher auch bei Photios hat. Jenes ῥητορικόν des Etymologen ist nicht Photios selbst, sondern, wie ich in der Rezension Boysens

ohne Nebenquelle einzelne Glossen leicht umgestaltet, zeigt z. B. 138, 13 Ἀνθεια (B. Sui. gleich Harp.), 138, 7 Ἀνηctic. Von etwa der Mitte des Buchstabens ferner kürzt er stärker ab (vgl. z. B. 118, 1 Ἀναπετῶ; 144, 19 Ἀντάλλαγον) und die Fälle mehren sich, in denen B und Suidas aus der alten Quelle mehr erhalten haben oder ganze Glossen bei Photios fehlen (z. B. Ἀντιάειραι bei B und Suidas, zwei Glossen des Lemmas Ἀντωμοσία bei B und Suidas, darunter die eine aus Timaios). Freilich hat er, da nicht nur B, sondern auch Suidas mit ihren Quellen ähnlich verfahren, ab und an auch Glossen aus der alten Quelle allein, so z. B. 146, 24 Ἀντιγενίδας aus Harpokration. Das sind Erscheinungen, die in der byzantinischen Lexikographie oft genug zutage treten. So hat im Etymol. genuinum der Schreiber der römischen Handschrift im Schluß des Buchstabens Δ und im ganzen Buchstaben E zunächst sogar alle Glossen auf die kürzeste Form zusammengestrichen und erst später das Wichtigste nachgetragen, während der Schreiber der Florentiner Handschrift die Vorlage getreu kopierte. Niemand würde, wenn er nur auf diesen Abschnitt schaute, das Verhältnis der beiden Handschriften richtig bestimmen.

annahm, leider aber nicht aufrecht erhalten habe, eine frühere Erscheinungsform dieses Werkes.

So bliebe nur nachzuweisen, daß auch zwei derartig verschieden gewordene Erscheinungsformen desselben Werkes wieder zusammenfließen und zugleich ein neues Element in sich aufnehmen können. Ein, wie ich glaube, schlagendes Beispiel dafür bildet jene Vereinigung zweier Fassungen des Etymologicum Gudianum, eines der echten und eines der kretischen Rezension angehörigen Kodex, im Vindobonensis 158 und seinem Gefolge, die ich Geschichte der griech. Etymologika S. 81 ff. erwiesen und beschrieben habe; das neu hinzutretende Element ist dort ein Auszug aus Cyrill. Der Hergang, den ich glaubte annehmen zu müssen, würde also aus der Arbeitsart und den Gepflogenheiten byzantinischer Lexikographen leicht zu erklären sein.

Die Aufgabe, die ich mir gestellt habe, dem Leser die Benutzung des neuen Textes zu ermöglichen, wäre damit gelöst. Doch sind die Folgerungen, welche sich aus der Annahme dieses Sachverhaltes ergeben, wichtig genug, um vielleicht einen kurzen Nachtrag zu rechtfertigen, der die Art, in welcher die alten Quellen benutzt sind, etwas ans Licht stellen soll.

Direkte
und indirekte
Zitate.

Daß Photios eine Anzahl antiker Lexika noch selbst zur Verfügung hatte, wissen wir aus seiner Βιβλιοθήκη. Doch wird von einer direkten Benutzung nur bei den Glossen die Rede sein können, welche er allein bietet. Schon diejenigen, welche er mit Suidas gemeinsam hat, während sie bei B fehlen, hat er durch eine Mittelquelle überkommen. So spricht, da Photios das Originalwerk des Phrynichos noch besaß, nichts dagegen, die Glosse Ἀκούσαι ὀργῶ 64, 4, die er allein bietet, unmittelbar aus jenem Werke herzuleiten. Die kaum minder umfangreiche Glosse Ἀθηναίαις 40, 13, die er mit Suidas gemein hat, kann nur mittelbar aus Phrynichos stammen. Eine genauere Prüfung des Wortlautes bestätigt das und gibt den Namen der Mittelquelle. Der erste aus Aelius Dionysius oder Pausanias entnommene Teil will den Gebrauch von Ἀθηναία für die Athenerin nicht schlechthin verwerfen: er kam auf, als die Form Ἀθηναῖς für die Göttin voll durchgedrungen war, eine Mehrdeutigkeit des Wortes also nicht mehr bestand. Der zweite Teil der Glosse muß wegen der wörtlichen Übereinstimmung mit Stephanos von Byzanz aus Oros stammen, wie dies schon Naber p. XCVIII aus-

gesprochen hat, aber natürlich nicht aus dem von Stephanos benutzten Werke περὶ ἔθνικῶν, das bei Photios nicht begegnet und nicht begegnen kann, sondern aus dem κατὰ στοιχείον verfaßten Werke κατὰ Φρυνίχου, welches sich, wie ich Gesch. d. griech. Etymol. 298 erwiesen habe, gerade gegen die Σοφιστικὴ προπαρασκευὴ richtete. Phrynichos war in ihm ausgeschrieben und bekämpft. Er hatte zunächst für den Gebrauch von Ἀθηναία dieselben Stellen wie Aelius Dionysius (oder Pausanias) angeführt, d. h. also ihn oder seine Quellen benutzt, dann aber aus seiner eigenen umfassenden Lektüre weitere zum Teil sehr alte Zeugnisse zugefügt.¹⁾ Zuletzt hatte er an den angeführten Autoren nach seiner Art Kritik geübt: der Gebrauch ist doch 'nicht attisch'; man darf sich wundern, daß selbst der strenge Pherekrates ihn mitmachte. Oros seinerseits übt an dieser Entscheidung die stumpfe und billige Kritik, die wir von diesem noch immer hoch gepriesenen geistig Armen überhaupt nur erwarten dürfen: der Gebrauch ist doch zu oft bezeugt, also 'attisch'. Wenn wir bei Suidas unter Αἰθερεθαι καὶ Αἰθεράνεσθαι eine Ansicht angeführt finden, gegen welche Phrynichos bei Photios und in B polemisiert, so könnte sehr wohl Oros dem Suidas die ältere Ansicht übermittelt haben. — Das Werk des Oros lag dem Suidas schwerlich mehr gesondert vor. Eustathios benutzte es mit andern atticistischen Schriften zusammengearbeitet, vgl. 859, 54 φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος ἱατρὸν γυναικα, Ἀλεξίς δὲ ἰατρίαν, ἡ δὲ ἱατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν, φησίν. παρὰ δὲ τοῖς Τεχνικοῖς κεῖται καὶ ὅτι ὁ μὲν Ὀρος οὐχ Ἑλληνικὴν λέξιν τὴν ἱατρίνην εἶναι φησιν, Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεὺς πρὸς ἀκρίβειαν λαλῶν μὴ Ἀττικὴν εἶναι αὐτήν. Man vergleiche hiermit bei Photios 101, 10 die Glosse Ἀμφίκαυστις. —

Auch die zusammenhängenden Phrynichos-Exzerpte in den Zusatzreihen von B können nicht unmittelbar der Σοφιστικὴ προπαρασκευὴ entnommen sein. Wieder bestätigt dies eingehendere Betrachtung des Wortlauts. Man vergleiche in einer Glosse wie Ἀκουσίμη B 373, 1 = Phot. 65, 16 die Angabe πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος τὸ ἀκουστά μᾶλλον ἢ τὸ ἀκούσιμα oder in Glosse Αἱμορρυχία 362, 15 = Phot. 53, 6 ὁ δὲ Φρύνιχος οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν. So zitiert — wenn ich nach meinen Beobachtungen an den Etymo-

1) So das überraschende Zitat aus Ion und das sicher auf sehr alte Quellen zurückgehende aus den Skolien des Pindar. Die Frage war ja in der Tat seit dem Ursprung der 'Grammatik' erörtert.

logika überhaupt urteilen darf — kein byzantinischer Schreiber mehr; das weist auf frühere Zeit.

Sehen wir uns demzufolge nach älteren Mittelquellen um, welche Auszüge aus Phrynichos an die byzantinischen Sammler weitergeben konnten, so bietet sich zunächst das Lexikon des Helladios. Photios selbst bezeugt ja in der Bibliothek (*cod.* 158 *p.* 100 *a* 37) πολλὰ δὲ αὐτῶν (d. h. von den Glossen des Phrynichos) ἔστι καὶ ἐν τῇ 'Ελλαδίου τῶν λέξεων εὐρεῖν συναγωγῇ, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν διεσπαρμένα ἐν τῷ πλήθει τῆς συναγωγῆς . . . (also mit anderen Exzerpten vermischt). Ich darf vielleicht wenigstens darauf hinweisen, daß sich in dem ersten in B von mir ausgesonderten Zusatz B 367, 20 bis 369, 28 zweimal die gleiche Quellenfolge wiederfindet. Eine überall sich scharf abhebende Quellschrift, auf welche ich die Aufmerksamkeit besonders hinlenken möchte, zählt in kürzester Form die Belege für die Einzelercheinungen eines Wortstammes auf, so hier: 'Ακόλατος ὄχλος Εὐριπίδης, ἀκόλατος κύμα Σοφοκλῆς, ἀκολατάματα 'Αναξανδρίδης καὶ 'Αριστοφάνης, ἀκολασία Θουκυδίδης, ἀκολασία 'Αλεξίς, ἀκολαστότατα 'Αριστοτέλης, ἀκολαστότερα Νικόλαος (hierauf Formen von ἀκόλουθος und ἀκολουθεῖν); es folgt das lange, früher besprochene Exzerpt aus Phrynichos. Ganz ähnlich ist am Schluß der Einlage (B 369, 18) 'Ακόμματος λόγος Εὐριπίδης, ἀκόμματος φάτις . . . , 'Ακόρεστα Εὐριπίδης, ἀκορεστότερα Ξενοφῶν, hierauf ein längeres Phrynichos-Exzerpt 'Ακρατῆς γάμων, ἀκρατῆς χειρός, ἀκρατῇ γίνεσθαι τοῦδε. Ähnlich ist z. B. B 400, 23 ff. in einem nicht zur erweiterten Συναγωγή gehörigen Teil die Reihenfolge 'Ανεπίκλητος, ἀνεπίκλητον, ἀνεπικλήτως, ἀνεπικλητότερον Ξενοφῶν, ἀνέγκλητος, ἀνέγκλητον Δημοσθένης, ἀνέγκλητον εἶναι Ξενοφῶν, ἀνεγκλητὶ Πλάτων καὶ 'Ισοκράτης, ἀνεγκλήτως Ξενοφῶν, 'Ανελήμων, ἀνελήμων, ἀνηλεήμων Νικοχάρης.¹⁾ Es folgt nur durch eine Glosse getrennt der Phrynichos-Teil 'Ανεβόησεν οὐράνιον ὄσον, 'Ανέλκειν τὰς ὀφρῦς(?), 'Ανεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον, 'Ανεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος. Es sieht ganz so aus, als wäre B 367, 20—369, 28 einer einheitlichen, dem Ausgang des Altertums angehörigen Quelle entlehnt, die man mit dem

1) Atticistisch ist natürlich auch diese Quelle, nur weicht sie himmelweit von der Art des Phrynichos ab. Da jede neue Quelle, die wir in Photios nachweisen, eine gewisse Wichtigkeit hat, verweise ich noch ausdrücklich auf den bisher ganz unbeachteten Dorotheos, vgl. zu S. 99, 18 und 92, 9.

Namen des Helladios bezeichnen könnte, wenn es auf Namen überhaupt ankäme. Ob wir dann die umfangreichen Phrynichos-Exzerpte der nächsten von uns ausgesonderten Reihe (B 372, 6—373, 11) derselben oder einer anderen Mittelquelle zuweisen sollen, bleibt freilich noch immer unsicher.

Wohl aber lohnt es, die übrigen früher in B nachgewiesenen Zusatzreihen kurz zu mustern. In Aγ- glaube ich wenigstens S. 339, 3 die schon charakterisierte Quelle wiederzuerkennen: Ἀγοράματα, ἀγοραμάτων, ἀγοράεως, Ἀγορος, ἄγοροι. Die nächsten Glossen Ἀγνίαι und Ἀγοραίος νοῦς könnten dem Phrynichos gehören, der freilich erst 339, 30—340, 7 ganz greifbar wird; weitere Phrynichos-Reihen glaube ich in B 334, 22—335, 19; 335, 32—336, 5 zu erkennen; zersprengt ist die Reihe 336, 12 und 19; 336, 30 und 337, 6. — In Aδ- bildet eine solche Reihe 343, 10—23; 344, 29 bis 345, 9 (vielleicht zersprengt); 346, 11—20. — In Ae- vergleiche man 347, 7—31; in Aθ- 350, 32—352, 4. In Aλ- könnte auf jene früher besprochene Quelle weisen 385, 15—17 Ἀλυπος, ἀλύπητος Θεόπομπος, Ἄλογα Σοφοκλῆς, ἄλογα καὶ ἀδιανόητα Πλάτων. Es folgt unmittelbar Phrynichos 385, 18—30. Handelt es sich hierbei regelmäßig um Zusätze, die bei Suidas fehlen, so belehrt uns freilich Reihe Aγ-, daß ausnahmsweise auch längere Exzerpte aus Phrynichos in die erweiterte Συναγωγή aufgenommen sind, so 328, 9 Ἀγῆλαι (gegen die sonst in der erweiterten Συναγωγή übliche alphabetische Abfolge eingelegt, aber auch bei Suidas erhalten) 331, 11 Ἀγουσιν ἑορτὴν οἱ κλέπται (wieder gegen die Reihenfolge, wieder bei Suidas erhalten) endlich vielleicht 331, 17 Ἀγριον ὑποβλέπει με (von Suidas aufgenommen, von Photios aber übergangen). Das ist ebenso zu beurteilen wie die Aufnahme einer Zusatzreihe in der Glossengruppe Aι- (S. XXXIX). Man fing, als die Suidas-Rezension sich loslöste, schon an, die erweiterte Συναγωγή aus den bereitstehenden Mitteln zu bereichern. Hierzu gehörte auch, direkt oder indirekt, ein längeres Exzerpt aus Phrynichos.¹⁾ Ein etwas kürzeres war schon bei der eigentlichen Erweiterung der Συναγωγή verwendet worden. Daß noch bis ins 11. und 12. Jahrhundert verschiedene Auszüge aus der Σοφιστικῇ

Phrynichos-
Exzerpte.

1) Ich erwähne das, weil in dem Schlußteil von B, für den wir die Reihen nicht mehr recht sondern können, die Zahl der Phrynichos-Glossen, die bei Suidas wiederkehren, offenbar zunimmt.

προπαρασκευή umliefen, habe ich unten zu S. 65, 4 an einem kurzen Abschnitt aus dem ῥητορικόν dargelegt, welches von Symeon und dem Verfasser der μεγάλη γραμματική benutzt ist, und habe in den weiteren Anmerkungen die mir zugänglichen Glossen dieser Werke daher etwas weiter berücksichtigt. Bei der Wiederherstellung des Werkes des Phrynichos, die jetzt möglich und dringend notwendig geworden ist, werden auch sie herangezogen werden müssen.

Trotz dieses großen Gewinnes scheint mir das Gesamtergebnis für die Quellenforschung wenig erfreulich; denn jeder neue Nachweis einer spätantiken oder frühbyzantinischen Mittelquelle mindert die Hoffnung, daß es uns noch gelingen wird, das gesamte atticistische Material an wenige bestimmte antike Quellen zu verteilen. Auch wird es manchem methodisch bedenklich erscheinen, daß einerseits Quellen wie Phrynichos teils direkt, teils durch drei oder vier Mittelsmänner benutzt sein sollen, andererseits auch ein und dieselbe Urquelle oder Mittelquelle in den verschiedenen Schichten des Werkes begegnen soll. Und doch scheint gerade dies unbestreitbar. Man vergleiche die Glossen aus Aelius Dionysius: benutzt ist er schon in der Συναγωγή selbst (freilich mittelbar, vgl. unten 76, 3 Ἀλιτήριος), benutzt sowohl in der ersten Erweiterung, wie bei verschiedenen späteren Mitarbeitern und von Photios selbst.¹⁾ Es steht ähnlich mit Diogenian. Daß Photios ihn selbst benutzt, zeigt das Vorwort und die Fülle der nur bei ihm und Hesych wiederkehrenden Glossen; daß der Schreiber *b* ihn noch zur Hand hatte, schließe ich aus Glosse Ἀπαντα (116, 18); aber benutzt ist er auch schon in den Zusatzreihen von B, ja vielleicht vereinzelt schon in der erweiterten Συναγωγή. Wer endlich die von mir in den Nachr. d. Ges. d. Wiss. zu Göttingen 1906 S. 40 ff. ausgesonderte Quelle, Herodians Symposion, verfolgt, wird ihre Spuren wieder in den verschiedenen jüngeren Schichten des Werkes finden.

Schluß-
betrachtung.

Ein ganz ähnliches Bild bietet das Etymologicum Gudianum, das eben jetzt Luigi de Stephani mit unendlicher Mühe und hingebender Sorgfalt der philologischen Benutzung erschließt. Wie wir an der erhaltenen Urhandschrift verfolgen können, legen sich um den ersten Text schichtenartig die verschiedenen Erweiterungen, die Ergänzer und Überarbeiter nehmen bald dieselbe Quelle wie der

1) Boëthos gar wird noch von dem Schreiber *b* benutzt S. 148, 19.

erste Schreiber, bald abgekürzte Fassungen oder Parallelwerke zur Hand; sie benutzen neben eigenen Orion- und Choiroboskos-Exzerpten die aus volleren Handschriften beider geflossenen Glossen des *Etymologicum genuinum*. Aber unmöglich ist es, die Quellen unter die Schreiber gewissermaßen zu verteilen. Mag ein oder der andere von ihnen eine Quelle besonders bevorzugen oder neu aufspüren, unzugänglich sind ihm auch die andern nicht. Das Werk wächst eben und bildet sich in ein und derselben Bibliothek.

Wie weit es möglich ist, die an einem dieser byzantinischen Sammelwerke gewonnenen Erfahrungen auf ein anderes stark abweichendes zu übertragen, muß der Leser an dem folgenden Texte nachprüfen. Das Material dazu wird ihm die erste Spalte der Anmerkungen bieten.

R. Reitzenstein.

Straßburg, 23. September 1906.

Nachträge und Berichtigungen.

- Zu 24, 21 erg. im Apparat: vgl. Menander fr. 10 K.
„ 46, 8. 9 erg. im Apparat: lies τὰ ἀμφιδέα
„ 52, 19 lies Αἰόλος
„ 53, 18 erg. im Apparat: lies ἀπὸ τοῦ αἰμψδεῖν
„ 92, 20. 23 erg. im Apparat: lies ἄμψποι
„ 101, 10 schreibe in den Quellenangaben: vgl. Hes. Ἄ. und Καῦστις
-

ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΔΙ ΩΝ ΡΗΤΟΡΩΝ ΤΕ ΠΟΝΟΙ ΚΑΙ 68r
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΕΞΩΡΑΙΖΟΝΤΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Αἱ τῶν λέξεων πλείους, περὶ ὧν τὸ ποιητικὸν νέμεται ἔθνος, εἰς τὸ ὠφελιμώτατον τοῖς βουλομένοις προσέχειν Διογενιανῶ συνέλεγχσαν. 5 εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ νοῦν ἦκε τὴν ἴσιν καὶ ὁμοίαν πραγματείαν ἐνστήσασθαι, ἀλλ' οὖν, ὅσα γε ἐμὲ εἰδέναι, οὐδενὶ τῶν πρωτείων οὗτος περὶ γε τὸν εἰρημένον πόνον ἐξίσταται. ὅσαι δὲ ῥητόρων τε καὶ λογογράφων ἀττικίζουσι γλῶσσαν καὶ ἀπλῶς εἰς τὸν οὐκ ἐθέλοντα λόγον ἐποχεῖσθαι μέτρῳ συντελεῖν εἰσιν εὖ πεφυκυῖαι, ναὶ δὴ καὶ τῆς 10 καθ' ἡμᾶς θεοσοφίας ὅσαι δέονται σαφηνείας, ταύτας δὲ ἄρα εἰ καὶ μὴ πάσας — οὔτε γὰρ ῥάδιον οὔτε ἀλαζονείας ἢ ὑπόσχεσις πόρρω, ἅμα δὲ καὶ μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σχολῆς — ἀλλ' οὖν ἅς μάλιστά γε εἰδέναι προσήκει καὶ ἀναγκαῖον κεχρηῆσθαι συναγαγὼν τὴν ἀναγραφὴν 15 σοὶ κατὰ στοιχεῖον ἐποικισμένην, οὐδὲ τῶν ποιητικῶν παντελῶς ἀποστάς· ἐπεὶ μὴδ' ὅσοι ταύτας συνειλόχασιν, τῶν ἀρμοζόντων τῇ χωρὶς μέτρου φράσει παντελῶς ἀπέσχοντο. ταύτην δὲ σοὶ ἄρα τὴν ὑπόθεσιν συν-εταξάμην μνήμης τε ἅμα καὶ φιλίας ἀφοσίωσιν. διὸ εἰ καὶ τινας τῶν λέξεων περιέχει τὸ σύνταγμα, ἐν αἷς ἡ ποιητικὴ διατρίβει μοῦσα,

Titel: Κυρίλλου καὶ Φωτίου τῶν ἀγιοτάτων ἀρχιεπισκόπων ἐνθαδὶ λεξικὸν *b* am oberen Rand über einem Ornament, dann neben dem Haupttitel Φῶ am seitlichen Rand; Φωτίου τοῦ ἀγιοτάτου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως λέξεων συναγωγὴ, αἱ μᾶλλον τῶν ἄλλων ῥήτορι καὶ λογογράφοις ἀνήκουσιν εἰς χρεῖαν. προσπεφώνηται δὲ Θωμᾷ πρωτοσπαθαρίῳ καὶ ἄρχοντι τοῦ Λυκοτομίου, οἰκεῖν μαθητῇ *g*

1—3 Λεξικὸν κατὰ στ. . . . πρόλογος *b* πρόλογος τοῦ λεξικοῦ δι' ὧν. . . μάλιστά *g*. Denkbar wäre (nach dem Haupttitel in *g*) auch συναγωγὴ λέξεων 1 τε fehlt *b* 6 ἦκεν *g* 8 ὅσαι (doch ai verloschen) *g* ὅσα *b* 13. 14 γ' εἰδέναι *g* (?) 16 συνειλόχαι *g* 17 φράσει *b* 18 ἀφωσίωσιν *b*, verb. *b*¹

περιττὸν οὐδὲν οὐδὲ φιλότιμον οὐδὲ ἐπινοθεῖον τὴν πρόθεσιν. ἐφ' ὧν τε γὰρ οὐκ ἔστι πολιτικὴν φωνὴν εὐρεῖν δηλοῦσαν καθαρῶς τὸ ὑποκείμενον, οὐ ποιητικὴν μόνον ἀνάγκη λαβεῖν, ἀλλὰ καὶ εἰ γλῶτταν ἀπομάττειτο. τὸ γὰρ ἔχειν ὅτι οὖν ὀνόματι εἰπεῖν τοῦ μὴ ἔχειν
 68· χρειωδέστερον· ναὶ δὴ καὶ ὁ λίαν σεμνὸς καὶ | τὸν ὄγκον πεποιημένος
 6 κόσμον λόγος πολλάς, αἷς τὸ ποιητῶν ἐντείνεται μέτρον, τῇ οἰκείᾳ σπουδῇ φιλεῖ ὑποβάλλεσθαι. καὶ μέντοι καὶ ὅσαι καφέστεραι μὲν εἰς τῶν λέξεων, δοκοῦσι δέ πως μνήμης δεῖσθαι τῆς ἀναγούσης αὐτὰς εἰς τοὺς γεγεννηκότας, οὐδὲ τούτων κατὰ τὸ δυνατόν τοὺς πατέρας
 10 ἀπεσιωπήσαμεν· ἀλλὰ καὶ εἴ πού τις ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀκάφεια τῇ τῶν λέξεων παραπλεκομένη ἐρμηνείᾳ τὸ τοῦ λόγου διέφθειρε χρήσιμον, οὐδὲ ταύτην λελυμασμένην ἐγκατελίπομεν, ἀλλ' εἰς τὸ καφέστερον καὶ συνοπτικώτερον ἤρμωσάμεθα. cὺ δὲ κατὰ μέρος ἀναγινώσκων τὴν παρούσαν τῶν λέξεων συναγωγὴν, ἀκριβέστερον ἂν εἴης ἐποπτεύων,
 15 πότερον κομψευομένη μᾶλλον ἢ τὸ μέτριον τιμῶσα ἢ ὑπόσχεσις προοιμιάσατο. ἀλλὰ γὰρ προσθείην, ὡς οἶμαι, καὶ πονοῦντί σοι περὶ τοὺς ῥητορικοὺς καὶ συγγραφικοὺς λόγους ἢ τῶν λογάδων λέξεων μελέτη τὴν ἐπὶ τοῖς ῥήμασι δύναμιν σοφωτέραν μᾶλλον ἐπιμαρτυρήσειεν.

¶ Περὶ φρασὶς ἐστίν, ὅτε διὰ πλειόνων λέξεων οὐ πολλά, ἀλλ' ἐν τι
 20 δηλοῦται οἷον ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου ὑιοὶ ἀνθρώπων ἕως πότε βαρυκάριοι' (Ps. 4, 2).

Ὅτι τὸ $\bar{\alpha}$ ὡς αὐτοτελὲς μὲν παραλαμβάνομενον σημαίνει ἐπὶ διάφοροις πνεύμασι καὶ τόνοις ὑποβαλλόμενον, ὡς δὲ μέρος λέξεως πέντε.]]

1 οὐδὲ νοθεῖον *g* (vielleicht richtig) 6 οἰκία *b* οἰκείῳ *g* (?) 13 οὖν ἀπτικώτερον *g* (?) κατὰ] μετὰ *g* (?) μέρος ἀναγινώσκων verloschen *g*
 16 πονοῦντι *bg*, verb. *g*¹ 19. 20 Alte Randbemerkung 21—23 Randscholion zur folgenden Glosse, in *g* nach dieser am Rand

[[᾽Αρχὴ τοῦ κυρίου Φωτίου πατριάρχου]]

᾽Α· τὸ ἄλφα περισπασθὲν δηλοῖ τὸ εἶθε· οὕτως γὰρ Καλλιμάχος (fr. 323) κέχρηται· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ᾤ ἄρθρον, ὡς Ὀμηρος (Λ 816) ᾽ᾶ δειλοί· βραχέως δὲ καὶ δασέως ἐκφερόμενον ἄτινα σημαίνει, παρὰ δὲ Δημοκρίτῳ (fr. 298 Diels) ἴδια, καὶ παρ' Ὀμήρῳ (β 258) δὲ τὰ 5 ἑαυτοῦ· ᾽τὰ ᾶ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος· τάσσεται δὲ τὸ ᾶ καὶ ἀντὶ τοῦ ᾤν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδεΐᾳ (758)· ᾽πράξας· ᾶ μέλλω καὶ τυχοῦσα ᾶ βούλομαι· οὕτως δὲ καὶ Σοφοκλῆς (Oed. Col. 1106), λέγων· ᾽αἰτεῖς ᾶ τεύξῃ· εἰ δὲ ψιλωθεῖη, περισπασθὲν τὸ νῦν σημαίνει, βραχέως δὲ καὶ ψιλῶς σημαίνει ἀπόφασιν ἄρνητικὴν. οὕτως μὲν εἰ μονοσύλ- 10 λαβος ἢ λέξις οὖσα καθ' ἑαυτὴν αὐτοτελὴ παριστᾷ διάνοιαν, ὡς μέρος δὲ παραλαμβανόμενον λέξεως τὸ ᾠ δηλοῖ μὲν καὶ στέρησιν, ὥσπερ τὸ 69" ἄνανδρον, ἄκακον, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ ᾽άχανες πέλατος· ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ (Λ 155) ᾽ἐν ἀξύλῳ ὕλῃ, καὶ τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός, ὃ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος ἦτοι μήτρας, καὶ τὸ κακόν, ὡς 15 τὸ (Ο 14) ἀμήχανε, ἀντὶ τοῦ κακομήχανε, καὶ τοιαῦτα ἕτερα.

᾽Α ᾶ· ἐπὶ τοῦ μεγάλου. ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, δακυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὡς φησι Διογενιανός.

᾽Αα· κύστημα ὕδατος.

᾽Ααγέας· ἄθραυστον, ἰσχυρόν.

20

᾽Ααδεῖν· ὀχλεῖν, ἀπορεῖν, ἀδικεῖν, ἀσιτεῖν.

᾽Αάλιον· ἄτακτον, ἀκρατές.

᾽Ααπτον· ἰσχυρόν, βαρὺ, χαλεπόν· οἱ δὲ ἄπληστον. καὶ ᾽χειρας ἀάπτους· μεγάλας ἀπροσπελάτους, ᾤν οὐχ ἄψαιτό τις. εἰ δὲ ψιλω- 25 θεῖη, τὰς ἀπτοήτους. οἱ δὲ ἄπειρον, ἀπέραντον. καὶ οἱ μὲν δακύνοντες τὸ δεύτερον ᾠ ἀκούουσιν ἀπροσπελάτους, ᾤν οὐκ ἂν τις ἄψαιτο, οἱ δὲ φιλοῦντες ἀπράκτους. οἱ δὲ τὰς ἀνεκφεύκτους καὶ χαλεπάς. ᾽Απ- πίων δὲ δακύνει· βούλεται γὰρ ἀποδιδόναι· ᾤν οὐκ ἂν τις ἄψαιτο, ἢ τὰς πολλοῖς προσπελαζούσας.

1—16 Vgl. Schol. Plat. Hipp. mai. 295 a; Hes. 17. 18 Hes., vgl. Eustath. 855, 20 (Schwabe p. 223) 19 Hes. 20 Sui. C Hes. (Apoll. Soph. 2, 4) 21 Sui. Hes. (Apoll. Soph. 2, 13) 22 Sui. Hes. (Apoll. Soph. 2, 14) 23—29 Zwei Glossen (in *g* noch getrennt): 1) bis ἀπέραντον zwei Teile: a) bis ἀπτοήτους Hes., b) unbekannt; 2) bis χαλεπάς Apoll. Soph. 1, 20

1 Schreiberzusatz in *b* λεξικόν . . . μάλιστα wiederholt in *g* 7 πράξας ἀμέλλω *b* πράξατα μέλλω *g* 17 ἀναφώνημα *b*. 18 δηλοῖ] ποιεῖ *b* 25 δὲ ἄαπτον ἄπειρον *g* καὶ οἱ μὲν] ᾽Αάπτους οἱ μὲν *g*

᾿Αἶσαι· τέσσαρα σημαίνει· κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπήσαι.

᾿Αασάμην· ἥμαρτον, ἐσφάλην. ἐβλάβην, οἷον ἄτη περιέπεσον.

᾿Αασαν· ἔβλαψαν.

᾿Αάσατο· ἠγνόησεν, ἥμαρτεν, ἐφθόνησεν.

5 ᾿Αἶσθαι· λωβάσθαι, κακοῦν.

᾿Αασίφρων· φρενοβλαβής· καὶ ᾿Αασίφρονα ἢ φρενοβλάβεια
οἱ δέ <ὁ> κοιμωμένας <τὰς> φρένας ἔχων.

᾿Αατον· μέγα, ἀκόρητον, πονηρόν· οἱ δέ ἄβλητον, οἱ δέ ἄτονον.

᾿Αατος· ἀβλαβής. ἔνιοι ἀπλήρωτον, οἱ δέ μέλανα, ἐπιβλαβή,
10 ἐνίοτε δέ ὑπεραποφατικῶς (χ 5)· ὁὗτος μὲν δὴ ἀεθλος <ἄατος ἐκ-
τετέλεσται>.

<᾿Α>βακέως· ἀσυνέτως.

᾿Αβακίνους· τοὺς γυναικὶ μὴ ὁμιλήσαντας.

᾿Αβακήμων· ἀσύνετος, ἄλαλος, ἀφθογος.

15 ᾿Αβακήσαι· ἀμαρτῆσαι, δυσκωφῆσαι.

<᾿Α>βάκησαν· ἠγνόησαν καὶ ἠσυνέτησαν· οἱ δέ ἠσύχασαν.

᾿Αβάκτητον· ἀνεπίφθονον.

᾿Αβακτον καὶ ᾿Αβυκτον· τὸν μὴ μακαριστόν. Δωριεῖς δὲ τὸν
ἀνεπίπληκτον καὶ ἀμεμφῆ.

20 ᾿Αβάκιον· ἐφ' οὗ ἐκύβευον καὶ ἐφ' οὗ τοὺς λογισμοὺς ἐποιοῦντο.

᾿Αβάλε· εἶθε.

᾿Αβαλεν· ἔβαλεν.

᾿Αβαπτος· ἀστόμωτος.

1 Sui., vgl. B 321, 5 (aus zwei Glossen) 2 Sui. Zwei Teile: 1) bis ἐσφά-
λην B 321, 8; 2) Hes. Apoll. Soph. 1, 19 3 Vgl. Apoll. Soph. 1, 18 4 Vgl.
Apoll. Soph. 2, 9 5 B 321, 3 Apoll. Soph. 2, 10 6. 7 Vgl. Apoll. Soph.
2, 7 und 11 8 Apoll. Soph. 2, 12 9—11 Vgl. Apoll. 1, 14 12 B 323, 3
13 B 323, 4 14 B 323, 5 C Hes. (bis ἄλαλος) 15 B 323, 6 (C ἀγνοῆσαι
ἀμαρτῆσαι) 16 Sui. (bis ἠσυνετ.) C Hes. bis ἠγνόησαν (vgl. Apoll. Soph. 2, 16)
Etymol. cod. CD ᾿Αβάκησαν· ἀντὶ τοῦ ἠγνόησαν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ῥητορική, οἷον
᾿τῷ δ' ἴκελος Τρώων κατέδου πόλιν, οἱ δ' ἀβάκησαν'. ἀντὶ τοῦ ἠγνόησαν. ση-
μαίνει δὲ καὶ τὸ ἠσυνέτησαν, παρ' ἄλλοις δὲ τὸ ἠσύχασαν, vgl. Et. magn. 2, 29
17 B 323, 7 Hes. 18. 19 B 323, 10 Hes. 20 B 323, 8 21 B 321, 10
C Sui. vgl. Apoll. Soph. 2, 15 (Hes.) 22 B 321, 11 (mehr) C (?) 23 B 321,
12 C Sui.

1 nach λυπήσαι endet g 5 ᾿Αάσθαι B 9 ᾿Αάατος Apoll. richtig
10 ἐνίωτε b οὐτος] οὐ b nach ἀεθλος kleine Lücke in b 13 ἀβακηνοῦς B
Cyrillhandschr. 14 ἀβακίμων b Hes. 16 ἠσυνέτησαν b 17 ἀβάκτητον
Hes. 18 τὸν] τὸ Hes. B 23 ἀστομώτατος b

Ἄβαρις· ὄνομα κύριον. λοιμοῦ γάρ, φασί, κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος ἀνείλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἑλλήσι καὶ βαρ|βάροις τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. 69^v πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἔθνων πρὸς αὐτοὺς καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονε, 5 διαφωνεῖται. Ἰππόστρατος μὲν γάρ κατὰ τὴν γ' αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος (fr. 270 Bergk⁴ Schr.) κατὰ Κροίσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' Ὀλυμπιάδα.

Ἀβασάνιστος· ἀγύμναστος· ἢ ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς βασάνου τῆς χρυσοχοϊκῆς λίθου, ἐν ἣ δοκιμάζουσι τὸ χρυ- 10 σίον. ἐχρήσατο δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ προνοίας γ' λόγῳ (fr. 9 Herchl.) τῷ ἀβασάνιστος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὁδύνης.

Ἄβατον· ἱερόν, ἀπρόσιτον, ἔρημον. <καὶ Ἄβατον> ὁδόν· ἦν οὐχ οἷόν τε βαίνειν οὐδὲ ὁδοιορεῖν.

Ἀβδέλυκτα· τὰ μὴ μαινόντα, ἃ οὐκ ἂν τις βδελυχθεῖη καὶ 15 δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι (fr. 137 N²)· 'καὶ μὴν, φιλῶ γάρ, ἀβδέλυκτα ἐμοὶ τάδε.'

Ἀβέβηλος· καθαρός.

Ἀβέβηλα· τὰ ἄβατα χωρία καὶ ἱερὰ καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς θεούς. βέβηλα δὲ ἐλέγετο τὰ μὴ ὄσια 20 μὴδὲ ἱερὰ. οὕτως Σοφοκλῆς (Oed. Col. 10).

Ἀβελτερία· ἀνοησία· καὶ Ἀβέλτερος· ὁ ἀνόητος, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων· οὐ μὰ Δία οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος Περινθία· (fr. 393 K.)· 'ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ 25 θεράπων, σὺκ οἶδ' ὅτι οὗτος μεγαλειὸν ἐστὶ διαπεπραγμένος ἐπαβελτερώσας τὸν πάλαι ἀβέλτερον.' λέγουσι δὲ καὶ ἀβελτήριον τὴν ἀβέλτηριαν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένη (fr. 12 K.)· ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος, ὃ τι βούλει λέγε. ὦ Ἡράκλεις ἀβελτηρίου τεμνικοῦ. ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις'.

30

1 B 323, 1 (bis κύριον) dann Sui. (kürzer) aus Harp. 9—12 B 321, 14 C Sui. 13. 14 B 321, 13 (aus C) u. 323, 12 (aus Phrynichos Bek. 22, 26), vgl. Sui. 15—17 Sui. B 321, 19 (mehr, aus Phrynichos?) vgl. Hes. Anecd. Paris. IV 85, 23 18 B 323, 13 C Sui. 19—21 B 323, 13, vgl. Sui. 22—30 Zwei

6 νικόστρατος Harp. E 11 τῷ ^ω ο b 16 μυρμηδόσι b 17 φιλῶ γε κάβδ Bek. Sui. ἀβδέλυκτά μοι An. Par. 27 πάλαι] ποτε Sui., vielleicht πάλαι γ' 28 ἀναξανδρίδης b 29 λέγειν b vielleicht richtig τεμνικοῦ mög- lich auch τεμνικοῦ b τεμνικοῦ Sui. (denkbar ἀβελτηρίου 'εἰ . . .)

Ἄβριος· ὁ ἀβλαβής· παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων βίας. καὶ Ἄβριοι· οἱ νομάδες παρ' Ὀμήρῳ (N 6), οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινω-
νικὸν οὐκ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρή-
70^ο· σατο τῇ λέξει. κέχρηται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου | ζωῆς.
5 ἀλλὰ καὶ ὁ πολύβιος κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾠ ἄβριος λέγεται παρὰ τοῖς
παιαίοις. καὶ Ἀντιφῶν (fr. 100 Bl.) ἐπὶ τοῦ πολὺν βίον τάττει κεκτη-
μένου, ὥσπερ καὶ Ὀμηρος (Λ 155) τὸ ἄβυλον ἀντὶ τοῦ πολὺβυλον.

Ἀβίωτον· κακόν, ἀηδές, ὀδυνηρόν, οὐκ ἄξιον ζωῆς. ἄβίωτον
γὰρ αὐτῷ, φησὶν, τὸν βίον διέθηκεν'.

10 Ἀβλεπτήματι· ἁμαρτήματι.

Ἀβλήδην· ἐνδόξιμον.

Ἀβληχρήν· ἀσθενῆ. βληχρὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἀβολος· ὁ μηδέπω ἐκβεβληκῶς τοὺς ὀδόντας πῶλος.

Ἀβόλοις πῶλοις (Plato Leg. VIII 834 c) τοῖς μηδέπω βεβληκόσιν
15 ὀδόντας.

Ἀβουεῖν· μὴ βουλευέσθαι ἢ μὴ βούλεσθαι. Πλάτων (Rep. IV 437 c).

Ἀβούλητον κακόν· ἀθέλητον, ὃ οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.

Ἀβουλία· ἀπαιδευσία, ἄνοια, προπέτεια.

Ἀβούλως· ἀφρόνως, ἁμαθῶς, προπετῶς.

20 Ἀβρὰ βαίνων· θρυπτόμενος, βλακεύόμενος.

Ἄβραι· νέαι δοῦλαι. οἱ δέ φασι· οὔτε ἀπλῶς ἢ θεράπαινα
ἄβρα λέγεται οὔτε ἢ εὐμορφος, ἀλλ' ἢ <οἱ>κότριψ γυναικὸς κόρη καὶ
ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μὴ. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr.
520 K)· ἡμήτηρ τέθηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυεῖν ταύταιν, τρέφει δὲ

Glossen: 1) bis ἀνοησία B 321, 24 C Sui.; 2) Sui., wieder zwei Teile: a) bis ἀνοήτος B 321, 25 C, b) vgl. Bek. 198, 22 Hes.

1—6 B 323, 17 u. Sui. aus Harp., vgl. Hes. 8. 9 B 323, 24 (bis ζωῆς),
vgl. C Sui. 10 B 321, 21 C Sui. Hes. 11 Hes. 12 B 322, 1 Hes., vgl. Sui.
(Apoll. Soph. 2, 22) Et. gen. Ἀβληχρόν· βληχρόν τὸ ἀσθενές καὶ κατ' ἐπίτασιν
τοῦ ᾠ ἀβληχρόν κτλ. οὕτως Ὠρίων. ἐστὶ δὲ ἡ λέξις <καὶ> ῥητορική 14. 15 Sui.
(Ἀβολήτωρ Ende) Et. Sym. cod. E (weit reicher) 16 B 322, 6 Sui. (aus
Platoglossar, wegen der vorausgehenden Glosse) 17 B 323, 25 (vgl. 322, 3
Sui.) Hes. 18 B 322, 4 (bis ἄγνοια, so) C Sui. 19 B 322, 5 (bis ἁμαθῶς)
C Sui. Hes. 20 B 322, 11 C Sui. 21—7, 5 B 323, 13 (kürzer) zwei Teile:
1) bis δοῦλαι C Hes., 2) Sui. aus Aelius Dion. Eust. 1854, 17 (Schwabe p. 85)
vgl. Et. gen.: Ἄβρα· οὔτε ἢ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἢ εὐμορφος, ἀλλ' ἢ οἰκότριψ
καὶ παρὰ χεῖρα

4 αὐτὴν b 10 Ἀβλέματι Hes. 12 Ἀβληχρῇ b 14 Ἀβώλοις b
20 Ἀβρὰ b 22 οὔτε] οὐδέ b 24 δυοῖν Sui.

παλλακή τις τοῦ πατρὸς αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη'. καὶ Σικυωνίῳ (fr. 438)· ἄβραν γὰρ ἀντωνούμενος ἐρωμένην ταύτη μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν, ἔτρεφε δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει', Ἀπίστῳ (fr. 64 K)· ὥμην εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην ἔσσεσθαι ἄβραν'.

5

Ἀβραμιαῖος· γιγαντιαῖος, ἱεροπρεπής. ἡ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ.

Ἀβροδιαίτη· τρυφερά ζωὴ καὶ ἀπαλὴ καὶ ἡδονῆς μεστή. καὶ ἄβρος ὡσαύτως.

Ἀβροδιαίτος· τρυφητής, τρυφερόβιος. καὶ Ἀβρός λειμῶν καὶ νοτερὸς καὶ εὐθαλής. καὶ ὁ λαμπρός.

10

Ἀβροκόμας· ὄνομα κύριον. κατράπης δ' ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἀβροσύνη· φαιδρότης.

Ἀβροτήμων· ἁμαρτωλός.

Ἀβρότητι· τρυφερότητι, ἀπαλότητι.

15

Ἀβροτον· ἄψυχον, ἀναίσθητον.

Ἀβροχίτων· ὁ τρυφερὰ φορῶν.

Ἀβρύνεται· κομεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.

Ἀβρωτος· ὁ νῆστις.

Ἀβυδος· ἐπὶ κυκοφάντου τάττεται ἡ λέξις διὰ τὸ δοκεῖν κυκο- 20 φάντας εἶναι τοὺς Ἀβυδηνούς. καὶ Ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ τῷ κυκοφαντεῖν κομῶντες. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰκαίου καὶ μηδενὸς ἀξίου. κωμῶδονται δὲ Ἀβυδῆνοί καὶ εἰς ἀκολασίαν.

6 Zwei Teile: 1) bis ἱεροπρεπής B 322, 16 C, beide Sui. 7. 8 Zwei Glossen: 1) bis μεστή B 322, 17 C Sui., 2) B 322, 20 C Sui. 9. 10 Drei Glossen, die in *a* noch getrennt sind: 1) B 322, 18 C Sui. (vgl. Hes.), 2) B 322, 19 C Sui. (die Erklärung fehlt), 3) B 322, 20 C Sui. 11. 12 B 322, 22 Sui. aus Harp. 13 B 322, 21 C Sui. 14 B 322, 23 C Sui., Hes. 15 B 322, 24 Hes. Et. magn. 4, 51 16 B 322, 25 C Sui. 17 B 322, 26 C Sui. 18 B 322, 27 C Sui., Hes. 19 B 323, 2 20—23 Vgl. B 322, 31 Eust. 357, 1 Schwabe p. 85). Trotz der Trennung in zwei Glossen in *a* ganz aus Pausanias

2 σικυωνίῳ καὶ *b* αὐτωνούμενος *b* (oder ἀντ.) ταύτην *b* 3 ἔτρεφε *b* τρέφειν Sui. 5 ἄβραν ἔσσεσθαι Sui. richtig 6 Ἀβραμιαῖος] Beginn von *a* ἱεροπρεπός *a* 7 Lies Ἀβρᾱ διαίτη κτλ. vgl. Glosse Ἀπαλὴ διαίτα S. 155, 26 ὡσαύτως] ὁ τρυφερός καὶ ἀπαλός *a* 9 καὶ τρυφερόβιος *a* 9. 10 καινότερος *ab* 10 καὶ ὁ λαμπρός *b* am Rand Ἀβρός· λαμπρός, τρυφερός, ἀπαλός *a* 14 fehlt *a*, Ἀβροτήμων *b* 17 fehlt *a* 18 αὐχεῖται *a* 20 τάττεται] ἔπεται *a* 21 καὶ fehlt *a* ἀβυδοκόμεναι οἱ ἐπὶ *a* τῷ] τὸ *b* 22 δέ] ἡ λέξις *a* οὐδενός *a* 23 δὲ οἱ Ἀβ. *a*

Ἄβυθος φλυαρία· ἡ πολλή. |

70^e Ἄβης· ὁ ἀύνετος.

Ἀβίων· ἄβιος ὁ μὴ χειριζόμενος ῥάμματα. βίος γὰρ ἡ νευρὰ τοῦ τόξου.

5 Ἀβύρβηλον· ἀναίσχυντον, ἀνέντροπον. βύρβη γὰρ ἡ ἐντροπή. ἀπεχθές, πολύ, μάταιον. οἱ δέ δαυὶ καὶ κυρφετῶδες.

Ἀβυρτάκη· ὑπότριμμα βαρβαρικὸν ἐκ δριμέων σκευαζόμενον, ἐκ καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως καὶ σταφίδων, ᾧ πρὸς κοιλιολυ-
σίαν ἐχρῶντο.

10 Ἀβυccος· ἡ πέρας μὴ ἔχουσα διὰ μέγεθος· ἔστι δὲ καὶ ἐν Ἀργεὶ λίμνῃ οὕτω καλουμένη.

Ἀβακήμων· ἄλαλος.

Ἀβροκόμας· Ξανθός.

Ἀβδελον· οἰκτρόν.

15 Ἀμβλωθρίδια· ἐξημβλωμένα ἔμβρυα.

Ἀβραάμ· πατὴρ ἐθνῶν.

Ἀγαθά· ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν. ἐχρήματο δὲ τῇ λέξει Ξενοφῶν (z. B. Cyr. IV 4, 4). καὶ τὰ καλά.

Ἀγαθῆς Τύχης νεώς· οὐκ ἄδηλον τὸ σημαίνόμενον.

20 Ἀγαθὴ Τύχη· τοῦτο προγραφόμενον οἶονταί τινες
ἐνιοι δὲ προστιθέασι τὸ καὶ θεός, ὡς Πλάτων ἐν γ' Νόμων (VI 757e)·
ἔνυν δὴ θεὸν καὶ Τύχην ἀγαθὴν ἐν εὐχαΐς ἐπικαλούμεθα καὶ Τιμο-
κλῆς θεὸς μὲν δηλαδὴ ἀγαθὴ Τύχη τ' ἐνεστιν'.

Ἀγαθέστατε· Ὑπερεΐδης εἶπεν.

1 B 322, 29 Sui. Platoglosse vgl. Apparat 2 Sui. 5. 6 Vgl. B 322, 28 C Sui. Hes. Et. magn. 4, 52 aus Diogenian 7—9 B 123, 23 Eustath. 1854, 20 aus Pausanias (Schwabe S. 86) vgl. 1854, 18 aus Dionysios. Et. gen. Ἀ. βαρβαρικὸν (ἔδεσμα ἐκ δριμέων) σκευαζόμενον, καρδάμων καὶ σκορόδων καὶ σινάπεως (ohne Quellenangabe, die eingeklammerten Worte in cod. B unleserlich) 10. 11 Vgl. Hes. 12 Vgl. oben S. 4, 14 14 Vgl. Hes. Ἀβδελον· ταπεινόν 17 18. B 324, 3 C Sui. (bis Ξενοφῶν) 19 Sui. aus Harp.

1 Ἄβυθος α (Wentzel) falsch vgl. Plato Parmenides 130 d. Ἄβυθος φλυαρίαν τὴν πολλὴν B Sui. falsch 2—4 b am oberen Rand, fehlt α 3 Ἀβίωτος ὁ b ἄρματα b, verb. E. Schwartz, vgl. νευρογράφος χειριζόμενος b βιωτὴ γὰρ b 5 ἀνέντροπον bis ἐντροπή fehlen α 6 μάτην α 7 σκευαζόμενον α 8 σινάπεος b 12—16 fehlt α, ist späterer Zusatz 12 Ἀβακίμ b 13 Ἀβροκόμος b 17 Ἀβλοθρίδια ἐξημβλωμένα b 18 Ξενοφῶν τῇ λέξει α καὶ τὰ καλά fehlt α 20 Ἀγαθὴ τύχη α b Lücke von 3 Zeilen in α, von 1/3 Zeile in b 21. 22 πάντων ἐν τρίτων ὁμων α 24 εὐριπίδης α b verb. Wilamowitz

Ἀγαθὴ Τύχη· ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Ἀγάθαρχος <ὄνομα> κύριον· ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθικά· τὰ σπουδαῖα.

Ἀγαθὸν τίνος· ἀντὶ τοῦ τίνος ἔνεκα. Μένανδρος ἔτινος ποτὲ ἄγαθόν τοῦτ' ἐστίν·

Ἀγαθὸς δαίμων· Ἀριστοφάνης· ἄγαθός τε δαίμων καὶ ἀγαθὴ σωτηρία·.

Ἀγαθοῦ δαίμονος· οὕτω καλεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν τραπέζων προσφερόμενον ποτήριον.

<Ἀγαθοῦ δαίμονος> πόμα· τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον πινόμενον παρὰ Ἀθηναίοις. καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν οὕτως ἐκάλουν.

Ἀγαθοεργοί· αἰρετοὶ κατὰ ἀνδραγαθίαν. οἱ δὲ Σπαρτιάται τοὺς ἐκ τῶν ἱππέων ἐξιώντας πέντε ἐκάστου ἔτους, ὡς Ἡρόδοτος ἐν α' (67), οἱ δὲ ὑπηρέτας ἀρχόντων. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἀγαθὸν ἔργασι μένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμόνι οἱ ἀγαθοεργοί· ἄρχουσι δὲ τῶν ἐξαγωγῶν καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὡς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει (Schmidt p. 23).

Ἀγαθὸς φαγεῖν· σημαίνει τὸν ἐσθίοντα πολλά.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάρκεις ἄνδρες· ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

Ἀγαθῶν ἀγαθίδες· τάττεται ἡ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθῶνειος αὐλησις· ἡ μαλακή. Ἀγάθων γὰρ ὁ τραγικὸς ἐπὶ μαλακίᾳ διεβάλλετο.

Ἀγαθῶς· σφοδρῶς.

1 Hes. (vgl. Bek. 209, 11) 2. 3 B 324, 1 Sui. aus Harp. 4 B 324, 7 Sui. 9. 10 Eustath. 1471, 31 aus Aelius Dion., vgl. B 327, 6 11. 12 Hes., vgl. B 334, 4 13—19 Drei Teile: 1) bis ἀνδραγαθίαν Timaios (interpol.); 2) bis ἐν α' Hesych. (vgl. Bekker 209, 4); 3) von Ἀττικοὶ ab B 333, 30 20 B 334, 3 vielleicht aus Phrynichos 21. 22 Vgl. Sui. Paroemiogr. 23. 24 Vgl. Sui. Paroemiogr., vgl. Phrynichos Bek. 10, 3 25. 26 Hes. Scholia Cyrilli Vallicelliani aus Diogenian 27 B 327, 22

2. 3 fehlt a 5 ποτὲ] τὸ ab verb. E. Schwartz 15 ἐν δ' ab verb. Friedrich ὑπηρεταί a 17 τῶν ἐξαγωγῶν] τῶν ἐξάγων a τῶν ἔξω B, getilgt von Wentzel 18 παρανομημάτων b 21 ἀριδάρκεις a 23 περὶ τοῖς a 26 μαλακίαν a

71^r Ἄγαιον· ἐπίφθονον. οἱ δὲ θαυμαστόν. οἱ δὲ φθονερόν.

Ἀγάλλει· ποιεῖ, σκευάζει, κοσμεῖ, τιμᾷ, προσεύχεται.

Ἀγάλλεσθαι· χαίρειν, μεγαλοφρονεῖν, καλλωπίζεσθαι. Πλάτων δὲ ἐν Νόμοις (XII 956b) τὰς γραφὰς ἀγάλματα καλεῖ. Θουκυδίδης (IV 95) δὲ φησιν· ἕκαστος δὲ πατρίδα ἔχων <πρώτην> ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἀγάλλεται, ἀντὶ τοῦ αὐχεῖ. καὶ ἄλλοι πολλοί. φασὶ δὲ καὶ ἀγάλλει τοὺς θεοὺς καὶ ἀγαλοῦμαι καὶ ἄγαλλε καὶ ἀγάλλου καὶ ἀγάλλεται καὶ ἀγάλλη. καὶ πολλὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ χρῆσις.

Ἀγάλλιος· λοῖδορος.

10 Ἀγάλλων· ἐαυτὸν σεμνοποιῶν.

Ἀγαλμός· λοιδωρία.

Ἀγαλματοφοροῦμενος· ἀγάλματα ἢ τύπους τῶν νοηθέντων φέρων ἐν ἑαυτῷ. οὕτως Φίλων (vit. Moys. 1, 27 Cohn) ἐχρήσατο. καὶ πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ τὰς γραφὰς καὶ τοὺς ἀνδριάντας λέγουσιν. 15 οἱ δὲ ἀπλῶς ἄγαλμα πᾶν ἀνάθημα καὶ καθιέρωμα, κἂν εἰ μὴ ξόανον ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον εἴη.

Ἄγγαρος· ὁ νωθρός. λέγεται δὲ παρὰ τοῖς βαρβάροις καὶ ὁ δημόσιος γραμματεφóρος. ὅθεν ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς δημοσίαν χρεῖαν ὑπηρετεῖν. — ἐργάτης, ὑπηρετής, ἀχθοφόρος. ὅθεν ἀγγαρείαν ἀνάγκην 20 ἀκούσιον λέγομεν καὶ τὴν ἐκ βίας γινομένην ὑπηρεσίαν.

Ἄγγαροι· οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι. τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (294)· ἴφρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρο ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔπεμπεν, Ἰδὴ μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας Λήμνου, μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῶν 25 αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο. τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορηγῶν

1 B 334, 7 Hes., vgl. Sui. Et. magn. 8, 50 (Diog.) 2 B 324, 8 Sui. (bis κοσμεῖ) 3—8 Attizistisch, vielleicht Aelius Dion., weil 6—8 dem Phrynichos entspricht, vgl. unten 16, 6 9 B 334, 17 Hes. 10 B 324, 9 11 B 334, 16 Hes. 12—16 Zwei Glossen, die in a getrennt sind: 1) bis ἐχρήσατο B 324, 10 Sui.; 2) B 334, 18(= B 324, 5 C u. Timaios) vgl. Hes. 17—20 B 325, 2 in umgekehrter Folge der Teile, in a zwei Glossen: 1) bis ὑπηρετεῖν; 2) von ἐργάτης C 21—11, 11 B 325, 13 aus Aelius Dion. Eust. 1854, 27 (Schwabe p. 87) vgl. Hes. Sui., Et. gen. nach γραμματοφόροι: λέγεται δὲ καὶ ἀγγαροφρεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν (ohne Quellangabe, doch vgl. Et. magn. 6, 44)

7 ἀγαλοῦμαι b 9 ἀγάλλιος a 13 καὶ πᾶν] Ἀγαλμα πᾶν als neue Glosse, richtig a 14 ἀγάλλεται ἀγάλματα δὲ καὶ a 18 γραμματοφóρος a 20 ἐκούσιον a τὴν fehlt b 23 φρυκτὸς a ἔπεμψεν εἶδη ab 24 ἑρμαῖ a ἐκρήσου b 25 ἔπος ab

καὶ ὅλως τῶν ἀναισθητῶν καὶ ἀνδραποδωδῶν. καὶ τὸ Ἀγγαρο-
φορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς. Μέναν-
δρος Πωλουμένοις· ἄγγαροφόρει καὶ ταῦθ' ἃ νῦν ποιεῖς, ποιεῖ,
ἔξδον διαρρηγνύμενον ἀγαθῶν μυρίων, κιτιζόμενον τὴν νύκτα καὶ τὴν
ἡμέραν διάγειν'. καὶ ἐν Προταμοῦντι· βάρβαρος ἄγγαρος ὄντως ⁵
καὶ οὐδενὸς προορώμενος'. καὶ ἐν Θαΐδι ὁ ἀκρατής· ἄγγαρος
ὄλεθρος. ἡδέως ἂν μοι δοκῶ ὅμως πεπονθῶς ταῦτα νῦν ταύτην
ἔχει<ν>'. καὶ Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν τὸ εἰς φορτη-
γίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος καὶ τοῦτο ^{71v}
ἐν τῷ Σικυωνίῳ (fr. 440 K.) παρίστην· ὁ πλέων κατήχθη. κρίνεθ' ¹⁰
οὗτος πολέμιος. ἐὰν ἔχη τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται'.

Ἀγγελιαφόρος· πρεσβευτής.

Ἀγαλματοποιία καὶ ἀγαλματοουργία ἐρεῖς καὶ ἀγαλματο-
ποιός. ἀγαλματοποιὸν δέ φασιν καλεῖσθαι τὸν εἰκόνας θεῶν μᾶλλον
ἐργαζόμενον, ἀνδριαντοποιὸν δὲ τὸν ἀνθρώπων. Πλάτων δὲ ὁ φι- ¹⁵
λόσοφος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ (311 c) ἀγαλματοποιοὺς καλεῖ Φειδίαν τε
καὶ Πολύκλειτον. αὐτὸν δὲ πάντας δημιουργοὺς ὁμοίως καλῶν οὐκ ἂν
σφαλεῖς.

Ἀγαμεμνόνεια φρέατα· ἱστοροῦσι τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν
Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι. 20

Ἀγάμενος· θαυμάζων.

Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι (Phaed. 117 d) καὶ ἐπὶ τῶν
λυπουμένων.

Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα καὶ σπάνιον. τὸ μὲν γὰρ
θαυμάζω σου καὶ ἄταμαί σου καθωμίληται, τοῦτο δὲ οὐ. χρηστὸν δὲ ²⁵
τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶ Φρύνιχος.

Ἀγανακτικόν καὶ Ἀγανακκτητέον· τὸ μὲν ἐν Πολιτείᾳ (604 e),
τὸ δὲ ἐν Ἐπιστολαῖς ὁ Πλάτων ἔφη.

12 B 325, 9 C Hes. Sui. Et. magn. 7, 37 13—18 B 335, 2 aus Phry-
nichos 19. 20 Eustath. 461, 15 (aus Pausanias?) Hes. 21 C Sui., vgl. Hes.
22. 23 B 334, 22 24—26 B 334, 24 aus Phrynichos 27. 28 B 334, 28

2 καὶ fehlt *a* 3 ἀγγαροφορεῖ *ab* ταῦθα *b* ταῦτα *a* ποιεῖς] ποιεῖ *a*
vgl. Aristoph. Equ. 213 ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς, ποιεῖ (πάντα νῦν ποιῶν πονεῖ Wilamowitz falsch) 4 ἐξ ὧν zu ἔξδον *b* κιτιζόμενων *ab* verb. Fredrich 6 ἐνθα
ιδίῳ ἀκρατής *ab* verb. Wilamowitz 8 ἔχειν Wilamowitz 10. 11 κρίναι θ'
οὗτος *ab* 15 τῶν ἀνθρώπων *a* 21 fehlt *a* 24 καὶ σπάνιον fehlt hier
a und B 25 τοῦτο δὲ οὐ] τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου καινὸν καὶ σπάνιον *a* und B

Ἀγανάκτησις· ἐπὶ τύχης Θουκυδίδης β' (41)· 'οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει'.

Ἀγαν ἐγκείσθαι τῷδε· οἷον ἐναντιοῦσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνέυσιν (309)· 'οἷδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς <ἄγαν> ἐγκείμεθα, οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων'.

Ἀγάννιφον· λίαν χιονιζόμενον.

Ἀγανοφροσύνη· προσήγεια, πράότης.

Ἀγανώπιδος· πράεα βλεπούσης.

Ἀγανον· τὸ κατεαγός. ἡ πρώτη ὀξεῖα, καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα.

Ἀγανόν· καλόν, ἡδύ. Ἀριστοφάνης Λυσιπράτῃ (885)· 'ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ πολλῷ γεγενῆσθαι καὶ ἀγανώτερον βλέπει<ν>'. Σοφοκλῆς δὲ Ἐπὶ Ταινάρῳ ἄγανον ἔφη ξύλον βαρυτόνως τὸ κατεαγός, ἢ τὸ ἀπελέκτον.

Ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφία βροτῶν περισσοκαλλεῖς (Cratin. fr. 238).

Ἀγαν τείνειν· ἀντιτείνειν καὶ ἀντιπράττειν καὶ μὴ εἶκιν κατὰ μηδένα τρόπον, αὐθαδιζόμενον. συγγραφικὴ ἢ φωνή.

Ἀγαλακτία· Αὐτοκράτης (fr. 3 K.)· 'ἄμνοι δὲ βληχάζουσιν ὑπὸ ἀγαλακτίας'.

Ἀγαλμα Ἑκάτης· τὴν κύνα οὕτως εἶρηκεν Ἀριστοφάνης (fr. 594), διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. εἰς δὲ οἱ καὶ γενέσθαι αὐτὴν κύνα ἐκ γυναικὸς κατ' ὀργὴν Ἀρτέμιδος, εἴτα ἐλεθθεῖσαν πάλιν ὑπ' αὐτῆς ἀποκαταστήναι, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν αἰσχυνθεῖσαν ἐκ τῆς ζώνης ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ Ἀρτεμιν περιελομένην τὸν ἐαυτῆς κόσμον περιθεῖναι αὕτῃ καὶ Ἑκάτῃ προσαγορευταί.

1. 2 B 334, 30 aus Phrynichos (?) 3—6 B 334, 32 Sui. aus Phrynichos (?) 7 B 324, 12 Hes., vgl. Sui. 8 B 324, 13 Hes. Sui. πράότης σύνεσις C 9 B 324, 14 Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 335, 10 Eust. 200, 2 12—15 Zwei Glossen B 335, 12 u. Hes. 16. 17 B 335, 12 aus Phrynichos 18. 19 B 336, 1 aus Phrynichos 20. 21 B 336, 26 (vgl. Pollux III 50) 22—28 B 336, 31 Hes., vgl. auch Eust. 1467, 36

2 εἶχεν ab 9 πράεα b πραεία a 10 στρατηγικώτερον b 13 πολλῶν ab 14 Σοφοκλῆς δὲ] Ἀγανόν Σοφοκλῆς a als neue Glosse; der Zusatz aus Diogenian hat den Zusammenhang der Hauptglosse gesprengt ἀγανόν ab 16 περισσοκαλλεῖς ab 20 Ἀγαλαξία b Ἀγαλακτία a 21 ἀγαλαξίας B

Ἄγαμαι τούτου, ἄγαμαι κεραμείων· Εὐπολῖς (fr. 364) καὶ Ἀριστοφάνης (Ach. 489).

Ἀγαί· ἡῖόνες. οὕτω κέχρηται Σοφοκλῆς. οἱ δὲ τραγικοὶ καὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραύματα· καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἷον κατάγμα γίνεται τῆς σαρκός.

Ἀγάμετος· ἀντὶ τοῦ ἄγαμος παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 884).

Ἀγαπᾶν· ἀποδέχεσθαι.

Ἀγαπᾶν· τὸ ἀρκεῖσθαι τινι καὶ μηδὲν πλέον ἐπιζητεῖν.

Ἀγαπητὰ ἦθη· τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ.

Ἀγαπητόν· τὸ ἡγαπημένον. ἢ τὸ μονογενές.

Ἀγαπητὸς παῖς ἐρεῖς καὶ ἀγαπητὸς πατήρ. καὶ ἀγαπητὸς δεσπότης καὶ ἀγαπητὸν δὲ τέκνον, ἀντὶ τοῦ μόνον. καὶ ἐπὶ κόρης ἀγαπητή.

Ἀγαπησμόν· λέγουσιν Ἀττικοί. καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφρόνησιν. Συναριστώσαις Μένανδρος (fr. 453)· 'καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἁλλήλων ἀγαπησμόν οἶος ἦν'.

Ἀγάσαιτο· θαυμάσειεν.

Ἀγασθῶ τινι· ἀντὶ τοῦ θαυμάσω τινά. Ξενοφῶν (Cyrop. II 4, 9)· 'ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν'.

Ἀγάσσει· ἄγαν τύπτει. ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἀγάσσει, ὡς ἀπὸ τοῦ λίαν λιάζει.

Ἀγαστά καὶ ἀγαστός ἐρεῖς, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀγαστιῶς, ὡς Ξενοφῶν (Ages. I, 24).

Ἀγάστονος· πολυστενάκτος.

Ἀγαστοῦ· θαυμαστοῦ.

Ἀγασικλῆς· ὄνομα κύριον. ὃς λέγεται Ἀλιμουσίνοις συνδικάσαι καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν ἐγγραφῆναι τῇ πολιτείᾳ.

Ἀγάσματα· σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. (fr. 8-5)

1. 2 B 335, 32 aus Phrynichos 3—5 B 336, 10, vgl. Hes. Et. magn. 8, 49 aus Diog. 6 B 336, 7 Hes. 7. 8 B 324, 23 Sui. 9 B 324, 21 C Sui. 10 B 324, 22 C Sui., vgl. Hes. 11—13 B 336, 12 wohl aus Phrynichos 14—16 B 324, 27 17 B 324, 25 C Sui. 18. 19 B 324, 32 C Sui. 20. 21 B 336, 8 22. 23 B 336, 4 wohl aus Phrynichos 24 B 324, 31 C Sui. Hes. 25 B 324, 26 C, vgl. Sui. 26. 27 B 329, 6 Sui. aus Harp. 28 B 325, 22 Sui. Hes.

3 ἡόνες b ἡ ἰόναις a 6 Ἀγάμητος Brunck 14 Ἀγαπισμόν ab φιλοφροσύνην über φιλοφρόνησιν b 16 ἀγαπισμόν ab 20 ἀπὸ τοῦ] Ende des ersten athenischen Fragments 26 ἀλιμουσίνοις Harp. E ἀλιμουσνοῖς b Lies Ἀλιμουσίος

Ἀγαυρίαμα· ἔπαρμα.

Ἀγγέλη· δῆμος Πανδιονίδος.

Ἀγελαίων· ἰδιωτῶν καὶ ῥεμβωδῶν. τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. εἷη δ' ἂν ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγελαίων ζῶων, ἥ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς
5 βόσκεισθαι ῥύδην καὶ ἀγεληδόν φασι.

Ἀγε δῆτα· φέρε, κόμιζε, δεῦρο.

Ἀγείν· ἀντὶ τοῦ μεγαλύνειν Ὅμηρος (ε 311)· καὶ μευ κλέος ἦγον
Ἀχαιοί, Ὑπερεΐδης (fr. 220 Bl.) δὲ ἀντὶ τοῦ ἔχειν. καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπο-
κρίνασθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ τιμᾶν, καὶ ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ καὶ ἐπάγειν
10 ἔλεγον Ἀττικοί.

〈Ἀγείν〉 καὶ φέρειν· τὸ ληστεύειν καὶ ἀρπάζειν, Ἀγείν δὲ
καὶ ἀπάγειν χρήματα καὶ ἐπὶ ἀψύχων καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως.

Ἀγεῖρει· συνάγει.

Ἀγελαῖος· ἀντὶ τοῦ εὐτελῆς. τὸ μὲν ὄνομα ἴσως ἀπὸ τῶν
15 ζῶων τῶν συναγελαζομένων, ἐφ' οὗ σημαινομένου καὶ Πλάτων κέχρη-
ται ἐν τῷ Πολιτικῷ (266 a). μετῆκται δὲ ἐπὶ τοὺς ἀδοξοτέρους ἀν-
72·θρώπους. οὕτως | Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ αὐτοῦ λόγῳ
(Panath. 18). καὶ ἀγελαῖον ἄρτον (Plato com. fr. 76) τὸν χυθαῖον.

Ἀγενής· Ἰσαῖος (fr. 139 S.) ἀντὶ τοῦ ἄπαις.

20 Ἀγεννώς· ἀνάνδρως.

Ἀγέραςτος· ἄτιμος.

Ἀγερμός· συναθροισμός.

Ἀγερικύβηλιν· Κρατῖνος (fr. 62) Λάμπωνα τὸν μάντιν ὡς
ἀτύρτην καὶ θύτην· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. οἱ δὲ 〈ἔγερικύβηλιν〉
25 ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν.

1 B 325, 8 C Sui. Hes. 2 B 335, 20 3—5 Zwei Glossen B 325, 26
und 27 Sui. 6 B 325, 18 C Sui. 7—10 B 335, 22 vielleicht aus Pausanias,
Eust. 1399, 60 (Schwabe p. 88) 11. 12 B 325, 19 C Sui. Hes. 13 B 325, 25 A
Sui., vgl. Hes. 14—18 B 325, 31 19 B 328, 2 Sui. aus Harp. (vgl. An.
Ox. II 488, 3) 20 B 326, 6 A Sui. 21 B 326, 7 A Sui. Hes. 22 Vgl.
B 326, 21 Hes. Et. Symeons Ἀγερμός, οὐκ ἀγυρμός. Πλάτων δὲ ἀγερμόν
εἶρηκε τὸν συναθροισμὸν (ohne Quellangabe) 23—25 B 336, 15, vgl. Hes. Et.
gen. Ἀ. κύβηλις λέγεται ὁ πέλεκυς ὁ μαντικός. οἱ δὲ τὸν ἐφ' ἑαυτῷ ἐγείροντα
τὸν πέλεκυν 〈ἡ θύτην. ἄγερειν γὰρ ἀγερμόν ἢ ἀθροισμὸν. Κρατῖνος ἐν Δρα-
πέτιν〉 (cod. B erg. aus Et. magn. 7, 9; ohne Quellangabe)

3 ἰδιωτικῶν B richtig ῥεμβωτῶν b 8 ὑπερεΐδης b 9 πίνειν (i aus
ei) b 13 συναγεῖρει B

Ἄρει· ἀντὶ τοῦ κομίζει καὶ ἡγεῖται καὶ τιμᾷ καὶ céβεται. Δη-
μοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (129) τὸ τίμημα λέγει <ἦ>
τὴν ποσότητα τῆς ὀλκῆς φάσκων· 'καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδο-
νίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικοὺς'. καὶ κατὰ Δημάδου· (fr. 2 S.)·
'ἦγε δὲ πέντε μνᾶς'.

5

Ἄρέλατος· ὁ πρὸς γέλωτα οὐκ ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυνός.
ἔστι δὲ καὶ πέτρα Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη. Αἰσχύλος (fr. 290) δέ
φει καὶ φρὴν ἀρέλατος. οὐκοῦν οὐκ ἐκώλυσε λέγειν καὶ νοῦς
ἀρέλατος καὶ διάνοια καὶ τὰ ὅμοια.

Ἄρέλας πόνων· Εὐριπίδης εἶπεν (Herc. f. 1275), ἀνδρῶν δὲ 10
ἀρέλας Πλάτων (Leg. III 694 e). — Ἄρέλαστα δὲ πρόσωπα
Αἰσχύλος (Ag. 785).

Ἀρελαιοκομική· Πλάτων (Politikos 275 e) ἐχρήσατο.

Ἀρενὲς καὶ στενὸν φθέγμα· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ μικρὰν καὶ
ἀηδὴ φωνὴν ἔχόντων.

15

Ἀτερωχία· ὑπερηφανία.

Ἀτέρωχος· ἔντιμος, ἀνδρεῖος.

Ἀτέρωχος· ταῦρος, σεμνός, ὑπερόπτης, θρασύς.

Ἀρεται· τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἴεσθαι.

Ἀρευστος θοίνης, ἀστεῖως βίου ἔχων· καὶ ἀπλῶς ἄρευστος 20
τοῦδε χρὴ λέγειν.

Ἀρευστοί· ἄπειροι.

Ἀρεωργίου δικάζεσθαι· εἴρηται μὲν ὡς λειποταξίου, ἀγαμίου,
ἀλογίου, σημαίνει δέ, ἐπειδὴν τις χωρίον παραλαβὼν ἀρεώρητον καὶ
ἀνέργαστον ἔαση, ἔπειτα ὁ δεσπότης δικάζεται τῷ παραλαβόντι.

25

Ἄρη· θαῦμα, χαρά, ἀπιστία καὶ ζῆλος, παρ' Ἡροδότῃ (6, 61)

1—5 Vgl. B 335, 27 6—9 B 337, 6 wohl aus Phrynichos 10—12
B 336, 29 (zweiter Teil Schluß der vorausgehenden Glosse. Die Stellung bei
Phot. richtiger) 13 B 336, 28 14. 15 B 336, 19 aus Phrynichos 16 B
326, 8 A Sui. 17 B 326, 9 A Sui. Et. gen. Ἀ. ῥητορικὴ ἡ λέξις· σημαίνει δὲ
τὸν αὐθάδη, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν. ἢ ὁ ἔντιμος καὶ ἀνδρεῖος, παρὰ τὸ ἄγαν
γεροχεῖν. οὕτως Ὠρίων (ῥητ. ἡ λέξ. ist ans Ende zu stellen und gehört zum
zweiten Teil) 18 B 336, 21 19 B 326, 10 A 20. 21 B 326, 11 aus
Phrynichos Sui. 22 B 326, 12 A Sui. 23—25 B 336, 22 aus Phrynichos
(Bek. 20, 26) 26—16, 2 B 326, 14 A Sui. Et. magn. 8, 1 im Diogenianteil

4 ὃς εἶχε τ' ὅ 8 ἐκώλυα ὅ (α aus anderm Buchst.) 13 Ἀρελαιοκω-
μική ὅ 18 Lies γαῦρος 19 Lies Ἄρετε und ἡγεῖσθε καὶ οἴεσθε 20 Lies ἔχων βίου

καὶ βασκανία· παρ' Ὀμήρῳ (Φ 221) δὲ ἔκπληξις, πληγή, θραύσις, κλάσις, ἀπώλεια· ἔνιοι δὲ ἰέρεια.

Ἀγηλατεῖν· ἄγος καὶ ἐναγεῖς τινὰς ἐλαύνειν.

5 Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτως Νικόμαχος (fr. 2 N).

Ἀγήλαι· τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Εὐπολις Δήμοις (fr. 119)· ἄναθῶμεν νῦν χήμεῖς τούτοις τὰς διττὰς εἰρεσιώνας καὶ προσαγῆλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες, δεχόμεθα'. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ
10 (396 B)· 'καὶ σὲ θυσίαισι ἱεραΐσιν προσόδοις τε μεγάλας ἰδίᾳ πάντες, ὦ ποτνία, καλοῦμεν ἡμεῖς αἰεῖ'. Ἑρμιππος Ἀρτοπώλις (fr. 8)·
73· 'φέρει νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς οἷους ἐγὼ καὶ θυμιάω τοῦ τέκνου σε-
ωςμένου'. Θεόπομπος Πηνελόπῃ (fr. 47)· 'καὶ σὲ τῇ νομηνίᾳ ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν αἰεὶ καὶ δάφνῃ'. τῶν πάντων δὲ Ἀττικῶν ἐστὶν ἡ λέξις. καὶ ἀγῆλω καὶ ἀγαλοῦμεν ἐρεῖς καὶ ἄγαλλε καὶ προσαγαλεῖ
15 τὸν θεόν, ἀντὶ τοῦ εὐξεται καὶ τιμῆσαι. καὶ ἄγω ἀντὶ τοῦ τιμῶ. τό-
τε οὖν ἄγειν καὶ τὸ ἀγῆλαι Ἀττικά, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄγειν πολιτικόν, τὸ
δὲ ἀγῆλαι κωμωδικόν καὶ ἐγγὺς γλώττης. φεύγειν μὲν οὖν χρὴ τὸ
τῶν γλωττῶν. εἰ δὲ γέ σοι εἴῃ ἀρχαία φωνὴ καὶ σπουδὴ σεμνότητος
λόγων, χρήσαιτο (<ἀν>) τῷ τοιοῦτῳ χαρακτήρι τῶν ὀνομάτων, φησὶν ὁ
20 Φρύνιχος.

Ἀγημα· τὸ προῖδν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν. οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως.

Ἀγήνωρ· ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος· ἢ ὁ ἀτακτὸς ἐν ἀνδρεία. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ὑπερήφανον. ἔστι δὲ καὶ κύριον.

25 Ἀγήρατον· ἀρρενικῶς εἶπε Σοφοκλῆς (Antig. 608?), θηλυ-
κῶς δὲ Ξενοφῶν (Cyr. VIII 7, 22). καὶ ἀγῆρων Πλάτων (Pol. 273e)
μὲν ἀρρενικῶς, Εὐριπίδης (Suppl. 1178) δὲ θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως
Θουκυδίδης (II 44) καὶ Πλάτων Τιμαίῳ (33a).

3 B 328, 32 Sui. 4. 5 B 337, 11 6—20 B 328, 9 Sui. aus Phrynichos Et. gen. Ἀ. τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Εὐπολις 'καὶ προσαγῆλωμεν ἐπελθόν-
τες'. καὶ Ἀριστοφάνης 'καὶ σὲ θυσίαις προσόδοις τε μεγάλας ἀγαλοῦμεν' (ohne
Quellangabe) 21. 22 B 327, 26 A Sui. Hes., vgl. Eust. 1877, 60; anders 1399, 61
(Aelius Dion. Schwabe p. 88) Et. magn. 10, 36 23. 24 B 327, 29 A Sui.,
vgl. Hes. 25—28 Vgl. Pollux II 14

2 ἰέρεια b 3 Lies Ἀγηλατεῖν 4 Lies Ἀγηλατῶν 7 τὰς διττὰς Porson
richtig 8 δεχόμεθα b 9 Lies μεγάλας διὰ παντός—ἀγαλοῦμεν 10 ἀρτο-
πώλοισι b B 11 οἷους so Phot. Lies ἰοῦς 12 πηνελόπῃ b 14 προ-
σαγῆλει b 21 Lies ἱππέων

Ἀθήρῳ τὰ μὴ γηρῶντα. ἄγρια ἢ σεβάσμια. <Ἀθήρῳ> καὶ cὺν τῷ ᾧ ἀγήρων. οἱ δὲ ἄνευ τοῦ ᾧ θηλυκόν φασιν εἶναι, οἱ δὲ τὸ μὲν cὺν τῷ ᾧ τὴν αἰτιατικὴν δηλοῦν πτώσιν, τὸ δ' ἄνευ τούτου τὴν γενικήν τε καὶ δοτικήν.

<Ἀ>γῆς· τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ ἐναγῆς ἢ παναγῆς. 5 Ἐμπεδοκλῆς (fr. 47 Diels). ἄθρεῖ μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον'.

Ἀγησίλαος· ὄνομα κύριον. ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος βασιλεὺς, καὶ ἄδεται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων.

Ἀγιάσαι· καρπῶσαι, καῦσαι ἀγίως. 10

Ἀγιάσατε· προεутρεπίσατε, κηρύξατε.

Ἀγιος· ὁ σεβάσμιος. καὶ Ἀγιον· τὸ σεβάσμιον καὶ τίμιον. λέγοιτο δ' ἂν καὶ ὁ μιαρός, ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὡς Κρατῖνος (fr. 373).

Ἀγηοχῶς· ἐνέγκας.

Ἀγιστείας· ἀγιωσύνης, καθαρότητος, λατρείας. 15

Ἀγιστεύειν· ἀγιάζειν. καὶ Ἀγιασθέντων· ἀφιερωθέντων.

Ἀγιστεύσαντες· τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελέσαντες.

Ἀγκαλι<δ>αγωγοί· οἱ ἀγκαλίδας ἄγοντες ἐν πλοίοις ἢ ἐπὶ θρεμμάτων, ἢ ἀγκαλι<δ>αγωγοῖς ὄνοις οἱ ἀκολουθοῦντες παῖδες. λέγονται δὲ καὶ οἱ πιπράσκοντες τὰς ἀγκαλίδας ἀγκαλιδοπῶλαι. εἰς 20 δὲ ἀγκαλίδες αἱ τῶν φρυγάνων δέσμαι, οἷον ὃ ἔστιν ἀγκαλίσασθαι.

Ἀγκαλίδα· μερίδα.

Ἀγκαθεν· κατὰ συγκοπήν, ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος <Ag. 3>.

Ἀγκιστρον· τὸ | ἐπὶ τοῖς ἀτράκτοις. οὕτω Πλάτων Πολι- 73^v 26
τείας 1' (616 c).

1—4 Sui., vgl. B 327, 22 (kürzer) zwei Teile: 1) bis σεβάσμια A (erweitert) Hes.; 2) attizistisch (etwa zu Thuk. 2, 43), zunächst: ἀγήρων und ἀγήρῳ sind für den Akkusativ gleich gut, dann abweichende Ansichten 5—7 B 337, 13 8. 9 B 329, 9 aus Harp. 10 B 328, 1 A Sui. 11 B 328, 3 A Sui. Hes. 12. 13 B 337, 16 14 B 325, 24 A Sui. 15 B 328, 4 A Sui. Schol. Plat. Axioch. 371 d 16 B 328, 5 A Sui. 17 328, 7 A Sui. 18—21 B 337, 19 (mehr) aus Pausanias vgl. Eustath. 1283, 42 (vgl. 1162, 37) Schwabe p. 90 — Et. gen. nach θρέμματων: ἀγκαλιδοφόροι δὲ αὐτοὶ οἱ φέροντες, ἀγκαλιδοπῶλαι δὲ οἱ πιπράσκοντες (ohne Quellangabe) 22 B 328, 8 A Sui. Hes. 23. 24 B 337, 25 25. 26 B 335, 21

6 ἄθρει b 7 ἄγεα b 14 Ἀγειοχῶς A 18 Ἀγαλιαγωγοὶ zu ἀγκ. b Ἀγκαλιαγωγοὶ auch Et. gen. ἀγαλίδας zu ἀγκ. b 19 ἀγαλιαγωγοῖς zu ἀγκ. b
Reitzenstein, Lexikon des Photios. 2

Ἀγκιστρεύει· δελεάζει.

Ἀγκράτος ἐλαύνω εἶπε Ξενοφῶν (An. I 8, 1) κατὰ συκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνα κράτος. αὐτὸ δὲ ἄμεινον ποιήσεις μὴ χρώμενος τῇ λέξει.

Ἀγκύλη· ἀκόντιον, καὶ τοῦ ἀγκῶνος ἡ καμπή, καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ. 5 ὅθεν καὶ τὰ δόρατα ἀγκύλητά τε καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. λέγεται καὶ εἶδος ποτηρίου, ᾧ ἐχρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιάν. ἀλλὰ καὶ ἡ πρὸς κότταβον ἐπιτηδεῖα κύλιξ διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιάν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προῖεσθαι. ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς 10 σχηματισμοῦ, ὃν ποιοῦμενοι προθύμως ἐρρίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον. ἔστι δὲ καὶ εἶδος τι ἄμματος, ὡς Ἀλεξὶς Ἀχαΐδι (fr. 31)· ἄγκύλην τῆς ἐμβάδος οὐ καλῶς ἔσφιγξας λυθεῖσαν. ἐχρήσαντο καὶ ἄλλοι τῇ λέξει.

Ἀγκύλη καὶ Ἀράφη· δῆμος Αἰγῆδος.

15 Ἀγκύλια· οἱ κρίκοι τῶν ἀλύσεων.

Ἀγκυλομήται· σκολιόβουλοι.

Ἀγκύλον· καμπύλον, ἐπικαμπές.

᾽Αγκυλόχειλος· σκολιόχειλος.

Ἀγκυραι· ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαί. Σοφοκλῆς (fr. 623)· ἄλλ' 20 εἰς μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.

Ἀγλαι· ὄμμα. Εὐριπίδης (fr. 1122).

Ἀγλαΐα· λαμπρότης.

Ἀγλαόκοιτος· πάνυ τίμιος.

Ἀγλαότιμον· λαμπρόν, τετιμημένον.

1 B 329, 1 Sui. Hes. 2. 3 B 337, 27 aus Phrynichos 4—13 B 337, 30 zwei Teile 1) bis κοττάβιον (10) aus Herodians Symp. (vgl. auch Hes. Eust. 344, 13) 14 B 388, 13 15 B 329, 2 A Sui. 16 B 329, 3 A Sui. 17 B 329, 4 A Sui. 18 B 329, 5 A Sui. 19. 20 B 338, 15 Hes. 21 B 338, 14 22 B 329, 17 A Sui. 23 B 329, 18 A Sui. 24 B 329, 19 A Sui. Hes.

1 ᾽Αγκι>στρεύει Beginn von a fr. 2 2 Ἀγνράτος ἐλαύνω a 3 ἀνα-κράτο a 4 ἀκόντην a 5 λέγεται δὲ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀγκύλη a B 5. 6 καὶ ἀγκύλη εἶδος a B 6 παιδιάν. ἀγκύλη οὖν καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ, ἀλλὰ καὶ a B 8 προαιρέσει a πεφορτισμένον ab 11 δὲ ἀγκύλη καὶ εἶδος a B 14 Lies Ἀραφὴν und δῆμοι 17 Ἀγκύλην καμπύλην a 21 Ἀγλαι a 22 Ἀγλαΐα a Nach λαμπρότης: Ἀγλαΐαι λαμπρότης a wie A Sui. 23 Ἀγλαόκοιτος a 24 Ἀγλαότιμον a

Ἄγλαυρος· ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς. καὶ μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων, ἣν διὰ τιμῆς ἔχουσι καὶ ὀμνύουσιν αἱ γυναῖκες· εἰς γὰρ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κέκροπος τιμὴν ἀπονείμαί τινα γέρα τὴν θεὸν τῇ Ἀγραύλῳ. οὕτω Βίων ὁ Προκοπνῆσιος.

Ἀγλευκέστερον· ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἰέρωνι (1, 21).

Ἀγλευκές· τὸ ἀηδές· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Οἰκονομικῷ (8, 3). δοκεῖ δὲ ξενικὸν εἶναι τὸ ὄνομα, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἔστιν ἄλλιν παρὰ Ῥίνθωνι (fr. 28 Kaib.).

Ἀγλιθεσ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ αἱ γελγίθεσ· ἐξ ὧν ἡ τοῦ σκορόδου κεφαλὴ κύκεται.

Ἀγλωττία· ἡσυχία, σιωπή.

Ἀγμασι· κλάσμασι, τροπαῖς.

Ἀγνεΐα· καθαρότης.

Ἀγνεύεται τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ ἐκ κατηγορίας παρασῆμου (Antiphon tetr. I 3, 11), ἀντὶ τοῦ ἀγνίζεσθαι.

Ἀγνίας· ὄνομα <κύριον>.

Ἀγνίαι· τὸ διαφθεῖραι κατὰ ἀντίφρασιν. καὶ τὸ ἀποθῆναι. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 112).

Ἀγνίτης· ἱκέτης καὶ καθάρσιος. καὶ γὰρ ὁ μύσους ἀγνισθεὶς καὶ ὁ καθήρας οὕτως λέγονται.

Ἄγναπτος· καὶ διὰ τοῦ γ̄ καὶ διὰ τοῦ κ̄ ἔλεγον τοῦνομα. σημαίνει δὲ τὸ μὴ ἐγναμμένον. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ἀρρενικῶς μὲν ἄγναπτος χιτῶν, θηλυκῶς δὲ ἄγναπτος χλαῖνα, | οὐδετέρως δὲ ἄγναπτον ἱμάτιον. Πλάτων μέντοι ὁ κω-74^α μικρὸς τὴν ἄγναπτον καὶ χλαῖναν καλεῖ· οὐ μέντοι γε πᾶσα χλαῖνα 25

1—4 Zwei Glossen (getrennt a): 1) bis Ἀθηνᾶς B 329, 24 Sui. aus Harp. (vgl. Apparat); 2) B 326, 17 (kürzer) vgl. Hes. 5 B 329, 21 A Sui. 6—8 B 329, 20 (kürzer) Sui. 9. 10 B 327, 15, vgl. Sui. Et. gen. (ohne Quellangabe) läßt τὸ δέ—γελγίθεσ aus; die Stellung in B erweist es als Zusatz 11 B 329, 22 Sui. Hes. 12 B 329, 23 A Sui. 13 B 329, 27 A Sui. 14. 15 B 338, 17 aus Harp. 16 B 339, 26 Sui. aus Harp. 17. 18 B 339, 8, vgl. Hes. 19. 20 B 338, 19 Hes. 21—p. 20, 2 B 338, 27 (bis ἱμάτιον), vgl. Hes.

1 Ἄγλαυρος· ἡ θυγάτηρ Κέκροπος, ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς a B Sui. Dann Ἀγλ. μία a 3 γέροντα θεόν a 4 ἀγλαύρῳ a 5 Ἀγλιευκέστεραι—ἀηδέστεραι a ἀντὶ τοῦ ἀηδ. a A Sui. 6 Ἀγλιευκές a παρὰ ὀρίνθωνι ab 9 Ἀγλιηθές a καὶ ἐτέγλιθεσ ab καὶ γέλγριθεσ B 11 Ἀγλιωττία a 14. 15 Lies Ἀγνεύετε τ. π. Ἀντιφῶν ἐν γ' κατηγορίας φόνου ἀπαρασῆμου—ἀγνίζετε 14 παρασίμου a 19 ἀγνιστός a ἀγνιστής b 21 διὰ τοῦτο καὶ a 22 ἐγνωμένην a 25 γε] τέ a

καὶ ἄγναπτος. ἔστι δὲ χλαῖνα ἱμάτιον παχύ, εἴτε ἄγναπτον εἴτε ἐγναμμένον.

Ἄγνος· φυτόν, ὃν καὶ λύγον καλοῦσι.

Ἀγνόδικος· ἀγνοοῦσα τὸ δίκαιον.

5 Ἀγνοδικεῖς· οἱ θεοί.

Ἀγνοια· ὀλιγωρία.

Ἀγνοίη· λύπη. καὶ τὸ Ἀγνοεῖν· λυπεῖσθαι.

Ἀγνοπολεῖσθαι· τὸ σφαγίοις καθαίρεσθαι.

Ἀγνούσιος· Ἀγνοῦς δημός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, ἥς ὁ
10 φυλέτης Ἀγνούσιος.

Ἀγνωμόνως· ἀνοήτως ἢ ἀχαρίστως. λέγονται δὲ παρὰ Πλά-
τωνι (Rep. V 450 d) ἀγνώμονες οἱ ἀμαθεῖς.

Ἀγνωμόνως· Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς (Ol. 2, 26)
ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως.

15 Ἀγνώτας· μὴ ἐπιγινωσκομένους. ἄγνώτα δέ μοι προεκόμιζεν
ἄνθρωπον, ὃς καὶ ἑαυτῷ ἀγνώως ἐτύγχανεν ὦν.

Ἀγνον· οὐχὶ λύγον καλοῦσι. καὶ ἀρσενικῶς Χιονίδης Ἡρωσι
(fr. 2)· 'καὶ μὴν μὰ τὸν Δι' οὐθὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ ἄγνου διαφέρειν ἐν
χαράδρᾳ πεφυκότος'. Πλάτων (Phaedr. 230 b)· 'ἥ τε γὰρ πλάτανος
20 αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου τε τὸ ὕψος καὶ τὸ
κύσκιον πάγκαλον'.

Ἀγορά· τόπου ὄνομα, καὶ τὰ ἀγοραζόμενα. Θεσσαοὶ δὲ καὶ τὸν
λιμένα ἀγορὰν καλοῦσι <καὶ> Κρήτες τὴν ἐκκλησίαν. παρ' Ὀμήρῳ
πᾶς ἀθροισμός. <ὁ> τόπος ἢ ἡ ἐκκλησία ἢ τὸ συναμφότερον. Σόλων
25 (fr. 1, 2 B⁴) δὲ τὸ πεζῷ λόγῳ ἀγορεύειν.

Ἀγορά θεῶν· Ἀθήνησι τόπος ἐκαλεῖτο.

3 B 324, 15 Sui. aus Timaios, vgl. Hes. 4 B 338, 21 Hes. 5 B
338, 22 Hes. Ἀγνοδοχεῖς 6 B 338, 24 7 B 338, 23 8 B 338, 25 9. 10
B 329, 13 Sui. aus Harp. 11. 12 329, 30 A Sui. 13. 14 Sui. aus Harp.
(vgl. An. Ox. II 488, 4) 15. 16 B 329, 28 A (ohne Zitat) Sui. 17—21
Sui., Eust. 1638, 11 aus Aelius Dion. (Schwabe p. 90) 22—25 Hes.
26 Hes.

5 Ἀγνοδikeis *ab* 9. 10 Lies οὐ ὁ δημότης 11 λέγονται καὶ ἐπὶ πλά-
τωνι *a* 16 δ *a* ἄγνος *ab* verb. Wentzel 17 ἀρσενικῶς *a* χιωνίδης *b*
χιωνίδας *a* 18 γε] τε *b* ἐν] ἔ *b* 20 μάλλ' *b* 24 <ὁ> τόπος . .
συναμφότερον *b* am Rande (ist selbständige Homerglosse) καὶ ὁ τόπος παρ'
Ὀμήρῳ ἢ κτλ. *a* am Schluß Σόλων δὲ ἀγορὰν τῷ πεζῷ *a*

Ἄγοι· πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος (fr. 67 S.) δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἔλκειν ἔλαβεν· ἔβλαψε γάρ με, φησί, Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. Ἀντιφῶν δὲ ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρεῖληφε· φησί γάρ ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας (fr. 99 Bl.)· τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι. 5

Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἡγουν ἀρπαζομένων καὶ ληστευομένων.

Ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δὲ ἀγορῶ βάρβαρον· παραδειγμάτων δὲ μετὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος (fr. 2)· ἄλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν, ὡς ἀγοράσω ἅπαξ ἅπανθ' ὅσα 10 κελεύεις, ὦ γύναι. καὶ Ἀγοράσματα αὐτὰ τὰ ἡγορασμένα.

Ἀγοράς· Ὑπερείδης (fr. 150 Bl.) ἀντὶ τοῦ συνόδους. λέγει γάρ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· οὗτοι πολλάκις ἀγοράς ποιοῦνται. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλα τοῦνομα.

᾿Αγοράζειν· τὸ ὠνεῖσθαι τι καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. 15

Ἀγορανομίας· λογιστείας. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοπούντων τὰ τῶν πόλεων ὦνια.

Ἀγορανόμοι· οἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν διοικούντες ὦνια ἄρχοντες. δέκα δὲ ἦσαν, ὧν πέντε μὲν τὰ κατὰ τὸ ἄστυ, πέντε δὲ τὰ κατὰ τὴν χώραν διέταπτον. 20

Ἀγοράσαι· ᾿Υπερείδης (fr. 70 Bl.) τὸ ὠνήσασθαι.

Ἀγοραίαν· τὴν δικαιολογίαν.

Ἀγοραῖοι· οἱ ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι.

Ἀγοραῖος νοῦς· ὁ πάνυ εὐτελής καὶ κυρφετώδης καὶ οὐκ ἀπόρρητος οὐδὲ πεφροντισμένος. οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἀνθρωποὶ ἀμαθεῖς 74^v καὶ ἀπαίδευτοὶ εἰσιν. οὕτως Ὑπερείδης (in Athen. 3 Bl.). 26

Ἀγοραῖος Ζεύς· βωμὸς Ἀθήνης, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀγοραίου Διός.

1—5 B 329, 32 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 1) 6. 7 B 330, 5 A Sui. 8—11 331, 24 Sui. 12—14 330, 10 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 6) 15 B 330, 7 A, vgl. Sui., Hes. 16. 17 B 330, 17 A Sui. 18—20 Zwei Teile: 1) bis ἄρχοντες B 330, 13 Sui. Et. gen. (DC = Et. magn. 13, 8) 21 Sui. aus Harp. 22 B 330, 9 A Sui. 23 B 330, 15 A Hes., vgl. Sui. 24—26 B 339, 10 Sui. 27 B 338, 32 Hes.

1 Ἄγοί *b* 2 ἐγάγειν *a* 4 τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγεῖτο *a* ἡγεῖτο auch *b* γάρ] δὲ *a* 6 ἡμερῶν *ab* B 10. 11 Lies ἀν κελεύης 12 ὑπερίδης *b* 13 οὗτοι *a* 16 λογιστίας *b* B Sui. δὲ fehlt *a* 17 τῆς πόλεως *a* 18 τὰ κατὰ *a* 21 Ergänzt aus Sui., vgl. Harp. 22 Ἀγοραίαν τὴν δίκην τὴν δικ. BA Ἀγ. δίκην τὴν δικ. Sui. 26 εὐριπίδης *ab* B (Eur. fr. 1114 zu tilgen)

Ἀγοραῖος Ἑρμῆς· ἐν Ἀθήναις ἴδρυτο κατὰ τὴν ἀγοράν.

Ἀγορὰ Κερκώπων· Ἀθήνησι πλησίον τῆς ἡλιαίας, ἐν ἣ μάλιστα τὰ κλοπιμαῖα πιπράσκονται καὶ ὠνούνται. τοιούτους γὰρ καὶ τοὺς Κέρκωπας παρειλήφαμεν, κλέπτας καὶ κακούργους.

5 <Ἀ>γορὰ ἐφορεία· οὕτως ἐλέγετο ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις τῶν ἀστυγείτων γινομένη· ἐνταῦθα γὰρ συνιόντες οἱ ὅμοροι περὶ τῶν κοινῶν ὁμοῦ ἐβουλεύοντο.

Ἀγορᾶς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγοράν. ἔωθεν, ἥ καὶ πρὶν ἀγοράν πεπληθῆναι· Φερεκράτης 10 καὶ ἐν Αὐτομόλοις (fr. 29)· ἔπινειν αἰεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγοράν πεπληθῆναι.

Ἀγοραστήν· τὸν τὰ ὄψα ὠνούμενον, ὃν Ῥωμαῖοι ὀψωνιάτορα καλοῦσιν.

Ἀγοράσματα τὰ ὦνια λέγουσι, καὶ Ἀγορασμάτων, καὶ Ἀγο- 15 ράσεως· τῆς ὠνήσεως.

Ἀγορήν· ἐκκλησίαν.

Ἀγορηταί· σύμβουλοι, φρόνιμοι.

ἄγος· κατ' ἀντίφρασιν τὸ μῦθος. καὶ ἐναγῆς, ὁ ἐνεχόμενος τῷ μῦσει καὶ <ᾶ>γῆλατεῖν τὸ τοὺς ἐναγεῖς ἐλαύνειν. ὁ δὲ παναγῆς 20 τὸν ἄγνον καὶ καθαρὸν σημαίνει. καὶ παρωνόμασται ὁ μὲν ἐναγῆς ἀπὸ τοῦ ἄγους, ὁ δὲ παναγῆς ἀπὸ τοῦ ἀγνοῦ καὶ καθαροῦ. σημαίνει δὲ καὶ ἄγνισμα καὶ θυσίαν.

ἄγος· μίasma. ἢ ἀγκών. <λέγεται δὲ ἄγος> καὶ τὸ τίμιον καὶ ἄξιον σεβάσματος, ἐξ οὗ καὶ ἱέρειαι παναγεῖς, καὶ ἄλλα τινά.

25 ἄγός· ἡγεμών.

ἄγος· ὁ Ζεὺς παρὰ Τροιζηνίοις.

Ἀτόμφιος αἰών· οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τις ἐωρᾶτο γεγρακώς· παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γηρώσι τοὺς γομφίους.

1 B 339, 1 2—4 Eustath. 1430, 36 (1669, 59) Hes. 5—7 Vgl. Bek. 204, 6 Et. gen. läßt οὕτως ἐλέγετο aus (= Et. magn. 13, 10) 8—11 B 330, 19 Sui. 12. 13 B 339, 13 14. 15 B 339, 3 Hes. 16 B 330, 16 A Sui., vgl. Hes. 17 B 330, 24 A Sui. 18—22 B 330, 26; mit dem Schluß vgl. Hes. 23. 24 B 330, 31 Sui.; zwei Teile 1) bis ἀγκών aus A 25 B 330, 25 A Sui. 26 B 338, 26 27—p. 23 3 B 339, 15

4 κακούργοι a 7 περὶ] παρὰ a 12 ὀψωνιάτορ a 17. ἀγορηταῖοι a
20 παρωνόμασθαι a 23 λέγεται δὲ ἄγος fehlen b 26 τροιζηνίοις b κυ-
ζηνοῖς B 26 Wohl ἄγός, vgl. Z. Ἀγήτωρ 28 ἐμμεῖναι E. Schwartz γέροντι B

Διοκλῆς (fr. 14)· ἡμεῖς ποθ' ὑμῶν, ἄνδρες, ἐπιθυμησάτω γέρων γενέσθαι, προνοησάτω δὲ ὅπως νέος ὢν ἀγαθόν τι τῇ ψυχῇ παθῶν εἰς ὤραν καταλύει μηδ' ἀγόμενόν ποτε αἰῶνα τρίψῃ·

Ἄγουσιν ἐορτὴν οἱ κλέπται· χαριεστάτῃ ἢ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν. σημαίνει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. οὕτως Κρατῖνος.

Ἄγρα· Δῆμητρος ἱερὸν ἔξω τῆς πόλεως πρὸς τῷ Εἰλιεῶ.

Ἀγραυλοί· οἱ ἐν ἀγρῷ διανυκτερεύοντες ἢ αὐλιζόμενοι.

Ἀγραπτότατος αὖτος βᾶτος· ἐπὶ τοῦ κληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

10

Ἀγραφα ἀδικήματα· οἷον ὑπὲρ ὧν νόμος οὐ κεῖται.

Ἀγραφίου· εἶδος δίκης ἐστὶ κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ ἐγγεγραμμένων, ὥστε ὀφείλιν, ἀπαλειφθέντων δὲ πρὶν ἀποδοῦναι. ἐνίοτε δὲ τάττεται καὶ κατὰ τῶν ἐγγραφόντων τοὺς μὴ ὀφείλοντας. ὁ δὲ τοῦτο πράξας καὶ ἄλους αὐτὸς μὲν ἐνεγράφετο ὀφείλιν, ὁ δὲ μὴ δεόντως ἐγγραφεὶς ἠφίετο τῆς ἀδίκου ἐγγραφῆς.

Ἀγραφίου δίκη· τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι | τὰ ὀνόματα ἐν κανίειν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικούντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ ἀποδιδῶ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς κανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξη δὲ μὴ ἀποδεωκέναι, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ἢ ἐκ τῆς κανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

Ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργύρεα μέταλλα ἐργαζόμενοι ὅπου βούλονται καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερόν ἐποιοῦν τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις

4—6 B 331, 11 Sui. aus Phrynichos 7 Sui., vgl. Eust. 361, 37 aus Pausanias (Schwabe p. 91 vgl. Et. magn. 13, 13) 8 B 331, 3 A Sui. 9. 10 aus Phrynichos oder Pausanias 11 Vgl. B 331, 5 A Sui. 12—16 Vgl. Bek. 199, 28; z. T. gleich B 331, 21 Sui. aus Harp. Et. gen. (cod. D = Et. magn. 13, 15) bis ὀφείλοντας 17—23 Sui. 24—p. 24 2 Sui.

1 ὁ (vor Διοκλ.) rot b πῶθ' a 2 Ἀπρονοησάτω b (A rot) 3 Ἀχαριεστάτῃ b (A rot) 9 Lies Ἀγραπτότατος 11 ἀδικήματα] ἀδοκίμαστα A 12 ἐστι] καὶ a 14 ἐγγραφόντων b 18 περὶ τοῦτο· a περὶ fehlt b 20 ἐξηλειμμένον aus ἐξελ. b 24 ἀργύρια a 25 ὅπου aus ὅπως b 26 τοὺς — τεταγμένους b

οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν <μῆ> ἀπογραφάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Ἀγρευτικὴ στολή· ἡδεῖα ἢ λέξις καὶ ἀστεία.

Ἀγρεύματα· τὰ ἐπὶ τῆς ἀγροικίας κτήματα Σόλων εἶπε. 5
μαίνει δὲ καὶ σκύλα.

Ἀγριοθύμος· ἄγριος τῇ ψυχῇ.

Ἀγριοι· τοὺς παιδεραστὰς οὕτως ἐκάλουν, ἥτοι ὅτι ἄγριον τὸ πάθος, ἢ ὅτι ὁ Πάν ἐνοχός ἐστι τοῖς τοιούτοις. καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καὶ Κενταύρους. δῆλον ὅτι καὶ τὰ ἀνήμερα τῶν ζώων ἄγρια καλεῖται.
10 καὶ ἄγριος ὁ τὸ ἦθος δύσκολος καὶ ὀργίλος.

Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (52) τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ οὕτως ὠνόμασε. καὶ Μένανδρος (fr. 965) δὲ ἄγριον εἶπε κυβευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδακότα.

15 Ἀγριος ἔλαιος· ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνοις (fr. 46 Schr.).

Ἀγροικεῖν. καὶ Ἀγροίκων· τῶν σωφρόνων. παρὰ δὲ τὸ ἀγροῖκος γέγονε τὸ ῥῆμα ἀγροικεῖν.

Ἀγροικοι· γένος Ἀθήνησιν, ὃ ἀντιδιέτελλον πρὸς τοὺς Εὐπά-
20 τρίδας. ἦν δὲ τὸ τῶν γεωργῶν, καὶ τρίτον τὸ τῶν Δημιουργῶν.

Ἀγροϊκος· σκληρός. <ἄγροϊκος>, ἀσκιατρόφητος, [οἶον] ἐργάτης. ἄφρων, δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν.

Ἀγροϊκος ὁπώρα· ἀπεναντίως τῇ γενναίᾳ. ἐγένετο δὲ ὡς ἐν διαφορᾷ, τῆς μὲν πρὸς τὸ ὀπωρίσαι, τῆς δὲ πρὸς ἀπόθεσιν καὶ οἰνο-
25 ποιῆαν καὶ τὰ τοιαῦτα. λέγει δὲ ὁ Πλάτων σαφῶς ἐν Νόμοις (845 a b)· ὠνούμενος τὴν γενναίαν ὀπώραν ὀπωριζέτω, ἐὰν βούληται.

3 B 339, 32 aus Phrynichos (?) 4. 5 B 340, 16 zwei Teile: 1) bis εἶπε; 2) aus Diogenian, vgl. Hes. 6 B 331, 9 C Sui., vgl. Hes. 7—10 B 339, 23 (vgl. 200, 21; Et. magn. 13, 47) 11—14 B 332, 26 Sui. aus Harp. 15. 16 B 339, 28 17. 18 B 340, 18 19. 20 Hes. Ἀγροῖται 21. 22 Zwei Glossen (in *a* noch getrennt) 1) bis ἐργάτης wohl aus Phrynichos (daher Komikerzitat herzustellen); 2) B 331, 6 C aus Timaios 23—p. 25 2 B 340, 8

1 ἀπεγραφάμενον *a* 4. 5 σημαίνει δὲ fehlt *b* 12 παρὰ τὰ *a* 13 περὶ τοῦ Harp. E παρὰ τὸ *a* 15 ἔστι δὲ *a* 16 πίνδαρον *a* 17. 18 τὸ ἀγροῖκος *a b* B 19 ἀντιδιέτελλον *a* 21 ἀσκιατρόφητος *a b* verb. v. Wilamowitz 22 ἄφρων—κατοικῶν fehlt hier *a* 23 γενναία *b* 24 ὀπωρῆσαι zu ὀπωρίσαι *a* und B 25 nach τοιαῦτα fehlt ein Partizip.

καὶ πάλιν· τῆς μὲν γενναίας ἀπτέσθω, ἐὰν βούληται, τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης καὶ τὸν τοιοῦτον ὁ νόμος εἰργέτω·.

<Ἀ>γροβόας ἀνὴρ· ὁ ἀγροίκως φθεγγόμενος καὶ οὐκ ἀστεῖως οὐδὲ ἐμμελῶς. οὕτως Κρατῖνος (fr. 374).

<Ἀ>γρόμενοι· συναθροίζόμενοι.

5

Ἀγροιλῆθεν· δημός ἐστι τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς Ἀγροίλῃ, ὁ δὲ δημότης πάλαι ἐλέγετο Ἀγροιλεύς.

Ἀγρόμενοι· συναθροίζοντες. |

Ἀγρονόμοι· οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες.

75^v

Ἀγρότας· ἀγροίκους.

10

Ἀγροῦ πυγῇ· τὸ πιότατον· οἱ δὲ ἐπὶ τῶν προσκαθημένων τινὶ λιπαρῶς. οἱ δὲ ὑπερβολικῶς λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐν ἀγρῷ καθημένων. ἢ ἐπὶ τοῦ σφόδρα ἀγροίκου.

Ἀγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπονθα· τὸ μὲν ἄγρυκτα ἐστὶν ὥστε μὴδὲ γρύξαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. γρύξαι δὲ ἐστὶ τὸ βραχύ-
τατον φθέγγεσθαι, ὃ καὶ ἀναρθρόν ἐστι, μυγμῷ ἢ στεναγμῷ παραπλή-
σιον. κέχρηται δὲ αὐτῷ καινότατα Φερεκράτης (fr. 157)· 'τί δ' ἔπαθες;
ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα ἀλλὰ βούλομαι μόνῃ αὐτῇ φράσαι σοι'.

Ἀγρώσται· οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος
(ε 53)· 'ἰχθυὺς ἀγρώσων'.

20

Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι. ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί· παρὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν πως γυῖα καὶ μέλη <καὶ> κάμψεις. τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν διεξόδους καὶ ταύτῃ διαφέρουσιν.

Ἀγυιάν· τὸν στενωπὸν Ξενοφῶν (Cyrus. II 4, 3). καὶ ὅλως
πολλὰ τὰ γλωσσηματικὰ παρ' αὐτῷ.

25

Ἀγριεύς· ὁ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν κωνοειδὴς κίων, ἱερὸς

3. 4 B 339, 30 aus Phrynichos 5 Sui., vgl. Hes. Ἀγρομένων 6. 7 B 332, 30 aus Harp. 8 B 331, 8 9 B 331, 19 Sui., vgl. Hes. Ἀγρονόμων 10 B 331, 20 Sui. 11—13 Eustath. 310, 2 aus Pausanias (?) 14—18 B 339, 33 aus Phrynichos (vgl. καινότατα) 19. 20 B 332, 8 C Sui. 21—23 B 332, 13 (wo Schluß aus Orion) C Sui. 24. 25 Sui. aus Phrynichos (?) 26—p. 26 4 Sui., vgl. Hes.

2 Lies τῶν τοιοῦτων 3 Nach εἰργέτω neue Glosse Ἀγροικός· ἀφρων δύσκολος. ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν a 5 fehlt b συναθροίζοντες fñgt a aus Z. 8 zu 6 ἀγροίλῃ (lies Ἀγρύλῃ) vor δημός a Harp. E B richtig 8 fehlt hier a 9. 10 fehlen a 11 πηγὴ τὸ πιότητον a 12 λιπαρῷ b 13 ἀδίκου a 14 ἐστίν] καὶ a 18 αὐτῇ a 19 ἀγρώσω a 23 ταῦτα C a (Wentzel) 23 διαφε· b 24 τὸ στενωπὸν a 26 αὐλίων zu αὐλείων b αὐλίων a

Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς <δ> θεός. Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 87).
 ὦ δέσποτ' ἀγυιῦ, ταῦτα συμμένησό μοι'. καὶ τὸ κνισᾶν ἀγυιάς
 (Demosth. 21, 51) τοὺς ἀγυιάς δηλοῖ συνηρημένως, οὐ τὰς ἀγυιάς καὶ
 τὰς ὁδοὺς.

- 5 Ἀγυιάτιδες· παρ' Εὐριπίδῃ (Ion. 186) οἱ πρὸ τῶν θυρῶν βωμοί.
 Ἀγυιάς· ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδοὺς.
 βέλτιον δὲ περισπᾶν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιάς. ἀγυιεύς δέ ἐστι κίων εἰς
 ὀξὺ λήγων, ὃν ἰστάσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτοὺς φασιν εἶναι
 Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοιν. ἔστιν οὖν τὸ ὀλόκληρον
 10 ἀγυιεύς, καὶ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἀγυιάς, ἐν συναλοιφῇ δὲ ἀγυιάς.
 ἔστι δὲ ἴδιον Δωριέων. εἶεν δ' ἂν οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι
 ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 341) μετάγων τὰ
 Ἀθηναίων ἔθῃ εἰς Τροίαν φησί· ἴλαμπε δ' ἀγυιεύς βωμὸς ἀτμίζων
 πυρὶ κυύνης σταλαγμοὺς, βαρβάρους εὐοσμίας'.
 15 Ἀγύρτης· ἐπαίτης, φιλοκερδής. καὶ εἶδος βόλου. καὶ ὁ ἀλαζὼν
 καὶ ἀπατεῦν. τὸ δὲ ἀγείρειν καὶ περιαγείρειν τὸ περιεῖναι καὶ περι-
 νοστεῖν ἐπὶ νίκη ἢ τινι ἐτέρῳ τοιοῦτο σεμνύνειν. καὶ κυβευτικοῦ βόλου
 ἔστιν ὄνομα.

- Ἀγυρτικά· χυδαῖα ψεύσματα.
 20 Ἀγυρμός· ἐκκλησία, συναγωγή.
 Ἀγυρτώδῃ· κυρφετώδῃ.
 Ἀγύρριος· δημαγωγὸς Ἀθηναίων οὐκ ἀφανής.
 Ἀγχαζε· ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 886).
 Ἀγχασκε· ἀνάχασκε. οὕτως Φερεκράτης (fr. 196).
 25 Ἀγχέμαχος· ἐγγύθεν μαχόμενος.
 Ἀγχι· ἐγγύς.
 Ἀγχιθυρος· γείτων.

5 B 340, 20, vgl. Eustath. 166, 24 6—14 B 331, 30 Sui. aus Harp.
 (vgl. Eustath. 166, 22) 15—18 B 331, 14 zwei Teile (in *a* getrennt) 1) bis
 βόλου: erweitert aus A Sui. I; 2) aus Aelius Dion. Eust. 1430, 34 (Schwabe
 p. 88), vgl. Hes. Teil II, Sui. II, Et. magn. 14, 31 19 B 332, 11 Sui. Et.
 magn. 14, 35 20 B 331, 10 Sui., vgl. Hes. 21 B 332, 12 Sui. 22 B 331,
 29 Sui. aus Harp. 23 B 340, 22, vgl. Hes. 24 B 340, 21 25 B 332, 22
 Sui. (wo ἀγχιμαχος), vgl. Hes. 26 B 332, 23 C Sui. Hes. 27 B 332, 24, vgl. Sui.

2 ταῦτά σοι μέμνησό μοι *ab* verb. v. Wilamowitz κνισοῦν *ab* 3 συνηρη-
 μένας *a* 10 συναλιφῇ *b* 12 ὡς] καὶ *a* 15 βώλου *ab* καὶ ἀγύρτης
 εἶδος *a* Ἀγύρτης ὁ ἄλ. *a* 16 ἀπατεῦν *a* 17 ὁ δὲ ἀγύρτης καὶ κυβ. *a*
 βώλου *ab* 24 ἀνεχώρει *b* 25 fehlt *a*

Ἀγχιμόλον· ἐγγὺς ἐλθών.

Ἀγχιμος· ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης (fr. 867)· ἄλλ' ἄγχιμος γὰρ ἦδε Φοιβεία γυνή? |

Ἀγχινοια· σύνεσις.

76*

᾽Α>γχινοὺς· συνετός, ὁζὺς τὸν νοῦν.

5

᾽Α>γχιστα· ἔγγιστα.

Ἀγχιστεία· συγγένεια. καὶ Ἀγχιστεῖς· οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτῳ τοῦ τελευτή-
σαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν
μιχθέντες τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται.

10

Ἀγχισποροι· ἐγγὺς γένους.

Ἀγχιστίνδην· [οἶ] κατὰ ἀγχιστείαν, ὥσπερ ἀριστίνδην καὶ πλου-
τίνδην, ἐπιρρηματικῶς.

Ἀγχίστροφοι· συστραφέντες, ἢ ταχὺ ἐπιστρεφόμενοι.

᾽Α>γχιτέρμων· ὁ γείτων, ὁ ὁμορος.

15

Ἀγχοῦ· ἐγγύς.

Ἀγχωμάλου· τῆς ἴσης, τῆς ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ.

Ἀγωνή· ἀναστροφή, τρόπος. ἢ ἡ κοιμή, καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος.

Ἀγωνεῖ· τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος. ὃ καὶ ῥυτὴρ καλεῖται.

Ἀγωνεύς· ὁ ἱμᾶς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφο-
κλῆς (fr. 887).

Ἀγώγιον· τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης. οὕτως Ξενο-
φῶν (Cyr. VI 1, 54).

Ἀγώγιμος· ἄγων. ἀγόμενος.

Ἀγωνίμων· φορτίων ἐμπορικῶν.

25

Ἀγωνόν· ἐπακτικόν.

1 B 332, 32 Sui., vgl. Hes. 2. 3 B 340, 24 4 332, 34 Sui., vgl. Hes. 5 B 333, 1 C Sui., vgl. Hes. 6 B 333, 2 C Sui. 7—10 B 333, 3 C Sui., vgl. Hes. 11 B 332, 25, vgl. Sui., Schol. Plat. Pol. 391 a 12. 13 B 333, 8 C Sui. 14 B 333, 10 Sui. 15 B 333, 15 Sui. ἀγχιτέρμονες οἱ γίτωνες und ἀγχιτέρμων ὁ ἐγγὺς τῶν ὄρων C 16 B 333, 11 C Sui. 17 B 333, 12 Sui. 18 B 333, 20 C Sui. 19 B 333, 17 C Sui. (Xenoph. de re. equ. 8, 3; 6, 5) 20. 21 B 340, 26 vgl. Hes. aus Phrynichos (Bek. 22, 20) 22. 23 B 333, 13 C Sui. 24 B 333, 16 C Sui. 25 B 333, 22 C Sui., vgl. Hes. Moeris 190, 9 26 B 333, 23 C

1 Ἀγχιμολῶν *ab* ἐλθόν *a* 3 φοιβία *b* B 4 Wiederbeginn von *g*
12 οἶ] τὸ B Sui. 12. 13 fehlt *a* 14 ἐγγὺς τραφέντες C 26 ἀπακτικόν *b*

Ἀγῶγους· προπομπούς.

Ἀγωνία· ὁ ἀγωνισμός, καὶ ἄγων. λέγεται δὲ οὕτως καὶ ἡ ἀγωνιστική.

Ἀγωνία· Ξενοφῶν (Cyr. II 3, 15) ἀντὶ τοῦ ἄγωνι.

5 Ἀγῶνα· καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησιν.

Ἀγωνιῶ· κινδυνεύω.

Ἀγών· ὄνομα κύριον δηλοῖ, ὡς Δοῦρις (fr. 75 M.) ἱστορεῖ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν <ᾶ>γωνίαν καὶ τὸ ἄθροισμα καὶ τὸν ναόν, ἔνθα ἄθροίζονται <οἱ θεοί>, καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἄθροίζεται τὸ πλῆθος.

10 Ἀγῶνα· καὶ Ὅμηρος (Ψ 273) τὸν τόπον αὐτόν, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Θουκυδίδης ε' (50)· 'προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδρασε τὸν ἡνίοχον'.

Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις· τάττεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδὲν ὀνησαμένων εἰς σκήψιν.

Ἀγωνιᾶν· Ἰσοκράτης (15, 183. 302) ἀντὶ τοῦ ἀγωνίζεσθαι. καὶ

15 Ἀγωνιώντες <ἀντὶ τοῦ> ἀγωνιζόμενοι ὁ αὐτός (4, 91).

Ἀγωνος· κατὰ σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ὁ ἀγών· ἀπὸ δὲ γενικῆς ἐσχηματίσθη. οὕτως Ἀλκαῖος ὁ λυρικὸς (fr. 121 B⁴) πολλάκις ἐχρήσατο.

Ἀγωνοθέτης· ὁ ἐν τοῖς σκηναίοις, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις.

20 Ἀγῶνα· τὴν συναγωγὴν. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 927).

Ἀδαγμός· ὀδαξισμός, ὅπερ ἐστὶ κνησμός. οὕτως Σοφοκλῆς (Trach. 770).

Ἀδαήμονες· ἄπειροι.

Ἀδαμάντινα· στερρά.

25 Ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ <ὀ> ὀδαξῆσαι. καὶ Ἀδαχεῖν· τὸ κνήθειν· 'ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχρον' ἐκλέγει τ' αἰί'. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάειν (fr. 410).

1 B 333, 24 C Sui. 4 B 333, 19 Sui. 5 Sui. 6 B 333, 25 A Sui. 10. 11 Sui. 12. 13 Sui. 14. 15 B 333, 26. 27 Sui. aus Harp. (zwei Glossen) 16. 17 Vgl. Hes. 18. 19 B 333, 28 C Sui. 21. 22 B 342, 22, vgl. Hes. 23 B 340, 32 C Sui., vgl. Hes. 24 B 340, 33 C Sui., Hes. 25—27 B 340, 28 Sui. Et. gen. Ἀ. σημαίνει τὸ κνῆσαι (ohne Quellangabe)

1 προποῦς *a* 4 Ἀγωνιᾶ *abg* ἀγών dann Lücke *b* ἀγωνι dann Lücke *g* 9 Erg. E. Schwartz 10 τὸν τρόπον *a* ἀγωνίζεται *a* 12 καὶ ἐπὶ *ag* (aber καὶ in *g* vielleicht getilgt) 13 ὀνησαμένων *a* 15 ἀγωνιών *a* 16 Ἀγώνος *ab* 23. 24 fehlt *a* 25 ὀ fehlt *abg* B Sui. 26 ἀδαχῶρα *b* *g* ἀθαχῶρα *a* ἀχῶρα B

Ἄδαμος· οὐδένα δαμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δαμὸν τῆς οἰκίσεως. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 63).

Ἀδδιξ· μέτρον τετραχοῖνικον. οὕτως Ἀριστοφάνης (fr. 709).

Ἀδεὲς δέος (Plato Symp. 198a)· τάσσεται ἐπὶ τῶν τὰ μὴ φοβερά φοβουμένων. ἢ ἀσφαλές, οὐ φοβερόν.

Ἀδέητος· Ἀντιφῶν (fr. 80 Bl.) ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής.

Ἀδεΐμαντα· ἄφοβα. |

Ἀδεκάτως· ἀμερίτως, δικαίως, ἀδωροδοκῆτως, ὀρθῶς.

76^v

Ἀδεκατεύτους· ὧν οὐκ ἀνατίθεται ἡ δεκάτη τοῖς θεοῖς.

Ἀδελφίζειν· τὸ ἀδελφόν τινα πυκνῶς καὶ θεραπευτικῶς καλεῖν. 10 οὐ μόνη ἡ κωμωδία, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες τῇ λέξει ταύτῃ χρῶνται. οὕτως Ἰσοκράτης (19, 30).

Ἀδημονεῖν· κυρίως μὲν ἐστὶ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι δήμῳ ἢ χώρᾳ. Ὀμηρος....

Ἀδῆν· τῶν ἐν τῷ σώματι γεγενημένων ἐστὶ τοῦτο. γίνεται δὲ 15 περὶ βουβῶνας καὶ μασχάλας, καὶ ἔτι ὑπὸ τὰς σιαγόνος. ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις καὶ δακύνεται παραλόγως, ὡς φησιν Ἡρωδιανός.

Ἀδην· τὸ ἄλις. Πλάτων πολλαχοῦ κέχρηται. ἢ εἰς κόρον, ἱκανός, ἀρκούντως. ἐν Χαρμίδῃ (153 d)· ἔπει δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἵχομεν'.

20

Ἀδημονῶν· ἀγωνιῶν.

Ἀδήριτος· ἄμαχος.

Ἀδηφάτος· ἀθρόως ἐσθίων, πολυφάτος, γαστρίμαργος.

1. 2 B 342, 24, vgl. Hes. 3 B 342, 26 Hes. Et. gen. Ἄ. μέτρον τι, οἶμαι, τετραχοῖνικον (ohne Quellangabe) vgl. Eust. 1854, 12 4. 5 Sui. 6 B 341, 3 (Hes.) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 10); aus anderer Mittelquelle Sui. 7 B 341, 1 Sui. Ἀδεΐμαντον C 8 B 341, 4 C Sui. 9 B 342, 27, vgl. Hes. 10—12 anders B 341, 23 aus Harp., vgl. An. Ox. II 488, 11; wieder anders Hes. 13. 14 Vgl. B 341, 5 15—17 Vgl. Lentz, Her. I 15, 1. 16, 4. 508, 13. 539, 20 18—20 B 341, 15 Sui. (Πλάτων bis κέχρ. ausgelassen; dies aus anderer Quelle) Platoglosse vgl. Schol. Charm. 153 d Pseudo-Didymos Miller 400 21 B 341, 5 C Sui. 22 B 341, 8 C, vgl. Sui. Hes. 23 B 341, 9 Sui.

1 ἐκτίνουσα *abg* ἐκτελοῦσα Hes. 4 μὴ fehlt *a* 6 ἀντιφῶν fehlt *b* 7 Ἀδεΐματα *bg* 14 Lücke wohl mit einer Ableitung von ἀδέω (vgl. μ 281 und Eustath. 1721, 60) auszufüllen, vgl. Hes. 16 παρὰ βουβ. *a* nach βουβῶνας: ἦε ἰχθία δὲ *a* 19 χαρμ δ ἐπει *bg* (die Lücke vor und nach δ etwa für 3 Buchstaben *b*) χαρμ ἐπει *a*· ἄδεν *b*

Ἀδηνέως· ἀπλῶς καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν.

Ἀδηφάγον ἄρμα· τὸ τέλειον καὶ μέγα.

Ἀδηφάγοι τριήρεις· αἱ μεγάλαι οὕτως ἐλέγοντο· ἢ ἔχουσαι
5 τὰ πληρώματα ἐντελῇ. <καὶ ἀδηφάγα ἄρματα τὰ μεγάλα καὶ τέλεια.>
καὶ ἔστι πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἄδην ἐσθίειν ἦτοι δαφυλῶς. λέγοντ'
ἂν αἱ ἐντελόμεισθαι καὶ πολλὰ ἀναλίσκουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τελείων
καὶ ἀγωνιστῶν ἵππων. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ Κωμψοδοτραγῳδίᾳ (fr. 21)
τοὺς πότας λύχνους ἀδηφάγους εἶπεν.

10 Ἀδήωτον· ἀπόρθητον, ἀπραϊδευτον.

Ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀριστοφάνης
(fr. 736) καὶ Φερεκράτης (fr. 197). ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς
(fr. 889) καὶ ἀδηφαγεῖν Ἑρμιππος (fr. 84). ἀλλὰ καὶ ἀδηφάγον εἶπε
Λυσίας (fr. 103 S.) τὴν τέλειον μισθὸν λαμβάνουσιν τριήρη. Ἀλκαῖος
15 δὲ ὁ κωμικὸς (fr. 21 K.) <καὶ τοὺς πότας λεγομένους λύχνους> ἀδηφά-
γους ἔφη χαριεντιζάμενος. καὶ δρομεῖς δέ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀδηφάγοι
ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως. λέγουσι δέ τινες
καὶ τὸν ἱερὸν λόχον ἀδηφάγον.

Ἀδιάντον· ξηρόν, ἄβροχον. ἢ φυτὸν παρ' ὕδασι φυόμενον, τὸ
20 καλούμενον πολύτριχον.

Ἀδιάφθορον· ἄμωμον. λέγεται δὲ καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς
παιδικάριον γεγόνος, ὡς Μένανδρος (fr. 984). καὶ μὴν ἀδιάφθορον
τὸ μηδεμιᾶ ὑποκείμενον φθορᾷ, ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς
(106 e)· 'ὅποτε δὴ τὸ ἀδιάφθορον καὶ ἀθάνατον οἴχεται'. λέγεται δὲ
25 καὶ τὸ μὴ παρακεκινημένον τῆς ὀρθῆς γνῶμης, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νό-
μων 5' (768 b)· 'ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν'. προάγεται δὲ ἡ
λέξις καὶ ἐπιρρηματικῶς, ὡς Αἰσχίνης (I 137) φησὶν, ἀδιαφθόρως.

Ἀδιαίτητος· ἀλλότριος, ἀήθης.

1. 2 B 341, 21 Sui. (Miller, *Mélanges* p. 382) 3 B 343, 26 4—9 Zwei
Glossen, in *a* getrennt: 1) bis δαφυλῶς B 343, 27 (vgl. Bek. 203, 19); 2) von
λέγοντ' ἂν Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 12) 10 B 341, 7 C Sui.
11—18 Vgl. Hes. 19. 20 B 343, 1 Hes. 21—27 B 343, 3 28 B
341, 13 C Sui.

3 Ἀδηφάγων *a* καὶ μέγα in *b* am Rand, fehlt *ag* B (vgl. die folgende
Glosse) 5 καὶ ἀδηφάγα . . τέλεια fehlt *b* 6 nach δαφυλῶς: Ἀδηφάγοι
τριήρεις *ag* richtig 7 τῶν fehlt *a* 15 καὶ τοὺς . . λύχνους fehlt *b*
πόδας *a* 21 δὲ ἀδιάφθορον καὶ *ag* 24 δὲ fehlt *a* ἀδιάφθορον καὶ *ag*
25 περὶ κεκινημένον *a* 25. 26 νόμῳ *ab* 27 ἀδιαφθόρως *b* 28 Ἀδιαίτητος C

Ἀδιάκριτος· ἀδιαχώριστος. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ γινωσκόντων | τὰ δέοντα, ἢ ἀφρόνως φλυαρούντων. 77*

Ἀδιαλώβητον· ἀβλαβές.

Ἀδιάρθρωτον· ἄσχημον, ἀτράνωτον.

Ἀδίαυλος τόπος· ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπί- 5
δης (fr. 868).

Ἀδιαφορία· ἀμέλεια χωρὶς παρατηρήσεως.

Ἀδιάστατον· τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντι-
φῶν (fr. 144 Bl.) εἶπεν.

Ἀδιάβατος· ὁ μὴ ῥάκτως, ἢ ὁ μὴδ' ὅλως διαβῆναι δυνάμενος. 10

Ἀδιάγλυπτον· ἣν οὐκ ἔστι διαγλύψαι καὶ διελθεῖν. Ἰαβὴν γάρ, φησὶν, ἄφυκτον ἀδιάγλυπτον·

Ἀδιάλλακτον ἐχθρόν· Δημοσθένους (10, 15) ἔφη, καὶ ἀδιάπαυ-
στον Ξενοφῶν (Ag. 1, 4).

Ἀδιάλυτον· τὸ μὴ διαφθειρόμενον, ὡς Πλάτων ἐν τῷ περὶ 15
Ψυχῆς (80 b).

Ἀδιάστατον· ὡς Ξενοφῶν· 'καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀδιάστατον'.
ἔφη δὲ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ (25 d) τὸ ἀδιερεύνητον.

⟨Ἀ⟩δίδακτος· Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (21, 17)·
'ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός'. 20

Ἀδιεξίτητον· ἀδιεξέλευστον.

Ἀδικίου· οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ εἶδος καὶ ὄνομα δίκης Ἀθή-
νησιν. ἀποτίννεται δὲ τοῦτο ἀπλοῦν, ἔαν πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτα-
νείας ἀποδοθῇ. εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται. ἀδικίον δὲ τινές
φασὶ τὴν ἐπὶ τῷ ἀδικήματι τιθεμένην ζημίαν. καὶ γὰρ Κλειδῆμος 25
ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων οὕτω γράφει· 'νόσου γὰρ τοῖς Αἰγινῆταις

1. 2 B 341, 11 C Sui. 3 B 341, 14 C Sui., Hes. 4 B 341, 17 C Sui.
Hes. 5. 6 B 343, 31 (mehr) 7 B 341, 18 C Sui. 8. 9 B 341, 27 Sui.
aus Harp. 10 B 343, 24 11. 12 B 344, 17 13. 14 B 344, 4 15. 16
B 344, 19 19. 20 B 344, 21 21 B 341, 20 C Sui. 22—p. 32 3 Drei
Glossen, in *a* noch getrennt: 1) bis καταβάλλεται B 341, 29 Sui. aus Harp.;
2) von ἀδικίον bis ἀδικίον vgl. Hes.; 3) von λέγεται καὶ vgl. Bek. 199, 32. Dies
wörtlich gleich Et. gen. (ohne Quellangabe)

2 nach φλυαρούντων endet *g* 3 εὐλαβές *a* 10 ῥάκτος *ab* περατός
E. Schwartz 11 διελθεῖν E. Schwartz 17 Ἀντιφῶν E. Schwartz 21 Ἀδιεξή-
τιτον C Ἀδιεξίτητον *b* verb. *b*¹ 22 εἶδος καὶ und Ἀθήνησιν fehlt *a* B Harp.
interpoliert aus Glosse 2 23 ἐννάτης *ab* 24 nach καταβάλλεται: Ἀδικίου
εἶδος δίκης Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένης *a* als Anfang einer neuen Glosse nach
Gl. Ἀδικος δίκη 26 αἰγινῆταις *a*

γινομένης καὶ μαντευομένοις προνήχθη τὸ ἀδίκημα καὶ κατεγνώσθη ἐπὶ τούτῳ τὸ ἀδίκιον'. λέγεται καὶ ἡ δίκη κατὰ τῶν τὴν πόλιν ἀδικούντων. τὸ δὲ τίμημα αὐτῆς ἀργύριόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἀπλοῦν.

Ἄδικος δίκη· ἡ ἐκ συκοφαντίας γινομένη, ὡς Κρατῖνος· ὥστε
5 δίκας τ' ἀδίκους νικᾶν ἐπὶ κέρδεσιν αἰσχροῖς'.

Ἀδικομάχους ἵππους· Ξενοφῶν (Cyr. II 2, 26) τοὺς δυσπειθεῖς λέγει. καὶ δίκαιον ἄρμα τὸ εὐπειθέ.

Ἀδιόρθωτον· Δημοσθένης (4, 36)· ἄοριστα ἀδιόρθωτα πάντα.'

Ἀδίопον· ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον.

10 Ἀδιούνιος ταῦρος· ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τῶν Κρητῶν οὕτως λέγεται. φασὶ γὰρ τὴν πόλιν μετοικίζοντα ταύρῳ πως εἰκασθέντα προηγείσθαι.

Ἀδμήτου λόγον· ἀρχὴ σκολίου (21 B⁴), ὃ οἱ μὲν Ἀλκαίου, οἱ δὲ Σαπφούς φασιν.

Ἀδολεσχία· ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια.

15 Ἀδολεσχεῖν· σημαίνει μὲν τὸ φιλοσοφεῖν περὶ τε φύσεως καὶ τοῦ παντὸς διαλεσχαίνοντα. οἱ μέντοι ἀρχαῖοι κωμικοὶ λεσχαίνειν ἔλεγον τὸ διαλέγεσθαι. καὶ λέσχαι οἱ τόποι, εἰς οὓς συνιόντες λόγοις διημέρευον.

Ἀδόλως· τὸ ἀπλῶς καὶ ἀληθῶς. τὸ γὰρ ἀληθὲς ἀπλοῦν τι καὶ
20 ἄνευ δόλου ἐστὶ, τὸ δὲ ψεῦδος περιπεπλεγμένον καὶ δόλου μεστόν.

Ἀδοκίμαστος· δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι. ἀδοκίμαστος δὲ ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. οὕτως Λυκίας (fr. 73 S.).

Ἄδουλος βίος ἐρεῖς, τουτέστιν ὁ μὴ δοῦλον ἔχων. ἐρεῖς δὲ καὶ ἀδιάλεκτος βίος καὶ ἀγέλαστος βίος καὶ ἄγαμος βίος.
25 Φρύνιχος Μονοτρόπῳ (fr. 18)· ὄνομα δὲ μοῦστι Μονότροπος, Ζῶ δὲ Τίμωνος βίον, ἄγαμον, ἀ<κύ>ζυγον, ὀξύθυμον, ἀπρόσοδον, ἀγέλαστον, ἀδι-
77* ἀλεκτον, ἰδιογνώμονα.'

6. 7 B 344, 6 9 B 344, 8 Sui. Et. gen. (ohne Quellangabe), Hes. (mehr)
10. 11 B 344 10 12. 13 Eust. 326, 38 vgl. Hes. aus Pausanias (Schwabe
p. 91) 14 B 341, 19 C Sui. 15—18 B 344, 13 19. 20 B 342, 1 Sui.
(kürzer) 21. 22 B 341, 22 Sui. aus Harp. 23—27 B 344, 29 aus Phrynichos (Bek. 25, 14)

1 γινομένης oder γενομένης b γενομένοις a 2 Ἀδικίου λέγεται ἡ δίκη
a als neue Glosse (nach Gl. 2) 3 διπλοῦν a 4 γενομένη a 5 ἀδίκας a νικᾷ ab
verb. v. Wilamowitz 6 lies Ἀδίκους ἵππους, wozu Glosse μαχομένους 8 καὶ
ἀδιόρθωτα b 10 ὁ ἥλιος B falsch verstandene Abkürzung 11 φησὶ ab Lies
προηγείσθαι 12 σκολίου (so) ab δν b 19 Ἀ. τοῦτο σημαίνει τὸ a 20 παραπεπλεγμέ-
νον a 24 βίος (an dritter Stelle) fehlt b Ἀφρύνιχος b (A rot) 25 nach μονότροπος
Lücke 26 ἀκύζυγον E. Schwartz (ἀδουλοσ stammt aus anderem Zitat, vgl. oben 21, 26)

Ἀδούλευτος οἰκέτης· ὁ ἐνὶ δεδουλευκῶς καὶ μὴ παλίμπατος.
 Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ἄδούλευτον ἢ βάρβαρον
 πριάσθω. λέγει δὲ καὶ τὸν νυμφίον ὁ Μένανδρος.

Ἀδούλος· ἐρεῖς ὡς Εὐριπίδης (Andr. 593), ἀλλὰ καὶ ἄδούλευτος
 ὡς Ὑπερείδης. 5

Ἀδόνητον· ἀάλευτον.

Ἀδοξα· τὰ παράδοξα, ἃ οὐκ ἄν τις δοξάσειεν.

Ἀδόξαστον· τὸ ἀνέλπιστον. Σοφοκλῆς (fr. 204).

Ἀδοξον· τὸ ἄτιμον, ὡς Ἰσοκράτης ἐν Εὐαγόρᾳ (66) καὶ Δη-
 μοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς (8, 66). 10

Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων· ἀντὶ τοῦ ἐν ἀδοξίᾳ εἶναι
 παρὰ ταῖς πόλεσιν. οὕτως Ξενοφῶν ἐσχημάτισεν ἐν τῷ Οἰκονο-
 μικῷ (4, 2). φησὶ γάρ· 'καὶ γὰρ οἳ γε βάνασοι καλούμενοι ἐπίρρητοί
 τέ εἰσι καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων'.

Ἀδρανές· ἀσθενές. 15

Ἀδράτεια· ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. οἱ δέ
 φασιν ἑτέραν εἶναι τῆς Νεμέσεως, καὶ οἱ μὲν ἀπὸ Ἀδράστου φασι
 ταύτην ὀνομασθῆναι, ὅτι μόνος σωθεὶς τῶν ἑπτὰ πάλιν μόνος τὸν
 υἱὸν ἀπέβαλεν ἐν τοῖς ἐπιγόνοις, οἱ δὲ ἀπὸ τινος Ἀδράστου Μυσοῦ
 ἰδρυσαμένου αὐτῆς ἱερὸν. βέλτιον δὲ ἀπὸ τοῦ μηδὲν αὐτὴν ἀπο-
 διδράσκειν. καὶ οἱ μὲν ταῦτόν τῇ Νεμέσει λέγουσι, λαβεῖν δὲ
 τοῦνομα παρὰ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως. ἢ ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ πα-
 λαιοῦ, νεμεσθέντος ἐφ' οἷς τῶν Θηβαίων κατηλαζονεύσατο, ἰδρυσα-
 μένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ μετὰ ταῦτα προσηγορεύθη Ἀδρατείας.
 Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράτειαν 25
 ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἰδρυμένην. ὁ δὲ Ἀντίμαχος (fr. 23) λέγει·
 'ἔστι <δέ> τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἥ τάδε πάντα πρὸς μακάρων
 ἔλαχε<ν>, βωμὸν δὲ οἱ εἵκατο πρῶτος Ἀδρητὸς ποταμοῖο παρὰ ῥόω'.

1—3 Hes. 4. 5 Wohl aus Phrynichos, vgl. oben zu 32,23—27 6 B 341,
 26 C Sui. Hes. 7 B 344, 27 Hes., vgl. Sui., Soph. fr. 68 8 B 344, 28 Hes.
 9. 10 B 344, 25 11—14 B 345, 5 aus Phrynichos 15 B 342, 2 C Sui. Hes.
 16—p. 34 2 Drei Teile: 1) bis ἀποδράσειεν (16): Sui. Hes. abgekürzt C; 2) bis
 ἀποδιδράσκειν (20/21): Eustath. 355, 38 aus Pausanias (Schwabe p. 92); 3) B
 342, 6 Sui. aus Harp.

2 εὐριπίδης *ab* verb. v. Wilamowitz vgl. Z. 5 15 fehlt *a* 17 εἰταίρα *ab*
 18 ὀνομασθῆναι (so) Ende von *a* 20 Lies μηδένα 21 ταῦτόν *b* Harp. E
 ταύτη B lies τὴν αὐτὴν 23. 24 ἰδρυσάμενος *b* ἰδρυσαμένων Harp. E
 26 ἀπό] *b* 28 ῥόον Harp. E

ἔνιοι μέντοι ὡς διαφέρουσιν συγκαταλέγουσιν αὐτῇ τῇ Νεμέσει, ὡς Μένανδρος (fr. 321) καὶ Νικόστρατος (fr. 37 K.).

Ἄδραστα· ἀποίητα. Ἑρμιππος.

Ἄδράφαυς· τὸ λάχανον, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαυν καλοῦσι.
5 Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 75)· ἄδράφαυν ἔψουσα εἶτα ὀκλᾷ
καθημένη·.

Ἄδρόν· μέγα, δαυιλές, πλούσιον. καὶ Ἄδρότης· ἡ ὑψηλότης.

Ἄδρύνοιτο· αὐξάνοιτο.

Ἄδρῦναι· ἄδρὸν ποιῆσαι καὶ μέγα. Σοφοκλῆς (fr. 892).

10 Ἄδρύφακτον· ἄπονον καὶ ἀταλαίπωρον.

Ἄδύνατα εἶναι (Thuk. I 59)· ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον. πολλάκις γὰρ
κέρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἐνικῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ
ταύτης τῆς λέξεως.

Ἄδύνατοι· οἱ μέρος τι βεβλαμ<μ>ένοι τοῦ σώματος ὡς μηδὲ
15 ἐργάζεσθαι. οἱ καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρὰ τῆς πόλεως,
μισθοφορούντων αὐτοῖς τῶν ἐντός τριῶν μηνῶν περιουσίαν κεκτη-
μένων. ἐδοκιμάζοντο δὲ οἱ ἀδύνατοι ὑπὸ τῆς τῶν φ' βουλῆς καὶ
ἐλάμβανον τῆς ἡμέρας, ὡς μὲν Λυκίας (24, 26) λέγει, ὀβολὸν ἓνα, ὡς
δὲ Φιλόχορος (fr. 68 M.) πέντε· Ἀριστοτέλης (Rep. Ath. 49, 4 Ken.)
20 δὲ δύο <φηνίν>. |

78^r Ἀδυναμία· ἐρεῖς, ὡς Δημοσθένης (19, 186), καὶ ἀδυνασία,
ὡς Ἀντιφῶν (fr. 143 Bl.), καὶ ἀδυνατία ὡς Δεινόλοχος (fr. 9
Kaibel).

Ἀδυνάτων ἐρᾶν· Εὐριπίδης (Herc. 318).

25 Ἀδυσώπητον· ἀπροσπώληπτον. ἢ τὸ πρὸς τὰς δεήσεις ἀμεί-
λικτον καὶ ἀνεπίτροπον καὶ σκληρόν.

Ἄδυτον· σπήλαιον. ἢ τὸ ἀπόκρυφον μέρος τοῦ ἱεροῦ.

3 Wohl aus Phrynichos (vgl. Bek. 7, 6), vgl. Hes. 4—6 B 345, 10, vgl. Hes. Et. magn. 18, 35 aus Diog. 7 B 342, 4 C Sui., vgl. Hes. 8 B 342, 3 Sui. 9 B 345, 13, vgl. Hes. aus Phrynichos (Bek. 21, 2) 10 B 345, 14 11—13 B 342, 19 C Sui. 14—20 B 345, 15 Hes. (vgl. Bek. 200, 3); z. T. anders Sui. aus Harp. 21—23 B 345, 26 25. 26 B 345, 23 zwei Teile: 1) bis ἀπροσπώληπτον C Sui. 27 B 345, 25 C Sui. Hes.

1 αὐτῇ b Harp. E lies αὐτὴν 4 οἱ παλαιοὶ ἀδράφαυν b, verb. aus B 5 κοριάνει b ἀνδράφαυν B ἔψουσα b ἔψουσα B ὁ βλάξ B 11 Ἀδύνατα oder Ἀδύνατοι b 16 ἐν τοῖς τριῶν B (?) μηνῶν b 22 καὶ Θουκυδίδης fñgt B nach Ἀντ. ein

Ἀδώνιδος κῆποι· ἐν ὁσπράκοις ταῦτα κατὰ τὰς οἰκίας ἐσπείρετο. χρώνται δὲ αὐτῷ παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων. ἔσπειρον δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ τῶν καρπῶν τὴν εὐρεσιν ἀνατιθέντες.

Ἀδώνιος· Φερεκράτης (fr. 198) εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ καὶ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων 5 (fr. 4 Meineke II 694, 59) καὶ Κρατῖνος (fr. 376), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 737) καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἀδωνιν αὐτὸν πολλάκις.

Ἀδώνια· συνεσταλμένως· Ἐδώνι· ἄγομεν καὶ τὸν Ἀδωνιν κλάομεν· Φερεκράτης (fr. 170). καλοῦσι δὲ καὶ τὸ εἶδωλον τὸ τοῦ Ἀδώνιδος οὕτως, Ἀδώνιον. 10

Ἀδώνια· βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ὡς Ἀριστοφάνης (Pac. 420) καὶ Φερεκράτης (fr. 170) διὰ τῶν μέτρων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ τὰ Ἀδώνια ἑορτή, οἱ μὲν φασι εἰς τιμὴν Ἀδώνιδος ἄγομένη, οἱ δὲ τῇ Ἀφροδίτῃ. ἔστι δὲ Φοινίκων καὶ Κυπρίων.

ᾤδωρητος· ἐρεῖς, ὡς Εὐριπίδης (Hec. 42)· ὁὐδ' ᾤδωρητος 15 φίλων ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ (65)· ἡ χρημάτων τε ἀφανῶς ᾤδωρητος γενόμενος· Πλάτων μέντοι γε ἐν Συμποσίῳ (197d) ᾤδωρος εἶπεν· καὶ γὰρ φησιν· ᾤδωρος δυσμενεῖας, ἀντὶ τοῦ μὴ διδοῦς δυσμένειαν. ἐρεῖς δὲ καὶ ᾤδωροδόκητος ὡς Δημοσθένης (z. B. 19, 27), ἀλλὰ καὶ ᾤδωροδοκῆτως ὡς ὁ αὐτός (z. B. 20 18, 250).

Ἀδωρος χάρις· ἢ μὴ ἐπὶ τέλος ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 869)

Ἀεὶ· ἀντὶ τοῦ ἕως καὶ ἀντὶ τοῦ μέχρι. κοινότερον μὲν ἐπὶ τοῦ κατὰ πάντα χρόνον καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἔστι δὲ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ 25 ἕως καὶ μέχρι. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (217d)· ἔπειδ' ἡ δεδειπνήκαμεν, διελεγόμεν ἅει πόρρω τῶν νυκτῶν, καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. καὶ Εὐριπίδης ἐν Μηδεῖᾳ (670)· ἅπαις γὰρ δεῦρο ἅει τείνεις βίον· καὶ ἄλλοι πολλοί.

1—3 Vgl. Sui. Gl. 1; aus Pausanias(?) 4—7 B 346,1 8—10 Sui.
11—14 B 345, 29 15—21 B 346, 11 22. 23 B 346, 19 aus Phrynichos
(Bek. 26, 11) 24—29 Zwei Teile: 1) bis μέχρι (24) Sui., vgl. Harp.; 2) B
346, 21, vgl. Hes. vgl. Photios Amphiloch. Diels Hermes 26, 256.

2 ἐπιπὸ δ 4 Lies ἀντὶ τοῦ Ἀδωνις 12 μερῶν δ 17 διαφανῶς
ᾤδωροτάτος Thuc. cod. (cf. Hes. Sui. s. v. Ἀδωροτάτος) 19 δυσμενεῖα δ
23 Lücke von 8—10 Buchstaben für den Titel. Eurip. benutzt Soph. Aias 665.
28 τείνεις εἰς βίον δ

Ἀειδέε· λυπηρόν.

Ἀειθαλήε· αἰεὶ θάλλων.

Ἀεὶ κολοιδε παρὰ κολοιδὸν ἰζάνει· παροιμία. ὅτι οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ ἀγελῆδον πετόμενον, ὡς οἱ ψᾶρες, ἀλλὰ καὶ ἀλίσκεται διὰ τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν προσερχόμενον ταύτῃ καὶ καθ' ὕδατος ὁραθεῖσθαι, ὡς φησι Κλέαρχος.

Ἀείζων· ἐρεῖε τρισυλλάβως, ὡς οἱ Ἀττικοί, καὶ Ἀείζων τετρασυλλάβως. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ αἰίνῳ, ὃ σημαίνει τὸ ἀένναον. ὡς περ οὖν ἀπὸ τῆς σῶος εὐθείας δισυλλάβου γίνεται σῶος εὐθεῖα 10 μονοσύλλαβος, καὶ ἡ αἰτιατική σῶν, οὕτως ἀπὸ τῆς ζῶος ὀρθῆς μονοσυλλάβου, ἥ κέχρηται καὶ Ὀμηρος (E 887), γίνεται ἡ αἰτιατική ζῶν καὶ 78^α κατὰ σύνθεσιν αἰείζων, ὡς Αἰσχύλος | Γλαύκῳ Ποντίῳ (fr. 28)· ὁ τὴν αἰείζων ἄφθιτον πόαν φαγών. Σοφοκλῆς (fr. 674) δὲ τὴν εὐθεῖαν ἔφη· ἰαείζωο γενεά. ἀπὸ δὲ τῆς ζῶος δισυλλάβου εὐθείας 15 φιλόζωος εἶπεν ὁ κωμικός Πλάτων, ἥς ἡ γενική ζωοῦ. ἦν Αἰσχύλος (fr. 29) κατὰ σύνθεσιν προάγει εἰπών· καὶ γεύομαι πως τῆς αἰείζωο πόας.

Ἀείζων πένθος ἐρεῖε, ὡς Σοφοκλῆς (fr. 675), καὶ αἰείζων ἔλκος.

Ἀειλογία· πολυλογία ἢ ταυτολογία. τὸ μέντοι ῥῆμα, ἥτοι τὸ 20 αἰιολογεῖν, ἀδόκιμον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογία καὶ τὸ διὰ παντὸς ἐξεῖναι λέγειν. καὶ τὸ αἰεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης (19, 2) καὶ Ἰσαῖος (fr. 141 S.).

Ἀεῖλα· τὰ πολύσκια χωρία κατὰ στέρησιν τῆς ἑλκ. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 334).

Ἀείνων· τὸ ἀένναον, Ἀριστοφάνης τρισυλλάβως Βατράχοις 25 (146) καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀείνωε γλῶσσα καὶ αἰίνωε φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ

1 Vgl. unten S. 38, 24 2 B 346, 29 C Sui. Hes. 7—17 B 347, 16 aus Phrynichos (Bek. 22, 16) 18 B 347, 30 wohl aus Phrynichos 19—22 Zwei Teile: 1) bis λέγειν (21) B 346, 31 Sui. aus Phrynichos (Bek. 21, 18); 2) Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 15) Et. gen. (bis ὑπέχειν, ohne Quellenangabe) 23. 24 B 347, 32, vgl. Hes. Bis ἑλκ. Et. gen. (ohne Quellenangabe) 25. 26. B 348, 1 Sui. 27— p. 36, 6 B 347, 7 aus Phrynichos

1 Lies Ἀηδέε 3 παρκολοιδὸν b 4 ψᾶρες b 6 ὁραθεῖε b 8 Also ging Glosse Ἀείνωε voraus, wie in B 9 δισυλλάβωε b 18 καὶ fehlt B (daher Sophokles-Fragm. falsch erklärt; es wird durch Aesch. Suppl. 988 ἄχθος αἰείζων gesichert); mit d. ἔλκος vgl. Lukrez I 34 aeterno vulnere amoris, daher wohl alexandrinisch αἰείζων ἔλκος <ἔρωτος>. 25 ἀένναον b

ἐπὶ τῶν ὁμοίων, χρῶ. Κρατῖνος (fr. adesp. 37 K.). ἑγλῶσσαν τέ σοι δίδωσιν ἐν δῆμῳ φορεῖν καλῶν λόγων αἰνῶν, ἥ πάντα κινήσει λέγων. ἐρεῖς δὲ καὶ τὸ αἰνῶς ποταμός καὶ κρήνη διὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει τὸ νάειν, ὅπερ ἐστὶ ρεῖν· ἴδιον δὲ ὕδατος τὸ ρεῖν. τὸ δὲ γλῶττα αἰνῶς πάνυ καινὸν καὶ ἐναργῶς εἴρηται ἐπὶ τῆς 5 δεινῆς εἰπεῖν.

Ἀείταν· τὸν ἑταῖρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸν ἐρώμενον.

Ἀειφυγία· ἡ εἰς αἰεὶ φυγή.

Ἀελλα· ἀνέμων συστροφή.

Ἀελλόπους· ταχεῖα τοὺς πόδας.

10

Ἀελλάδες ἵπποι· αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν (Soph. O.

R. 466).

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι· ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν αἰεὶ 15 τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἀειεστώ· Ἀντιφῶν τὴν ἀδιότητα ἐν Ἀληθείας β' (fr. 97 Bl.), καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν αἰεὶ ἐστάναι. ἡ λέξις Διογενιανοῦ.

Ἀερκτον· ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν ὀρώμενον. Λυ- 20 cίας (7, 28).

Ἀεροβατεῖν· εἰς τὸν ἀέρα περιπατεῖν.

Ἀετός· τό τε πτηνὸν ζῷον καὶ τὸ ἐπὶ τῷ προφυλαίῳ, ὃ καὶ νῦν ἀέτωμα λέγεται. ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς Προφυλαίοις κατασκευὴ αἰτοῦ μιμεῖται σχῆμα ἀποτετακότος τὰ πτερὰ. ἔστι δὲ τις καὶ βοτάνη ἐν 25 Λιβύῃ. οἱ δὲ φασιν αἰτόν τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον.

Ἀετόν ἵπτασθαι διδάσκει· ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινάς, ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν ἐθελόντων διδάσκειν.

7 B 348, 2, vgl. Sui. (Aristophanes Fr. 738 ist zu streichen) 8 B 346, 30 Sui. 9 B 346, 33 C Sui. 10 Sui., vgl. B 346, 32 C 11. 12 aus Phrynichos, vgl. Hes. 15—17 Sui. 18. 19 Sui. aus Harp., vgl. Hesych (Diogenian) 20. 21 B 347, 4 Sui. aus Harp. 22 B 347, 6 Sui. Hes. 23—26 Zwei Teile: 1) bis Λιβύῃ (26) B 348, 1 zum Teil aus Diogenian, vgl. Hesych und Pamphilos bei Galen de simpl. med. fac. 6; 2) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 17) 27. 28 Sui.

1 γλῶτταν B 2 νικήσεις Meineke, aber vgl. Arist. Equ. 213ff. und die Einleitung 7 Lies Ἀίταν Ἀριστοφάνης B 14 ἀξίων b 18 Ἀεὶ ἔττω b 23 προφυλῶ b

Ἄζα· ξηρασία. σημαίνει καὶ τὸ ἐν ἀγγεῖῳ ὀλίγον ὑγρόν. οὕτως Πραξιφάνης.

Ἀζάλιον· ξηρόν. ἢ ἄγαν ζέον.

79^α Ἀζειν· τὸ διὰ τοῦ στόματος | ἄθρόως ἐκπνεῖν Ἀττικοί, μιμού-
5 μενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικοχάρης (fr. 19). καὶ τὸ
στενεῖν Σοφοκλῆς (fr. 893).

Ἀζήν· ὁ πῶγων κατὰ Φρύγας. ἡ λέξις Ἡρψδιανοῦ.

Ἀζηνία· καὶ Ἀμαξέντια καὶ Ἀναγκαῖα ἔτι δὲ <Ἀ>χερδούς καὶ
Ἀγριάδαι δῆμοι πάντα ταῦτα Ἱπποθωντίδος. καὶ φυλαί, ἀφ' ἧς ὁ
10 φυλέτης Ἀζηνιεύς [Ἀζηνεύς].

Ἀζηνιεῖς καὶ Ἐρχιεῖς καὶ Ἀλιεῖς καὶ πάντα τὰ ὅμοια δαεώσ
φησί φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς παλαιοὺς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς
Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον (fr. 65 Preller).

Ἀζησία· οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 894), οἱ δὲ τὴν
15 εὐτραφή.

Ἀζήτητον· τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον. οὕτως
Αἰσχίνης (III 22).

Ἀζύμου κράσεως· ἀντὶ τοῦ γλίσχρας. καὶ τὸ ἄζυμον ἐν Τι-
μαίῳ (74 d)· τὴν δὲ δὴ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὁστοῦ καὶ σαρκὸς
20 ἄζυμου κράσεως μίαν ἐξ ἀμφοῖν. λέγεται γὰρ κρέα γλίσχρα τὰ
ἄσαρκα καὶ δερματώδη. τινὲς δὲ γλίσχρον τὸ ἐπίπονον καὶ ταλαίπω-
ρον. Πολιτείας γ' (?).

Ἀζυξ· ὁ μὴ συνεζευγμένος γάμψ.

Ἀηδές· λυπηρόν.

95 Ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν
γλωσσίδα τῶν αὐλῶν λέγουσιν, ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις
Διδύμου (Schmidt p. 86).

Ἀηδόνειος θρηῆνος· Αἰσχύλος (fr. 291)· ὁ θρηνεῖ δὲ γόον τὸν

1. 2 B 348, 14 3 B 348, 16, vgl. Hes. 4—6 B 348, 18. 17 Hes.,
vgl. Et. magn. 22, 53 7 B 348, 21 Herod. Lentz I 15, 8, vgl. Et. gen. =
Et. magn. 22, 36 8—10 Zwei Teile 1) bis Ἱπποθωντίδος B 348, 23, vgl.
Hes.; 2) B 348, 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 19) 11—13 Sui., vgl.
Hes. 14. 15 B 348, 26, vgl. Hes. 16. 17 Sui. aus Harp. 18—22 B
348, 28 23 B 348, 10 Sui. 24 B 349, 1 C Hes., vgl. oben S. 36, 1
25—27 B 349, 3, vgl. Hes. Gl. 2 23— p. 39, 3 Drei Teile: 1) bis ἀηδόνειον:
(39, 1) B 349, 6; 2) bis αἰτιῶ (39, 2) B 349, 8; 3) B 349, 10

3 Lies Ἀζαλέον 5 νικόχαρις ὁ B 8 So auch B, lies Ἀμαξαντία καὶ
Ἀνακαῖα 9 Ἱπποθοοντίδος ὁ 9 Lies καὶ Ἀζηνία δῆμος τῆς Ἱπποθωντίδος
φυλῆς, ὁ δημότης 10 ἀφ' ἧς ὁφειλέτης Ἀζη|Ανιεύς ὁ (A rot, in Zeilentrennung)

ἀηδόνοιον'. καὶ ὕπνος· Νικοχάρης (fr. 16 K.)· 'εἰ πεύσομαι τὸν ἀηδόνοιον ὕπνον τῆς νυκτὸς ἀποδαρθέντα καυτὸν αἰτιῶ'. καὶ κλαγῆ· Νικόμαχος (fr. 1)· 'μέλπουσι τὴν ἀηδόνοιον κλαγῆ(ν)'.

Ἀηδόνοϋς· ἐπὶ μὲν ὕπνου τὸ ἐλάχιστον, ἐπὶ δὲ λύπης τὸ σφοδρότατον.

5

Ἀηνα· δένδρα μικρὰ ἄκαρπα.

Ἀησιν· ἀναπνεῖ. Αἰσχύλος ἐν Ὀπλων κρίσει· 'καὶ διὰ πνευμόνων θερμὸν ἄησιν ὕπνον'. καὶ ἀντὶ τοῦ χειμῶνα Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι· 'ὥς ἀμελές, ὦ δύστηνε, σὺ μ' ἔχεις σέθεν. — ἐν τοῖσδε ἄησιν καὶ θέρος διέρχομαι'.

10

Ἀήσυρον· ἀσθενὲς καὶ κενόν.

Ἀητον· πολὺ, ἀβλαβές, καὶ οἶονεῖ ἄατον (Φ 395)· 'θάρος ἄητον ἔχουσα'. οἱ δὲ ὁρμὴν ἀποδεδώκασι, ἀπὸ τῶν ἀητῶν μετενεγκόντες, οἱ εἰσι βίαια καὶ σφοδρὰ πνεύματα.

Ἀθαμβή· ἄφοβος.

15

Ἀθάρην· οὐκ ἀθάραν τὴν ἐρεϊκτὴν καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (673) 'ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη'. <καὶ ἐν> Γῆρᾳ 'ἄθάρης ἀνακαλύψασα μεστὸν τρύβλιον'. Κράτης Ἡρωσιν (fr. 9)· 'οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρύβλιον φέρειν καὶ τῆς ἀθάρης'.

Ἀθέλδεται· διηθεῖται. Διοκλῆς Μελίτταις (fr. 7)· 'καὶ διὰ 20 τετρημένων ἀθέλδεται τύπων'.

Ἀθεσμος βλάβη· ἥσάν τινες ἄθεσμοι καλούμεναι βλάβαι, περὶ ὧν νόμος οὐκ ἦν κείμενος. τὸ δὲ αὐτὸ ἐκαλεῖτο καὶ ἄθεσμος δίκη.

Ἀθέμιστα· ἄδικα.

Ἀθέμιστος· ἄνομος.

25

Ἀθεσίαν· παραβασίαν.

Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν· Δείναρχος (fr. 89, 4 S.) εἶπε καὶ Ξενοφῶν (Sophokl. fr. 676). καὶ ἀθεμιστότεροι Ξενοφῶν (Cyr. VIII 8, 5), | καὶ 'ἀθέμιστοι μοῦσαι' εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμέωνι (fr. 2). 79^v

4. 5 Hes. 6 Hes. 7—10 B 349, 2 (bis ἀναπνεῖ) 11 B 349, 12 Et. magn. 23, 20 12—14 Hes. 15 B 349, 13 Sui. 16—19 B 351, 33 ff., vgl. Sui. 20. 21 B 350, 14 Hes., anders Sui. Et. gen. Ἀθέλδεται· διηθεῖται (ohne Quellangabe) 22. 23 B 350, 16, vgl. Hes. 24 B 349, 14 C Sui. 25 B 349, 15 C Sui. 26 B 350, 20 C Sui. 27—29 B 353, 5

1 νικόχαρις b B 4 Ἀηδόνοϋς] ἀηδονὸν b ἀηδόνων Hes. 9 ἀλκμαῖωνι b ἀμελές E. Schwartz ἀμπελον b 16 οὐκ ἀθάρην b ἐρεϊκτὴν b 17 ἀνακαλύψω με εἰς τὸ τρ. b 20 διατετρημένον B διατετρημένων b 25 παράβασιν C 29 ἀθέματοι B ἀλκμαῖωνι b ἀλκμαῖονι B

Ἀθετεῖν· ἐπὶ τοῦ μὴ ἀρμόζειν. Δίφιλος κέχρηται.

Ἀθετος· ὁ ἀποίητος. οὕτως Ποσειδίππος (fr. 39 K.).

Ἀθεώρητος· ὁ ἀθέατος.

Ἀθήλυντον· ἀδάμαστον, κληρόν.

5 Ἀθῆλον· τὸ μὴ τετηλός.

Ἀθῆλον παιδίον· τὸ ἄτροφον, τὸ τροφῆς μὴ μετεिल्φός.
οὕτως Ἀριστοφάνης (Lys. 881).

Ἀθηνᾶ ἵππια· ἡ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος, μεθ' ἵππων ἀνήλατο, ἡ ὅτι, ὡς Μνασέας (fr. 2), ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης τῆς
10 Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἄρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. ἄλλοι δέ φασιν [ῥῶς] Ἀδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ Κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν ἵππίους προσαγορεύσαι.

Ἀθηναίαις· ὁ Μεγακλείδης οὐ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας, ἀλλ' Ἀττικάς, ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδι-
15 δούς· μόνους γάρ φησι τοὺς ἐκείθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἰ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ κατασχύνωσιν. Φερεκράτης δὲ ἐν Γραυσί φησιν (fr. 34)·
Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις· καὶ Κάνθαρος (fr. 5 K.) Τηρεῖ· ἑγὼ γυναῖκα Ἀθηναίαν καλὴν τε καὶ ἀγαθήν· καὶ Φιλήμων
20 Πτερυγίῳ (fr. 66)· τὰς Ἰππονίκας τάςδε καὶ Λυσιστράτας καὶ Ναυσινί-
κάς τὰς Ἀθηναίας λέγω. — οἱ δὲ μὴ δεῖν φάσκοντες Ἀθηναίας λέγεσθαι τὰς Ἀττικάς [καὶ] τὴν ὁμωνυμίαν αἰτιῶνται, ἣν ἐπιδέχονται πρὸς τὴν θεόν — Ἀθηναία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται — ἀλλ' ἀντὶ τοῦ Ἀθηναίας φασὶν ἅστας λέγεσθαι καὶ Ἀττικάς. πλὴν πολλή γε ἡ
25 χρῆσις τῆς φωνῆς ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι (fr. 10)· καὶ Ἰων δὲ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην φησὶ καὶ

1 B 350, 19 2 B. 350, 21 3 B 349, 28 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 20) 4 B 349, 16 C Sui., vgl. 350, 22 Teil II 5 B 350, 22 (mehr), vgl. Hes. 6. 7 B 350, 23 8—12 B 350, 25 (= Bek. 207, 32, Teil II aus Harp. Ἰππία Ἀθηνᾶ). 13—p. 41 3 Sui. Zwei Teile: 1) bis λέγω (21) aus Aelius Dion. oder Pausanias, vgl. Eust. 84, 17 und 1456, 44 (Schwabe p. 122, vgl. auch 50); 2) aus Oros (vgl. Stephanos Byz.) gegen Phrynichos, der z. T. dieselben Belegstellen benutzt hatte. Vgl. Einleitung

8 ἵππια b B 9 ἵππου B Lies Κορύφης 11 nach ῥῶς schwerlich Name ausgefallen 12 ἵππίους b προσαγορευθῆναι B 17 δὲ] τε b ἀλλ' ἰδοὺ Sui. richtiger 18 τοῖς συμμ. b 20 πτέρυγι b Sui. 20 ἵππωνίκας b 21 λέγων b 24 ἅστας] αὐτάς Sui.

Πίνδαρος ἐν Σκολίοις. ὁ μέντοι Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν <καί> θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὦν χρήται τῇ λέξει.

Ἀθηνόδωρος <ὄνομα> κύριον. ἦν δ' οὗτος στρατιώτης Ἀθηναῖος.

Ἀθμονεύς· Ἀθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

Ἀθήρ· ἡ ἀκμή τοῦ ἠκονημένου αἰδήρου κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ στάχυος τὸ ἄκρον καὶ λεπτότατον, ἀφ' οὗ τὸ ἀθηρηλοῖγόν καὶ ἀθερίζειν πεποιῆται. οὕτως Φιλωνίδης.

Ἀθηρος ἡμέρα· σεμνὴ πάνυ ἡ συμπλοκὴ καὶ ἀξίωμα οὐ μικρὸν ἔχουσα. καὶ γὰρ ὁ χρησάμενος τῇ φωνῇ καὶ τῇ φράσει Αἰσχύλος ἐστὶν ἐν Τοξότις (fr. 241). πρόσεστι δὲ τῷ σεμνῷ τῆς λέξεως καὶ τὸ πολιτικόν. λέγεται δὲ ἐπὶ Ἀκταίωνος· 'οὐπω τις Ἀκταίωνα ἄθηρος ἡμέρα κενόν, πόνου πλουτοῦντα, ἔπεμψεν εἰς δόμους'. συγγράφων χρῶ, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

Ἀθάρη καὶ Ἀθήρα καὶ Ἀθέρα καὶ Ἀθάρα τὸ αὐτὸ φασι. ἔστι δὲ ἡ ἀθάρη ἡ ἐκ πυρῶν ἠψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τοῦ ἔτνου, ὅτι τὸ μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πικῶν ἢ ἀπλῶς κατερεικτῶν ὠντινωτοῦν | σκευάζεται, ἡ δὲ ἀθάρη, **80** ὥσπερ εἴρηται, πυρῶν ἠψημένων καὶ διακεχυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρήσις τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικισταῖς, κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ἠ προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ᾱ. κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ ᾱ, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ ἠ. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος (fr. 179) καὶ Σώφρων (fr. 77 Kaibel) ἐχρήσαντο. ἐκτείνουσι δὲ <καί> τὸ ᾱ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθήρα τῆς λέξεως **25** μεταληφθείσης. ἴσως δέ, φασίν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ εἶ τὸ πρῶτον, ἡ ἐκ τῶν ἀθέρων κεκαθαρμένη τροφή καὶ ἠψημένη ἐκ τῶν πυρῶν,

4 B 349, 29 Sui. aus Harp. 5. 6 B 349, 30 Sui. aus Harp. 7—9 B 350, 32 = 353, 15 (zum Schluß hiervon vgl. unten S. 42, 20) aus Phrynichos (Bek. 21, 14) 10—15 B 351, 4 aus Phrynichos 16—p. 42, 6 B 351, 12 aus Phrynichos (vgl. Bek. 10, 12); zu 42, 4 vgl. Phryn. Bek. 62, 29, wo es sich für Phryn. um Ionismen handelt

1 σχολίοις b cxd eodd. Sui. Es ist weder auf fr. 124^a Schr. (89 Boe) zu beziehen (nur um die Bezeichnung von Frauen handelt es sich), noch mit Hiller (Hermes 21, 368) an Scholien zu denken 5 Ἀθμωνεύς ἀθμωνία b Sui. 6 ἀθμωνεύς b Sui 9 ἀθηρήλαττον καὶ ἀθερίζον b vgl. Phryn. 14 πλουτοῦντ' B πονοῦντ' Gomperz überflüssig ἐς B 17 ἠψημένων b B 19 κατερικτῶν b 20 ἠψημένων b B 21 ἀττικοῖς B wohl richtig 25 καὶ aus B ergänzt 27 ἠψημένη b B

ὔστερον δὲ εἰς τὸ ἦ τὸ εἰ ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ μέντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα Δωρικῶς γέγονεν. οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασιν· καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις ἐχρήσαντο Ἰακοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ἐσημνήμην λέγοντες αἰεὶ καὶ σημνήμενος· ὥστε τὸ ἀθάρην 5 παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώριον, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχε διάλεκτον.

Ἀθῆναι πατρίς μου ἔστι χρυσάμπυκες· Πλάτων ὁ κωμικὸς ἔφη.

Ἀθῆναζε· Πλάτων Παρμενίδη (126a). τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ 10 Ψυχῆς (57a) ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον. φησὶ δὲ οὕτως· 'καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθῆναζε'. καὶ τὸ παρὰ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμοῦ λόγῳ (fr. 7 Bl.) ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον τὴν σύνταξιν· γράφει δὲ οὕτως· 'ἐπειδὴ γὰρ ἀπωκίσθην Ἀθῆναζε καὶ ἀπηλλάγην 15 τῆς κληρουχίας'.

Ἀθηρῆς· ἴσως μὲν ὁ ἀτειρῆς, ἢ ὁ ἄταν θερικτικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (fr. 128)· 'χαλκὸν ἀθέρητον ἀσπίδος ὑπερτενῆ'. ἢ ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος· ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ κληρότητα· ἢ <δ> ὀξύς, παρὰ τοὺς ἀθέρας.

Ἀθῆρ· λέγεται μὲν οὖν καὶ ἡ ἐπιδορατής. λέγεται δὲ καὶ ἀθήρ 20 πυρός, ὡς Εὐριπίδης Σθενεβοίᾳ· 'παίω Χιμαίρας εἰς σφαγὰς, πυρὸς δ' ἀθήρ βάλλει με καὶ τοῦδ' αἰθάλη πυκνὸν πτερόν'.

Ἀθλον· ἀγώνισμα, ἢ τιμῆ. ὁ μισθός, τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον.

Ἀθλος δὲ ἀρρενικῶς τὸ ἔργον. διαφέρει δὲ τοῦ οὐδετέρου, ὅτι τὸ 25 μὲν οὐδέτερον δηλοῖ κυρίως τὸ ἔπαθλον, τοῦτο δὲ τὸν ἀγῶνα.

Ἀθραυστον· ἰσχυρόν, ἄκλαστον.

Ἀθρεῖν· ὄρα, βλέπε.

Ἀθρεῖν· τὸ ἐπισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν. παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά.

7. 8 aus Phrynichos 9—15 B 352, 23 16—19 B 353, 9, vgl. Hes. Ἀθέρῆς. u. Ἀθειρῆς Et. magn. 25, 1 aus Diog. 20—22 Vgl. B 353, 16 Hesych, aus Atticist, vgl. Eust. 1206, 10 23—25 Zwei Glossen: 1) bis βραβεῖον (23) B 349, 19 C Sui. (vgl. Hes.); 2) B 349, 20 C Sui. 26 B 349, 26 C Sui. 27 B 349, 27 C Sui. Hes. 28. 29 B 350, 1 Sui. wohl aus Phrynichos

2 λ' b 4 ἐσημνήμην vgl. Phrynichos Bek. 62, 29 7 Plato: πατρίς δ' Ἀθῆναι μοῦστιν αἰ χρυσάμπυκες 11 τῶν πολιτῶν alte Interpolation. Lies Φλιασίων 16 ἀτειρῆς b ἀτηρῆς B Hes. θερικτικός Hes. beidemale ἢ ὁ ἀντερικτικός b ἀντερεικτικός B 16 Μέμνονι Wellauer 17 ἀνθερητόν b der Vers ist noch nicht geheilt 22 αἰθήρ b κάκ τοῦδ' αἰθάλης E. Schwartz (vgl. Tro. 1298) 29 πάντων b

Ἀθροίζει· συνάγει.

Ἀθρόους καὶ Ἀθρους λέγουσι διςυλλάβως.

Ἀθράνευτον· τὸ ἄστρωτον.

Ἀθρακτος· ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη, ὡς Σοφοκλῆς
(fr. 952).

Ἀθρους· εἰς <ἐν> ἅπαν<τας> συνηγμένους ὁμοῦ, ἢ ἀθρόως.

Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον· ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα ἢ παροιμία εἴρηται, ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ συμβάλοι[εν].

Ἀθυμος· ὃ τε ἄοργητος παρὰ Πλάτῳ (Rep. V 456 a) καὶ τὸ 10
περίλυπος παρ' Αἰσχίνῃ (3, 147?). ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθυμήτης. Πλάτων εἴ
Πολιτείας (456 a). | ἢ ὁ λελυπημένος. 80^v

Ἀθυμία· Ἡρόδοτος ἐν τῷ α' αὐτοῦ λόγῳ (37) τὴν ἀτυχίαν λέγει.

Ἀθυμεῖν· ἐπὶ τοῦ τῇ ψυχῇ καταπεπτωκέναι. πολὺ ἐστὶν ἐν τῇ
τραγωδίᾳ. οὕτως Αἰσχύλος (Prom. 490). 15

Ἀθυρόγλωσσος· Εὐριπίδης Ὀρέστη (903)· 'ἄνθρωπος ἀθυρό-
γλωσσος'. εἴρηται δὲ ἢ παρὰ τὸ θύραν μὴ ἐπικεῖσθαι τῇ γλώττῃ, ἢ
παρὰ τὸ ἀθύρειν, ὅπερ ἐστὶν ἀδιακρίτως ὁμιλεῖν. σημαίνει δὲ τὸν
ἀθυρόστομον, τὸν μὴ κατέχοντα τὴν γλῶτταν.

Ἀθυρμα· παίγνιον. Κρατῖνος Ὀδυσσεῦσι (fr. 145)· 'νεοχμὸν 20
παρήχθαι ἄθυρμα.' καὶ ἀθύρειν τὸ παίζειν. Πλάτων Νόμοις
(VII 796 b)· 'ἢ δ' αὖ παρ' ἡμῖν Κόρη καὶ Δέσποινα, εὐφρανθεῖσα τῇ
τῆς χορείας παιδιᾷ, κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾤθηται δεῖν ἀθύραι'.

Ἀθύρων· παίζων.

Ἀθύρωτος· ἄκλειστος. Ἀριστοφάνης (Ran. 888). 25

Ἀθώπευτον· ἀκολάκευτον, ἄσπλαγχνον.

Ἀθων· τὸ ὄρος, θηλυκῶς.

Ἀθῶος· ἀζήμιος· θωὴ γὰρ ἡ ζημία. ἢ ὁ ἔξω τῆς αἰτίας.
Ἀθῶον δὲ τὸ ἀτιμώρητον.

1 B 350, 5 C Sui. 2 B 350, 3 Sui. 3 B 352, 15 Hes. (Eurip. fr. 569)
4. 5 B 352, 16, vgl. Hes. 6 B 350, 3 Sui. Hes. 7—9 Sui. 10—12
Zwei Teile: 1) bis Αἰσχίνῃ (11) B 350, 12; 2) Sui. 13 B 352, 20 14. 15
B 352, 18 16—19 B 352, 5 20—23 B 350, 6 Sui. (zwei Glossen); C nur:
Ἀθυρμα παίγνιον, πῆδημα 24 B 350, 11 C Hes. 25 B 352, 11, vgl. Sui.
26 B 352, 12 C Sui. Hes. 27 B 352, 13, vgl. Sui. 28. 29 B 352, 14,
vgl. Hes. u. Sui. mehr C

6 εἰς ἅπαν b ἢ ἀφ' ὧν B(?) Vielleicht ἢ ἀθρόως ταχέως E. Schwartz
9 συμβάλειεν b 11 Vielleicht ἀθυμοειδῆς E. Schwartz 13 ἀτυχίαν b
18 ἀθυρεῖν b 21 παρήφθαι b

Αἰ<αῖ>· ἥθικόν τοῦτο. Πλάτων Γρυψίν (fr. 16)· '(<A>)ἰαί· γελῶν δ' ἐπηκρούωμην πάλαι'. ἔστι δὲ πολὺ παρὰ τοῖς τῆς μέσης κωμωδίας καὶ τῆς νέας ποιηταῖς.

<A>ἰ<αῖ>· ἀκόντιον Ἀθήνησι καὶ τὸ Αἰακοῦ τέμενος.

- 5 Αἰ· φιλούμενον μὲν καὶ περισπώμενον τὸ ὄφελον σημαίνει, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ αἶθε, δακυνόμενον δὲ ἄ<ρ>θρον θηλυκὸν [καί] ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ φιλούμενον, ὃ καὶ διπλασιάζεται· 'αἶ αἶ τάλαινα' (Lykophr. 31).

Αἰβοῖ· σχετλιασμοῦ δηλωτικὸν ἐπίφθεγμα παρὰ Δωριεῦσιν.

- 10 Αἰγάλεω· ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἀπαντικρὺ Σαλαμῖνος.

Αἶ γάρ· εἶθε γάρ.

Αἰγείρου θέα καὶ ἡ παρ' αἰγείρον θέα· Ἀθήνησιν αἰγείρος ἦν, ἥς πλησίον τὰ ἴκρια ἐπήγνουσιν εἰς τὴν θέαν πρὸ τοῦ τὸ θέατρον γενέσθαι. οὕτως Κρατῖνος (fr. 339).

- 15 Αἰγιάζειν· ἀντὶ τοῦ περὶ αἰγῶν λαλεῖν. Εὐπολις (fr. 2)· 'εὐ δ' αἰγιάζεις ἐνθαδὶ καθήμενος'.

Αἰγίζει· ἀντὶ τοῦ καταγίζει. οὕτως Σοφοκλῆς.

Αἰγίβοτος· ἐπιτηδεῖα αἶγας βόσκειν.

- Αἰγίθαλλος· ὄρνεον κωλυτικὸν πράξεως. Ἀλκαῖος Γανυμήδη
20 (fr. 3)· 'ἔοικεν αἰγίθαλλος διακωλύειν τὸ πρᾶγμα'. τῷ δὲ τόνῳ ὡς ἀρύβαλλος.

Αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον, καὶ πλέγμα, καὶ θώραξ, καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης, καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὄπλον, καὶ ἀνέμου κυστροφὴ, ἣν καὶ καταγίδα καλοῦσιν.

- 25 Αἰγίπυρος· πόα πυρρά, ἣν αἶγες νέμονται.

1—3 B 360, 6 4 B 360, 10, vgl. Hes. Αἰάκειον 5—8 B 353, 18 Sui. Hes. 9 B 360, 11 10 B 360, 13 11 B 353, 25 Sui. Hes. 12—14 B 354, 25 Sui. Phot. θέαν παρ' αἶγ. 15. 16 B 353, 26 Sui. 17 Vgl. Hes. 18 B 353, 29 C Sui. 19—21 B 360, 14 22—24 B 354, 4 (mehr) aus Aelius Dion. und Pausanias (Eust. 603, 16, Schwabe p. 92): ähnlich Hes.; Sui. kontaminiert es mit der Harpokrationglosse (unten S. 45, 21) und drittem Bestandteil. Falsch beurteilt von Schwabe 25 B 360, 19 aus λεξ. ῥητ. Eust. 307, 29 (Schwabe p. 226), anders Hes.

2 γελω δ ἐπικρούωμην B δὲ πικρῶς ὤμην b <cou> πάλαι Bergk
4 Αἰαί] Für A Lücke für den Rubrikator, dann ι, dann Lücke für zwei bis drei Buchst. b (vgl. B). Vermischt sind drei Glossen Αἰαί, Ἀἰγανέα ἀκόντιον und Αἰάκειον· οὐ φαίνεται Αἰακὸν οἰκῆσαι Ἀθήνησι κτλ. 15 περιάγων b B verb. Bekker 16 ἐνθαδὴ b 17 Αἰγιάζει b 23 πευκαῖα b B

Αἰγίναϊον κάφος· τὸ ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγίνηθεν ἐρεῖς ἡτό-
μόληκας.

Αἰγίς· περιβολαίου εἶδος ἱεροῦ. οὕτω Δημῶναξ καὶ ἕτεροι.

Αἰγύπτιον γῆρας· Σοφοκλῆς (fr. 363)· 'πρῶτον ὄψει λευκὸν
ἀνθοῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίζαντα τογγύλον μόρον, ἔπειτα γῆρας 5
λαμβάνεις Αἰγύπτιον'. σημαίνει δὲ

Αἰγύπτιον· ὄνομα ἔθνικὸν καὶ κύριον τοῦ Ἰθακησίου γέροντος.

Αἰγύπτῃς· κυβώτης, νομεύς.

Αἴγυπτος· ὁ Νεῖλος ποταμός, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ὑπὸ τῶν
νεωτέρων Αἴγυπτος ἐκλήθη. 10

Αἴγυπτιάζειν· τὸ πανουργεῖν | καὶ κακοτροπεύεσθαι. 81^r

Αἴγυπιόν· οἱ παλαιοί, οὐ γῦπα.

Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνουσι τὸ
τελευταῖον ᾧ. Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνης (fr. 211)· 'τὸν Ἐρεχθέα
μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει'. 15

Αἰγεῖον· Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 3, 1). Αἰ<ι>γεῖόν
ἐστὶν Αἰγέως ἥρῳον ἐν Ἀθήναις.

Αἰγεῖσαι· Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ (28), εἰ γνησίος
ἐστίν. ἔστι δὲ Αἰγῆς φυλὴ ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίωνος, ἧς οἱ φυλῆται
Αἰγεῖσαι. 20

Αἰγίδες· τὰ τῶν στεμμάτων δίκτυα, ὡς Λυκοῦργος (fr. 23)
καὶ Ἡρόδοτος (4, 189). Νυμφόδωρος (fr. 22 M.) δὲ ταῦτα ὑπὸ
Λιβύων αἰγέας φησὶ καλεῖσθαι.

Αἰγίλιεύς· Αἰγιλία δῆμος ἐστὶ φυλῆς Ἀντιοχίδος, ἧς ὁ δημότης
Αἰγίλιεύς. 25

Αἰγίς· καταγίς. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις (fr. 117)·
'οἱμοι κακοδαίμων, αἰγίς <αἰγίς> ἔρχεται'.

1. 2 B 361, 29, vgl. Sui., wohl aus Phrynichos 3 Über die aigis der
Priesterin vgl. Sui. 4—6 B 361, 19 7 B 361, 24 8 B 361, 28, vgl. Hes.
9. 10 B 361, 26 Hes., vgl. Sui. 11 B 354, 13 Sui., vgl. Hes. Et. gen. (ohne
Quellenangabe) 12 B 354, 28 Sui. 13—15 Sui. 16. 17 B 354, 8 Sui.
(Teil 2) aus Harp. 18—20 B 354, 10 Sui. aus Harp. (abweichend An. Ox. II
488, 21) 21—23 Sui (vgl. B 354, 4) aus Harp. 24. 25 Sui. aus Harp.
26. 27 Sui.

3 ἱερὸν b 4 Lies πρῶτον <μὲν> 5 τογγύλων b B 6 λαμβάνει
cp' Herwerden 6 nach δὲ Lücke für 6 Buchst. (vgl. B) 16 Αἰγίον b
ἄγειον b 17 ἀθήνες b 21 Lies τὰ ἐκ τῶν . . δικτ. 21 Ursprünglich καὶ
Νυμφόδωρος, Ἡρόδοτος δὲ

Αἰγίλιψ· ὕψηλὴ πέτρα, ὡς καὶ τὰς αἶγας λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἔστι καὶ πόλις Κεφαλληνίας οὕτως καλουμένη.

Αἶγλη· λαμπηδών, αὐγή, φέγγος, φῶς. καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ τοῦ κατακλυσμοῦ [ἡ] εἰς Δελφοὺς ἀπαγομένη αἶγλη ἐκαλεῖτο, <καὶ
5 ποπάνου τι εἶδος, ἐν ᾧ διεπλάσσετο εἶδωλα. καὶ βόλος φαῦλος κυβευτικός αἶγλη ἐκαλεῖτο>, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περὶ μέσον. καὶ παιδιά τις, καὶ ὁ Ἀσκληπιός. καὶ χλιδῶν δέ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔνιοι δὲ φασι σημαίνειν καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον, ἢ τὸν ἀμφιδέα, ἢ ἀπλῶς ψέλλιον. σημαίνει δὲ καὶ τὴν πέδην ὡς παρ'
10 Ἐπιχάρμῳ (fr. 20 Kaib.).

Αἶγληντος· λαμπρός.

Αἶγλης Χάριτες· πιθανῶς ἐγενεαλόγησαν τὰς Χάριτας Αἶγλης καὶ Ἡλίου, ἐπεὶ τὰς Χάριτας λαμπρὰς εἶναι δεῖ.

Αἶγλη· χλιδῶν. παρὰ Σοφοκλεῖ (fr. 527).

15 Αἶγός τρόπον μάχαιραν ἐσκάλευσά <μοι>· λέγεται μέντοι καὶ ἐτέρως ἢ παροιμία Αἶξ ποττὰν μάχαιραν, ὡς Χρύσιππος καὶ Κλέαρχος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων κακά. ἡ γὰρ αἶξ σκάλλουσα τὴν μάχαιραν εὐρίσκει, δι' ἧς θύεται. καὶ ἄλλως· ἀπὸ Κορινθιακῆς παροιμίας Ἡ αἶξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. οὕτω λέγεται· Κοριν-
20 θίων γὰρ τῇ Ἀκραίᾳ Ἡρα θυόντων, ἣν λέγεται ἰδρύσασθαι Μῆδειαν, οἱ τὴν παροχὴν μεμισθωμένοι γῇ κρύψαντες τὴν μάχαιραν ἐσκήπτοντο ἐπιτελεῖσθαι, ἡ δὲ αἶξ αὐτὴν τοῖς ποσὶν ἀνεσκάλευεν. ἄλλοι δὲ φασι ὅτι ἐν Κορίνθῳ τῆς Μηδείας παισὶ μετὰ τὸ ἐναγίσαι τὴν μάχαιραν ἀποκρύπτουσι, τῷ δὲ ἐξῆς ἔτει τὸ μέλλον πάλιν ἐναγίζεσθαι ἱερεῖον
25 τοῖς κέρασιν ἀνορύττει τὴν μάχαιραν.

Αἰδέσιμον· ἀξιότιμον, καλόν.

1. 2 Sui., vgl. Hes. Et. gen. (vgl. magn. 47, 43 αἰγίλιψ, εἰς ἣν (ἡς B εἰς δὲν τόπον C D) καὶ αἶξ μὴ δύναται ἀναβῆναι. οὕτως Ὀρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἡ λέξις. 3—10 B 354, 15 Sui. aus Pausanias und Nebenquelle vgl. Eust. 823, 27 (Schwabe p. 95), vgl. außerdem C (Αἶγλη· λαμπηδών, αὐγή) und Hes. Αἶγλη Gl. 2 Αἶγλάνη Αἶγλας Αἶγλη Gl. 1 11 B 354, 14 C Sui. Hes. 12. 13 B 355, 11 Sui. Hes. 14 Hes. 15—25 Zwei Teile: 1) bis θύεται (18); 2) erste Hälfte, bis ἀνεσκάλευεν Phot. Ἡ δὲ αἶξ (= Sui. Αἶγός τρόπον und Αἶξ). Anders Hes. 26 B 353, 30 C Sui.

4 ergänzt aus B (doch scheint nach Sui. mehr ausgefallen) 7 wohl καὶ <Αἶγλάνη> ὁ Ἀσκλη. vgl. Hes. 7 χλιδῶν b 12 ἐγενεαλόγησαν: Antimachos vgl. Pausanias IX 35, 5 16 παρ' τῶν b, verb. E. Schwartz 19 δούς b 20 ἀσκραίᾳ b 22 ἀνεσκάλλευσεν b 24 τὸ δὲ ἐξῆς ἔτι b

Αἰδέσασθαι· ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. οὕτως Λυκίας (fr. 74 S.) καὶ Δημοσθένης (38, 22). ἐν δὲ τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (72) ἀντὶ τοῦ ἐξιλάζεται καὶ πείσιν.

Αἰδέσιμος· . . .

81^c

Αἰδοῖ εἴκων· αἰδούμενος.

5

Αἰδοσύνη· ἐπὶ τῶν ἀποκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.

Ἄιδεις ἔχων· ἴσον τῷ μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς.

Αἰδοῦς βωμός· <Αἰδοῦς> καὶ Ἀφελείας βωμοὶ εἰς περὶ τὸν τῆς Πολιάδος βωμόν καὶ νεών, καθάπερ Ἴστρος (vgl. fr. 15) ἱστορεῖ.

10

Αἰδήμων· αἰδέσιμος.

Ἄιδνόν· τὸ ἀφανιστικόν. οὕτως Αἰσχύλος.

Ἄιδρις· ἄπειρος, ἀμαθής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (1091)· τοῦτων αἰδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων.

Ἄιδρος· Ἰων Τεύκρῳ (fr. 34)· ἡμεῖς τ' αἰδροὶ πρὸς πέτρας 15 ἑπταίομεν, ἀντὶ τοῦ αἰδριεῖς. καὶ ἐν Φοίνικι· ἕκ τῶν αἰδρων.

Ἄιδρα· ὁμοίως μὴ πειραθέντα. ὁ αὐτὸς Ἰων Ἀλκμήνῃ· καὶ μὴν ἅπαντα τίκεται πρῶτον γοναῖς αἰδρα, πειραθέντα δὲ ἐκ-διδάσκειται.

Ἄιδροδίκη· Σοφοκλῆς ἔφη.

20

Ἄιδρυτα· τὰ κακά, τὰ κατάρата, ἃ ἄλλοι αὐτοῖς οὐκ ἂν ἰδρύ-
καιντο. εἴρηνται δὲ καὶ αἱ σεμναὶ θεαὶ αἰδρυταὶ ὑπὸ Κλειδήμου.

Ἄιδος κυνέη· ἀθανάτον τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοί, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γινώσκεισθαι. οἷον νεφέλη ἀφανής, ἣν ὑπο-
δυσάμενοι οἱ θεοὶ ἀθεώρητοι γίνονται ἀλλήλοις.

25

Ἄιδειν· ἐπὶ τῶν ἀλεκτρυόνων Ἀττικοὶ φασι, κοκκύζειν δὲ οὐ
φασι πλὴν μωκώμενοι τινὰ ξένον. δηλοῖ δὲ καὶ λέγειν καὶ ὀνομάζειν.

1—3 B 354, 33 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 23) 5 B 354 30
Sui., vgl. Hes. (C anders) 6. 7 B 354, 31 C Sui., (trotz Eust. 613, 24 nicht aus
Pausanias) 8 Hes. 9. 10 Hes., aus Pausanias (Eust. 1279, 40, Schwabe p. 93)
11 B 354, 29 C Sui., vgl. Hes. 12 Vgl. Hes. 13. 14 Vgl. B 363, 9 Sui.
bis ἀμαθής C 15. 16 Vgl. Hes. Ἄιδροι 21. 22 Vgl. B 363, 10 Et. magn.
42, 10 23—25 Hes. 1756 26. 27 Hes., vgl. Phrynichos Bek. 21, 24.

3 ἐξιλάζεται καὶ πείσιν auch Harp. E. 6 Lies Ἄιδος κυνῇ (Aristoph.
Ach. 390) 8 Αἰδης ὁ τὸ ὁ 12 Ἄιδνον ὁ 14 ματευμάτων ὁ
15 πέτρας ὁ 16 αἰδριδес ὁ 22 Wohl αἰδρυτοι. Cl. erwähnte in der Atthis
die volkstümliche Bezeichnung. Der αἰδρυτος heißt Arist. Lys. 809—11 Ἐρινύων
ἀπορρώξ. 25 γίνωνται ὁ

Αἰδέεω· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (43)· 'τοὺς δὲ ἀκουσίως αἰδέεω καὶ φιλανθρωπίας πολλῆς ἡξίωσαν'. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ αἰδέσεται φησὶν ἀντὶ τοῦ αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἀξιώσας οἰκτεῖρη καὶ ἐξίλασθῃ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον (59), ἀντὶ δὲ τοῦ ἐξιλάσεται
 5 ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (72) εἶπε· 'καὶ φύγειν, ἕως ἂν αἰδέσῃται τινα τῶν προσγενῶν τοῦ πεπονθότος'.

Ἄιδειν ὅμοιον· καινοτάτη ἢ σύνταξις καὶ Ἀττικῶς, εἰ καὶ τις ἄλλη, εἰρημένη. σημαίνει δὲ τὸ μάτην λέγειν, ὡς εἰ καὶ ἄλλος ἄδειν ἐθέλοι τις ἐν οὐδενὶ πράγματι ἀνυσίμῳ. Εὐπολις ἐν Ἀστρατεύτοις
 10 'ὅμοιον ἄδειν' οὐ γὰρ ἔστ' ἄλλως ἔχειν'. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γεωργοῖς ἐξηγουμένος τὸ ἄδεις, ὅπερ ἐπὶ τοῦ μάτην λέγεις τίθεται, παροιμιώδεις αὐτὸ ποιεῖ· φησὶ γάρ· 'καὶ τὰς δίκας οὖν ἔλεγον ἄδοντες τότε, νῆ Δία· φράσω δ' ἐγὼ μέγα σοι [καὶ] τεκμήριον· ἔτι γὰρ λέγουσι [οἱ] πρεσβύτεροι καθήμενοι, ὅταν κακῶς <τις> ἀπολογῇται τὴν δίκην,
 15 ἄδεις'. <ἐν> συνουσίᾳ χρῶ κατὰ Φρύνιχον.

Αἰδῶ· χωρὶς τοῦ ᾤ. ἄγαθὴ δὲ ἐπὶ ἡθελῶν αἰδῶ. ἡ λέξις Ἡρωδιανοῦ.

Ἄιδῃ τεκεῖν τέκνα· Εὐριπίδης Πολυίδῳ· 'δύστηνοι καὶ πολύμοχοι ματέρες αἰδῇ τίκτουσαι τέκνα'.

20 Αἰδῶς· παρ' Ὀμήρῳ πολλάκις, σπάνιον δὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις.
 82^r Αἰδῶ· τὸ αἰδοῖον, καὶ ἡ κελήνη παρὰ Χαλδαίοις. καὶ ἡ ῥιπή παρὰ Λάκωσιν. καὶ ἡ τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ὁ βωμὸς ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Ἄϊειν· ἀκούειν καὶ αἰσθάνεσθαι.

25 Ἄιδειν τὰ Τελαμῶνος· ἦν τι σκόλιον γεγραμμένον ἐπὶ Αἴαντι, οὗ καὶ ὁ Τελαμῶν κατεμέμικτο.

Αἶα· τὰ λεγόμενα ὄα. φυτὰ δέ ἐστι. Διονύσιος δέ φησι· 'τὰ δὲ ὄα τινὲς βάμμα, οἱ δὲ αἶα, οἱ δὲ λεονέον προσαγορεύουσιν.'

1—6 B 361, 32 7—15 aus Phrynichos vgl. Bek. 13, 8 16. 17 Herod. Lentz II 763, 20. Philetas-Fragment 18. 19 wohl aus Phrynichos
 20 Phrynichos. 21 B 355, 14 Sui. Hes. (der Schluß sicher aus Pausanias vgl. Eust. 1279, 41) 24 B 363, 11 C Sui. 25. 26 Hesych, wohl aus Pausanias
 27. 28 B 362, 3, vgl. Hes. *Οα (von Schwabe p. 92 falsch unter die Fragmente des Aelius D. aufgenommen; vgl. Reitzenstein De scriptorum rei rust. qui intercedunt inter Catonem et Columellam libris deperditis 58)

1 μηδείου ὁ τοῦ ὁ 2 ἡξίωσεν ὁ 3 αἰδέσεται ὁ B 3 οἰκτερεῖ ὁ 4 ἐξίλασθῃ ὁ 6 τῶν ἐν γένει Dem. 10 ἔχων ὁ 13 τῷ τε ὁ λέγουσιν ὁ 14 ἀπολογῇται aus ἀπολογεῖται ὁ 18 πολυεῖδῳ ὁ 19 αἰδῇ ὁ 21 Αἰδῶ ὁ 27 Αἶα beidemal ὁ
 28 βάμα ὁ

Αἰεὶ· δι' αἰῶνος (B 400)· 'θεῶν αἰειγενετάων'. καὶ τὸ κατὰ χρόνον. καὶ τὸ συνεχῶς καὶ πυκνῶς. καὶ τὸ δι' ὅλου (A 541)· 'αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν ἐμεῦ ἅπο νόσφιν ἔοντα'. καὶ τὸ καθ' ὥραν τεταγμένην συμβαῖνον (ι 134)· 'μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεῖ'. καὶ τὸ ἐν βραχεὶ χρόνῳ συνεχές (Ψ 502)· 'αἰεὶ δ' ἡνίοχον κόνις ραθάμιγες ἔβαλλον.' 5

Αἰειγενετάων· διὰ παντὸς ὄντων, ἢ διὰ παντὸς ἐνεργούντων καὶ γενεσιουργούντων.

Αἰεὶ νέον ἐρχομενάων· οἶονεὶ διὰ παντὸς νεωστὶ ἐρχομένων.

<A>ἰετὸν κἀνθαρος μαιεύσομαι· παροιμία. τὰ γὰρ ψὰ τοῦ αἰετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κἀνθαροὶ κυλίωντες, ἐπεὶ οἱ αἰετοὶ τοὺς καν- 10 θάρους ἀναλέγουσιν.

Αἰεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος· λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ· αἰεὶ γεωργός. μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας καὶ Θεόπομπος ὁ κωμικός ἐν τῇ Εἰρήνῃ ὡς καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγραμμένης· ἔπειτα κἀν Δελφοῖσιν ἀνατεθῇ γραφεῖς· αἰεὶ γεωργός [ὅτι] χρηστὸς ἦν, πρῶτον πολὺ 15 τὸν λιμὸν ἀποφεύγων· ἔστι καὶ παρὰ ἄλλοις ἢ ὑπόμνησις, ὡς φησιν Εἰρηναῖος.

Αἰέλουρος· τετρασυλλάβως· Ἀριστοφάνης (Ach. 879) καὶ Σοφοκλῆς.

Αἰετοί· τὰ προνόμια τῶν ναῶν, καὶ τὰ φατνώματα τῶν ὀρόφων, διὰ τὸ εἰκέναι πτέρυξιν αἰετοῦ. 20

<A>ἰθάλη· σποδός, τέφρα, τὸ ἐκ καμίνου μέλαν.

Αἰθαλίδης· δῆμος ἔστιν Αἰθαλῖδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἥς ὁ φυλέτης <A>ἰθαλίδης.

<A>ἰθαλὸεν· κεκαυμένον

Αἰθαλῶδης· σκοτώδης. 25

Αἰθέρα· οὕτω τὸν ἐμπυρικμὸν λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ αἰθεσθαι.

Αἶθ' ὄφελεν· παραλλήλως τὰ εὐκτικά μόρια κείμενα κατὰ τοῦτο διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν ἔστιν ἀπαρέμφατον προσώπων, τὸ δὲ ὄφελον τὰ πρόσωπα ἐμφαίνει.

1—5 B 361, 6 Hes.

6. 7 B 361, 4 Hes.

8 B 361, 15 Hes.

9—11 Hes., vgl. Sui. Ἀετὸν 12—17 Irenaeus wohl sicher durch Mittelquelle (Helladios?) benutzt 19. 20 B 361, 17 21 B 355, 3 C Sui., vgl. Hes.

22. 23 B 355, 6 Sui. (vgl. Hes.) aus Harp. 24 B 355, 4 C Sui. Hes.

25 B 355, 5 Sui. Hes.

26 Hes.

27—29 B 355, 8 C Sui.

2 πυκνῶς b τοίγτι b 5 αἰεὶ b 7 καὶ γενεσιουργούντων b am Rand 8 νέων b 10 αἰετοῦ b 15 γραφεῖς b, verb. E. Schwartz ὅτι getilgt v. E. Schwartz. Das Zitat ist zum Schluß verkürzt, die Anspielung auf εἰς νέωτα πλούσιος weggefallen 23 Lies δημότης 28 πρόσωπον b

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

Αἶθε· εἶθε.

Αἶθεσι· λαμπροῖς.

Αἰθήρ· ὁ ἐν ὕψει ἀήρ, ὁ ἐπάνω τοῦ ἀέρος καιόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

5 Αἰθιόπιον· τῆς Εὐβοίας ἐστὶ χωρίον.

Αἰθόμενος· καιόμενος.

Αἰθρία· εὐδία.

Αἶθριος· ὁ ὑπὸ τὸν ἀέρα.

Αἶθρια στέφη· τὰ αἰθέρια, ἢ μεγάλα, οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῶν δένδρων,

10 ἢ τὰ ἐξ Ὑπερβορέων τιθέμενα.

Αἶθυγμα· οἶον σκίασμα καὶ σμειῖον.

Αἰθύσσειν· ἀνακαίειν, ἀνασεύειν.

Αἶθων· ἀνδρείος καὶ πολεμικός.

Αἰκάλλειν· ἀντὶ τοῦ καίνειν, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. οὕτως

15 Πλάτων.

Αἰκία· εἶδος δίκης ἐπὶ πληγαῖς. εἰσήγето δὲ ἐντὸς ἡμερῶν τεσσάρων, πρὶν ἢ τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν ἀφανισθῆναι. καὶ ὕβρις ἔμπληγος.

82^r Αἰκίζει· κακοῖ, τύπτει. | καθυβρίζει.

20 Αἰκίας· εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης, ἥς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὠρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰκῶς· χαλεπῶς. διευλλάβως, ἀπὸ τῆς αἰκίας. οὕτως Πλάτων

25 (fr. 225).

Αἶλινον· κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου καὶ ἐπὶ ὕμνου ἐστίν, ἀπὸ Αἰλίνου τοῦ Καλλίοπης.

1 C Sui. Hes. 2 B 355, 17 C Sui. 3. 4 B 355, 18 C Sui. 5 B 355, 32 Sui. aus Harp. 6 B 355, 20 C Sui., vgl. Hes. 7 B 355, 21 C. Hes. 8 B 355, 22 Sui. C Hes. 9. 10 B 355, 29 Sui., vgl. Hes. 1868 (Cratin. fr. 22) 11 B 360, 20 12 B 360, 21, vgl. Sui. 13 B 360, 22 14. 15 Anders B 358, 26; vielleicht Phrynichos, vgl. Bek. 21, 26 16—18 Zwei Teile: 1) bis ἀφανισθῆναι; 2) Sui., vgl. B 355, 23 (C ὕβρις πληγή) 19 B 355, 27 C Sui. 20—23 B 356, 1 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 26) 24. 25 B 360, 26, vgl. Hes. 26. 27 B 358, 29 Sui., vgl. Hes.

10 Ergänze aus B: ἐξ Ὑπερβορέων <κομιζόμενα, ὡς αἰ ἐν ὑπαίθρῳ> τιθέμενα (vgl. Sui.) 20 Αἰκία ὅ 26 Lies ἀπὸ Αἰνίου

Αίμασιά· τὸ ἐκ χαλίκων ψκοδομημένον τειχίον, ἢ, <ὥς> τινες, ἄρπεζον. καὶ οἱ Ἰωνες οὕτω χρῶνται. δημοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ α (180). φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον αὐτὸ τοῦτο τὸ δι' αίμασιῶν περιεχόμενον αίμασιὰν καλοῦσιν.

Αίμασιαις· τοῖς φραγμοῖς κυρίως τοῖς ἡκανθωμένοις. 5

Αἷματι κλαίειν· ἐπὶ τῶν πάντα πραττόντων καὶ μὴ δυναμένων πεῖσαι τινα οὕτω λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι.

Αἷμα νίψαι· οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ἐκνίψαι φόνον, ὡς καὶ Δημοσθένης (fr. 50 S.).

Αἱματόευντα· αίματώδη. 10

Αἱματοπώτης· οἱ Ἀττικοὶ μηκύνοντες τὸ ὁ προφέρουσι τὴν λέξιν, ὥσπερ καὶ τὸ οἰνοπώτης καὶ ὑδροπώτης, ἐπεὶ καὶ τὸ πόμα οἱ μὲν ἄλλοι διὰ βραχείος τοῦ ὁ γράφουσιν, Ἀττικοὶ δὲ ἐπεκτείνοντες.

Αἱματώσαι· φονεῦσαι. Σοφοκλῆς (fr. 897).

Αἷμα· τὸ γένος (Z 211)· 'ταύτης τοι γενεῆς καὶ αίματος εὖχομαι εἶναι'. καὶ τῶν ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ κυριώτατον. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἡλέκτρᾳ (1394) τὴν μάχαιραν αίμά φησιν. 15

Αἴμ<ατ>ηρόν· αίματος πλήρη.

Αἰμούς· τοὺς δρυμούς. Αἰσχύλος (fr. 9).

Αἰμύλος· κόλαξ, ἀπατεών. 20

Αἶναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος.

Αἰνίγματα· ζητήματα.

Αἶνιν· τὸ ἀναδέυειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα.

1—4 B 356, 6 (interpoliert aus der folgenden Glosse) aus Aelius Dion. vgl. Eust. 1851, 23 (Schwabe p. 93). Bis τειχίον auch Et. gen., wo zum Schluß: οὕτως Ὀρίων. ἔστι δὲ καὶ ῥητορικὴ ἢ λέξις (so umzustellen) 5 B 356, 6 (vgl. oben) C Sui. 6. 7 B 356, 13 Sui. 8. 9 B 360, 28, vgl. Eur. fr. 71 N², welches hierdurch gesichert wird 10 B 355, 28, C Sui. 11—13 aus Aelius Dion. Eust. 1716, 37 Schwabe p. 108 (aus Photios Tzetzes zu Lykophr. 796) 14 B 360, 18 Hes. Et. magn. 35, 8 15—17 B 356, 17 Sui. Hes. Et. magn. 35, 4 18 B 356, 16 C Sui. 19 B 360, 30 (mehr) Hes. Αἰμοί; aus Aelius Dion. (Eust. 1851, 27) 20 B 356, 22 C Sui. 21 B 356, 23 (mehr) C Sui. (vgl. Hes.) 22 B 356, 25 C Sui. 23 B 360, 32 aus Aelius Dion. (Eust. 801, 57 Schwabe p. 94). Et. magn. 36, 19 und codd. CD (die Glosse fehlt B) Αἶνιν (so) τὸ ἀναβράττειν τὸν ἀληεσμένον αἶτον, τουτέστιν ἀναδέυειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα (ohne Quellangabe)

1 ψκοδόμημα b | ἢ τινὲς b B 6. 7 in b verkürzt, vgl. B Sui. 18 Αἱμα-
τηρῶν C. 18 πλήρη darüber πλήρης b 19 Αἰμούς b 20 ἀπαταιῶν b
21 Ἀναρέτης b 23 Αἶνιν b

Αἶνος· λόγος παροιμιώδης. ἢ ἔπαινος καὶ ἐγκώμιον. 'αἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνὴρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ'.

Αἰνίους· Αἶνος πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης, ἣν Ἕλληνες τὰ πρῶτα Ἀλωπεκοννήσιοι κατῴκισαν· ὕστερον δὲ ἐκ Μιτυλήνης καὶ Κύμης ἐπηγάγοντο ἐποίκους. ἀπὸ γοῦν τῆς Αἶνου τὸ ἐθνικὸν Αἰνιοί.

Αἰζωνίδα τρίγλην (Cratin. fr. 221)· τὴν ἀρίστην φαγεῖν. κάλλιστα γὰρ αἱ Αἰζωνικαί.

Αἰζωνεύεσθαι· ἐπὶ τῶν κακούργων τάττεται. ἀπὸ δήμου Αἰζωνέων. ἢ ἡ κατηγορία τοῦ Αἰζωνέως, ὡς ἀπὸ Ἀβδήρων ὁ Ἀβδηρίτης. ὡς ἐπὶ βλασφημίᾳ δὲ διαβέβληται. φησὶ γὰρ ὁ κωμικός (Menand. fr. 256)· 'γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰζωνέων'.

Αἰζωνῆσιν· Αἰζωνεῖς δῆμός ἐστι φυλῆς Κεκροπίδος· ἐκωμωδοῦντο δὲ ὡς βλάσφημοι· ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγεσθαι αἰζωνεύεσθαι ἔλεγον.

Αἰόλη νύξ (Soph. Trach. 94)· ἢ μέλαινα, ἢ ποικίλη διὰ τὴν τῶν ἄστρον ὄψιν.

Αἰόλη· ἢ ταχεῖα. οὕτως Αἰσχύλος (Septem 481).

Αἰολίζειν· τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 826).

Αἰολίδας· τοὺς ποικίλους.

Αἴολος· ποικίλος, εὐκίνητος.

83^r· Αἰζηοί· νεανίαί τῳ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θυμώδεις. | ἢ 21 ὑψηλοί, μεγάλοι, ἰσχυροί.

Αἰονᾶν· καταντλεῖν. καὶ τὸ κατέχειν ἢ λούειν.

Αἵματωπόν· Εὐριπίδης (fr. 870)· 'δράκοντος αἵματωπόν αἶμα'.

Αἵματος ταγῇ· ὁ αὐτὸς (fr. 871) καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 471),

25 Αἵματος ἄσαι Ἀρῆα· αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι. ἄχη γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀκάμινθος, ἐν ἣ τὴν ἄσιν μινύθοντες ἐλούοντο, ὃ ἐστὶ τὴν ῥυπαρίαν μειοῦντες.

1. 2 B 356, 11 Sui (mehr) 3—5 B 358, 20 Sui. aus Harp. 6. 7 Vgl. Sui. Hes. 8—11 Zwei Glossen: 1) bis τάττεται und Schluß; 2) aus Timaios; beide vereinigt B 353, 31 12. 13 B 358, 23 Sui. aus Harp. 14. 15 B 359, 3 Sui. Hes. 16 B 361, 1 17 B 361, 2 Hes. 18 B 361, 3 Hes. 19 B 356, 21 C Sui. Hes. 20. 21 Hesych. 22 B 363, 16, vgl. Hes. Et. magn. 37, 27 23 B 362, 7 24 B 362, 9 (mehr) 25—27 B 358, 31 Sui. Hes.

4 καὶ ἄλωπεκ. B vgl. Sui. κατῴκησαν b 6 τρίγλαν b 12 Αἰζωνεῖς αἰζωνεῖς b 13 Lies λέγειν 14 ἢ μέλαινα b 14. 15 διὰ τὰ ἄστρα B Sui. Hes. 18 ποικίλλους b 19 ποίκιλλος b 20 Αἰζηοί b 22 κατέχειν] wohl καταχέειν oder βρέχειν oder μιμήχειν vgl. Et. Sui. Hes. 23 ὄμμα Boissonade richtig 27 τὴν ἄσιν b

Αἵμαχάναι· αἰμάζει.

Αἰμεῖον· σφάγιον.

Αἵματοσταγής· Εὐριπίδης (fr. 871) ἔφη· 'αἵματοσταγέι κηλίδι τέγγει'.

Αἱμάτου· ἔξαιμάτου. ὁ αὐτός (Andr. 260)· 'αἱμάτου θεᾶς βωμόν'. 5

Αἱμορρυγία· Δωρίον ἐστὶ τοῦνομα, πλὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Ἑρμιππος (fr. 80) ἐχρήσατο τῇ φωνῇ εἰπών· 'ἐγὼ σου σήμερον τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορρυγίαν ποιήσω'. σημαίνει δὲ καθημάχθαι τὸ ῥύγχος. Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν.

Αἱμοφθόρος· Θέσπις. σημαίνει . . .

10

<Α>ἱματοςπόδητος· Σοφοκλῆς· 'τὸν προβώμιον κλύω δαίμονα αἵματοςπόδητον'.

Αἱματορρόφος· Ἀρχιππος εἶπε. σημαίνει δὲ . . . <Σοφοκλῆς δὲ> (fr. 677)· 'τίς<ις> δ' ἄνωθεν εἶσιν αἱματορρόφος'.

Αἰμόφυρτα· Νικόμαχος εἶπε. σημαίνει δὲ . . .

15

Αἰμωδεῖν· καὶ τούτῳ προσεκτέον τὸν νοῦν. οἱ γὰρ πολλοὶ αἰμωδιᾶν λέγουσιν ὥσπερ κυλοιδιᾶν, τοῦ Κρατίνου ἐν Διονυσιαλέξανδρῳ ἀπὸ τοῦ αἰμωδῶ κλίνοντος· 'εὐθὺς γὰρ ἡμῶδεις ἀκούων τῶν ἐπῶν τοὺς προσθίους ὀδόντας'. αἰμωδεῖν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τοὺς ὀδόντας μετὰ κνημοῦ τινος ἄλγειν.

20

Αἶμον· τὸ ὄρος οὐδετέρως Ἐκαταῖος (fr. 143) διὰ παντός καὶ Διονύσιος καὶ Ἐλ<λ>άνικος ἐν α' Ἀτθίδος (fr. 101) καὶ Τίμαιος καὶ Εὐδοξος.

Αἵμασιώδεις· Πλάτων (Leg. III 681a) εἶπε· 'περιβόλους τινὰς αἵμασιώδεις'. ἦτοι τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλοῦ κατεσκευασμένους, ἢ τοὺς 25 ἀπὸ τινων ἀκανθῶν περιπεφραγμένους.

Αἵμασιολογεῖν· Θεόπομπος (fr. 73)· 'ὅς αἵμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο'.

1 B 363, 15 Hesych. 2 Hes. 3. 4 Vgl. B 362, 9 (oben 52, 24)
5 B 362, 12 6—9 B 362, 15 (vgl. Hes.) mittelbar aus Phrynichos 13. 14
B 362, 21 16—20 Phrynichos (? Bek. 10, 6); zum Schluß vgl. Αἰμωδεῖν Et.
Gud. p. 617 21—23 B 362, 24 (Schwabe p. 93, doch ist Dionysios sicher
nicht der Lexikograph, sondern der Milesier. Das Hellanikos-Fragment wird
für die Atthis gesichert) 24—26 B 362, 26 27. 28 B 362, 29

1 αἱ μαχαναί· αἱ ἄμαζαι Dobree, denkbar αἵμα χανεῖν αἰμάζει b 2 Αἶμιον
cod. Hes. 3 αἵματοσταγή und τέγγει (η über ει) b 6 Wohl Αἱμορρυγίας
(mask.) 8 τὸ πρόσωπον τύπτων b 8 ποιήσω auch B ποῶ Bekker 10 Ohne
Zeichen der Lücke b (ebenso im folgenden) 13 τίς<ις>τίς B τίς b verb. Bekker
εἶσιν] ἔστιν ἢ (ἦ) B b verb. Bekker 17 κυλοιδιᾶν b verb. E. Schwartz

Αἰμυλίοις· τοῖς μετ' ἐμπειρίας συνετοῖς καὶ προσηγένι, καὶ οἰονεὶ
 δολίοις τις καὶ παραλογιστικοῖς, μεθ' ἡδονῆς καὶ κολακείας ἀκουομένοις.

Αἰμύλος· ὁ ἔμπειρος. ἡ ἡδὺς ἐν τῷ ἀπατᾶν. καὶ κόλαξ.
 Πλάτων (Leg. VII 823e) 'αἰμύλος Ἔρως' φησὶ καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1015),
 5 Εὐριπίδης (fr. 1095) δὲ καὶ αἰμύλην εἶπε θηλυκῶς, Σοφοκλῆς (Aias
 389) δὲ καὶ αἰμυλώτατον, Κρατῖνος (fr. 379a. b) δὲ αἰμυλόφρων
 καὶ αἰμυλοπλόκος εἶπεν.

Αἰπόλια· αἰγονόμια.

Αἰπόλος· ὁ ἔρμαφρόδιτος ὑπὸ Σινωπέων οὕτω καλεῖται.

10 Αἶρασθαι· προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ (fr. 218)· 'οὐ
 εἶτον αἶρασθαι οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος'.

Αἶρεθέν· θεληθέν.

Αἶρησμένων· βουλευσαμένων.

Αἶρε μασχάλην· οὕτως εἰώθαι λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀρχήσασθαι ἢ
 15 κωθωνίζεσθαι.

Αἶρεϊ· καταλαμβάνει.

Αἶρετίζειν· οἱ περὶ τι σπουδάζοντες λέγονται. πολὺ τοῦτο
 παρὰ τοῖς νεωτέροις τῶν κωμικῶν.

Αἶρήσειν· συλλαβεῖν, ἐλκύσαι, χειρώσασθαι, πορθῆσαι. καὶ Αἶρή-
 20 σεσθαι· λαβεῖν.

83^v Αἶρήσομαι· κέψομαι, λήψομαι, βουλεύσομαι, ἐκλέξομαι.

Αἶρε δάκτυλον· τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ.
 ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι.

Αἶρεῖσθαι· ἐργάζεσθαι.

25 Αἶρειν· καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ καὶ τὸ παρατιθέναι· 'αἶρ' αἶρε
 μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ· Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (1), καὶ μετὰ
 τῆς προθέσεως Φερεκράτης Πετάλῃ (fr. 137)· 'πρόσαιρε τὸ κανοῦν,
 εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε'. ἐτίθεσαν δὲ τὴν λέξιν καὶ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ
 παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ

1. 2 B 362, 31 Hes. 3—7 B 363, 1 (anders Schol. Plat.) 8 B 356,
 27 Suī. Hes. 10. 11 B 358, 2 Suī. 12 B 356, 28 C Suī. 13 B 356, 30
 C Suī. Hes. 14. 15 B 356, 31 Suī. (beide weniger) Hes. Αἶρειν μ. 16 B
 357, 2 C Schol. Plat. Theaet. 142 b 19. 20 Zwei Glossen: B 357, 1 C Suī.
 und B 357, 3 C Suī. Hes. 21 B 357, 5 C Suī. Hes. 22. 23 B 357, 30 Suī.
 24 B 358, 1 Suī. 25—p. 55 4 B 358, 4

4 καὶ fehlt b (?) 10 Lies Ἄρασθαι οὐχ ὕπνου λ. μ. οὐ εἶτον αἶρ. ὃ
 (verb. von ὃ selbst) 14 Lies Ἄραι 16 Αἶρει ὃ 19 Αἶρήσασθαι ὃ Suī.
 27 πετάλοις b

(fr. 273)· 'εἴτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἵρετε· μύρα στεφάνους ἐτοιμασον, σπονδὰς ποίει'. καὶ Συναριστικώσαις (fr. 451)· 'ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῶ τις. ἀλλ' ἡ βάρβαρος ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ᾤχετο ἄρα αἶψ' ἡμῶν'.

Αἰνῶ· παραιτοῦμαι καὶ ἐπαινῶ. Σοφοκλῆς (fr. 105).

5

Αἰρόμενος· φερόμενος.

Αἰρούμενος· βουλόμενος.

Αἰρεῖ· καταλαμβάνει.

Αἶρειν ἕξω πόδα πηλοῦ· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἶρειν ἕξω πόδα αἰτίας.

10

*Αἰπερ· ὥσπερ.

Αἰόλλει· πλανᾷ.

Αἴσιος· ὁ καθήκων, ἀληθής.

Αἰσυητήρι· χοιροβοσκῷ.

Αἶξ οὐρανία· τὰ τοῦ λευκοῦ κυάμου γένη, ᾧ ἐπεψήφίζον καὶ 15 ἔχειροτόνουν. ὁ δὲ Κρατῖνος (fr. 244)· 'καθάπερ [τοῦ] Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν τροφόν,' οὕτως [καὶ] 'τῶν δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν'. οἱ δὲ τὰ εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαι τισιν ἀφθόνως ἀφορμὴν παρέχοντα οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῶδουντες [καὶ καταλαμβάνειν].

Αἶσακος· ὁ θαλλὸς τῆς μυρρίνης, ὃν κατέχοντες ἀντὶ βαρβίτου 20 παρὰ πότον ἤδον. οἱ δὲ φασι τῆς δάφνης τὸν κλᾶδον, ὃν κατέχοντες ὕμνουν τοὺς θεούς.

*Αἰστωθεῖη· ἀφανισθεῖη.

*Αἰστωρ· ἀνήκοος, μὴ πεπεισμένος νόμῳ.

*Αἰστώσας· ἀντὶ τοῦ διαχέας, τήξας. Σοφοκλῆς (fr. 493).

25

Αἴσχιον· ἀντὶ τοῦ αἰσχρόν. Θουκυδίδης (II 40?).

Αἶς<θ>εσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι. ἔνιοι διαφορὰν ὑπέλαβον εἶναι τούτων καὶ δὴ ἀπεφήναντο τοὺς ῥήτορας κεκρῆσθαι τῷ αἶς<θ>εσθαι

5 B 358, 28 Sui. Hes. 6 B 357, 4 C Sui. 7 B 358, 19 Sui.

8 B 357, 2 C Sui., vgl. oben S. 54, 16 9. 10 Sui. 11 Hes. 12 B 360, 5 Sui. (beide mehr), vgl. Hes. 13 B 357, 8 Sui. δίκαιος ἀληθής C 14 B 537, 9 C Sui. 15—19 Sui., vgl. Hes; anders Photios u. Sui. Οὐρανία αἶξ und Pausanias (Eust. 917, 47 Schwabe p. 95) 20—22 Zwei Glossen 1) bis ἤδον vgl. Plut. quaest. conv. I 1, 5 p. 615 b 2) B 359, 26 Sui. Hes. 23 B 363, 13 Sui. 24 Plato-Glosse (Leg. 8, 845 b), anders B 363, 12 Sui. Timaios 25 Hes. 26 B 363, 5 27—p. 56 4 B 359, 6 gegen Sui. (der reicher)

2 ποίησον B (?) 11 Αἶπερ b 16 ἀμαλθείαν b 19 καὶ καταλαμβάνειν (so auch Sui.) vielleicht aus Glosse Αἶρειν B 359, 20 28 τῷτῷ b

μὲν ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, τῷ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν. ἡμεῖς δὲ περὶ ἀμφοτέρων ἐροῦμεν. τὸ αἰσθάνεσθαι κατὰ ἀλήθειαν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι τι ἔταξαν· οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 68 Bl.)· καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν, ὡς Λυκίας (fr. 8 S.)

5 Αἰσχος· ἀτιμία.

Αἰσχίω· χεῖρω.

Αἰσχροπεῖν· αἰσχρολογεῖν.

Αἰσχυνόμενος περιπλέκει τὴν συμφορὰν· ἐν συνουσίᾳ (χρῶ).

Αἰτιαζομένους· τοὺς ἐν αἰτία ὄντας.

10 Αἴτιον γενέσθαι· ἀντὶ τοῦ ἐν αἰτία. Θουκυδίδης (VIII 56).

Αἰτναῖον πῦρ· τὸ Σικελικὸν πῦρ ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ λεγομένου

Αἴτνη καὶ αἰτμίζοντος.

Αἰχμάσουσι· δораτομαχῆσουσιν.

Αἰχμή· ἡ ἐπιδораτίς, ὁ κίδηρος τοῦ δόρατος.

15 Αἰχμητῆς· πολεμικός. |

84* Αἰών· μυελός, ὡς Ἱπποκράτης (Epid. VII 122 L.), ἢ βίος, ἢ χρόνος αἰδῖος, ἢ ζωή.

Αἰῶ· τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος.

Αἰωνίζει· διὰ παντός ἐστιν.

20 Αἰώρα· ἡ μετέωρος κίνησις. ἀγχόνη, ὕψος, ἔπαρσις.

Αἰωρήσεις· κρεμάσεις.

Αἰωροῦνται· κρέμονται.

Αἰτούμενος· κιχράμενος. Μένανδρος Ὑμνιδι· (fr. 476)· 'οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενος'.

25 Αἰνίζομαι· <θαυμάζω>, ἐπαινῶ. ἢ καταπλήσσομαι. παρὰ τὸν αἶνον. ὁ ἐστὶ δεινόν. τὸ εἰς αἶνον καὶ παραβολὴν ἄγω· οἶον αἰνιγματοῦμαί σε.

Αἶρα· σφύρα, ἢ ἄξινη.

5 B 357, 11 C Sui. 6 B 357, 10 C Sui. Hes. 7 B 363, 6 aus Phrynichos (Bek. 26, 15) 8 B 359, 4 Sui. aus Phrynichos (Bek. 3, 22) 9 B 363, 7 10 B 363, 8 11. 12 B 357, 13 C Sui. 13 B 357, 12 C Sui. Hes. 14 B 357, 15 C Sui. Hes. 15 B 357, 16 C Sui. 16 B 357, 18, vgl. Sui. Hes. (Erot. p. 74 Kl.) 18 B 363, 17 19 B 357, 19 Sui. 20 Zwei Teile 1) bis κίνησις 2) B 357, 20 C Sui. 21 B 357, 21 C Sui. 22 B 357, 22 C Sui. 23. 24 B 359, 14 Sui. (Ammonius) vgl. Harp. Ἡτήμην. 25. 26 B 359, 16, vgl. Hes. 27 B 359, 19 Hes., vgl. Sui.

1 μὲν]μου ὁ τὸ δὲ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐπινοεῖν ὁ 7 Αἰσχροπερεῖν ὁ 8 χρῶ fehlt auch B Sui. 12 αἰτνίζοντος B Sui. vielleicht καιομένου καὶ αἰτμίζοντος 13 Αἰχμάσουσι auch Hes. δωρατομ. ὁ 17 ἡ ζωὴ ὁ 20 μετέωρος zu μετεώρων ὁ 25 θαυμάζω Hes. fehlt ὁ μαζω B 26 ὁ ἐστὶ ὁ. Einschub aus der Erklärung des Kommos (vgl. Hes. B)

Αἶρειν· κατὰ κράτος τι λαμβάνειν. καὶ καταλαμβάνειν. ἢ αὔξειν.
Αἶρεῖς· δοξάζεις, ἡγῇ.

Αἰρόπινον· σκοτεινόν. καὶ κόσκινον, ἐν ᾧ πυροὶ κήθονται ὑπὲρ
τοῦ τὰς αἶρας διελθεῖν.

Αἰσθων· αἰσθανόμενος. καὶ βασανιζόμενος. ἢ ἐκπνέων. 5

Αἰσιμα· τὰ προσήκοντα, παρὰ τὴν αἴσαν. ἐνίοτε δὲ τὰ καθήκοντα,
ἢ τὰ ἀγαθὰ. ἔσθ' ὅτε δὲ τὰ εἰμαρμένα.

Αἰσιον· μέτριον, δίκαιον. καὶ ὑπεραίσιον· τὸ ὑπὲρ τὸ μέτριον.

Αἰσυμνήται· οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες. ἢ νεανίαί. ἢ νεμηταί,
ὅ ἐστι βραβευταί. 10

Αἰσυμνήτην· βασιλέα, ἄρχοντα, ἐπιστάτην. ἢ τύραννον καὶ βρα-
βευτὴν καὶ πάρεδρον.

Αἰσχύνει· αἰκίζεται, λυμáινεται, αἰσχος περιτίθῃσι.

Αἰτήσασθαι· τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τίτθῃ (fr. 461)· ἢ
ἂν τις ὑμῶν παιδίον ἡτήσατο ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκῦτατοί· καὶ ἐν 15
᾿Υμνίδι (fr. 476)· ὁ πῦρ γὰρ αἰτῶ<ν> οὐδὲ λοπάδα αἰτούμενος·

Ἀκαδημία· τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκειον Κυνόσαργες Ἀκα-
δημία. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ καθιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου.

Ἀκάθεκτος· ἀκατάσχετος.

Ἀκαθοσίωτον· ἄνομον, ἄκοσμον, ἀπόβλητον. 20

Ἀκαινα· μέτρον δεκάπουν. ἔστι δὲ ῥάβδος, [ἐν] ἢ κεντοῦσι τοὺς
βόας, ὡς τῶν Πελασγῶν τοῦτο εὐρόντων.

Ἀκακος· ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὐχ ὁ χρηστοῆθς. οὕτως
Σαπφώ (fr. 149 B⁴). λέγεται δὲ καὶ ὁ χρηστὰ ἦθη ἔχων, εἰ καὶ ἐπ'
ἔλαττον. 25

Ἀκακία· ἀπλότης.

Ἀκαλήφη· κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ

1 Zwei Glossen 1) bis καταλαμβάνειν B 359, 20 (verschrieben für Αἶρεῖν?)
2) B 359, 21 Sui. 2 B 359, 22 Sui. Hes. 3. 4 B 359, 24 Sui. Hes. (anders
Phrynichos Bek. 22, 11) 5 B 359, 28 Sui. 6. 7 B 359, 29 Sui., vgl. B
357, 7 Et. magn. 39, 23 8 B 359, 32 Sui. Et. magn. 39, 21 9. 10 B 359,
33 Sui., vgl. Hes. 11 Vgl. Et. magn. 39, 15 13 B 360, 3 Sui. Hes.
14—16 B 360, 4 (kürzer) Sui. 17. 18 B 363, 18 Sui. aus Harp. 19 B 357,
23 Sui. (C. Ἀκ. ἀκράτητος, vgl. Hes.) 20 B 357, 24 Sui. (C bis ἀκόσμιτον so),
vgl. Hes. 21. 22 B 357, 25 C Sui., vgl. Schol. Apoll. Rh. 3, 1323 und Hes.
23—25 B 370, 14 26 B 370, 17 27—p. 58 6 B 370, 18 Sui. aus Hero-
dians Symp., vgl. Ath. III 90a Hes. (Miller Mélanges p. 382)

2 Αἶρεῖς b 5 Lies Ἀἰσθων 14. 15 Lies ἦδη τις C. F. Hermann 20 Ἀκαθωσίωτον b

κογχυλίδιον τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις (fr. 560) ἑῖκος δῆπου πρῶτον ἀπάντων ἀναφῶναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας. Φερεκράτης Αὐτομόλοισι (fr. 24) ἑνὴ τὴν Δήμητρ', ἀνιαρὸν ἦν τὸ κακῶς ἄδοντος ἀκούειν. βουλοίμην γὰρ καὶ ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἔστεφανῶσθαι. τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζώων (p. 487a 25) καὶ Θεόφραστος ἐν ἐβδόμῳ Φυσικῶν.

Ἀκαμαντίς καὶ Ἀκάμας· μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θηέως.

Ἀκάμπιον· ἀντὶ τοῦ ἀκαμπές. Σοφοκλῆς.

10 Ἀκάμπιος· ὁ ἐπ' εὐθείας δρόμος καὶ περίπατος.

Ἀκανοί· οὕτως αἱ ἄκανθαι.

Ἀκαπήλευτον· ἄδολον, καθαρὸν, ἀραδιούργητον.

Ἀκαρῇ· βραχύ, ὀξύ, ὃ οὐχ οἶόν τε κείραι.

84^r Ἀκαρῆς· ὀξύς, βραχύς. διττῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς | Ἀττικοῖς, 15 καὶ ὀνομαστικῶς, οἶον ἀκαρῆς χρόνος, καὶ τῷ ἀκαρεῖ, καὶ τὸν ἀκαρῇ, καὶ ἐπιρρηματικῶς ἀκαρῇ ἀντὶ τοῦ βραχέως καὶ συντόμως.

Ἀκαριαῖον· μικρόν, βραχύ. ῥοπή.

Ἀκαρ· τὸ μικρόν ἢ οὐδέν. οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 146 Bl.).

Ἀκασκα· ἤσυχα, βραδέα. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 126) ἥ 20 πρεσβύται πάνυ γηραλέοι κήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες.

Ἀκαταλήκτως· ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταλλήλως· ἀναρμολίως.

Ἀκάτιον· μικρόν πλοῖον.

Ἀκάτια· ὑποδημάτων εἶδος.

7. 8 B 363, 29 Sui. aus Harp. 9 B 370, 31 10 B 363, 21 Sui. (vgl. Hes.) aus Pausanias (Eust. 1328, 22 Schwabe p. 96), ähnlich Methodios im Et. gen. 11 B 370, 32 12 B 357, 28 C Sui. 13 Sui. Ἀκαρές, vgl. Hes. (B 363, 23 mit der folgenden Glosse verbunden) Schol. Plat. Axioch. 366 c 14—16 B 363, 23 (C bis βραχύς) 17 B 363, 28 C Sui. 18 B 363, 31 Sui. aus Harp. (E) 19. 20 B 371, 1 Hes. aus Aelius Dion. (Eust. 668, 28 Schwabe p. 96) 21 B 363, 32 C Sui. 22 B 363, 33 C Sui. 23 B 364, 1 C 24 B 371, 4 Hes.

1 εἶκος δῆπου ὁ B Sui. ἔχε τὸν Ath. πρῶτον φεαφῶναι B πρῶτον ἀπάντων φύα φῶναι Sui. (?) πρῶτον πάντων ἴφουα φῶναι Ath. 2 καὶ εἰθ' ἐξῆς Ath. 3 νῆ] μά ὁ <ἄρ> ἦν Dind. 6 φυτῶν B φυτῶν Küster 15 ἀκαρεῖ] ἀκαρῇ ὁ 17 Lies <καὶ ἀκαριαία> ῥοπή 18 Ἀκαρ für ἀκαρῇ auch Harp. E. 20 πρεσβύταις . . γηραλείοις ὁ 20 προβῶντες ὁ

Ἄκατος· φιάλη, διὰ τὸ εἰκέναι στρογγύλῳ πλοίῳ. οὕτως
Θεόπομπος (fr. 3 K.).

Ἀκατεύναστος· ἀκοίμιστος.

Ἀκαανοί· τὰ ἐν τοῖς φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκατάκοπτα ὄσπρια.

Ἀκέραιον· ἄκακον, ὁλόκληρον, καθαρὸν. σημαίνει καὶ τὸν 5
ἔξω κήρας.

Ἀκέρδης χάρις· ἡ μὴ δεόντως διδομένη.

Ἀκειρεκόμης· τὴν κόμην μὴ κειρόμενος.

Ἀκέραιος· ὁ μὴδὲν κακὸν πεπονθώς.

Ἀκέσασθαι καὶ ἀκέσαι· ἰάσασθαι. ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ τὴν ἡπῆτριαν 10
ἀκέστριαν καλοῦσιν.

Ἀκεῖσθαι· λέγεται θεραπεύειν, παραιτεῖσθαι, ἰᾶσθαι. καὶ ἀπάγειν
ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας καὶ μαγανείας ἐπηγμένας τις. Πλάτων ἐν
δευτέρῳ Πολιτείας (364c). Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀντιγόῃ (1027)
ἐκλαμβάνει τὸ ἀκεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἁμαρτίαν ἐπανορθοῦσθαι κατὰ μετα- 15
φοράν.

Ἀκεσιν· ἱασιν.

Ἀκεσίπονον· θεραπευτικόν.

Ἀκέσματα· ὑγιάσματα, ἰάματα.

Ἀκεσμόν· ἱατροίαν.

20

Ἀκεσίας· ἱατρός. καὶ Ἀκέστωρ.

Ἀκέστας· ἱατροῦς.

Ἀκεσταί· οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι. Ξενοφῶν (Cyrup. I 6, 16)·
ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰς τινες ἀκεσταί·.

Ἀκέφαλον· ἀτελείωτον. Πλάτων Νόμων ἔκτῳ (752a)· ἔμυθον 25
ἀκέφαλον ἐκὼν καταλείπομαι·.

1. 2 B 371, 5 aus Herodians Symp., vgl. Athen. XI 502 a Hes. Ἀκάτιον
3 B 364, 2 C Sui. Hes. 4 B 371, 7 Hes. aus Aelius Dion. (Eust. 1528, 44
Schwabe p. 96) 5. 6 B 364, 5 Sui.; zwei Teile: 1) bis καθαρὸν aus C; 2) aus
Timaios 7 B 364, 3 Sui. 8 B 364, 4 C Sui. 10. 11 B 364, 8
C Sui. (vgl. Hes.) vgl. Aelius Dion. (Eust. 1647, 57 Schwabe p. 97) 12—16
Vgl. Sui. und Hes aus Phrynichos (Bek. 27, 26) 17 B 364, 10 C Sui.
Hes. 18 B 364, 11 C Sui. 19 B 364, 12 C Sui. Hes. 20 B 364, 13
C Sui. Hes. 21 B 371, 19 und 364, 14 C (unter Ἀκέστωρ und Ἀκεσίας
danach Ἀκέστας· ἱατροῦς καὶ ἀκέστωρ) 22 B 364, 14 C Sui. 23. 24
B 364, 15 25. 26 B 371, 20

4 Ἀκάανοι B 6 κήρας auch Tim. vgl. Ruhnken 12 ἀπάγειν ἀ-
αγωγὰς b 15 ἐκλαμβάνεται b 22 Lies Ἀκεστάς 25 μύλον zu μύθον b
26 Lies καταλίπομι

Ἀκή· ἀκμή σιδήρου. καὶ ἡ ἡσυχία.

Ἀκήδεστοι· μηδεμιᾶς φροντίδος τυχόντες. ἡ ἀκήδευτοι καὶ ἄταφοι.

Ἀκηδής· ὁ μὴ φροντίζων. καὶ ἄταφος.

Ἀκήματα· ἰάματα.

5 Ἀκη· πόλις ἐν Φοινίκῃ, ἣν οἱ μὲν τὴν νῦν Πτολεμαῖδα καλουμένην οὕτω πάσαι φησὶν ὀνομάζεσθαι, Δημήτριος δὲ οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ τὴν ταύτης ἀκρόπολιν.

Ἀκηλίδωτον· ἄσπιλον, ἀκήρατον.

Ἀκήρατος· ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος.

10 Ἀκίβδηλον· καθαρὸν.

Ἀκίβδηλος ἀνὴρ· ὁ πολλοῦ ἄξιος καὶ δόκιμος. οὕτω Φρύνιχος.

Ἀκίδα· τοῦ βέλους τὰς ὀξύτητας.

Ἀκιδωτὸς ὄρμος· συγκείμενος ἐκ πολλῶν ἀκίδων.

Ἀκιδνότερον (c 130)· ἀσθενέστερον, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ μὴ
15 κίειν, ἡγουν μὴ ἰσχύειν, ἡ κίκυν μὴ ἔχειν, οἷον ἰσχύν, διὰ τὴν τῆς
ψυχῆς ἀσθένειαν. Δίδυμος δὲ τάλαιπωρότερον καὶ ἀθλιώτερον ἔφη.

Ἀκικυς· ἀσθενής, ἀδύνατος. κατὰ στέρησιν ἦτοι τοῦ κίειν, ἡ
τῆς κίκυος, ἥτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται, ἰσχύς οὖσα.

Ἀκινάκης· μικρὸν δόρυ Περσικόν.

20 Ἀκκιζόμενος· θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος. ἡ
μωραίνων, ἀπὸ τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκῷ. σημαίνει
δὲ καὶ τὸν θέλοντα μὲν, προσποιούμενον δὲ μὴ θέλειν.

Ἀκκιμούς· προσποιήσεις, ὑποκρίσεις.

Ἀκίόμενοι· ἐπισκευάζοντες. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν.

25 Ἀκίονες· ἀστήρικτοι.

85 Ἀκληρεῖ· οὐ μετέχει, | οὐ κεκλήρωται.

1 B 364, 20 C Sui. Hes. 2 B 364, 22 Sui., anders C 3 B 364, 21, vgl. Sui. 4 B 364, 25 C Sui. Hes. 5—7 364, 17 Sui. aus Harp. (Et. gen. = magn. 47, 25 benutzt Oros, der aus Harp. schöpft) 8 B 364, 24 Sui. Hes (C mehr) 9 B 364, 27 C (bis ἀπαθής) Sui. 10 B 364, 28 C Sui. 11 B 371, 22 (mehr) aus Phrynichos 12 B 364, 29 C Sui. Hes. 13 B 371, 24 14—16 B 371, 9 (weniger), vgl. Hes. Sui. 17. 18 B 371, 10 Hes. 19 B 364, 30 Sui. (C umgeformt), anders Harp. 20—22 B 364, 32 C Sui. (vgl. Et. gen. = magn. 49, 3) 23 C Sui., vgl. B 364, 31 Hes. 24 B 371, 14, vgl. Hes Ἀκίμενοι (vgl. Et. magn. 46, 38) 25 B 371, 13 Hes. 26 B 365, 3 C Sui.

6 φησὶν auch Harp. E. 15 κίκυν b 17 Ἀκικης b 24 Lies Ἀκείόμενοι (ἀκίόμενοι auch B) 26 Ἀκληρί b

Ἀκληροὶ· ἔξω τοῦ κεκληρῶσθαι. Εὐριπίδης (Troad. 32).

Ἀκληρία· ἀτυχία. Σοφοκλῆς (fr. 898).

Ἀκλήρῳ (λ 489)· πτωχῷ, κλῆρον μὴ ἔχοντι μηδὲ οὐσίαν· κλῆρος γὰρ ἡ οὐσία, ὅθεν καὶ ἐπὶ κληρος.

Ἀκλυτον· ἀνώνυμον.

5

Ἀκλητί· ἄνευ κλήσεως.

Ἀκλόνητον· ἄσειστον, ἀδόνητον.

Ἀκμάζει· νεάζει.

Ἀκμάζεις· τὰ νέων πράττεις. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 122 Bl.) καὶ Λυσίας (fr. 188 S.).

10

Ἀκμαῖος· νεανίσκος σφριγῶν.

Ἀκμή· ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως. καὶ ἡ δύναμις. καὶ ἡ νεότης. Ἀκμή δὲ καιροῦ· ἡ εὐτυχία. οὕτω καὶ Ἰσοκράτης (2, 33)· 'τὸ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν'. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερείδης (fr. 116 Bl.)

15

Ἀκμή καλεῖ· καιρὸς καλεῖ.

Ἀκμητες· μὴ κάμνοντες.

Ἀκμητί· ἀκαμάτως.

Ἀκμοθέτῳ· τῷ κοιλῳματι, ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται.

Ἀκμονίδης· ὁ Χάρων καὶ ὁ Οὐρανός. Ἀκμονος γὰρ παῖς.

20

Ἀκνίσωτος οἶκος· ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσης. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 292).

Ἀκοιτίς· γαμετή.

⟨Ἀ⟩κολασία· ἀκρασία.

Ἀκόλαστον· ἀκρατῆ, θρασύν.

25

Ἀκόλαστον καὶ ὕβριστόν πρᾶγμα ἡ ἄνθρωπος. λέγοι δ' ἂν τις καὶ ὕβριστικόν.

1 B 367, 14 2 B 367, 15. 3. 4 B 371, 16 Hes. 5 B 371, 18 Sui. Hes. 6 B 365, 4, vgl. Sui. 7 B 365, 5 Sui. 8 B 365, 7 C Sui. 9. 10 B 365, 9 Sui. aus Harp. (An. Ox. II 488, 28) 11 B 365, 8 Sui. 12—15 B 365, 10 Sui. (C nach Ἀκμάζει νεάζει: ἀκμή γὰρ ἡ νεότης als neue Glosse, dann Ἀκμή καιροῦ κτλ.) 16 B 365, 15 C Sui. Hes. 17 B 365, 16 Sui. Hes. (C umgeformt) 18 B 365, 17 C Sui. 19 B 367, 11 Hes. 20 B 367, 12 Hes. 21. 22 B 368, 29 23 B 365, 19 24 B 365, 20 C Hes. 25 B 365, 21 C Sui. 26. 27 B 365, 23 Sui. aus Phrynichos

2 ὁ σοφοκλῆς δ (ὁ ῥοτ) 5 Ἀκλυτον in B richtig überliefert; Phot. las, wie die Reihenfolge zeigt, Ἀκλητον wie Sui. Hes. 14 Ἀμὴ κάμνοντες δ (A ῥοτ)

Ἀκόλαστος ὄχλος· Εὐριπίδης (Hec. 607) ἔφη, ἀκόλαστον δὲ
 cῶμα Σοφοκλῆς (fr. 678)· ἀκολαστήματα δὲ λέγουσιν μὲν κατα-
 κόρως οἱ Ἐπικούρειοι, πλὴν καὶ Ἀναξανδρίδης (fr. 73) κέχρηται
 τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης (Lys. 398).

5 Ἀκολασία· ὁ Θουκυδίδης (III 37) ἔφη· ἀκολαστία δὲ Ἀλεξίς
 (fr. 345), ἀκολαστότατον δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ἀκολαστοτέραν
 Νικόλαος (fr. 2).

Ἀκόλαστον καὶ ὑβριστὸν πρᾶγμα· Ἀττικῶς συντέθεται,
 διττὴν δὲ ἔχει τὴν θεωρίαν, μίαν μὲν ὅτι ἐχρήσατο τῷ ὑβριστὸν ἀντὶ
 10 τοῦ ὑβριστικοῦ, ὅμοιον δὲ τῷ τύπῳ τοῖς τοιοῖσδε τῶν ὑπερθετι-
 κῶν βέλτιστον κάλλιστον κράτιστον καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἑτέραν δὲ διότι
 συμπέπλεκται τὸ ὑβριστὸν τῷ ἀκολάστῳ. Πλάτων δὲ ἐχρήσατο ἐν
 Πεισάνδρῳ (fr. 98) λέγων· ὕμνη γάρ, ἣν μὲν αὐτὴν αἰεὶ κολάζης,
 ἐστὶν πάντων κτημάτων κράτιστον· ἐὰν δὲ ἀνῆς, ὑβριστὸν χρήμα καὶ
 15 ἀκόλαστον· Φερεκράτης (fr. 162) δὲ τῷ κόβαλον συμπλέσας τὸ
 ὑβριστὸν εἶπεν· ὑβριστὸν ἔργον καὶ κόβαλον εἰργάσω· συγγραφικαί
 δὲ αἱ συνθήκαι.

Ἀκολαστανεῖτε· Ἀριστοφάνης (Aves 1227) ἔφη ὁμοίως τῷ
 σημανεῖτε, Πλάτων δὲ ἐν ἔκτῳ (VIII 555d IX 590a 591a?) Πολιτείας
 20 ἀκολασταίνειν.

Ἀκόλουθος· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (4) ἀντὶ τοῦ
 δούλου. ὡσαύτως δὲ καὶ Ξενοφῶν (Rep. Ath. I 19).

Ἀκόλουθον· οὐδετέρως μὲν Ἀριστοφάνης, θηλυκῶς δὲ Πλάτων
 ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς (111c). Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ πρὸς Πανταίνε-
 25 τον (24) ἐν ἴσῳ τῷ ἐφεξῆς εἶπε τὸ ἀκόλουθον, Ἀντιφῶν (fr. 147 Bl.)
 δὲ τὰ ἐπόμενα καὶ σύμφωνα.

Ἀκολουθία· ἡ ἀκολούθησις. Σοφοκλῆς (fr. 899).

Ἀκολουθοῦντε· ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσαι δυϊκῶς. οὕτως Ἑρμιπ-
 πος (fr. 85). καὶ γὰρ κέχρηται ταῖς ἀρσενικαῖς μετοχαῖς ἀντὶ θηλυκῶν
 πολλάκις.

1—4 B 367, 20 5—7 B 367, 24 (vgl. auch Erotian 42, 11 Klein)
 8—17 B 368, 12 aus Phrynichos 18—20 B 368, 26 aus Phrynichos (vgl.
 σημανεῖτε Bek. 62, 29 oben S. 42, 4) 21. 22 B 367, 27 23—26 B 367, 29
 und 367, 31 27 B 367, 32 28—30 B 367, 33 aus Phrynichos (?)

2 ἀκολαστάματα B falsch 3 ἐπικούριοι b ἀλεξανδρίδης b (?) 6 ἀκο-
 λαστότατα δὲ Ἀριστοτέλης B falsch 9 τῷ]τὸ b 12 ὑβριστικὸν b B
 13 κολάζεις b 15/16 τὸ ὑβριστικὸν b 25 τὸ ἐφεξῆς b

Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ· οὕτως συντάσσουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ | ἀκολουθεῖν αὐτῷ. καὶ γὰρ Λυκίας (12, 12) οὕτω κέχρηται 85^ο καὶ Πλάτων (Menex. 249d), ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (823) ἔπου φησί μετ' ἐμοῦ, παιδάριον. καὶ Μένανδρος (fr. 616) ἡνίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἔποιτο αἰεὶ κὰν τῇ Παρακαταθήκῃ (fr. 388) 6 ἑυνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν φησι.

Ἀκόμπατος λόγος· Εὐριπίδης (fr. 872) φησί, καὶ ἀκόμπατος φάτις (fr. 873).

Ἀκομψον· ἀπάνουργον καὶ φαῦλον. ἢ κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. οὕτω Φρύνιχος. 10

Ἀκονιτί· ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης. ἢ <εὐμαρῶς>, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μὴδὲ κονίσασθαι.

Ἀκοήν· ἀντὶ τοῦ οὖς. Φερεκράτης (fr. 199).

Ἀκοος· ἀντὶ τοῦ ἀκουστικός. Πλάτων (fr. 226).

Ἀκοήν· τὸν λόγον, ὡς καὶ τὰ ἡμέτερα λόγια· ἀκοήν ματαίαν μὴ 15 παραδέχου, οἷον μάταιον λόγον μὴ προσδέχου.

Ἀκοπος ἀνὴρ· ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἡνωχλημένος ὑπὸ τινος. οὕτως Ἀμειψίας (fr. 29).

Ἄκος· ἱασις, θεραπεία.

Ἄκοςμα· ἀπρεπῆ, ἄτακτα. 20

Ἀκόρητος· ἀκόρητος· κορεῖν γὰρ τὸ καίρειν παρὰ Ἀττικοῖς.

Ἀκορεσταίνω· ἀκόρεστα πράττω.

Ἀκοςμήτως· ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως· Πλάτων (Leg. VI 781b).

Ἀκούει καλῶς· ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖται. οὕτως Ἡρόδοτος (III 131).

Ἄκουε· ἀντὶ τοῦ εἰπα. Κρατῖνος (fr. 284). οἷον τόπον δίδου 25 διὰ τῆς εἰγῆς τῇ ἀκοῇ. <ἄκουε, εἰπα>, πρόσεχε, τὸν νοῦν, δεῦρ' ὄρα καὶ Σοφοκλῆς (fr. 1014)· ἄκουε, εἰπα, τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

1—6 B 368, 3 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 82, 21) 7. 8 B 369, 18
9. 10 B 365, 22 aus Phrynichos (Bek. 6, 19 Ἀκομψον καὶ φαῦλον) vgl. B 368, 31
(ἀπάνουργον vgl. Bek. 213, 27, vgl. Sui. und Hes., wo Schmidt richtig <Κρατῖνος>
'Ἀρχιλόχοις vermutet) 11. 12 B 365, 25 C Sui. (vgl. Bek. 213, 24) 13 B
369, 1 14 B 368, 33 (vgl. Et. magn. 51, 24) 17. 18 B 365, 30 Sui. 19 B
365, 32 C Sui. 20 B 365, 33 C Sui. Hes. Et. gen. fügt μωρά zu 21 B
365, 28 C 23 Vgl. unten S. 66, 12 B 369, 2 24 B 366, 1 25—27
Zwei Glossen B 369, 15 und 372, 10 zusammengearbeitet

6 συν ακολουθεῖ b 11 ergänzt aus B Sui. 14 Lies Ἀκοός 14 ἀκου-
στικῶς B falsch 21 Ακορεῖν b (A rot)

Ἀκουσίμη· ἀντὶ τοῦ ἀκουστή.

Ἀκουσείων· ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς (fr. 900).

Ἀκουτίσαι· διδάξαι.

Ἀκοῦσαι ὀργῶ· Κρατῖνός φησιν, ἀλλὰ καὶ Θουκυδίδης (IV 108):
 5 Ἀκεδαιμονίων ὀργόντων. σημαίνει δὲ τὸ ὀργᾶν <τὸ> πάννυ ἐπαίρεσθαι
 πρὸς τὸ πρᾶξαι τι ἢ ἀκοῦσαι. καθόλου δὲ ποικίλως χρῶνται τῷ ὀνό-
 ματι· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ βρέξαι, ὡς Ἀρχίλοχος, Αἰσχύλος δὲ ἐπὶ τοῦ
 παίοντα ἐξελαύνειν καὶ μαλάττειν τίθῃσι, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰγεί
 <φησι> τὸν Θησέα στρέφοντα καὶ μαλάττοντα τοὺς λύγους ποιῆσαι
 10 δεσμὰ τῷ ταύρῳ. λέγει δὲ οὕτως· ἑκωστήρι χερῶν ὀργάσας κατ-
 ἤνυσε σειραῖα δεσμὰ. καὶ Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῳ (64) ἀντὶ τοῦ
 μαλάξας κέχρηται τῷ ὀργάσας. οὐκοῦν ἐπεὶ τὸ μαλάξαι καὶ βρέξαι
 σημαίνει ἢ φωνή, ὀργᾶν λέγεται τὸ σπαργᾶν καὶ μετεωρίζεσθαι; καὶ
 γὰρ τὰ βρεχόμενα ὑποιδεῖ. θεατέον δὲ καὶ οὕτω τὴν δύναμιν τῆς
 15 φωνῆς· ὀργάδες καλοῦνται πάντα τὰ ἀνειμένα εἰς ὕλην καὶ ἀνημέρωτα
 καὶ ἄργα, ὡς καὶ Σόλων φησίν. ἀπὸ τούτου οὖν τὸ ὀργᾶν εἴρηται
 ἐπὶ τοῦ ἀνείσθαι πρὸς τὸ πρᾶξαι τι ἢ ἀκοῦσαι. ἢ ἐπεὶ αἱ ὀργάδες
 ἄτμητοι οὖσαι αὔξουσιν εἰς ὕψος, διὰ τοῦτο καὶ τὸ ὀργᾶν ὑψοῦσθαι
 καὶ ἐπαίρεσθαι πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι ἢ πρᾶξαι σημαίνει. δοκεῖ δέ μοι
 20 καὶ τὸ ὀριγνᾶσθαι καὶ ἡ ὀργή ἐντεῦθεν γεγενῆσθαι, οἷον ὄρεξις τις
 86^r καὶ ἔφεσις καὶ αὔξησις καὶ μετεωρισμὸς οὖσα τῆς ψυχῆς. συγγρα-
 φικῇ μέντοι ἢ φωνῇ ἢ ἀκοῦσαι ὀργῶ.

Ἀκούειν· ἐπὶ τοῦ πείθεσθαι. Δημοσθένης (z. B. 18, 6?) καὶ Ἡρό-
 25 δοτος (III 61) καὶ πρὸ αὐτῶν Ὀμηρος (η 11).

Ἀκούοντα ἄριστα· ἀντὶ τοῦ εὐφημούμενος. Ἡρόδοτος (VIII 93)
 καὶ Εὐπολῖς (fr. 3 5).

Ἀκούων διατεθρύλληται· τοῦτο προστιθέντες ἐνίοτε καὶ τὰ
 ὦτα χρῶνται (Plat. Lys. 205 b Rep. II 358 c).

1 Vgl. unten S. 65, 16 = B 373, 1 aus Phrynichos 2 B 369, 13 (aus
 Phrynichos? vgl. unten 65, 3) 3 B 366, 3 Sui., vgl. Hes. Ἀκουστίσας 4—22 aus
 Phrynichos, vgl. Bek. 7, 3 u. 53, 31. Die Glosse scheint aus einem längeren
 Traktat über Ὀργάζω herausgelöst. 23. 24 B 369, 14 25. 26 B 372, 6
 27. 28 aus Phrynichos(?)

7 Anders das bei Didymos zu Demosth. col. 14, 14 erhaltene Fragment
 8 ἐναργῇ b (ähnlich Schol. Od. η 106 ἐναργῶς und ἐν ἄργει) 10 κλώττει b
 16 vgl. Photios Ὀργῶνec: Seleukos im Kommentar zu den Ἀξονec erklärte dies
 Wort 25 Ἀκούων τὰ ἄρ. b 27 διατεθρύλληται b

Ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς· ἀντὶ <τοῦ> τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν.
Αἰσχύλος (fr. 293) εἶπεν.

Ἀκουέτην Σοφοκλῆς (fr. 900). Ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης.

Ἀκουσμα, οὐκ ἀκροάμα φασὶ τινες λέγειν τοὺς Ἀττικοὺς, δια-
μαρτάνουσι δέ. καὶ γὰρ πλεονάζουσι μὲν ἐν ταύτῃ τῇ φωνῇ, χρώνται 5
δὲ ὁμῶς καὶ τῷ ἀκροάματι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος
(241)· ἑαυτὸν τῶν ἔργων, ὧν πεπόνθαμεν, τὸ ἀκροάμα γίνεται· καὶ
Ξενοφῶν δὲ χρώμενος τῷ ἀκούσματι, οὐδὲν ἦττον καὶ τῷ ἀκροάματι
κέχρηται ἀλλαχοῦ τε λέγων καὶ ἐν τῷ Συμπόσιῳ (2, 2) τὸν Σωκράτην
εἰσάγων λέγοντα· ἑνὶ Δία, ὦ Καλλία, τελέως ἡμᾶς ἐστίας· οὐ γὰρ 10
μόνον τὸ δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας, ἀλλὰ καὶ θεάματα καὶ ἀκροά-
ματα ἥδιστα παρέχεις. Δίφιλος (fr. 122) δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε
τὰς λέξεις· ἑνὸς γὰρ ἦν λέγων ἄκουσμα καὶ ἀκροάμα.

Ἀκούεις ἃ λέγει σε· οὕτως Φερεκράτης (fr. 73) ἔφη λέγων·
ὦ Ζεῦ πολυτίμητε, ἄρα ἀκούεις, ἃ σε λέγει ὁ πανοῦργος υἱός; 15

<Α>κουσίμη· ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς (fr. 679)· ἔσπουδῃ γὰρ ἡ
κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη. δύναται
λέγεσθαι καὶ φωνῇ <ἀκουσίμη. καὶ Ἀκούσιμα καὶ> ἀκουστά, ὡς
ἐν τῇ Κρεούσῃ (fr. 330)· ἄπελθ', ἄπελθε παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοί.
καὶ Εὐριπίδης (fr. 334, 4) δὲ πολλάκις. ὁ μὲντοι Σοφοκλῆς ἀκού- 20
σιμα φησί. πολιτικώτερον δὲ λέγει ὁ Φρύνιχος τὸ ἀκουστά μᾶλλον
ἢ τὸ ἀκούσιμα.

Ἀκούσας ἦκειν, οὐχ ἦκοντα. Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύ-
μασιν (3, 1, 1). καὶ Μένανδρος (fr. 966) δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί.

1. 2 B 372, 8 aus Phrynichos (? Vorausgung wohl Kratinos Fr. 285, wie
in der in B unmittelbar folgenden Glosse Ἄκουε εἰς Kratinos dem Sophokles
vorausgeht) 3 B 372, 14 4—13 B 372, 16 aus Phrynichos (vgl. φωνή);
dagegen Thomas Mag. Moeris. Eine attizistische Einlage der Codices DC des
Etymol. bietet: Ἀκούσματα· πλεον Ἀττικοὶ τῷ ἀκροάματι κέχρηται· <καὶ>
ἀκούειν μὲν φασί, ἀκουστήν δὲ οὐκέτι, ἀλλ' ἀκροατήν, καίτοι θεάσεσθαι φασὶν καὶ
θεατὴν ὁμοίως. λέγουσιν Ἀκέραιον δύναμιν ἀντὶ τοῦ ἀκέραιαν, καὶ βέβαιον κόλασιν
καὶ φαῦλον πράξιν, καὶ ἄλλα θηλυκὰ ὀνόματα διὰ τοῦ α κοινῶς προφερόμενα
Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ὅς λέγουσιν. Ἀκαιρία καὶ ἀκαίρως Δημοσθένης· τὴν ἀκαιρίαν
τὴν ἐκείνου' (1, 24 u. prooem. 38). Ἀκούσας ἦκειν τόνδε, οὐχ ἦκοντα· οὐδε-
τέρως (οὐδὲ ἐτέρως?) μετὰ τοῦ ῥήματος. Das scheint nach Anfang und Schluß
Exzerpt aus Phrynichos, vgl. unten Z. 23 14. 15 B 372, 31 aus Phrynichos
16—22 B 373, 1 aus Phrynichos 23. 24 B 373, 10 aus Phrynichos

3 Lies ἀκούσεσθε 15 ce fehlt B 17 πρὸς θυραίων B πρὸς θυραιον b
19 σοὶ fehlt B 20 <καὶ> ἀκούσιμα Ellendt richtig (wohl auf fr. 679)

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

5

⟨᾽Α⟩κούμενος· θεραπευόμενος ἢ θεραπεύων.

Ἀκουσία· τὸ πρᾶγμα. Σοφοκλῆς (fr. 680)· ἔξαιρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν·.

Ἀκοινώνητος· Πλάτων ἐν Νόμων ζ' (768b), καὶ Ἀκοινώ-
5 νητα. καὶ Ἀντιφῶν δὲ καὶ Εὐριπίδης (Andr. 470). καὶ ⟨᾽Α⟩κοι-
ωννία Πλάτων ἐν ταῖς πρὸς τὸν Διονύσιον ἐπιστολαῖς (III 318e).

⟨᾽Α⟩κοίτιδος· Εὐριπίδης.

Ἀκονῶ· Δημοσθένης ἐν Ἐπιστολαῖς (II 11)· ἄκονῶν τὴν
πόλιν·.

10 Ἀκόρεστα· Εὐριπίδης (Med. 638), ἀκορεστότερα δὲ Ξενο-
φῶν (Symp. 8, 15).

Ἀκοςμοῦντες· Σοφοκλῆς (Phil. 387. vgl. Ant. 730). ἄκοςμεῖ δὲ
καὶ ἀκόσμους, καὶ ἀκοςμήτως ἀντὶ τοῦ ἀτάκτως Πλάτων ἐν Νό-
μων ζ' (781b)· τὸ περὶ τὰς γυναῖκας ἀκοςμήτως περιορώμενον·.

15 Ἀκοςμεῖν· τὸ μὴδὲν ἐν κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνειν.
Σοφοκλῆς.

Ἀκοςμία· Εὐριπίδης (Iph. A. 317)· τίς ποτ' ἐν θύραισι θόρυβος
καὶ λόγων ἀκοςμία·.

⟨᾽Α⟩κος περίαπτον· Ἀττικῶς εἴρηται. κέχρηται τῇ συνθήκῃ
20 Κρατῖνος.

Ἀκραγγές· ἀκρόχολον, ἀσθενές, χαλεπόν.

Ἀκράδαντον· ἀκάλευτον, ἀκίνητον.

Ἀκραιφνές· καθαρὸν, ὑψηλόν, τέλειον. ἢ ἀκραιφνοὺς οἶον
36^r ἀκηραφανοὺς ἀβλαβοὺς· | κῆρ γὰρ ὁ θάνατος.

25 Ἀκρα κόρυμβα· τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν τὰ ἐξέχοντα κατὰ
πρῦμναν ἢ πρῶραν.

Ἀκρέμονες· βλαστοί, κλάδοι.

Ἀκрасίας· ἀνωμαλίας, παρὰ τὸ μὴ συγκεκράσθαι.

Ἀκράτεια· ἔμβρωμα.

1 B 373, 12 2. 3 B 373, 13 8. 9 B 369, 11 10. 11 B 369, 20
12—14 Vgl. B 369, 2 oben S. 63, 23 15. 16 B 369, 5 aus Phrynichos (Bek.
18, 22) 17. 18 B 369, 10 aus Phrynichos (? Fortsetzung der vorigen Glosse)
19. 20 B 369, 10 aus Phrynichos (Bek. 16, 29) 21 B 369, 17 Hes. Et. gen.
(codd. CD u. Et. magn.) 22 B 366, 4 C Sui., vgl. Hes. 23. 24 Zwei
Glossen; 1) bis τέλειον B 366, 8 Sui. (C weniger) 2) B 366, 10 Sui. 25. 26
B 366, 6 Sui. 27 B 366, 5 C Sui. Hes. 28 B 366, 12 C Sui. Hes.
29 B 366, 13 A Sui.

16 ὁ vor Σοφοκλῆς rot b 17 θύρεσι b πύλαισι cod. Eur. 19 περι-
απτόν b 21 ἀκρόχλων b 23 Ἀκραιφνές (αι aus ε) b 24 Ακῆρ b (A rot)

Ἀκρατής γάμων· σεμνός καὶ εὐπρεπής ὁ λόγος ἐπὶ γυναικὸς
τιθέμενος ἀκολάστου καὶ μοιχικῆς. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀκρατής χειρός· ὁ κλέπτης. ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

Ἀκρατῇ γίνεσθαι τοῦδε· οἷον μὴ κατακρατεῖν διὰ τὸ πλῆθος
τῶν ἐπιρρεόντων πραγμάτων ἢ λόγων. 5

Ἀκρατος· κατὰ τὸ ἐναντίον τὸ πολύκρατος.

Ἀκρατίσασθαι· τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου.

᾽Α>κριβοῦν· ἐγνωκέναι τὸ ἀκριβές.

Ἀκριτί· ἄνευ κρίσεως.

Ἀκριτος· ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. οὕτως Δημοσθένης (z. B. 1⁴, 18). 10

Ἀκριτα· ἀχώριστα.

Ἀκριτόμυθος· πολύλογος, ἀδιακρίτους ἔχων τοὺς λόγους.

Ἀκριτόφυλλον· σύμφυτον πολλοῖς δένδροις, ὥστε μὴ διακρίναι
αὐτῶν τὰ φύλλα, ἃ φέρει. ἢ κατάσκιον.

Ἀκροᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν, οὕτως Ἀντιφῶν (fr. 62 Bl.) 15

Ἀκροβολίζεται· τὸ ἐν πολέμῳ προκατάρχεσθαι τῆς συμβολῆς.
ἢ τὸ ἄκραις συμπλέκεσθαι χερσίν· ἢ καὶ τὸ διὰ βελῶν μάχεσθαι, καὶ
τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὸν πόλεμον.

Ἀκροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἀρχιππος Ἡρακλεῖ
γαμοῦντι (fr. 10)· τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὑπαγε τὰς ἀκροβελίδας'. 20

Ἀκροβολίζεται· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος

Ἀκροβόλοι· ἀκοντισταί, τοξόται.

Ἀκροβολισμός· ἐρεθισμός.

Ἀκρόδρυα· καρποὶ δενδρικοί.

1. 2 B 369, 22 aus Phrynichos (Bek. 28, 24 danach zu korrigieren)

3 B 369, 25 aus Phrynichos (Bek. 28, 31, danach zu korrigieren, vgl. den
Komikervers Plutarch Aristid. 4, Wilamowitz Hermes 14, 183)

4. 5 B 369, 27 aus Phrynichos (?) 6 B 371, 25 7 B 371, 26 aus Phrynichos (Bek.

23, 15) 8 B 366, 14, vgl. Sui. 9 B 366, 15 Sui. 10 B 366, 16 Sui.

aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 30) 11 B 366, 17 A Sui. 12 B 366, 18 A

Sui. 13. 14 B 366, 20 A Sui., vgl. Hes. 15 Sui. B 366, 28 (aus Platoglosse

interpoliert, vgl. Hes.) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 1) 16—18 B 366, 22,

vgl. Hes. 19. 20 B 371, 28, vgl. Hes. (Et. magn. 53, 40) 21 A Sui. 22 B

366, 26 A Sui. Hes. 23 B 366, 25 A Sui. 24 B 366, 27 A Sui. (vgl. Schol.

Plat. Crit. 115b)

6 τὸ] τῷ Bekker, falsch; ἀκρατος ist erklärt wie ἄεulos. 7 Ἀκρατί-
σασθαι ὅ 11 ἀδιαχώριστα B 16 Lies Ἀκροβολίζεσθαι 17 ἄκροις ὅ

19. 20 Ἀκρωβελίδας ὅ 21 Das Verbum fehlt auch A 22 Ἀκρόβολοι ὅ B

24 Ακαρποὶ (A rot) ὅ

Ἀκροδίκαιος· ὁ εἰς ἄκρον δίκαιος.

Ἀκροθίνια· τὰς τῶν ἐνιαυσιαίων καρπῶν ἀπαρχάς. κυρίως δέ, ὡς ἀνατιθέασιν οἱ ἐξ ἐμπορίας, παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ θινός, τουτέστιν τοῦ αἰγιαλοῦ, ρεσῶσθαι αὐτά. ἄλλοι δὲ τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων, παρὰ τὸ
5 εἶναι ἐν τῇ πολέμῳ πολλούς, τουτέστι βλάπτεσθαι. ἢ τὰ ἄκρα τῶν σωρῶν.

Ἀκροκώλια δίεφθα. Τηλεκλείδης (fr. 48).

Ἀκρόκομοι· μετρίως κομῶντες, ἢ λίαν, ἢ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶντες.

10 Ἀκρῶνια· τὰ ἀθροίσματα. καὶ ἡ ἀκρότης. καὶ ἡ ἀκμή. καὶ τὸ ἐπίλεκτον σύστημα.

Ἀκρομανής· ὁ φρενήρης.

⟨᾽Α⟩κρόνουξ· οἶον ἀρχὴ νυκτός. Σοφοκλῆς (Ai. 285).

Ἀκροπόλιν· ἀκρωρείαις.

15 Ἄκρον φρονεῖν, ἄκρον δρᾶν· οἶον ἐξέχων ἐν τῷ φρονεῖν καὶ πράττειν. οὕτως Σοφοκλῆς (nicht auf El. 1499).

Ἀκροσφαλεῖς· ἀκροσφαλισμένους.

Ἀκρότομος· σκληρός, ὑψηλός.

20 ⟨᾽Α⟩κροσφαλές· τὸ ἄκρως σφαλερὸν καὶ μὴ δυνάμενον παγίως ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι. οὕτως Φρύνιχος.

87^r Ἀκρῶρεια· | ἐξοχή, κορυφή. εἰς τρία γὰρ διηρεῖτο τὸ ὄρος, εἰς ἀκρῶρειαν, εἰς ὑπῶρειαν, εἰς τέρμα. ἀκρῶρεια μὲν ἐστὶν ἡ κορυφή, ὑπῶρεια δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, τέρμα δὲ τὰ τελευταῖα.

25 Ἀκροτελεύτιον ἔπους· τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικοῦ. κυρίως γὰρ ἐπὶ ποιημάτων τιθέασιν Ἀττικοὶ ἀκροτελεύτια. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀκροφύσιον· τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφοκλῆς (fr. 901).

2—6 A Sui. B 366, 30 (erweitert aus Theognost) 7 B 371, 32, vgl. Sui. 8. 9 B 367, 9 A Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 372, 2, vgl. Hes. 12 B 372, 4 13 B 372, 1 Sui. 14 B 369, 29 A Sui. 15. 16 B 372, 5 17 B 367, 17 A Sui. (Schol. Plat. Pol. 403 c) 18 B 369, 30 A Sui. 19. 20 B 367, 18 aus Phrynichos (Bek. 20, 4) 21—23 B 370, 1 A Sui. 24—26 B 369, 31 Sui. aus Phrynichos 27 B 373, 15

2 ἀπαρχάς, ἀκροθίνια δὲ κυρίως καλοῦσι (καλεῖσθαι φασί) τὰς ἀπαρχάς ὡς A Sui. B 10 Ἀκρῶνια B vgl. M. Schmidt zu Hes. 14 Lies Ἀκροπόλοισιν (E 523) 14 ἀκρωρείαις b verb. b¹ 15 Lies Ἄκρος oder ἐξέχοντα 17 Lies ἄκρως ἐσφαλισμένους 19 Ακαὶ b (A rot) 20 ἀσφαλῇ zu ἀσφαλείᾳ corr. cod. Phryn. ἀσφαλεῖ Bekker 25 Lies ἀκροτελεύτιον

Ἀκροχειρίζεσθαι· πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπολοῦ. ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι.

Ἀκροχόρδων· ἐξοχή τις περὶ τὴν ἔδραν καὶ περὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος.

Ἀκταινῶσαι· ἀντὶ τοῦ ὑψῶσαι καὶ ἐξᾶραι καὶ μετεωρίσαι. πε- 5
ποίηται δὲ οὕτως· ἔστι δένδρον, ὃ καλεῖται ἀκτὴ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται. οὕτως Ἀνακρέων (fr. 137 B⁴).

Ἀκταίνειν· γαυριᾶν καὶ ἀτάκτως πηδᾶν. ἢ πρὸς συνουσίαν ὁρμᾶν.

Ἀκτὴ· αἰγιαλός, παραθαλάσσιος <τόπος>. ἰδίως ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ὅθεν καὶ ὁ ἀκτίτης λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτως 10
καὶ τὴν Ἀττικὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τινος Ἀκταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἀκτια· ἀγῶν παλαιός, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ τῶν ἀγῶνων (fr. 1) δῆλον ποιεῖ.

Ἀκύκλιος· ὁ ἀπαίδευτος παρὰ Πλάτῳ (fr. 227).

15

Ἀκυλος· ὁ τῆς πρίνου καρπὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός· 'καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας'. Φερεκράτης Ἀγρίοις (fr. 186).

Ἀκύμονα· ἀτάραχον, ἀσάλευτον.

Ἀκύμων· <ῆ> μὴ γεννῶσα, ὡς ἐγκύμων ἢ συνεληφυῖα. καὶ <ἀκύ- 20
μων> θάλασσα ἢ μὴ ἀνέμοις ταρασσομένη καὶ κυμαινομένη.

Ἀκώπητον· ἀπαράσκευον. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας μηδὲ τὰ πρὸς τὸν πλοῦν εὐτρεπισμένα.

Ἀκωδώνιστον· ἀβασάνιστον· ἢ ἀδοκίμαστον. οὕτως Ἀριστο-
φάνης (Lys. 485).

25

Ἄλα· θάλασσαν. ἢ τὰς τῶν ὀνύχων ὀξύτητας.

1. 2 B 370, 5 Sui. aus Timaios (Schol. Plat. Alc. 107 e) 3. 4 B 373,
16, vgl. Hes. 5—7 B 373, 18 aus Phrynichos (Bek. 23, 7) 8 B 370, 12
Sui. Zwei Teile: 1) bis πηδᾶν aus Timaios (vgl. Schol. Plat. Leg. 672 c)
9—12 Zwei Teile: 1) bis παραθαλάσσιος (τόπος) A Sui., vgl. Hes.; 2) B 370, 8
Sui. aus Harp. 13. 14 B 373, 30 Sui. aus Harp. 15 B 373, 21 Hes. (Et.
magn. 55, 4) 16—18 B 373, 25, vgl. Sui. Hes. aus Phrynichos (Bek. 22, 6)
19 B 365, 18, vgl. Sui. Hes. 20. 21 Zwei Teile: bis συνεληφυῖα A Sui., vgl.
Hes.; 2) aus Phrynichos (Bek. 6, 1). Beide vereinigt B 373, 22 22. 23 B
373, 32 Hes. (vgl. Et. magn. 55, 6) 24. 25 B 374, 1 Sui. Hes. (beide mehr) aus
Phrynichos (Bek. 29, 1) 26 Zwei Teile: 1) bis θάλασσαν A Sui. Hes. Beide
vereinigt B 374, 5

2 ἄκρως b 3 Ἀκροχόρδων so b B Hes. 8 γαβριᾶν b (?) 23 εὐτρε-
πισμένων E. Schwartz 26 θάλα b

Ἀλαβαστοθήκας· <τὰς θήκας τῶν ἀλαβάτων> Δημοσθένης (19, 237) <λέγει>, ὅς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσιν. ἀλάβαστοι δὲ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα. <Ἀλάβαστος>· οὕτως Μένανδρος ἄνευ τοῦ ῥ Ὀργῇ (fr. 990)· 'καὶ Λαμπρίας ὅπισθεν ἀλάβαστον φέρων'. σημαίνει δὲ μυροθήκην. ἔνιοι δὲ αὐτὴν προάγουσι cὺν τῷ ῥ.

Ἀλαζών· ὑπερήφανος. κυρίως δὲ ὁ ἀπατεῶν καὶ κομπ<ηρ>ός· ψεύστης καὶ κομπαστής. οὕτως Κρατῖνος (fr. 380).

Ἀλαζονεύεσθαι· τὸ ψεύδεσθαι λέγουσι, καὶ ἀλαζόνα τὸν ψεύστην
10 καὶ φένακα.

Ἀλαλαγμός· ἐπινίκιος ὕμνος.

<Ἀ>λαιοεύς· ὄνομα δήμου.

Ἀλαλητόν· θόρυβον.

88· Ἀλαπάξαι· πορθῆσαι, κε|νῶσαι, ὁμαλίαι.

15 Ἀλάττωρ· ὁ ἀμαρτωλός, κατὰ μὲν Χρύσιππον (fr. 158 Arn.) τὸν

1—6 Zwei Glossen: 1) bis λειότητα B 375, 12 Sui. (vgl. Hes. Et. magn. 55, 34) aus Harp.; 2) aus Aelius Dion. Eust. 1161, 30 (Schwabe p. 98); aus anderer Quelle B 374, 6 (Teil I = A) 7. 8 B 374, 18, vgl. A Sui. 9. 10 B 381, 20 11 B 374, 9 A Sui. Hes. 12 B 375, 18 Sui. aus Harp. 13 B 374, 10 A Sui. 14 A B 374, 12 (mehr) Sui. (mehr) Hes. 15—p. 71 19 Vgl. Et. gen. (cod. B u. Et. magn.) Ἀλάττωρ· ὁ ἀμαρτωλός. ἡ ὁ φονεύς, ἢ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεύς. κατὰ μὲν Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον ἐπὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ φονέως <ἀπὸ τῆς ἐλάσεως>, ὁ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον. [ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλάσθαι τοῦ πλανᾶσθαι ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν]. κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὃ ἔστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν. μήποτε δὲ ἔστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ λιτῆς μὴ καταξιούμενος, ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας πράττειν, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι; ἐπὶ δὲ τοῦ Διός, οἷον Ἀλάττωρ Ζεύς, ἀπὸ <τοῦ> τοῖς <ἄλας>τα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. [ἢ ὁ τὰ ἄλαστα τηρῶν τουτέστι τὰ χαλεπά]. Μένανδρος· 'ὁ δ' Ἀλάττωρ ἐγὼ καὶ Ζηλότυπος ἄνθρωπος'. <οὕτως εὐρονεῖς τὸ λεξικόν τὸ ῥητορικόν, συμφωνεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Μεθόδιος εἰς τινα.> (Nur die steil eingeklammerten Sätze könnten aus Methodios stammen). Photios Amphil. vgl. Hermes 26, 256: καὶ Ἀλάττωρ δὲ σημαίνει μὲν ἀπλῶς τὸν κακοῦργον, σημαίνει δὲ καὶ τὸν αὐτοχειρίᾳ φόνον εἰργασμένον, ἀλλὰ γε δὴ καὶ τὸν ἐπεξιόντα τούτους ὡς τὰ ἄλαστα ἐπισκοποῦντα καὶ τοὺς εἰργασμένους εἰσπράττοντα δίκας. ἔνθεν παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ Ζεὺς Ἀλάττωρ. Vergleiche hiermit Eust. 474, 22: παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ 'Ζεὺς Ἀλάττωρ', ὃν ἔλαθεν οὐδέν, ἢ ὁ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνων κατὰ τοὺς παλαιούς. κοινῶς μέντοι Ἀλάττωρ, φασίν, ὁ ἀμαρτωλός, ἢ κατὰ Χρύσιππον ὁ φονεύς, διὰ τὸ ἄξιος εἶναι ἀλάσθαι,

1 Ergänzt aus B Sui. Harp. 3 λίκυθοι b 4 Ὀργῇ] ῥήγῃ b 5 μυρο b
7 ἀπαταίων b κόμπος b 14 Blatt 87^v ließ der Schreiber frei, weil die Tinte durchgeschlagen war

φιλόσοφον ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον, κατὰ δὲ Ἀπολ-
λόδωρον (fr. 211) ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, τοῦτο δέ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν,
κατὰ δὲ Δίδυμον ἀπὸ τοῦ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. μήποτε δέ
ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ κακῶν λιτῆς μὴ κατα-
ξιούμενος; ἢ ὁ ἀλιτῶν εἷς τινα, ὅπερ ἐστὶ τοιοῦτόν τι διαπραξάμενος, 5
ὃ μὴ λιταῖς ἀναλύει. μήποτε δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀλιτηρίῳ καὶ ἀλιτρῷ;
Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβεΐας (305)· ῥάββαρον
πολλάκις καὶ ἀλάστορα τὸν Φίλιππον δημηγορῶν ἀπεκάλει'. λέγουσι
δὲ καὶ τὸν Δία, ὡς οὐδὲν αὐτὸν τῶν τολμωμένων παρὰ ἀνθρώποις
λαθεῖν δυνάμενον. Νικοχάρης (fr. 18 K.) δὲ καὶ θηλυκῶς ἔφη 'τὴν 10
ἀλάστορα σφίγγα'. καὶ δαίμων τις καλεῖται ἐπεξιὼν τοὺς ἄλαστα εἰρ-
γασμένους, καὶ αὐτὸς ὁ πράξας τι τοιοῦτον, μάλιστα δὲ φόνον
αὐτοχειρία. Περικειρομένη Μένανδρος (fr. 862 Grenfell-Hunt Oxyrh.
pap. II N. 211, 12)· ὁ δ' ἀλάττωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος'. <καὶ>
ἐν Ὁργῇ· ἐμφαίνεται, ὅτι πρόσφατος ἦν ἐπιχωρία. — καὶ τοῦνομα 15
τί λέγεις; — Ἀλάττωρ, φησί'. τοῦτο δὴ τοίνυν καινὸν λεγόμενον, εἰ μὴ
πρὸς τραγωδοποιούς τινας λέγεται κατακόρως χρωμένους τῷ ὀνόματι.
ὁ δὲ Αἰσχύλος (fr. 294) 'μέγαν ἀλάστορον' εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα,
ἀπὸ εὐθείας τῆς ἀλάστορος.

ἢ ἀπελαύνεσθαι. βαρύτερον (?) δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τινων δαιμόνων κεῖται.
δαίμονες γὰρ ἀλάστορες οἱ κακύνοντες (aus derselben Quelle hat Eust. 1415, 13 ff.
eine Glosse Ἐπαλαστῆν interpoliert, vgl.: φθονερὸν δαιμόνιον. καὶ ῥεῦς ἀλα-
ττωρ', οὗ ἡ βλάβη ἀλητος, ἢ δὲ οὐκ ἔστι λαθεῖν, ἢ ὁ ἐπαμύνων τοῖς
ἄλαστα παθοῦσι. λέγεται δέ, φασίν, ἀλάττωρ καὶ ὁ τιμωρὸς καὶ ὁ φυγῆς ἄξιος
εἰργασμένος). Die in B 374, 22 stark verkürzte Hauptglosse, welche aus
Aelius Dion. oder Pausanias stammt, ist von Photios aus B 382, 26 und B
382, 29 interpoliert. Im Anfang erweist sich Photios besser als B und das
ῥητορικόν, indem er das Sätzchen B 374, 28—29 ἢ bis ἐπιλαθέσθαι, welches aus
der Harpokration-Epitome stammt, als selbständige Glosse (verbunden mit einer
bei Suidas erhaltenen) bietet, (unten S. 72, 4). Dagegen haben B und Photios
fälschlich κατὰ δὲ Δίδυμον (διδῶ) für ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς (διδῶ) gelesen und daher
diesen im ῥητορικόν richtig gestellten Satz verschoben und ἐπὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ
καὶ φονέως gestrichen. Das ῥητορικόν des Etymol. genuin. ist also nicht das
Werk des Photios, wie Wentzel und ich früher annahmen, sondern gehört einer
selbst B vorausliegenden Entwicklungsstufe (vgl. Meier bei Gaisford Et. magn.
praef. XIX). Didymos *sed. dub. fr.* 1 (p. 401 Schmidt) ist zu streichen.

8 ἀπεκᾶ b 10 νικόχαρις b 13 περικειρομένη b 15 πρόσφατως und
ἐπὶ χωρία b vielleicht ἐπιχώριος Interpunktion von E. Schwartz 17 λ b

Ἀλάστορα προσβαλεῖν· οἷον μύκος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐρίπιδης (fr. 874)· ὅου τοὶ παραινῶ μηχανωμένη κακὰ ἐχθοροῖσι, καυτὴν προσβαλεῖν ἀλάστορα.

Ἀλάστωρ· ὁ τοιαῦτα τολμήσας, ὧν μὴ ἔστιν ἐπιλαθέσθαι. ἢ 5 φονικὸς δαίμων τιμωρῶν καὶ ἀνεπίληστα ποιῶν. ἢ ὁ πάντα ποιῶν τὰ κακά.

Ἀλᾶται· πλανᾶται, ῥέμβεται.

Ἄλγεα· κακά, λυπηρά.

Ἀλδαίνων· αὐξόμενος.

10 Ἀλέα· θερμὴ, ἔλλαμψις. καὶ πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς. <᾽Α>λεεινός· θερινός, θερμός.

Ἀλεῖται· πηδῆσει.

Ἀλείτης· ἁμαρτωλός. πλανήτης.

Ἀλείφατι· ἐλαίῳ, ἢ ἐτέρῳ ἀλείμματι.

15 Ἀλειφοῖβιον· τὸν περὶ παλαιστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. Ἀριστοφάνης (fr. 740).

Ἀλείψας· διεγείρας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν.

Ἀλέξανδρος· ὄνομα, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν ἔκτῳ Φιλιππικῶν (6, 11), ὁ καλούμενος Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου τοῦ βασιλέως, πατὴρ δὲ Περδίκκα. ἕτερος δὲ ἐστὶν ὁ ἀδελφὸς Φιλίππου, 20 οὗ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ <περὶ> παραπρεσβείας (195) μνημονεύει. ἄλλος δὲ ἐστὶν ὁ Θεταλός, περὶ οὗ ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους (23, 120) λέγει. 88° ἄλλος | δὲ ἐστὶν ὁ Μολοττός, ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος τῆς γυναικὸς Φιλίππου· μνημονεύει δὲ καὶ τούτου ἐν ἐβδόμῳ Φιλιππικῶν (7, 32), 25 καὶ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἄλας ἄγων καθεύδεις· ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥακτωνουμένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἄλας. ἐνθεν ἡ παροιμία.

1—3 B 382, 31 4—6 Drei Glossen: 1) bis ἐπιλαθέσθαι aus Harp.; 2) bis ἀνεπίληστα ποιῶν Sui. 7 B 374, 33 A Sui., vgl. Hes. 8 B 375, 1 A Sui. 9 B 382, 16 10 Zwei Glossen: 1) bis ἔλλαμψις B 375, 2 A Sui.; 2) aus Harp. 11 B 375, 4 A Sui. 12 B 375, 5 A Sui. Hes. 13 B 375, 6, vgl. Sui. Zwei Glossen in A und Hes. Ἀλείτης und Ἀλήτης. 14 B 375, 7 A Sui. Hes. 15. 16 B 382, 17 17 B 375, 8 A Sui. 18—25 B 375, 19 aus Harp. 26—29 Sui. (mehr)

2 Lies καυτῇ 5 ἀνέλιπτα b 7 Ἀπλανᾶται b (A rot) 15 Lies Ἀλειφόβιον 20 περδίκκα b 25 καὶ auch Harp. E (lies ei) 26 καθεύδης b verb. b¹

Ἀλέξειν· ἀποτρέπειν.

Ἀλεξίκακον· κακίας καθαρτικὸν καὶ θεραπευτικόν.

Ἀλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος (fr. 1, 9 B⁴).

Ἀλέξιμα· τὰ βοηθήματα.

5

Ἀλεξητήρα· βοηθόν.

Ἀλεξήσοντα· βοηθήσοντα.

Ἀλεξιφάρμακον· ἀντιφάρμακον.

Ἀλεξιφάρμακα· ἀλεξιτήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίων (fr. 371)· Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα¹⁰.

Ἀλε(αῖν)οίμι· θερμαίνοιμην. Ἀριστοφάνης (Ecl. 540).

Ἀλετρίβανον· ὁ αὐτός (Pax 265).

Ἀλεκούριον· θαλάσσιον αἰδοῖον. καὶ γένος κογχυλίων.

Ἀλευάδαι· οἱ ἐν Λαρίσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι, ἀπὸ <Ἀ>λεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες.

15

Ἀλευρόμαντις· ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καὶ ἀλεύροις μαντεύεσθαι.

Ἀλευρόττης· ὃ τὰ ἄλευρα διατῶσιν, οἱ δὲ τηλίαν αὐτὸ καλοῦσιν, ἔνιοι δὲ καὶ σηλίαν. ὁ καὶ κόσκινον.

Ἀλευραττίς· ἀγγεῖον εἰς ἄλφита.

<Ἀ>λεύω· φυλάξω.

20

Ἀληθὴ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγει Μένανδρος Ἀφροδισίῳ (fr. 87)· εἰ τὰς ἀληθείας, ἅς ἀπλῶς τίς σοι λέγει.

Ἀληθες· ὅταν ἡ πρώτη ὀξύνηται, σημαίνει τι ἐν ἐπερωτῇσει λεγόμενον, οἷον ὄντως, ἀληθῶς.

Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα· ἐπὶ τῶν ἀληθεστάτων μὲν, οὐ²⁵ πιστευομένων δέ. Σάγρα ποταμὸς τῆς Λοκρίδος. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ (fr. 34). Λοκροὺς δέ φασι τοὺς Ἐπιζεφυρίους πόλεμον ἔχοντας πρὸς τοὺς πλησιχώρους Κροτωνιάτας

1 B 375, 9 A Sui. 2 B 375, 12 A Sui. 3. 4 B 382, 19 6 B 375, 10 A Sui. 7 B 375, 11 A Sui. 8 B 375, 31 Sui. 9. 10 B 375, 31 Sui. 11 B 376, 1 Sui. aus Phrynichos (Bek. 14, 24: ἀλᾶι ἀλαῖνοιμι, so cod.) 12 B 379, 24, vgl. Bek. 79, 14 13 B 382, 21 Hes. 14. 15 B 375, 29 Sui. aus Tímaios (vgl. Schol. Plat. Menon 70 c) 16 B 382, 22 Hes. 17. 18 B 382, 24 (vgl. Hes.) 19 B 383, 3 20 B 383, 4 (Soph. fr. 902) 21. 22 B 376, 4 Sui. 23. 24 Vgl. B 376, 7 u. Sui. 25—p 74, 7 Sui. Teil I, aus Pausanias (vgl. Eust. 278, 5 Schwabe p. 99)

6 Ἀλεξιτήρα b 10 οὕτως b 11 Ἀλέοιμι auch B θερμαίνοιμι b B 14 Ἀλευάδαι b 15 ἀπὸ λεύου b 19 Ἀλεύραττις B 20 ἅς auch B Sui., zu tilgen

αἰτῆσαι συμμαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους. τῶν δὲ στρατὸν μὲν οὐκ ἔχειν φησάντων, διδόναι δ' αὐτοῖς τοὺς Διοσκούρους τοὺς [δέ] Λοκροὺς οἰωνισαμένους τὸ κερτομηθὲν τήν τε ναῦν ἀποστρέψαι καὶ δεηθῆναι τῶν Διοσκούρων συμπλεῖν αὐτοῖς. νικησάντων δὲ αὐθημερόν καὶ τῆς
 5 φήμης διαγγελεθείσης εἰς Σπάρτην τὸ μὲν πρῶτον ἀπιστηθῆναι, ἐπεὶ δὲ εὐρέθη ἀληθῆ, ἐπιλέγεσθαι τοῖς ἀληθεστάτοις μὲν, οὐ πιστευομένοις δέ.

Ἀλληλίζειν· ἀλλήλους πειρᾶν, ὃ ἐστὶ λόγους περὶ συνουσίας προσφέρειν.

10 Ἀληθέγγυος ὁμηρος· ὁ τὴν ἀλήθειαν ἐγγυώμενος.

Ἀληλιμμένον· τὰ τοιαῦτα Ἀττικοὶ ἀναδιπλοῦντες λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἠλειμμένον. οὕτως Θουκυδίδης (IV 68).

Ἀλήπτως· <ᾱ>καταγνώτως.

Ἀλητεύω· πλαντεύω.

15 Ἀλητόν· τὸν ἀληεσμένον κύτον.

Ἀλλ' ἢ· ἀντὶ τοῦ εἰ μή. καὶ ἀντὶ [τοῦ] ἀπλοῦ τοῦ ἦ. τίθεται δὲ
 89' ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἄρα καὶ ἀντὶ ἀπλοῦ τοῦ ἄρα. Πλάτων (Gorg.
 447a)· 'ἀλλ' ἢ κατόπιν ἐορτῆς ἦκομεν'; ἀντὶ τοῦ ἄρα.

Ἀλεία· πορεία.

20 Ἀλιάδας· μικρὰ σκαφίδια.

Ἀλιεύεσθαι· τὸ ἀλιεύειν· λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἡμεῖς.

Ἀλιακή· ἀλιευτική.

Ἀλίαςτον· τὸ μάταιον. Εὐριπίδης (fr. 1123). ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάσσασθαι, κατ' ἀπόφασιν.

25 Ἀλίβας· ὁ νεκρός. ἢ ποταμὸς ἐν Αἰδου. λέγεται καὶ τὸ ὄξος, ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι τοῖς θεοῖς.

Ἀλιμον· βοτάνη δενδροειδῆς ἐσθιομένη.

Ἀλιμούσιος· Ἀλιμοὺς δῆμος τῆς Λεοντίδος.

8. 9 B 383, 5 (kürzer) 11. 12 B 383, 6 (vgl. Sui.) aus Phrynichos (Bek. 20, 1) 13 B 375, 33 Sui. vgl. A 14 B 375, 3 A Sui.

15 Vgl. Hes. Erotian (47, 4) 16—18 B 376, 8 Sui. 19 B 376, 12 A Sui. Hes. 2814 20 B 376, 13 A Sui. Hes. 21 B 381, 23 Sui. (aus Phrynichos?)

22 B 376, 3 Sui. 23. 24 B 383, 8 25. 26 B 376, 21 A Sui., vgl. Hes.

27 B 376, 23 Sui., vgl. A 28 B 376, 25 Sui. aus Harp. (fehlt E)

3 ὑποστρέψαι b 6 ἐπιλέγειν b 8 Ἀλληλίζειν ἀλλήλους b περαίνειν B sinnlos 10 ὅ] ὡς b 11 Ἀληλειμμένον b 12 εἰλημμένον b 14 πλανιτεύω b 15 Ἀλητόν so mit Doppelakzent b 19 Ἀλία b Sui. 24 Lies ἀνέγκλητον Nauck 26 λῖβεσθαι b

Ἀλίνουσι· λεπτύνουσι. Σοφοκλῆς (fr. 904).

Ἀλίπαστα· οἶονται οἱ πολλοὶ τὰ ταριχηρά, οὐ χρώνται δὲ οὕτως Ἀττικοί, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀλὶ πεπασμένων κρεῶν ὀπτῶν προσφάτων.

Ἀλινδῆθραι· κυλίστραι.

Ἀλίπεδον· ὁμαλὸν ἔδαφος παρὰ τῇ θαλάσῃ. τινὲς τὸν Πει-
ραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινὸς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα,
αὐθις δὲ γέγονε πεδῖον. διὸ καὶ δακυντέον τὴν πρώτην, ἀλὸς γὰρ
πεδῖον. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ δύνασθαι ἐν αὐτῷ ἵππους ἀλινδεῖσθαι,
τουτέστι κονίσασθαι, τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν.

᾿Αλίπλοα· ἐν θαλάσῃ πλέοντα.

10

Ἀλirrόθιον· κύμα θαλάσσης. καὶ υἱὸς Ποσειδῶνος.

᾿Αλῖς ἀφύης μοι, παρατέταμαι γὰρ ἐςθίων· Ἀριστο-
φάνης Ταγηνισταῖς (fr. 506).

Ἄλις· ἱκανῶς, δαψιλῶς. Εὐριπίδης (Alc. 907, vgl. Schol. u. Hes.)
δὲ ἀντὶ τοῦ μετρίως.

15

Ἀλῖσαι· κυλίσαι τὸν ἵππον.

Ἀλιςγηθέν· ἔστιαθέν. μισηθέν ἢ λυπηθέν.

Ἀλιςγημάτων· τῶν μiasμάτων ἐκ μιαρᾶς τῶν εἰδώλων θυσίας.

Ἀλίσκει· νικᾷ.

Ἀλίσκεται· καταλαμβάνεται, κρατεῖται.

20

Ἄλις τοῦδε· οἶον ἀπόχρη καὶ ἱκανῶς ἔχει. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς
ἀλός, ὅτι καὶ αὐτὴ δαψιλῆς καὶ ἱκανή. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄλες, ὅπερ ἐστὶν
ἀθρόον.

Ἀλίπαρτον· κυρίως τὸ ἀλὶ κατεσπαρμένον χωρίον, καὶ τὸ
ἄλευρον δὲ οὕτως ᾿λέγεται. οἱ δὲ ἰδιῶται συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀχρήστου
γεγονότος χρώνται τῇ φωνῇ.

1 B 383, 11 2. 3 B 383, 12 attizist. Quelle, vgl. Eust. 1827, 60

4 Vgl. Hes., vgl. Phryn. Bek. 4, 32 5—9 Zwei Teile: 1) bis θαλάσῃ A;
2) aus Harp. Beide Teile B 376, 14 Sui. 10 B 376, 24 A Sui., vgl. Hes.

11 Zwei Glossen: 1) bis θαλάσσης 376, 26 A Sui. Hes; 2) B 377, 22 Sui. aus
Harp. 12. 13 Sui. (aus Phrynichos?) 14. 15 B 376, 27 Sui., vgl. Hes.

16 B 383, 15 (Sui. Hes. Ἀλίςας) 17 Zwei Teile: 1) vgl. Hes. Ἀλιςγηθῇ; 2) B
377, 4. Beide vereinigt auch B 376, 33 Sui. Etwas anders C Ἀλιςγηθέν (so)
μianθέν. λέγεται δὲ καὶ ἐσθιαθέν. καὶ λυπηθέν. 18 B 377, 1 Sui., vgl. Hes.

19 B 377, 3 Sui. Hes. C Ἀλίσκειν· νικᾶν, κρατεῖν. 20 B 377, 5 Sui. 21—23 B
383, 24 aus Phrynichos (Bek. 11, 16) 24—26 B 383, 27, vgl. Et. gen. =

Et. magn. 65. 12, vgl. Hes.; aus Phrynichos (vgl. φωνῇ)

6 Lies κοινῶς 12 ἐςθίων] τὰ λιπαρὰ κάπτων Athen. II 96 c richtig 16 Ἀλῖσαι
und κυλίσαι b 17 ἐσθιαθέν b C 18 θρησκείας καὶ θυσίας C 22 δαψιλῆς b

Ἀλιτρία· ἁμαρτία. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).

⟨Ἀ⟩λιτήμων· ἁμαρτωλός.

Ἀλιτήριος· ἀνόσιος, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι καὶ ἐξημαρτηκῶς εἰς θεούς. Ἀριστοφάνης Ἰππεῦσιν (445)· ἔκ τῶν ἀλιτηρίων cé φημι γεγονέναι. οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲ ἀλιτήριοι ἐντεῦθεν ἐκαλοῦντο καὶ πονηροί· λιμός κατέλαβέ ποτε τοὺς Ἀθηναίους, καὶ οἱ πένητες διήρπαζον τὰ τῶν ἀλοούντων ἄλευρα. ἀπὸ γοῦν ἐκείνων καταχρηστικῶς ἐλέχθησαν οἱ τοὺς ἀλοούντας τηροῦντες καὶ ἀρπάζοντες ἀλιτήριοι. παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιοούντων ἀπὸ τῆς
10 σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτωλικὸν πόλεμον γενομένης. ἔστι δὲ καὶ παράγωγος ἀπὸ τοῦ ⟨ἀ⟩λιτράινειν, ὃ ἔστιν ἁμαρτάνειν.

Ἀλιτρίας· ἁμαρτωλίας. Ἀριστοφάνης (Ach. 907).

Ἀλκάθω καὶ Ἀλκάθειν· Σοφοκλῆς (fr. 905) καὶ Αἰσχύλος (fr. 411). σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν.

89r Ἀλκαῖα· οὐρὰ ζῶου, | κυρίως δὲ τοῦ λέοντος, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν, 16 ὃ ἔστιν βοηθεῖν, ὥσπερ οὐρὰ ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν, ὃ ἔστι φυλάσσειν. ἔνιοι δὲ ἀλκαῖαν διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν παρορμᾶν, ἐπεὶ ὁ λέων ἰσχία τε καὶ πλευρὰς μαστιζὼν τῇ οὐρᾷ εἰς μάχην ἑαυτὸν ἐποτρύνει. καὶ ταῦρος δὲ καὶ κύων καὶ ἄλλα ζῶα πολλὰ τῇ οὐρᾷ πρὸς ἀλκὴν κέχρηται. φασὶ
20 δὲ τινες καὶ τὴν οὐρὰν εἰρησθαι ἀπὸ τοῦ ὀρίνειν καὶ παρορμᾶν εἰς ἀλκὴν.

Ἀλκμαίων· ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων.

1 B 377, 6 Sui., vgl. Eust. 1529, 45 Et. magn. 65, 10 2 B 377, 7 C Sui. (vgl. Eust. a. a. O.) 3—11 Zwei Glossen: 1) bis γεγονέναι (5) Sui.; 2) B 377, 11 wieder aus zwei Teilen: a) 377, 11—14 (ἐκάλουν) und 377, 18—21 (παρέτεινε bis ἁμαρτάνειν) = C. Die Συναγωγή benützt hier wie oft Plato-Scholien (Leg. 854 b), die ihrerseits Aelius Dionys. benutzen (Schwabe p. 100, vgl. auch L. Cohn Jahrb. f. Phil. Suppl. XIII 821 ff.) b) B 377, 14—18 (καὶ ἄλλω—ἀλιτήριοι) durch eine andere lexikalische Quelle (Miller Mélanges 411 = Schol. Plat. Rep. 470 c) ebenfalls aus Aelius. Beide Teile schon vereinigt in Et gen. Ἀλιτήριος· ὁ ἁμαρτωλός καὶ ἄδικος. ἀλιτήριοι δὲ ἐντεῦθεν κτλ. wörtlich gleich B 377, 11 (15 δὲ fehlt, 18 παρέτεινε richtig, 20 παράγωγος) Quellangabe: ταῦτα ἐκ τοῦ λεξικοῦ σχηματίζεται καὶ ἄλλω. Der Anfang ist hier in ursprünglicher Fassung erhalten 12 Vgl. Hes. (wo ἁμαρτωλίας zu schreiben). Vgl. oben S. 76, 1 13. 14 B 383, 31 15—21 B 384, 24, vgl. Didymos Schol. Apoll. Rh. IV 1614 22 B 376, 28 C: Ἀλκμαίων· ἰσχυρόν, ἀνδρείον

1 Ἀλέτρια b 6 καὶ πονηροὶ aus dem Schluß des ersten Teiles in B 8 παρεγίνετο b (falsch aufgelöst παρέτεινε) 10 γινομένης b 11 Lies παράγωγος 20 ὀρίνειν b 20 εἰς] τὴν b 22 Lies Ἀλκαίων

Ἀλκμαιωνίδαι· γένος ἐστὶν ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμάνος.

Ἀλκυών· ὄρνειον θαλάσσιον, ἥτις τίκεται κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (ζῶων ἱστ. V 8 p. 542 b 4) περὶ τροπὰς χειμερινάς, καὶ γίνεται τὸ πέλαγος ἀκίνητον ἐπὶ ἡμέρας ἰδ'. καὶ καλοῦνται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι ἀλκυονίδες. τίκεται δὲ ἡ ἀλκυὼν ε' καὶ ἐκτρέφει. γίνονται δὲ αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι οὐ πανταχοῦ, ἀλλὰ περὶ τὴν Σικελίαν. δυσκοιόνιστον δὲ εἶναι λέγεται τὸ ζῶον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλκυὼν ὁ μὲν Ποιητῆς (I 563) κυστέλλει τὸ ὕ, ὁ δὲ Εὐφορίων ἐκτείνει. λέγεται δὲ παρὰ τισι καὶ ἀλκυδὼν ἢ ἀλκυών, καὶ δαίμων τις Ἀλκυὼν παρὰ Λάκωσι.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι· περὶ τοῦ ἀριθμοῦ διαφέρονται. Σιμωνίδης γὰρ ἐν Πεντάθλοις (fr. 12 B⁴) ἰα' φησὶν αὐτάς, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζῶων (V. 8), Δημαγόρας δὲ ὁ Σάμιος (fr. 3) ἐπτά, Φιλόχορος (fr. 180 M) ἑννέα. τὸν δὲ ἐπ' αὐταῖς μῦθον Ἀγῆσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων (fr. 4 b) λέγει οὕτως· Ἀλκυονέως τοῦ γίγαντος θυγατέρες ἦσαν αὗται Χθονία Ἀνθη Μεθώνη Ἀλκίππα Παλλήνη Δρυμῷ Ἀστερίη, αἱ μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν ἀπὸ Καναστραίου, ὃ ἐστὶν ἄκρον τῆς Πελλήνης, ἔρριψαν αὐτάς εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀμφιτρίτη δ' αὐτάς ὄρνιθας ἐποίησε καὶ ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀλκυόνες ἐκλήθησαν. αἱ δὲ νήνεμοι καὶ γαλήνην ἔχουσαι ἡμέραι ἀλκυονίδες καλοῦνται.

Ἄλκαρ· βοήθημα, ἀλέξημα.

20

Ἀλκύωρον· εἶδος μαγγάνου. ἢ λίνον θηρευτικόν.

Ἀλκέτας· Μολοτῶν βασιλεὺς. ἀλλὰ καὶ ὑποστράτηγος ἄλλος Ἀλεξάνδρου.

Ἀλκιβιάδης· ὁ Κλεινίου παῖς, ἀλλὰ καὶ ὁ πρόπαππος αὐτοῦ. ἄλλος δὲ ἐστὶν Ἀλκιβιάδης, οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν (fr. 8 S.).

25

Ἀλκίμαχος· στρατηγός ἐστιν οὗτος Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον. ἕτερος δὲ ἐστὶν ὁ Μακεδών, οὗ μνημονεύει Ὑπερεΐδης (fr. 77 Bl.).

1 B 378, 11 Sui aus Harp. 2—9 Zwei Glossen: 1) bis θαλάσσιον (2) B 376, 29 C Sui.; 2) Nicht attizistisch, vgl. Hesych Ἀλκυών· εἶδος ὄρνέου. καὶ δαίμων τις (so zu schreiben, Ἀλκίων und δῆμος cod.) 10—19 Sui. B 377, 26 (aus Etymol. gen. erweitert), Photios aus Pausanias, vgl. Eust. 776, 33 (Schwabe p. 101) 20 Hes. 22. 23 B 378, 18 Sui. aus Harp. (E) 24. 25 B 378, 20 aus Harp. (E) 26. 27 B 378, 23 Sui. aus Harp. (E)

1 Lies Ἀλκμειωνίδαι Ἀλκμῆννος 2 θαλ^δ b (wie meist) θαλάσσης B 5 καὶ ἐκτρέφει fehlt bei Arist. 6 δυσκοιόνιστον b 7 ἀλκυὼν b wie 9 11 ἰα'] vielmehr ἰδ' 13 Lies Ἠγῆσανδρος 15 Αχθονία b (A rot am Zeilenanfang), φθονία χθονία B (über χ war ursprünglich φ geschrieben) 15 παλλήνη b δρειμῷ b B 16 καναστρέου b 17 πελλήνης b 20 ἀλέξιμα b

Ἄλλ' ἀναξ· ἔξοδιου κιθαρωδικοῦ ἀρχή, ὥσπερ κωμικοῦ μέν ἥδε καλλιστέφανος, ῥαψωδῶν δέ· νῦν δέ θεοὶ μάκαρες τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἐστέ.'

Ἄλλὰ οὐ· ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ πάλιν· Πλάτων Νυκτὶ μακρᾷ (fr. 83)·
5 ἄλλὰ οὐ γέλοιον ἄνδρα μοι φροντίσαι μηδέν.'

Ἄλλὰ γάρ· ἀντὶ τοῦ δέ. Εὐπολις Βάπταις (fr. 68)· ἄναρί-
90^ο στητος ὦν καὶ οὐ | βεβρωκῶς, ἀλλὰ γὰρ στέφανον ἔχων.'

Ἄλλὰ χρή· ἔστω. ἡ τοῦτο δηλοῖ συγκατάθεσιν οἶον καὶ μάλα.

Ἀλλαχοῖ καὶ ἀλλαχόσε· τὸ εἰς τόπον, ἀλλαχοῦ δέ καὶ ἀλλα-
10 χόθι τὸ ἐν τόπῳ.

Ἀλλάχθητε· ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς (fr. 906).

Ἀλληγορία· ἐπειδὴν ἄλλο τὸ γράμμα κατὰ τὸ πρόχειρον δηλοῖ,
καὶ ἄλλο τὸ νόημα καταλαμβάνηται.

Ἄλλῃ· ἀντὶ τοῦ ἄλλως. ἡ κατ' ἄλλο. Θουκυδίδης (VI 96).

Ἄλλογνοεῖν· τὸ μὴ σαφῶς τι γνωρίζειν. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ
15 ἀμφιγνοεῖν.

⟨᾽⟩λλοδαπά· ξένα, παντοῖα.

Ἀλλήλων· ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1124). καὶ Θουκυ-
δίδης (II 70)· 'καὶ πού τινες ἀλλήλων ἐγεύσαντο', ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν.

Ἄλλοθρόους· ἄλλοφώνους.

Ἀλλόκοτον· ἄτοπον, ἐναντίον, ξένον, ἀλλοφυές, ἐξ ἄλλου,
ἀσυνάρτητον, ἀλλότριον. Πλάτων (fr. 228) δέ καὶ ἀλλοκοτώτατον
καὶ ἀλλοκοτώτερον εἶπεν.

Ἀλλοκότως· ἐπιρρηματικῶς. Φερεκράτης (fr. 201).

Ἄλλοπρόσαλλος· ὁ εὐμετάβλητος.

Ἀλλοτριόγνωμος· ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνῶμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ
ἑαυτοῦ.

1—3 Aus Aelius Dion., vgl. Eust. 239, 20 (Schwabe p. 102), vgl. Hes.

4. 5 B 384, 10 6. 7 B 377, 8 Sui. 8 Sui. Zwei Teile B 376, 30 C und
B 378, 26 9. 10 B 378, 27 Sui. 11 B 376, 31 Sui. (C etwas umgestaltet)
12. 13 B 377, 23, vgl. Sui. 14 B 377, 25 Sui. 15. 16 B 385, 5 aus
Phrynichos (Bek. 13, 3) 17 B 378, 16 Sui. C bis ξένα. 18. 19 B 378, 13
Sui. 20 B 378, 17 C Sui. Hes. 21—23 B 378, 31 Zwei Teile: 1) bis
ἀλλότριον Sui. aus C der ξένον ἐναντίον ἐξ ἄλλου ἀσυνάρτητον ἀλλότριον ἀλλογενές.
24 B 379, 1 25 C Hes. Erweitert B 378, 29 Sui. 26. 27 B 385, 7

2 καλλιστέφς δ

4 οὐ δ B αὖ Bekker richtig μοι] μου Bekker

7 κούδεν (richtig) B?

13 καταλαμβάνεται δ

15 τὸ] lies τῷ E. Schwartz

22 Lies ἔξαλλον

26 μῆ] τιμῆ δ

Ἀλλοτρίως· πολεμίως.

Ἀλλως· μάτην. ἢ μάλιστα, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἀλλως τε· μάλιστα.

Ἀλλοτριονομοῦντες· ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες. ἢ ὅλως
τις τινα μὴ προσηκόντως διανεμόντες.

Ἀλλην δρῦν βαλάνιζε· ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι, ἢ
παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων.

Ἄλλος <ᾗ>λλον· ἀντὶ τοῦ ἀλλήλου.

Ἄλλος· ἀντὶ τοῦ ἕτερος. Ὅμηρος (I 313)· ὅς χ' ἕτερον μὲν
κεῦθαι ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ. τάσσεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τις (λ 127)·¹⁰
<ὅπ>πότε <κεν . . . ἄλλος>.

Ἄλλο ἕτερον· ἐκ παραλλήλου λέγεται. Μένανδρος Μέθη
(fr. 322)· εἴτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ οὐ λίθον οὐκ ἄλλ' ὅτιοῦν ἕτερον.
Κράτης Παιδιαῖς (fr. 24)· τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν
λόγος ἄλλος ὅδ' ἔστιν [ἄλλος μάτην].¹⁵

Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς· παροιμιῶδες ἐπὶ Θησεῖ λεχθὲν τὸ
πρῶτον, ἢ τῷ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἡρακλεῖ, ἢ τῷ Ἀλκμήνης διὰ
τοὺς παλαιότερους.

Ἀλλόφασις· θόρυβος ταραχώδης.

Ἀλλοφάσειν· ἑτεροχρεῖν, περιορᾶν, οὐχ ὑποφέρειν βάρος.

Ἀλλοφάτοις· ὑπὸ ἄλλων πεφατισμένοις, οἷον ἀνηρημένοις.

Ἄλμα· πήδημα.

<Ἀ>λμάδες· κολυμβάδες ἐλαῖαι.

Ἀλμυρίδες· τόπος τις περὶ τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀττικῆς. Ἀρι-
στοφάνης τηρεῖ (fr. 132)· ἔδει δέ γέ σε βληθεῖσαν εἰς Ἀλμυρίδας²⁵
τῇ θυγατρὶ δει<λῇ> μὴ παρέχειν σε πράγματα.

Ἀλμυρόν· τὰ πολλὰ ἐκτεταμένως. λέγουσι δὲ καὶ ἄλुकόν.

1 B 379, 3 C Sui., vgl. Hes. 2 B 379, 4 C Sui., vgl. Hes. 3 B 379, 5 C Sui. Hes. 4. 5 B 379, 7 Sui. aus Timaios 6. 7 Sui. 8 B 379, 9 Sui. 9—11 B 379, 11 12—15 B 379, 31 Sui. 16—18 Sui. Teil 2 aus Aelius Dion. (Eust 589, 41 Schwabe p. 101) 19 B 386, 8 Hes. 20 B 386, 9. 10 Hes. 21 B 386, 11 Hes. 22 B 379, 6 C Sui. Hes. 23 B 379, 15 C Sui. Hes. Et. magn. 69, 7. Ähnlich Herodians Symp. vgl. Athen. IV 133a 24—26 B 383, 16, vgl. Hes. 27—p. 80 2 B 383, 20

8 ἀλλήλωc δ 10 κεῦθαι auch Eudemos, lies κεῦθη 13 ἄλλ' ὅτιοῦν Porson ἄλλο τι οὐχ δ ἄλλοτιοῦθ' B Sui. 14 πασιλόγος δ 15 Rest einer Glosse Ἀλλως vgl. oben Z. 2 17 ἀλκμίνης δ 20 Lies Ἀλλοφάσσειν (vgl. Hes.) παρορᾶν B 25 Lies Γήρᾳ und ἐκβληθεῖσαν (Seidler, Bergk) μὴ τῇ θυγατρὶ δει δ τηδὶ μὴ B δει<λῇ> E. Schwartz

Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ (403). ἑνὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἀλυκὸν δικάϊά γε.

90^ο Ἀλοάσαντα· ἐν τῷ ᾧ Φερεκράτης | Ἰπνῷ (fr. 65). ὑποζυγίσις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι. τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς <ἀ>λοῆσαι ἐν 5 τῷ ἡ.

Ἀλοᾶν· τύπτειν, βάλλειν. καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆς ἄλλω εἶτον.

Ἀλοία· ἔτυπτεν. ἀφ' οὗ καὶ πατραλοίας Ἀττικῶς, ὁ πατροτύπτης.

Ἀλοῖεν· ληφθεῖεν.

10 Ἀλογήσει· ἀμελήσει, οὐ φροντίζει.

Ἀλογίου· δίκη, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

Ἀλογα· <ᾶ>ρρητα. Σοφοκλῆς (fr. 241).

Ἀλογοὶ ἐρανισταί· οἱ μήπω τὸν ἔρανον ἀννηρημένοι, μηδὲ 15 καταθέμενοι τὴν τοῦ ἐράνου καταβολήν, οἷς οὐδεὶς ἐστὶ λόγος πρὸς τὸ μὴ ὀφείλιν. ἢ οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς.

Ἀλῶα· ἑορτὴ Δημητρὸς καὶ Διονύσου. προσηγόρευται δὲ διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς <ταῖς> ἀπὸ τῆς ἄλλω τότε καταχρήσασθαι φέροντας εἰς Ἑλευσίνα. ἢ ἐπεὶ ἐν ἄλῳσι εἵπαιζον ἐν τῇ ἑορτῇ. ἤγεται δὲ ἐπὶ 20 τῇ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν ἑορτὴ Ἀλῶα, ἐν ἣ καὶ Ποσειδῶνος πομπή. ἀπὸ δὲ τοῦ συναυλίζεσθαι εἴρηται, ὅθεν καὶ ἄλως, καὶ ἡλιαία δέ, ἐπεὶ πολλοὶ δικασταὶ συναθροίζονται.

Ἀλωῶν· ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλωῶντες βόες. οὕτως Ἀριστοφάνης (Thesm. 2).

25 Ἀλύειν· ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι δακέως ἀξιοῦσι προφέρεισθαι

3—5 B 379, 28 Sui. (anders Phrynichos Bek. 16, 1) 6 B 384, 6, vgl. Et. magn. 69, 57 7. 8 B 384, 8 Hes. Ähnlich (nur ἔτυπτεν παρὰ τὸ ἀλοιῶ, ὅθεν καὶ) Et. gen. ohne Quellenangabe. 9 B 379, 17 C Sui. (κρατηθεῖεν zugefügt C) 10 B 379, 16 C Sui. Hes. 11. 12 Sui. Hes. Et. magn. 70, 34 13 Hes. B 385, 16 (mehr) 14—16 Zwei Glossen: 1) bis ὀφείλιν (16) B 380, 6 Et. magn. 70, 34 2) Sui. aus Harp. 17—22 B 384, 31 aus Pausanias (Eust. 772, 25 Schwabe p. 104), dieser z. T. aus Philochoros 23. 24 B 384, 3 (das hier angefügte Komiker-Fragment ἀλοᾶν χρῆ τοὺς γνάθους, angeblich Aristoph. fr. 661, gehört zur folgenden Glosse Ἀλοᾶν· τύπτειν), vgl. Sui. und Schol. Thesm. 2 25—p. 81 6 B 380, 20 Sui. (beide interpoliert) aus Aelius Dion. (Eust. 1636, 25 wörtlich; es folgt Pausanias; falsch behandelt Schmidt. a. a. O. und Schwabe p. 103 Anm.)

1 ποσειδῶν δ 3 Αἴπνω δ (A rot) 7 πατραλλοίας δ 16 ἐξειλεχότες δ
17 Ἀλοῖα δ 18 φέροντες δ 19 ἔπειζον δ 20 ἄλῳα δ 21 συναλίζεσθαι
Schwabe richtig (vgl. Eust.) 23 Lies τοὺς βόας 25 ἐνίστε μὲν δ

(c 333)· ἡ ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας; τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς (E 352)· ὥς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήκατο'. Δίδυμος (Comment. Od. fr. 9 p. 185 Schmidt) δὲ ἀμφοτέρα ψιλῶς· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἀλεαίνεσθαι φησι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἄλης. Ἀττικώτερον δὲ τὸ ἀμφοτέρα δασέως. καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δαύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἀμῖς 5 ἄμαξα ἀμνός Ἀλαεῖς ἀνύειν ἀμῶς.

Ἀλόντες· ληφθέντες.

Ἀλὸς ἄχνη· ἀφρὸς θαλάσσης.

Ἀλὸς θεῖοιο· τοῦ ἐντίμου, διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ καὶ πανταχοῦ χρήσιν. ἡ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀφθάρτου. ἡ τοῦ δικαίου καὶ ἀναγκαίου, 10 δικαίου μὲν, καθότι μυστικῶς οὕτως προσαγορεύεται· σπονδαὶ γὰρ καὶ ὁμεστίων . . . καὶ ἱερῶν [καὶ ἱερέων] καὶ τραπέζης κοινωνία τούτῳ χαρακτηρίζονται· ἀναγκαίου δὲ πρὸς διαμονὴν καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ εὐεξίαν τῶν χρησίμων ἀνθρώποις. καὶ τὸ πῦρ δὲ θεῖον καὶ ἡ θάλασσα ἔοικε διὰ τινὰ τοιαῦτα καλεῖσθαι. ἡ διὰ τὸ καθάρσιον λυμάτων εἶναι. 15 ἔτι τε τὸ σπουδαῖον <καὶ καλὸν> καὶ ἀγαθόν, ἡ τὸ μέγα καὶ ἄριστον θεῖον λέγεται.

Ἀλοστατεῖ· στρατεύεται.

Ἀλοκίζειν· ἀροτριᾶν.

91r

Ἀλοιμός· τὸ τῶν τοίχων χρίσμα.

20

Ἀλοιφή· τὸ λίπος.

Ἀλοπον· ἀλέπιστον.

Ἀλογοὶ ἐρανισταί·

Ἀλογίαν· τὸ μηδένα λόγον ἔχειν, ἀλογιστὶ δὲ πράττειν. οὕτως Δημοσθένης (23, 168) καὶ Πλάτων [ἄ].

25

Ἀλόνηστος· νηκύδιον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἀλόπη· Κερκύονος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἴπποθῶν, ὁ τῆς Ἴπποθωωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος.

7 B 379, 19 Sui. 8 B 379, 21 C Sui. Hes. 9—17 B 384, 13, vgl. Schol. zu I 214, Plut. quaest. conv. V 10 18 B 381, 22 Sui. 19 B 385, 10 Hes. Et. magn. 70, 37, vgl. Sui. 20 B 385, 9, vgl. H's. Ἀλοιμα Eust. 764, 15 aus den ῥητορικὰ λεξικά 21 B 379, 18 Sui., vgl. Hes. 22 B 379, 20 Sui. Hes. Et. magn. 70, 38 23 Der Stellung nach Wiederholung der Harpokration-Glosse oben S. 80, 14 24. 25 B 380, 4 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 2) 26 Sui. aus Harp. 27. 28 B 380, 10 Sui. aus Harp.

1 ἡ] τί b 6 ἀλάεις b 11 καθότι] κα b (am Zeilenschluß) 12 ohne Lücke b B 13 ἀναγκαῖον b B 15 καθάρσια b 18 Lies Ἀλοστατεῖ (? Dind. im Thes.) 23 Lücke von etwa 10 Buchstaben b 26 Ἀλόνησσι b αἰγέω b

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

6

Ἄλοκύδνης· τῆς ἐν ἀλὶ γενομένης. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος τῆς θαλάσσης ἀπέδωκεν.

Ἄλουργά· θαλασσοπόρφυρα. ἄλουργικά δὲ τὰ πορφυροβαφῆ νήματα καὶ λεπτὰ.

5 Ἄλουργίς· πορφύρα.

Ἄλουργοπωλική· ἡ πορφυροπωλικὴ λεγομένη. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 38 S.).

Ἄλουργαῖον· ἀντὶ τοῦ ἄλουργέος. Ἀριστοφάνης.

Ἀλόχευτος· ἀγέννητος.

10 Ἀλοῦσα· ληθεῖσα.

Ἀλύβας· λίμνη λέγεται ἐν Ὑπερβορείοις.

Ἀλυδὶς· μεταλλαγή. ἢ ἄλλη.

Ἀλύει· ἀδημονεῖ, δυσχεραίνει, ἀθυμεῖ, ἀπορεῖ.

Ἀλυκτεῖν· δυσφορεῖν.

15 Ἀλύξαι· ἐκφυγεῖν. ἢ καταξύσαι.

Ἄλυπος· ὁ μὴ λυπούμενος. λέγεται δὲ καὶ ἀλύπητος. Θεόπομπος (fr. 81 Kock).

Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας· εἰ θέλοισ ἐῖπεῖν ἐπὶ τινος πράγματος, ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὥς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ
20 Διονυσιακῷ τῷ κατυρικῷ (fr. 174) ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν κατύρων· ἴσθην ποτὲ ἄλυπον ὦδε εὖρον ἄνθος ἀνίας; ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικῶς ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναργείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἀρμόττουςαν. δεῖ δὲ τὰς λύσεις τῆς ἐρμηνείας ἀρμόττειν τοῖς νοήμασι καὶ
25 μὴ κφίγγειν, καὶ μηδαμοῦ σύνδεσμον παρατιθέναι, ἀλλ' ἀκήρατον τὴν λύσιν φυλάττειν.

1. 2 B 384, 1, vgl. Sui. Hes. 3. 4 B 379, 23, vgl. Sui. (Hes.) 5 B 379, 22 C, vgl. Sui. 6. 7 379, 25 Sui. aus Harp. 8 B 380, 14 Sui. Ἀλουργίδιον 9 B 380, 13 C Sui., vgl. Hes. 10 B 380, 12 C Hes. 11 B 380, 9, vgl. Et. magn. 70, 41 12 B 385, 12, vgl. Hes. Ἀλυδὶς ἄλλη 13 C Sui. 14 B 385, 13 atticist., vgl. Eust. 1636, 29 15 B 380, 19 C Sui. (ἢ καταξύσαι aus Glosse Ἀλύξαι) 16. 17 B 385, 14 18—26 B 385, 18 aus Phrynichos

2 θαλαῶ ἀπέδωκεν b 5 Lies πορφυρὰ <χλανίς> wie Sui. 8 Lies Ἀλουργίδιον ἀ. τ. ἄλουργίς. Ἀντιφάνης (fr. 310; die Lemmata sind auch in den Handschr. des Et. gen. in Majuskeln geschrieben; Aristoph. fr. 741 ist zu streichen) Ἀλουργαῖον B Sui. ἀντιφάνης B Sui. 11 ὑπερβοραίοις b 12 Lies Ἀλυδὶς ἄλλη· μεταλλαγή 16 λέγει b 18 θέλεις b 21 τῶν] τὸν b 23 ἐναργείας b λελυμένην b 23 μεθύουσιν b

Ἀλυσθαίνειν ἄδυνατεῖν.

Ἄλυσ· ἢ ἄλη καὶ ὁ ῥιπασμός. καὶ ἄλύνειν τὸ μὴδὲν πράττειν. ἥτις δ' οὐ ποιεῖς ἄριστον; ὁ δὲ ἄλνυι πάλαι κατακείμενος. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν.

Ἀλυσιτελέε· τὸ ἀσύμφορον.

5

Ἀλύσιον· ἄλυσίδιον, πλόκιον <περὶ τὸν τράχηλον>. Μένανδρος <Καρίνη> (fr. 258)· περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τί σοι δότω.

Ἀλυσκάζειν· τὸ διεκδύεσθαι καὶ ἀποδιδράσκειν. ἢ περιίστασθαι, ἐκκλίνειν.

Ἄλφα· τοῦτο ὑπὸ Φοινίκων βοὸς κεφαλὴ ἐκαλεῖτο. καὶ Μωϋσῆς 10 δὲ ὁ νομοθέτης ὑπὸ Ἰουδαίων διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν ἀλφοὺς ἐν τῷ σώματι οὕτως ἐκαλεῖτο. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Νίκαραχος ὁ τοῦ Ἀμμωνίου ἐν τῷ περὶ Ἰουδαίων (FHG III p. 335) φλυαρεῖ. οὕτω καὶ ὁ κύς ὁ πλήξας τὸν Ἄδωνιν. | ἐκλήθη δὲ οὕτως ὑπὸ ἀσβωτῶν τῶν ἐν Φοινίκῃ. 91^ο παρὰ Φοίνιξι δὲ καλεῖται καὶ ἀπηνῆς καὶ ἄγριος. Ἄλφα δὲ καλεῖται 15 καὶ ὁ Ὀσιρις ὑπὸ Βυβλίων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλάχιστον.

Ἀλφάνει· εὐρίσκει. Μένανδρος Ὀμοπατρίοις (fr. 362)· ἦν δηλοιοῦσι νυμφίος τε ἀλφάνει. Ἀριστοφάνης Θεοδοροφιστοῦσαις (β' fr. 324)· οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε εἶπεν μ' ὁ κῆρυξ· οὗτος ἀλφάνει. Εὐπολὶς Ταξιάρχαις (fr. 258)· οὐ θάπτον αὐτὴν 20 δευρό μοι τῶν τοξοτῶν ἄγων ἀποκηρύξει τις, ὃ τι ἂν ἀλφάνῃ. καὶ ὁ Ποιητής (Φ 79)· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνειν· τὸ παραλλάσσειν. ἔξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῷ σώματι ἀλφοὶ παραλλάσσουν γὰρ κατὰ τὸν χρόνα.

Ἀλφαίνει· ζητεῖ, εὐρίσκει. ἔνθεν τιμαλφὴ ἢ πολλὴν εὐρίσκουσα 25 τμήν.

1 B 385, 31 aus Atticist, vgl. Eust. 1636, 29 Et. magn. 70, 47 Ἀλυσιαίνειν 2—4 Atticist. Eust. 1636, 25 ἄλυσ· ἄλη ῥιπασμός, καὶ ἄλύνειν τὸ μὴδὲν πράττειν 5 B 381, 3 C Sui. Hes. 6. 7 B 380, 30 Sui., vgl. Hes. 8. 9 Zwei Teile: 1) bis ἀποδιδράσκειν vgl. Hes. Gl. 2; 2) Sui., aus Atticist, vgl. Eust. 1636, 28 10—16 B 381, 27; bis ἐκαλεῖτο (10) vgl. Hes. Ἄλφα; Rest wohl z. T. aus Ptolemaios Hephaestion, vgl. Phot. Bibl. I p. 151b 7 Bekker (vgl. auch Helladios ebenda II p. 529 b 27) 17—22 Sui. B 382, 8 23. 24 B 382, 4 25. 26 B 382, 6

2 ἢ ἄλης b 4 ἐπιτρέπουσιν b 6 Ἀλύσιον immer b 14 ἀπὸ b Ἀσδωτίων (Ἀζωτίων) E. Schwartz φοινίκι^η so b 16 βιβλίων b B 18 δηλοιοῦσι b δηλονοῦνι Sui. codd. B E¹ 19 τις ποθ' b 21 ἀλφάνει b 22 τοι^η τι b 24 γάρ] δὲ b

Ἄλφινία· ἡ λευκή.

Ἄλφιστῆσιν· ἐντίμοις.

*Ἄλφι· <ᾗ>λφιστον. τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον, ὃ φασι πρῶτον εὐρεῖν Ἐπίχαρμον.

5 Ἄλφιστα· κυρίως μὲν τὰ ἀπὸ πεφρυγμένων καὶ ἄλεσθαισιν κριθῶν θραύσματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἀπὸ πυρῶν ἢ φακῶν.

Ἄλφισταμοιβοί· ἀλφιστόπωλαι, οὐ πρὸς ἀργύριον, ἀλλὰ ἀλφίτων κριθὰς ἀμειβόμενοι.

Ἄλφιστόχρωτος· τῆς λευκῆς. ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς τῆς πολιᾶς
10 Τελεμῆσσεῦσιν Ἀριστοφάνης (fr. 533).

<ᾗ>λφιστῆς· οἱ τὰ ἄλφιστα ποιοῦντες. Ὑπερείδης (fr. 224 Bl.).

Ἄλφίτων στοά· ἡ ἀλφιστόπωλις, ἐν ἣ καὶ ἡ Ζεύσιδος ἀνέκειτο Ἑλένη.

<ᾗ>λφος· ἡ μὲν τις λευκὴ παραλλαγή κατὰ τὸ χρῶμα μετὰ τινων
15 λεπτῶν στιγμάτων, καὶ καλεῖται λευκὸς ἄλφος, ἡ δὲ ὑπομελανίζουσα, καὶ καλεῖται μέλας ἄλφος.

Ἄλφους· λευκοὺς, ἢ λευκάς.

Ἄλw· ἀντὶ τοῦ ἄλες. Φιλύλλιος (fr. 28).

Ἄλw· πιασθῇ, καταγνωσθῇ.

20 Ἄλwα· Ποσειδεῶνος πέμπτη φθίνοντος. ἑορτὴ ἐστὶν Ἀττικῇ. Φιλόχορος (fr. 161 M.) δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι.

Ἄλwai· ἄλωνια. ἢ παράδεισοι.

1 B 386, 18 aus Diogenian. Hes. Ἄλφινία· ἡ λευκή. Περῆραιβοί. 2 B 386, 17, vgl. Hes. Ἄλφισταί 3. 4 B 381, 1 Sui., vgl. Hes. (vgl. Strabo 8, 364) 5. 6 Schol. Plat. Pol. II 372b. Atticist vgl. Eust. 868, 41 7. 8 B 386, 1, vgl. Hes. (entgegengesetzt Schol. Ar. Nub. 640) 9. 10 B 386, 6 (vgl. Hes.) atticistisch vgl. Eust. 868, 37 (Quelle οἱ παλαιοί) 976, 53 11 B 381, 7 Sui. 12. 13 B 385, 32, vgl. Sui. Ἄλφιστόπωλις; attic. Eust. 868, 37 (nach Ἄλφιστόχρωτος) 14—16 B 386, 13, vgl. Hes. 17 B 381, 4 C Sui. 18 B 381, 6 Sui. 19 B 381, 5 Sui., vgl. Hes. C: Ἄλw κρατηθεῖ καταγνωσθεῖ (so) 20—22 Zwei Glossen: 1) bis φθίνοντος atticistisch (indirekt aus Philochoros, das Datum ist neu); 2) B 381, 14 Sui. aus Harp. 23 B 381, 8 Sui. C: Ἄλwai· ἄλωνια καὶ αἱ ἄμπελοι. καὶ ὅταν μὲν γράφηται διφθόγγῃ σημαίνει ταῦτα, ὅταν δὲ διὰ μικροῦ ὁ σημαίνει ἔυλαλόν.

1 Ἄλφινία b 10 τελεμῆσσεσιν b 11 Ἄλφιστῆς B 12 Ἄλφιστων B
vielleicht Ἄλφιστων? 12 ἀλφιστόπολις b 18 Lies Ἄλw ἀντὶ τοῦ ἄλέω (Pierson
zu Moer. 17) φιλόλλιος b φιλόλλιος B 19 πιασθεῖ καταγνωσθεῖ b vgl. C
20 Ἄλwα b αἰτική b

Ἀλώβητον· ἄμωμον, ἀβλαβές.

Ἀλώμενος· πλανώμενος.

Ἀλωπόχρους· ὁ πολίος.

⟨Ἀ⟩λώνητος· οἶον βάρβαρος. οἱ γὰρ Θράκες ἀνδράποδα ἀλῶν ἀπεδίδοντο.

5

Ἀλῶναι· ληφθῆναι, συνδεθῆναι.

Ἀλώπηξ δωροδοκεῖται· ἐπὶ τῶν ῥαδίως δύροις ἀλικομένωνν. Κρατῖνος Νόμοις (fr. 128)· | ὕμῶν εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπηξ δωροδο- 92^r κεῖται·

Ἀλώπηξ τὸν βοῦν ἐλαύνει· τάττεται ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ λόγον 10 ἀποβαινόντων.

Ἀλωπεκῆθεν· δημός ἐστιν ἡ Ἀλωπεκὴ τῆς Ἀντιοχίδος, καὶ ὁ δημότης Ἀλωπεεύς.

⟨Ἀ⟩λωπεκόννητος· πόλις ἐστὶ μία τῶν ἐν Χερρονήσῳ.

Ἀλώσιμα· εὐληπτα.

15

Ἀλωτοί· ληπτοί, χειρωτοί.

Ἀλωπεκέως· ἀμπέλου εἶδος.

Ἄμα· ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ. καὶ ἐκ διαφόρων τόπων εἰς ἓνα τόπον. καὶ ὁμός.

Ἀμάδρυα· κοκκύμηλα. Σικυώνιοι.

20

Ἀμᾶν· θερίζειν. παρὰ τὸ ἄμα.

Ἀμάδοκος· δύο γεγόνασι, πατήρ καὶ υἱός, ὃς Φιλίππῳ συμμα-
χήων ἦλθεν εἰς τὸν κατὰ Κερσοβλέπτου πόλεμον.

Ἀμαζόνιον· ἱερόν, ὃ Ἀμαζόνες ἰδρύσαντο. οὕτως Ἰσαῖος
(fr. 27 S.).

25

Ἀμαθίας ὕψος· λαμπρὰ καὶ συγγραφικὴ ἢ φράσις. Πλάτων
ἐχρήσατο ἐν Ἐπιστολαῖς (VII 351 e).

Ἀμαθία· ἀντὶ τοῦ ἀναισθησία. Πλάτων (z. B. Leg. III 689 a).

1 B 381, 9 C Sui., vgl. Hes. 2 B 331, 10 C Sui. Hes. 3 B 381, 11 Sui. Eust. 1968, 40 4. 5 B 380, 16 Sui. (Teil 2), vgl. Hes. 6 B 381, 12 C Sui. Hes. 7—9 Sui. (vgl. Bek. 218, 29) 10. 11 Sui. 12. 13 B 381, 17 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 14 B 381, 19 Sui. aus Harp. 15 B 381, 13 C Sui., vgl. Hes. 16 C Sui. Et. gen.: Ἀλωτός· ληπτός, χειρωτός. εἴρηται περὶ τούτου εἰς τὸ Δῶρον, εἰς τὸ Δ. στοιχείον. ἔστι δὲ ῥητορικὴ. 17 B 386, 16, vgl. Hes. 18. 19 Hes. 20 Hes. 21 B 386, 20 C Hes. 22. 23 Sui. aus Harp. 24. 25 Sui. aus Harp. 26. 27 aus Phrynichos 28 Sui.

Ἀμαθῆς· ἀντὶ τοῦ ἀπαίδευτος καὶ ἀκόσμητος. ὁ αὐτός (z. B. Theaet. 171 d). τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ δυσμαθοῦς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου.

Ἀμαιμάκ<ετ>ον· ἀνυπόστατον.

5 Ἀμαλθείας βίος· ὁ λιπαρὸς καὶ εὐδαίμων.

Ἀμαλθείας κέρας· τὸ πάντων ἐπιτυχάνειν, ἐπειδὴ οἱ εὐχόμενοι τῇ οὐρανίᾳ αἰγὶ ἐπιτυχάνουσιν. Ἀριστοφάνης· ἡ μὲν πόλις ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας, εὖ μόνον εὔξει καὶ πάντα πάρεσται'.

10 Ἀμαλθεύειν· τρέφειν. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ. ἔνθεν καὶ ἡ Ἀμάλθεια.

Ἀμαλδύνεσθαι· ἀφανίζεσθαι.

Ἀμάλθακτον· ἀνένδοτον, ἔδραϊον.

Ἀμαλόν· ἀσθενές.

Ἀμαλλεῖον· νῦν δὲ οὐλόδετον τινές. οἱ δὲ ὠρόδεςμον, τὸν ἐκ 15 τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα καὶ τὴν συγκειμένην ἐκ τούτων ἀμάλλαν· ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. οἱ δὲ τὸν δεσμόν τοῦ δράγματος. ἀμάλλας γὰρ τὰ δράγματα ἐκάλουν. Καλλίας Πεδήταις· ὅτε ἀμαλλεῖω παῖς ὦν ἐδέθην'.

Ἀμάμαξυς· ἄμπελος ἀναδενδράς.

20 Ἀμαμιθάδες· ἡδυμά τι σκευαστὸν διὰ κρεῶν εἰς μικρὰ κεκομμένων.

Ἀμαμηλίδας· τὰς ἀπίους.

Ἀμαξα τὸν βοῦν ἔλκει.

25 <᾽Α>μαξα· ἡ ναὺς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἴσως εἰκάζουσιν αὐτὴν ἀμάξη ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν θάλασσαν. ἡ λέξις παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀμαξαντεύς· Ἀμαξάντεια δημός ἐστι τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς.

Ἀμαξίδας· τὰ μικρὰ ἀμάξια, ἃ τοῖς παιδίοις ἐποιοῦν παίγνια.

1—3 Sui. 6—8 Hes. (Teil I) 9. 10 Vgl. Hes. 11 Sui. 12 Sui. C: κληρόν, ἔδραϊον 13 Vgl. Hes. 14—18 Atticist vgl. Eust. 1162, 31 und das rhetorikόν des Symeon Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. 263, 9 19 Vgl. Sui. 20. 21 Hes. Ἀμμαμηθάδες (hiernach zu verbessern, vgl. Hes. Ἀμιθάς, cod. Ἀμιθα) 22 Vgl. Hes. Ἀμαμηλὶς und das rhetorikόν des Symeon a. a. O. 263, 11 23 Sui. 26 aus Harp. (vgl. Hes.) 27 Atticist, vgl. Eust. 913, 50 (οἱ παλαιοί)

1 ἀκώμητος b (?) 7 Lies πόλις coí γ' ἐστ' Ἀμ. κ. εὔξει μόνον καὶ πᾶν 10 ἀμαλθεία b 13 Lies ἀσθενή, Eurip. Herakleid. 75 14 Ἀμάλλιον b verb. aus Symeon und dem Fragment 14 ὠρόδεςμον b 15 τρεφόμενον b 16 ἀμαλλον b 18 παιδίταις b ἀμαλλίω b 20. 21 κεκομμένον b 23 ἔλκει] ἐλαυ^ε d. h. ἐλαύνει b 27 Ἀμαξίδας b

Ἀμαξιαία ῥήματα· μεγάλα, ἃ φέρει ἄμαξα, οὐκ | ἄνθρωπος ἢ 92^ο
 ὑποζύγιον. Πολύζηλος ἐν Διονύσου γοναῖς· ῥήματ' ἄμαξιαία'.
 ὁ δὲ Κάνθαρος ἐν Τηρεῖ ἄμαξιαία κομπάσματα' εἶρηκεν. οὐ χρήρη
 δὲ cū τῇ τοιαύτῃ φράσει· κωμικὰ γάρ, ἀλλ' οὐ πολιτικὰ τὰ τοιαῦτα.

Ἀμαξεύς· Ζευγηλάτης.

5

Ἀμαξιτόν· ὁδὸν δημοσίαν.

Ἄμαρ· ἡμαρ, ἡμέρα.

⟨Ἀ⟩μάραι· αἱ ἐν τῷ ὤτῳ κοιλότητες.

Ἀμάρακος· γένος τι μύρου, ἀπὸ φυτοῦ ὁμωνύμως καλουμένου.

Ἀμάραντον· φυτὸν θαμνῶδες, ἐξ οὗ τοῦ ἄνθους οἱ στέφανοι. 10

Ἀμαρεῖν· ἀκολουθεῖν, πείθεσθαι.

Ἀμάρην· ὀχετόν, τάφρον.

Ἀμάρησι· πόροις.

Ἀμάρη· ἡ ὑδροροή, διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα φυτὰ ⟨Ἀ⟩μάραντα
 εἶναι. ἢ παρὰ τὸ ἄμα καὶ ἴσως καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν.

15

Ἀμαρία· παραγώγως ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ.

Ἀμαρυγή· λαμπηδών.

Ἀμάρυγμα· φόρημα, εἴδωλον, κίνησιν, λαμπηδόνα. οἱ δὲ αἴθυγμα,
 ὃ ἐστὶ κίασμα, ἢ ὁμοίωμα, ἢ κίνημα.

Ἀμαρύσσει· στίλβει, λάμπει.

20

Ἀμαρυγὰς· ὄψεϊς. οἱ δὲ ἀκτίνας ὄψεως.

Ἀμαρύσια· ἑορτὴ Ἀθήνησιν.

Ἀμαρυστεῖν καὶ Ἀμαρύζειν· καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἰωνες διχῶς καὶ
 Ἀμφάσειν καὶ Ἀφανίζειν.

Ἀμαρτυρήτως· ἀμαρτύρως. οὕτως Ἀντιφῶν.

25

Ἄμαρτυς· Ἀγάθων εἶρηκεν· ἄλλ' οὐκ ἄμαρτυς ἢ χάρις δοθή-
 σεται'.

1—4 aus Phrynichos (Bek. 24, 32, wo ῥήματα zu schreiben, vgl. Meineke Fr. com. IV p. 663) 5 Hes. 6 B 386, 21 A Sui. 7 Hes. 8 Vgl. Et. magn. 77, 23 9 Hes. 10 Vgl. Hes. 11 Hes. (vgl. auch Ὁμαρτεῖν) 13 Hes. Et. magn. 77, 24 14. 15 Hes., vgl. Eust. 1235, 56 u. Lex. Αἰμωδεῖν 621, 16 16 Hes. (ebenso Methodios Et. gen.) 17 B 386, 22 A Sui. 18. 19 Zwei Teile: 1) bis λαμπηδόνα A; beide vereint B 386, 24 (die Worte nach οἱ δὲ durch Zufall verloren) und Sui. der aus der ebenso verstümmelten Glosse etwas neues macht. 20 Hes. 21 B 386, 23 A Sui. 22 Hes., vgl. Pausan. I 31, 5 25 Sui.

5 Ἀμαξεύς b Hes. 8 κοιλότηταις b 14 ὑδρορόη b φυτὰ ὄντα b 16 τοῦ νῦ b 18 λαμπηδόνα (ὁ aus ὦ) b 23. 24 Lies Ἀμαρύσσειν καὶ Ἀμαρύζειν (vgl. Zonaras 158) καὶ Ἀφάσειν καὶ Ἀφάζειν (vgl. Hes. u. d. W.) 25 ἀντιφάνης Sui. (fr. 311)

Ἀμαρτεῖν (Soph. Phil. 231) ἀποτυχεῖν.

Ἀμαρτίαν· οἱ Ἀττικοί, Ἀμαρτάδα Ἡρόδοτος (I 91) καὶ οἱ ἄλλοι Ἴωνες.

Ἀμαρτωλῶς· ἐπιρρηματικῶς. Εὐπολις.

5 Ἀμαρτωλία· Ἀριστοφάνης (Pa. 415).

Ἀμαρτωλή· Φρύνιχος. καὶ Σοφοκλῆς Ἀμαρτάς.

Ἀμαρτάδας· Αἰσχύλος καὶ Ἀμάρτια Πλάτων (Kom.).

Ἀματροχία· ὁ τύπος τῶν τροχῶν· καίτοι τινὲς παρ' Ὀμήρῳ (Ψ 422) τὰς συμπτώσεις τῶν τροχῶν ἀκούουσιν.

10 Ἀμαυρά· σκοτεινά, ὅθεν καὶ ἀμαυρόν, τὸ μὴ διαφανές.

Ἀμαυρόβοιοι· Ἀριστοφάνης (Aves 685) ἔφη, καὶ ἀμαυροῦν Ξενοφῶν (Kyn. 5, 4), καὶ ἀμαυροῦσθαι Φίλιππος. ἀμαυρόν δὲ Ὀμηρος (δ 824)· εἶδωλον ἀμαυρόν· οὕτως καὶ Μένανδρος.

Ἀμαυρός· θηλυκῶς. Πλάτων Ἑλλάδι· αὐτὴ δ' ἀμαυρὸς ἀσθενής 15 τ' ἐγίγνομην'. Εὐριπίδης δὲ ἀμαυρὰ γλῶσσαι'.

Ἀμαυροῖς· Ἀριστοφάνης· αὐτὸν δ' ἀμαυροῖς, ὥστε λήκει(ς) τῷ χρόνῳ'.

Ἀμαχον <κακόν>· τὸ καθ' ὑπερβολὴν κακόν, πρὸς δ' οὐδὲ μαχέ- 20 σασθαι ἔνι. δυσκαταμάχητον. Πίνδαρος (Ol. 13, 13)· ἄμαχον δὲ κρύ- ψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.'

Ἀμαχον πνίγος· τὸ ὑπερβάλλον κατὰ τὴν ἰσχύν, ὡς μὴδὲ μαχέσασθαι πρὸς αὐτό. οὕτω Κρατῖνος. ἐρεῖς δὲ καὶ ἄμαχον πρᾶγμα καὶ ἄμαχος χειμῶν.

Ἀμαχος· ἀντὶ τοῦ μὴ μαχόμενος. Ξενοφῶν (Hell. IV 4, 9. Cyr. 93^r IV 1, 16). καὶ ἀμάχητοι (Cyr. VI 4, 14) | οἱ μήπω μεμαχημένοι.

26 Ἀμαχί· Ξενοφῶν (Anab. I 7, 9)· οὐκ ἀμαχί ταῦτα ἐγὼ λήψομαι'. καὶ Θουκυδίδης α' (143).

1 Sui., vgl. Hes. 2. 3 Sui., vgl. Hes. Ἀμαρτάδας 5 Vgl. Antiattic. 79, 3 7 Sui. Hes. 8. 9 Et. gen. (nach Schol. Il.) ἀματροχία δὲ ἔστιν ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ (ohne Quellenangabe). 10 B 386, 26 A Sui. 14. 15 Zitiert war von Eur. wohl Andr. 204 αὐτὴ τ' ἀμαυρὰ, hierauf aus anderem Dichter ἀμ. γλ., vgl. Hes. Ἀμαυρῇ γλῶσσει. Vielleicht Phrynichos, vgl. oben Note zu 65, 4 21—23 aus Phrynichos (Fortsetzung) ἀμαχον πρᾶγμα wohl Menander fr. 403, 6 24. 25 Sui.

7 ἀμάρτημον b (ἀμάρτημα ist zu bekannt, um hier ausgeführt zu werden)
8 Ἀματροχία b Lies Ἀματροχία 15 ἐγενόμην b 21 ὑπερβάλλον b
22 ἐρεῖσθαι δὲ b

Ἀμαχητί· Ἡρόδοτος (IX 2)· ὅπως ἀμαχητί πᾶσαν Ἑλλάδα καταστρέφεται’.

Ἀμάχετοι· Σοφοκλῆς· ἁμάχετοι λοχαγοί’.

Ἀμαχοι· οἱ μὴ μαχεσάμενοι.

Ἀμάχαιρος· Φερεκράτης (fr. 82)· ἁμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω 5 κρέα’.

Ἀμβλίσκουσιν· ἀποβάλλουσιν.

Ἀμβλύς· ὁ μὴ ὀξύς, ἀλλὰ σκοτεινός. καὶ ἀμβλύτερος Θουκυ-
δίδης (z. B. II 65).

Ἀμβλυώττειν· τυφλώττειν. 10

Ἀμβλωθρίδια· ἐκτρώματα. τὰ ἐξημβλωμένα ξμβρυα.

Ἀμβλῶσαι καὶ ἐξαμβλῶσαι· τὸ φθεῖραι βρέφος. καὶ Ἀμβλω-
θρίδιον· αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

Ἀμβλωσις καὶ Ἀμβλωθέντες· Λυκίας (fr. 24 S.). καὶ Ἀμ-
βλουχία Σοφοκλῆς καὶ Ἀμβλωμα Ἀντιφῶν (fr. 148 Bl.). 15

Ἀμβλωπός· Εὐριπίδης Ἀνδρομέδα· ἁμβλωπὸς ὄψις’. καὶ
ἐν Θησεΐ· καὶ τῷ δ’ ἔπειτα νυκτὸς ἀμβλωπὸν τέλας’. καὶ ἀμβλώπας
ὁ αὐτὸς ἐν Θυέστη· ἁμβλώπας αὐτὰς ὁμμάτων ἔχεις τέθεν’. καὶ
Ἴων καὶ Σοφοκλῆς καὶ Πλάτων.

Ἀμβλυφαεῖ· Σοφοκλῆς Τυνδάρει· ἁμβλυφαεῖ δ’ ὄμμα ὑπὸ 20
γήρως’.

Ἀμβλυδερκές· Νικόμαχος Ἀλεξάνδρῳ· Διὸς γὰρ οὐκ ἀμ-
βλυδερκές ὄμμα’.

Ἀμβλύς ὄρθρος· Ἴων· ἡνὺν δ’ ἐγγὺς ἡοῦς ἡνίκ’ οὐδέπω φάος
οὐδ’ ἀμβλύς ὄρθρος’. 25

Ἀμβρακοῦ καὶ Ἀπαμβρακοῦ. Πλάτων Λαῖψ· ἁπαμβρακοῦ
καὶ μὴ προδῶς καυτήν’, ἀντὶ τοῦ καρτέρει, ἀνδρίζου. τικτούσῃ δὲ
παρακελεύεται.

Ἀμβρόσιον· θεῖον, ἢ ἀθάνατον. ἢ θαυμαστόν.

Ἀμβροτα· θεῖα, ἄφθαρτα. 30

7 B 386, 29 A, vgl. Sui. 8. 9 Zwei Teile: 1) bis σκοτεινός A Sui., vgl. B 386, 30 10 Vgl. B 386, 31 A Sui. Hes. 11 B 386, 32 A Sui. Hes. 12. 13 Sui. 14. 15 Vgl. Pollux II 7 26—28 Vgl. unten S. 155, 25 (B 418, 8 Hes. Ἀπαμβρακοῦ) 29 B 386, 33 A Sui. 30 B 387, 1 A Sui., vgl. Hes.

11 Ἀξμβρυα ὅ (A rot) 17. 18 ἀμβλωπὰς (beidemale) ὅ vgl. ἀμβλώπας αὐγαί Rhesos 737 25 οὐτ’ ὅ verb. E. Schwartz 26 λατὰ ὅ ἀπαμβρακοῦ ὅ

Ἀμβρακία· πόλις ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορίνθου.

Ἀμβρυττοι καὶ Ἀμβρύττιοι ἐχίνοι· οἱ δὲ πέτρας ἀπέδοσαν, ἐφ' ὧν φυκία πέφυκεν ἐπιπολῆς. Εὐριπίδους δὲ εἰπόντος· ῥρυττός(?) μέγας· τινὲς τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ ἡ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς, <ὡς> 5 μαρτυρεῖ Ἡρωδιανός. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς περὶ ζῴων (Ζ. ἱστ. IV p. 530 a 34) πλείω γένη φησὶ τῶν ἐχίνων, ἐν μὲν τὸ ἐσθίόμενον, ἐν ᾧ τὰ λεγόμενα ψὰ μεγάλα γίνεται καὶ ἐδώδιμα ὁμοίως ἐν μείζονι καὶ ἐλάττονι· καὶ γὰρ εὐθὺς ἔτι μικροὶ ὄντες ἔχουσι ταῦτα. ἄλλα δὲ δύο γένη τό τε τῶν σπατάγγων καὶ τῶν καλουμένων ἀμβρύττων. γίνονται 10 δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι. φησὶ δὲ ὁ Ἡρωδιανός ὅτι Ἀριστοτέλης καὶ διὰ τοῦ τ καὶ διςυλλάβως τὴν λέξιν προφέρεται· βρυσσοῦς γὰρ αὐτοῦς λέγει.

Ἀμβωνες· τὰ χεῖλη τῶν λοπάδων, καὶ οἱ λόφοι τῶν ὀρῶν καὶ ἡ ἰτὺς πᾶσα καὶ οἶον ὄφρυς καὶ ὑπεροχή. Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός 15 (Eur. fr. 52 K.): ἄλλ' ὦ πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας· καὶ οἱ ὀρεινοὶ τόποι καὶ αἱ προσαναβάσεις.

Ἀμέθυστον· οὐδετέρως Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ λίθων (fr. 2, 31): τὸ δ' ἀμέθυστον οἶνωπὸν τὴν χροάν·

Ἀμείβεται· ἀποκρίνεσθαι. μεταβάλλεσθαι.

20 Ἀμείβεται· ἀντὶ <τοῦ> παραιτεῖται. Εὐριπίδης (fr. 156).

93^v Ἀμείβων | ἀλλάσων.

Ἀμείβεται· ἀντικελεύεται. Δίδυμος.

Ἀμειδές· στυγνόν, σκυθρωπόν.

Ἀμειλίκτος· ἀπάνθρωπος. ἀπηνής.

25 Ἀμειλίχος· σκληρός, ἀκολάκευτος.

Ἀμέλει· τοιγαροῦν. δηλαδή, πάντως· ἐπίρρημα γὰρ ἔστι συγκατάθεσιν δηλοῦν.

1 Sui. aus Harp. 2—12 aus Herodians Symp. (vgi. Athen. III 91 b Hes.) 13—16 Zwei Teile: 1) bis περιλείξας aus Aelius Dion. (Eust. 1636, 50 Schwabe p. 106, vgl. Erotian p. 52 K.); 2) vgl. Hes. Zum Ganzen vgl. Methodios Et. gen. 19 Zwei Teile: 1) bis ἀποκρίνεσθαι B 387, 2 A; beide vereinigt Sui. 20 Hes. 21 B 387, 3 A Sui. Hes. 22 Neues Fragment 23 B 387, 4 Sui., vgl. Hes. 24 Zwei Glossen B 387, 5. 6 A Sui., vgl. Hes. 25 B 387, 7 A Sui. 26. 27 Zwei Teile: 1) bis τοιγαροῦν B 387, 11 A Sui.

3 ἐφ' ᾧ b Lies βρυσσοῦς 6 γένει b 9 πατάγγων b βρύσων codd. Ar. (oder βρυσσῶν, βρυσῶν) 11 διςυλλάβως b 15 περιλείξας b 16 προσβάσεις b 18 τῇ χροᾷ Edd. Theophr.

Ἀμελλητί· ἀνυπερθέτως, ταχέως.

Ἀμελία καὶ ἀμέλεια· ἀμφοτέρα Ἑλληνικά· καὶ γὰρ καὶ διὰ τοῦ ἱ γράφεται καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου.

Ἀμειψόμεθα· ἀνταποδώσομεν.

Ἀμέργειν· καρπολογεῖν. Ἀριστοφάνης Νήσοις· ὁ μὲν τις 5 ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας'.

Ἀμήρυτον· πολύ, ἐκτεταμένον, ἀτέλεστον, τουτέστι διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον.

Ἀμηγέπη· ὅπως δήποτε, καθοτιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ἀμωσγέπως καὶ ἀμόθεν καὶ <ᾰ>μηγέπου καὶ <ᾰ>μηγέποι καὶ ἀμωσγέποι. 10

Ἀμήσαντες· θερίσαντες. ἢ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀποτεμόντες.

Ἀμητήρες· θερισταί.

Ἀμητός· αὐτὰ τὰ τεθερισμένα ὄφυτόνως. προπαροφυτόνως δὲ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὡς καὶ τρύγητος ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἀμηχανία· ἀπορία. 15

Ἀμήχανον· ὑπὲρ λόγον.

Ἀμης· γένος πλακοῦντος.

Ἀμήτορος· Εὐριπίδης· ὦ Ἀφιδνε Γαίης υἱὲ τῆς ἀμήτορος, οἷον τῆς αὐτόχθονος.

Ἀμίδα· δαεῶς. τί δῆτ' ἂν εἰ μὴ τὴν ἀμίδα καθεὺδ' ἔχων 20 Εὐπολις Αὐτολύκῃ. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης· ἑκατεσκέδασέ μου τὴν ἀμίδα κεχηνότος'. λέγουσι δὲ καὶ ἄμαξαν δαεῶς καὶ καθημαξευμένα, καὶ ὅλως τῇ δαεΐᾳ προσωδία χαίρουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ παρὰ Με- νάνδρῳ [ῶς] λέγεται ἐν τῇ Θετταλῇ διὰ τοῦ θ ἢ συναλοιφῇ αὕτη· ἑκκαίδεκα κεῖνθ' ἀμίδες'. καὶ τὸ ἀμάξιον οὕτως λέγουσι θαμάξιον, 25 καὶ <οὐκ> ἀναβεβήκει πώποτε ἐφ' ἄμαξαν, ἀλλ' ἐφ' ἵππον'. Νικόστρατος ἐν Παρακολυμβώσῃ.

1 B 387, 12 A Sui., vgl. Hes. 2. 3 Sui. 4 Sui. Hes. 5. 6 aus Pausanias (Eust. 838, 55) 7. 8 B 387, 18 A Sui. 9. 10 B 387, 16 A Sui. Schol. Plat. Soph. 259 d, vgl. unten S. 93, 7 u. 105, 22 11 Zwei Teile: 1) bis θερίσαντες; 2) B 387, 20 A Sui. 12 B 387, 21 A Sui. Hes. 13. 14 B 387, 22 A Sui., vgl. Hes. 15 B 387, 25 A Sui., vgl. Et. magn. 83, 31 16 B 387, 26 A Sui. 17 Vgl. Sui. Ἀμῆτα Athen. XIV 644 f. 20—27 aus Aelius Dion. vgl. Eust. ὅθεν καὶ τὸ καθημαξευμένως, ὡς φησιν Αἴλιος Διονύσιος καὶ θαμάξιον τὸ ἀμάξιον· χαίρουσι γάρ, φησί, τῇ δαεΐᾳ οἱ Ἀττικοί vgl. oben S. 81, 5. 6 u. Eust. 1636, 27 καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνειν δακύνουσιν Ἀττικοί ὡς καὶ τὸ ἀμῖς καὶ ἄμαξα καὶ ἀμνός.

1 Ἀμελητί b 4 ἀνταποδόσομεν b 6 ἀμπέλου b 10 Lies ἀμουγέπου καὶ ἀμοιγέποι 13 τὰ θερίσματα b 22 καθημαξευμένα b 24 ἐν τῷ θέτῃ b συναλοιφῇ b 25 ἐκκαίδεκάκινθ' b 26 πώποτ' b, verb. E. Schwartz ἵππων b

Ἀμίδας· τὰ ὑπηρεσία. ἰδίως δὲ Δημοσθένης (54, 4) τὰ σταμνίσκια, οἷς ἐνούρουν. λέγεται δὲ ἁμῖς καὶ ἡ χύτρα καὶ οὐχ ὁ ἵπνος, ἀλλὰ πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (fr. 491)· τὸν ἄμιτα Χαρίππου κατὰ ἄδην πέμπει τινὰ ἄμιτα ἐν ἄδου προσδοκᾷ.
 5 ἔστι καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ὄνομα κωμικοῖς.

Ἀμιθρεῖν· τὸ ἀριθμεῖν. Νικοχάρης.

Ἀμιλλα· ἀνταγώνισμα, φιλονεικία, ἐξίςωσις.

Ἀμιλλητηρίους λόγους· τοὺς ἐναγωνίους.

Ἀμιλλον· τὴν ἄμιλλαν Δωρόθεος εἶρηκεν ἀρσενικῶς. καὶ
 10 ἀμιλλοφόρος Ἀριστοφάνης.

Ἀμισόν· τὴν πόλιν ἀρσενικῶς Δίφιλος εἶπεν.

94^r Ἀμμάς· ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ. καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ, καὶ Ἀρτέμιδος τροφός. καὶ τὰς ἀντλίας δὲ Λέσβιοι οὕτως ἔλεγον.

Ἀμμάθω· μεταμέλωμαι.

15 Ἀμμαλὺ· ἑορτὴ παρὰ Τενεδίοις ἀγομένη Διῖ.

Ἀμματα· δεσμά.

Ἀμμωνίς· ἡ τοῦ Ἀμμωνος ἱερὰ τριήρης, ὡς Δείναρχος (fr. 14, 1 S.).

Ἀμμών· ἑορτὴ Ἀθηνῆσιν ἀγομένη. καὶ ὄφεις οἱ Κυρηναῖοι. καὶ Στράτις· Ἀμμών ὁ κριοῦ δέρμα καὶ κέρατ' ἔχων'.

20 Ἀμιππον· ἵπποι ἐζευγμένοι τοῖς τραχήλοις χωρὶς δίφρου, ὁ πάλαι καὶ ξυνωρίς ἐκαλεῖτο καὶ συνωρίς. ἦν δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐτέρου καθεζόμενος ἡνίοχος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ὀπλίτης. ἀπὸ οὖν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθεζεσθαι ἐκλήθη ἄμιππον.

1—5 Zwei Glossen: 1) vgl. B 387, 27 A Sui.; 2) von πλακοῦντος γένος zum Lemma Ἄμης gehörig aus Herodians Symp. vgl. Ath. XIV 644 f. Hes. Ἄμητες 6 Hes. 7 B 387, 28 A Sui. 8 Hes. Ἀμιλτορίου (Ἀμιλλητηρίου Skaliger; schreibe ἐναγωνί(ου)s) 9. 10 Dorotheos, vielleicht Verf. der von Phot. Bibl. cod. 156 erwähnten ξένως εἰρημένα λέξεις, wird auch Et. magn. 87, 49 zitiert. 11 Vgl. Steph. Byz. 12. 13 Hes. (danach zu verb.). Diogenian erklärte zunächst das syrische Wort (vgl. z. B. Hist. Laus. p. 99, 18 Butler) und nannte dann die mit der syrischen Gottesmutter verbundenen griech. Gottheiten; dann glossographische Notizen. 14 Hes. 15 Hes. 16 B 386, 25 A Sui. 17 aus Harp. 18. 19 Hes. 20—23 aus Pausanias (Eust. 1539, 26 Schwabe p. 107), bei Sui. durch Umstellung verdorben, vgl. Hes.

2 ὁ ἵπνος verdorben 3 ὑποβολιμαία δ 4 κ' ἄδην δ Vielleicht τὸν ἄμιτα, Χαίριππ' οὐκ ἐς Ἀίδου πέμπετε; — τίν' ἄμῃτ' ἐν Ἀίδου 6 νικόχαρις δ 11 Ἄμιον δ 14 Ἀμμάθω καταμελοῦμαι δ 18 Ἀμμων hier δ (wohl Ἀμμώνια) ὄφεις] ὁ Ζεὺς Albertus zu Hes. 20 δύο ἵπποι Hes. Sui. τραχείλοις δ

Ἀμιπποι· οἱ δὲ ἵπποις στρατευόμενοι. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 125 S.).

Ἀμογητί· ἀκόπως.

Ἀμόθεν· ἀπὸ τινος μέρους, ὁπόθεν θέλεις (α 10)· ἑτῶν ἀμόθεν γε θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ'. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ μοναχὸς καὶ καθ' ἓνα τινὰ τρόπον.

5

Ἀμοιβή· ἀναπόδοσις.

Ἀμοιγέποι· εἰς τινὰ τόπον. ἢ ἀντὶ τοῦ καθ' ἓνα τρόπον.

Ἀμοιβαία ἔκτισις· ἀναπόδοσις ἢ ἐκ διαδοχῆς ὁμοία.

Ἀμοιβαδόν· ἐξαίφνης. ἢ ἐφεξῆς.

Ἀμοιρῆσαι· ἀποτυχεῖν.

10

Ἀμοιροι· ἀμέτοχοι. ἢ κακόμοιροι.

Ἀμολγόν· σκοτεινὴν.

Ἀμόργινα· παραπλήσιά ἐστι βύσσιν.

Ἀμοργίς· κυρίως ἡ λινοκαλάμη, ἐξ ἧς γίνονται ἐνδύματα ἀμοργίδια λεγόμενα. ἢ ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη καὶ ἡ τρυβία τοῦ οἴνου. 15 ἔστι δὲ κμητή. καὶ ἡ μᾶζα παρ' Ἡσιόδῳ (Op. 590). λέγεται δὲ ἀρκενικῶς καὶ θηλυκῶς.

Ἀμνήν θερίζειν· ὅταν γὰρ ἡ ἀμνίον, οὐκ ἀποκείρεται. θερίζειν δὲ τὸ διάγειν τὸ θέρος ἄκαρπον ὡς τὰ ἀμνία. ἕαρος γὰρ γεννώμενα τοῦ θέρους ἔαται ἄκαρπα. τίθεται οὖν <ἡ> παροιμία ἐπὶ τῶν χρόνων 20 ὕστερον τιμωρουμένων.

Ἀμνημουῦντες· οἱ ἀθυμοῦντες.

Ἀμνησία· ἡ ἡλιθυία.

Ἀμνήστευτος γυνή· ἡ παλλακή. Εὐριπίδης (fr. 818).

Ἀμνίον· τὸν ὑμένα τοῦ σώματος· τοῦτο γὰρ <τὸ> πρῶτον τοῦ ἐμ- 25

1 Sui. (mehr) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 4) 2 B 387, 29 A Sui. 3—5 Hes., vgl. Timaios 6 B 387, 31 A, vgl. Sui. 7 Hes. 8 B 387, 32 A Sui. 9 B 387, 30 A, vgl. Sui. Hes. 10 B 387, 33 A Sui. Hes. 11 Sui. 12 Hes. (zu Eur. fr. 104) 13 aus Harp. 14—17 Zwei Glossen: 1) bis οἴνου vgl. Sui., aus Paus. (Eust. zu Dion. Per. 525, Schwabe p. 108, vgl. Schol. Plat. Epist. 363a); 2) aus Paus. Ἀμολγός (?) vgl. Eust. 838, 51 18—21 Eust. 1627, 14 aus Pausanias, vgl. unten S. 94, 5. 7, vgl. Hes. Ἀμνείν θερ., wo die Ordnung Ἀμνὴν verlangt 22 Hes. Ἀμνημόνεος 23 Hes. 24 Hes. 25—p. 94, 3 Hes., anders Schol. zu γ 444 und Methodios

3 τῶν τὸν δ 4 μοναχὸς auch Hes. für μοναχῶς 5 τόπον δ 12 σκοτεινόν δ 13 Ἀμόργινα aus Ἀμόργινα δ Ἀμοργίνα und παραπλήσια Harp. E (vgl. Sui. Ἀμόργινον, anders Methodios Gesch. d. griech. Et. 28, 10) 14. 15 ἀμοργίδια auch Eust. (ΔΙ = Ν) 16 κμητή δ 18 Ἀμνην δ ἢ ἢ δ 19. 20 ἄκαρπα für ἄκαρτα auch Eust. 23 Vielleicht Ἀμνισία ἡλιθυία auch Hes. 25 Ἀμνίων δ σώματος auch Hes.

βρύου. ἔστι δὲ ἐνδοτέρω τοῦ χορίου. λέγεται δὲ καὶ <ή> σκάφη, εἰς ἣν δέχονται τὸ αἷμα τῶν θυομένων. τινὲς δὲ φασὶ τὸ πεπληρωμένον ἀγγεῖον θαλάσσης.

Ἄμνοι τοὺς τρόπους (Ar. Pa. 935)· πᾶροι καὶ μαλακοί.

5 Ἄμνός· πρόβατον μέσον τὴν ἡλικίαν. καὶ ἄμνή τὸ θῆλυ. τρεῖς γὰρ ἡλικίαι· ἄρην, ἄμνός, ἄρνειός.

Ἄμνόν· τὸν ἐνιαύσιον ἄρνα. Ἰστρος ἐν ταῖς Ἀττικαῖς (fr. 53)· ἄρνα, εἶτα ἄμνόν, εἶτα ἄρνειόν, εἶτα λιπογνώμονα, μοσχίαν δὲ τὸν πρῶτον.

Ἀμοργοί· τὰ κοινὰ διαμορφοῦντες καὶ λυμαινόμενοι ἄνδρες.

10 Ἀμόργματα· ἀρτύματα.

Ἀμοργοὶ πόλεως ὀλεθροί· οὕτως Κρατῖνος (fr. 214). καλοῦσι

94^r δὲ αὐτοὺς | <καί> μοργούς, τὸ ᾧ ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ μαῦρον τὸ ἄμαυρόν καὶ σφοδρὸν τὸ ἀσφοδρὸν.

Ἀμοργίδα· ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα.

15 Ἀμόρφωτος· ἀδιόρθωτος, ἄπλαστος, ἀσχημάτιστος.

Ἀμοχθί· ἄνευ πόνου. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (224). συγγραφικὴ ἢ φωνή, ὥς φησιν ὁ Φρύνιχος.

Ἄμουσα· ἀτερπὴ, ἀηδὴ, ἀπαίδευτα.

Ἀμούσωτος· Σοφοκλῆς ἔφη· ἰαμούσωτος γὰρ οὐδαμῶς ἄπει.

20 Ἀμπαλίνωρος· ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ (fr. 11)· ὁ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος. οἴκαδε, ᾧ κόρη, ἄπιθι ἀμπαλίνωρος. δοκεῖ δὲ Βοιωτικὸν εἶναι τὸ ὄνομα. Κρατῖνος Θράτταις (fr. 310)· οὗτοι δ' εἰσὶν κυβοιωτοί, <κρου>πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν. καὶ μετ' ὀλίγον ἄμπαλίνωρος. σημαίνει δὲ τοῦτο καὶ τὸ
25 ὁπίσω καὶ τὸ ὀλίγων καὶ τὸ παλιμπόρευτον. καὶ ὁδὸν τὴν ἐπιστροφὴν οὐκ ἔχουσαν.

4 Hes. (vgl. Sui.) 5. 6 Sui. Eust. 1627, 10 aus den παλαιοί (Pausanias)
7. 8 Sui., vgl. Eust. aus Pausanias (Fortsetzung) 9 aus Pausanias (?) vgl.
Eust. 1608, 57 und 838, 54, vgl. unten Zeile 11 10 Vgl. Hes. Ἀμοργμα (von
Photios nachträglich eingeschoben) 11—13 Sui. aus Pausanias (Fortsetzung;
vgl. Eust. 838, 55. 1608, 57. Schwabe p. 107) 14 Hes. 15 zu Soph. fr.
228, anders Hes. 16. 17 aus Phrynichos. 18 B 388, 1 A Sui. 20—26
Sui. (kürzer), anders Hes.

3 θαλά b verdorben 6 ἄρην ἄρνός b 8 ἄρνιόν b 8 τὸν α' b τὸν πρῶτον
Sui. (?) Lies τριετή. 9 διαφοροῦντες Eust. 838, 55 14 ἐξεσβικυῖα Hes.
ἐξηκύκωια b (vielleicht ἀμοργίδα, für θρυσάλιδα, ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα ἀπολω-
λεκυῖαν) 19 ἀπεῖ b 20 Ἀμπαλίνωρος Blomfield 21 οὐκ οἶδα ᾧ b
22 ἀπειθι b 23 εἰς κυβοιωτοὺς πεζοφόρων b

Ἀμπεχόμενος· περιβαλλόμενος.

Ἀμπεχόνη· ἄμφιον, ἱμάτιον, παλλίον.

Ἀμπέλια· ἄρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν.

Ἀμπελουργός καὶ Ἀμπελουργεῖν. Ἀριστοφάνης (Pa. 190).

Ἀμπεχόνον· σύμμετρον καὶ λεπτὸν περίβλημα, ὡς Ἀριστοφάνης 5 (fr. 320, 7).

Ἀμπέχει καὶ ἄπτει· διὰ τῆς εἰ λέγουσιν ἀντὶ τῆς ἥ.

Ἀμπλακίαις· ἁμαρτίαις.

Ἀμπρεύειν· ὡς ἡμεῖς τὸ πολλοῖς Ζεύγειν ἐν μέρος ἔλκειν.

Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (286)· ἄλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ λοι- 10 πόν ἐστι χωρίον τὸ πρὸς πόλιν, τὸ τιμόν, οἱ σπουδὴν ἔχω· <χῶ>πως πότε ἔξαμπρεύομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου'.

Ἀμπρευτής· χρήσιμος ἢ φωνή. Σοφοκλῆς· ὥσπερ ἀμπρευτῆς ὄνος αἰεὶ μαστιγούμενος'.

Ἀμπρεύοντι· Εὐριπίδης Πρωτεσίλαω· ἔπου δὲ μόνον ἀμ- 15 πρεύοντί μοι'. ἀντὶ τοῦ προηγουμένου καὶ ὀδηγοῦντί σε καὶ οἶον ἔλκοντι.

Ἀμπρον· ὦ ἐχρῶντο ἀντὶ τοῦ ῥυμοῦ χοινίῳ μέσον τεταμένῳ τῶν ἐλκόντων ζυγῶν.

Ἀμπυκας· χαλινούς.

20

Ἀμπυξ· δεσμός τριχῶν. ἢ κόσμος κεφαλῆς.

Ἀμπυκες· διάδημα. ἢ τροχοὶ κατὰ μεταφοράν.

Ἀμπυκοῖς καὶ καταμπυκοῖς· Σοφοκλῆς Μελεάγρω· ἑστέφανοις κρᾶτα καταμπυκοῖς.' ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἀμπυκώμασιν.

Ἀμπωτις· Ξηρασία ἢ πλημύρα. Ἀττικοὶ δὲ ἀνάπωσιν μᾶλλον 25 λέγουσιν. ἰδίως δὲ [αὐ]τὰ περὶ τὰ παρὰ τῇ θαλάσῃ στενὰ κυμβαίνοντα πάθη ἀμπώτιδες, οἷον αἱ τοῦ ῥοθίου ὑποχωρήσεις καὶ ἐπικλύσεις.

1 B 388, 2 A Sui. Hes. 2 B 388, 3 A Sui. 3 Vgl. Hes. Ἀμπέλιοι ἀμπέλια (so zu schreiben) 4 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 29, 17) 5. 6 Hes. 8 B 388, 5 A Sui. Et. gen. (ohne Quellenangabe) 9—12 Atticist., wohl aus Phrynichos (?), anders Sui. 13. 14 aus Phrynichos (φωνή) 18. 19 Hes. Eust. 623, 38 20 B 388, 6 A Sui. 21 B 388, 7 A Sui. 22 Vgl. Hes., aus Pausanias (Eust. 1280, 57 Schwabe p. 109) 25—27 Zwei Teile: 1) bis πλημύρα B 388, 8 A Sui.; 2) attizistisch

2 Απαλλίον δ (A rot) 16 οἶον] οἶνον δ 18 χοινίον δ verb. E. Schwartz 23 Ἀμπύκοις und καταμπύκοις (beidemale) δ στέφανουσι δ 26 δὲ αὐτὰ τὰ περὶ τῇ θαλάσσει στενὰ (A rot) δ

- Ἄμπωτις· καὶ ἡ ἀνάπωσις.
95 Ἄμυδρά· ἀφανῆ, | σκοτεινά.
 Ἄμυδρῶς· λεπτῶς, ἀσαφῶς, σκοτεινῶς.
 Ἄμύητος· ἄπειρος, ἀτέλεστος.
 5 Ἄμύμων· ἄσφοτος, ἄμεμπτος.
 Ἄμυνα· καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης. ἡ ὥς ἐν
 τῇ συνθηαίᾳ λέγομεν, οὐδέπω εὗρομεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τὸ δὲ
 χειμάμυνα παρὰ πολλοῖς.
 Ἄμυνάθειν καὶ <A>μυνάθετε· Ἀριστοφάνης (Nub. 1323) καὶ
 10 ἕτεροι (z. B. Soph. Oed. C. 1015).
 Ἄμυδροῦνται· ἐλαττοῦνται.
 Ἄμυδροῦται τὰ πράγματα· ἀντὶ τοῦ εἰς κατόπιν ἤκει, μει-
 ὶονως ἔχει.
 Ἄμυνίας· ὁ ἔτοιμος ἀμύνεσθαι.
 15 Ἄμυντρόν καὶ Ἄμυνάνδρως· Αἰσχύλος, Ἄμυνάνδρον δὲ
 Σοφοκλῆς.
 Ἀμύνεσθαι· Θουκυδίδης (I 42) ἀντὶ τοῦ <ἀ>μείβεσθαι, Σιμω-
 νίδης (fr. 229 B⁴) δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς (Oed.
 C. 872?) δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπαλεξῆσαι.
 20 Ἀμύντης καὶ Ἀλκῆστης· στρατηγικὰ καὶ αἰσχυληρὰ τὰ ὀνόματα.
 Ἀμύναιντο· Κρατῖνος (fr. 171).
 Ἀμύντωρ· βοηθός.
 Ἀμύξ· ἀντὶ τοῦ μόλις. Εὐφορίων.
 Ἀμυξίς· σπάραξις.
 25 Ἄμυρις μαίνεται· θεωρὸς ὑπὸ Συβαριτῶν πεμφθεὶς εἰς Δελ-
 φούς περὶ εὐδαιμονίας καὶ τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἀπώλειαν Συβαριτῶν
 ἔσεσθαι τότε, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσῃ, θεασάμενος δοῦλον

2 B 388, 9 A Sui. 3 A Sui. 4 B 388, 11 A Sui. 5 B 388, 12 A Sui. 6—8 Zwei Teile: 1) bis δίκης Sui. aus Timaios; 2) Phrynichos (? ἄμυνα = βοήθεια vgl. Herodian Philetairos bei Cohn Rhein. Mus. 43, 413) 9. 10 Vgl. Hes. 14 Sui., vgl. Schol. Arist. Equ. 573 17—19 Sui. 20 Sui., aus Phrynichos, vgl. Apparat 21 Sui. (mehr) 22 B 388, 13 A Sui. Hes. 24 B 388, 14 A Sui. 25—27 Sui. (Teil 2) aus Pausanias (Eust. 298, 4, Schwabe 171)

2 Ἀσκοτεινά b (A rot) 6 δίκη b ἢ wohl erst von b statt des wiederholten Lemmas eingesetzt 9 Ἀμυνάθεται b 20 Lies Ἀμυντής καὶ ἀλκηστής (Dindorf im Thes.) τραγικά καὶ κληρά (die Schreiber dachten bei ὀνόματα an Eigennamen) vgl. S. 12, 10 24 Lies Ἀμύξεις· σπάραξεις vgl. Hes. (Il. A 243) 26 ἀπὸ b

πρὸς ἱερῷ μαστιγούμενον καὶ προσφυγόντα τῷ ἱερῷ [καὶ] μὴ ἀπολυόμενον, ὕστερον δὲ εἰς τὸ τοῦ μαστιγούντος πατρὸς μνήμα καταφυγόντα ἀπολυθῆναι καὶ συνεῖς τὸ λόγιον, ἔξαργυρισάμενος τὰ ἴδια ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον. ὁ οὖν λογισμῷ πεποίηκεν Ἄμυρις, τοῦτο εἰς μανίαν Συβαρίται μετέτρεψαν. ὁ δὲ τῷ χρόνῳ μᾶλλον διὰ τὴν προσποίητον μανίαν ἐθαυμάσθη. 5
 <Ἄ>μυροι· Σοφοκλῆς Ποιμέειν ἄμύρους τόπους ἐπιθετικῶς αὐτῷ ἐχρήσατο, ὡς Ἡρῳδιανός.

Ἄμύσσει· ξέσει, σπαράζει.

Ἄμυστι πιεῖν· οὕτως Φερεκράτης (fr. 202) ἐπιρρηματικῶς. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστῶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων, 10 οἷονεῖ μὴδὲ μυκάντων. τοῦ αὐτοῦ ἔχεται καὶ τὸ ἔξαμυστίαι. λέγεται δὲ καὶ ἀμυστίζειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Ἄμυστις· ἡ ἀπνευστὶ γινομένη πόσις.

<Ἄ>μυσχῆναι· καθᾶραι, ἀγνίαι.

Ἄμύττεται· τοῖς ὄνυξι ξέει... 15

Ἄμυσχρόν· καθαρὸν, ἀγνόν, ἀλλόχροον.

Ἄμυχή· ἐπιπόλαιον ἔλκος.

Ἄμυχρόν· τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἀγνόν καὶ καθαρὸν. οὕτως Σοφοκλῆς (fr. 909).

Ἀμύλους· καὶ τὸν ἄμυλον ἀρσενικῶς λέγουσι. <Τηλεκλείδης> 20 (fr. 32) ἡαίρω λαγῷσις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις. Στράτις Καλλιπίδῃ ἡδὸς νῦν τὸν ἄμυλον πρῶτον αὐτῷ τουτονί. Ἀριστοφάνης Νῆσις· ἄμυλος, τάριχος, πυός, ἰσχάδες, φακῆ.

Ἀμυγδαλή· περι|σπάται τὸ δένδρον, Ἀμυγδάλη δὲ ὁ καρπὸς 95^ο παροξυτονεῖται. Εὐπολις Πόλεσιν· ὤφειλ Ὑάκινθος ἀποθανεῖν 25 ἀμυγδαλή. ἀμύγδαλα δὲ ὡς ἡμεῖς τὸν καρπὸν καὶ Ἑρμιππος Φορμοφόροις (fr. 63, 20 vgl. Bek. A. G. 82, 19) καὶ Φιλῆμων ἐν Μύ-

6. 7 Vgl. Herod. I 199, 18 L., vgl. Hes. Ἄμυροι 8 B 388, 15 A 9—12 Sui., vgl. Ath. XI 783 d 13 Sui., vgl. Hes. 14 Hes. 16 Hes. 17 B 386, 16 A Sui. Hes. 18. 19 Sui. 20—23 aus Herodians Symposion, vgl. Athen. XIV 648 e Hes. (vgl. Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wiss. Gött. 1906 S. 44) 24—p. 98, 2 aus Herodians Symposion, vgl. Athen. II 53 f (aus Pamphilos) Hes.

8 ξέει σπαράσσει A B richtig 9 ποιεῖν ὁ φερεκράτης οὕτως (so) ὁ am Rand (vgl. Sui. am Ende) 11 καὶ τοῦ ὁ 15 nach ξέει Rasur dreier Buchstaben, deren mittelster γ oder χ war (vielleicht Ἀμύττετε... ἔεετε vgl. Hes. Ἀμυττέτωσαν) 16 ὀλόχροον Hes. vielleicht richtig 17 ἐπιπόλειον ὁ 18 Lies Ἀμυσχρόν 21 καὶ ῥωγαλέοις ὁ ἐπ' ἀμύλων ὁ καλλιπίδῃ ὁ 23 Ἀνήσις ὁ (A rot) ποῖός ὁ 25 ὀφείλειν ὁ 25 wohl <ὄπ> ἀμυγδαλή (ἀμυγδάλη E. Schwartz)

Reitzenstein, Lexikon des Ptochos.

7

στιδι καὶ Δίφιλος Τελεσία (fr. 79) ἑτρωγάλια, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα'.

Ἄμυδις ἅμα, κατὰ τὸ αὐτό.

Ἄμυκλῆδες ὑποδημάτων εἶδος. προσγράφεται μὲν τὸ ἰ, οὐ
5 μὴν καὶ συνεκφωνεῖται. κέκληται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Λακεδαίμονι Ἄμυ-
κλῶν, ὡς ἐκεῖ κατασκευαζομένου τοῦ τοιοῦτου ὑποδήματος. οὕτως
Ἀριστοφάνης καὶ Φρύνιχος.

Ἀμυλιδωτόν· χιτωνίσκου τι γένος καλοῦσιν. Ἑρμιππος Θεοῖς.

Ἀμφαξονεῖν τὸ μὴ ἐπ' εὐθείας πορεύεσθαι.

10 Ἀμφαρίστερος ἄμφοτέρωθεν <ἀριστερός>. οὐκ αἷσιος οὐδὲ
ἐπιτήδειος. σκωπτικὴ δὲ ἡ φωνή, ὡς φησι Φρύνιχος.

Ἀμφ' αὐτούς· περὶ αὐτούς.

Ἀμφαδόν· Ἰων Φοῖνικι· ὡς ἀμφαδὸν πέπραγα πανταχῇ καλῶς.
τοῦτο καὶ ἀναφανδὸν ἔλεγον.

15 Ἀμφέξομαι· τὸ ἀμφιέσομαι. Φερεκράτης Μυρμηκανθῶποις.

Ἀμφέμενον· τὸν ἐν μάχαις καὶ λοιδορίαις πρῶτον ὑπέϊξαντα
κατὰ μεγαλοψυχίαν καὶ ἀφιλόνεικον οὕτως ἐκάλουν Λακεδαιμόνιοι.

Ἀμφηκες ἄμφοτέρωθεν ἡκονημένον.

Ἀμφηρεφές ἄμφοτέρωθεν ἐστεγασμένον. ἡ κατάσκιον.

20 Ἀμφήρικον· μικρὸν <ἀ>κάτιον, ἐν ᾧ ἐπελαύνει τὰς δύο κύπας.
ἔστι δ' ἐν δ' Θουκυδίδου (67) τὸ ὄνομα.

Ἀμφήριστον· ἄνισον, ἀμφίβολον.

Ἀμφηγάπαζες· Κάνθαρος Τηρεῖ· καὶ πρότερον οὔσα παρ-
θένος αὐτὸν ἀμφηγάπαζες'.

25 Ἀμφί· περὶ. ἐξ ἐκατέρου μέρους.

3 Vgl. Hes. 4—7 Vgl. Hes. Phrynichos vielleicht der Grammatiker vgl. unten
S. 104, 18 8 Vgl. Hes. 9 Atticist. vgl. Eust. 918, 63 (Schwabe p. 109 anders
Phryn. Bek. 23, 30) 10. 11 aus Phrynichos (vgl. Bek. 3, 20) vgl. Hes. (zu Arist.
fr. 512) Et. magn. 89, 25 12 B 388, 17 A Sui. 16. 17 Hes. Ἀφέμενον 18 B
388, 18 A Sui. 19 B 388, 19 A Sui. 20. 21 Vgl. Sui. Hes. 22 B 388, 20
A Sui. 23. 24 Vgl. Hes. Ἀμφαγαπαζόμενος 25 B 388, 21 A Sui.

1 τρωγάλια] vgl. Kaibel zu Athen. I p. 123, 18 8 Ἀμυλιδωτον Hes.
ἀλυσίδωτον Ruhnken 10 ἄμφοτέροθεν b 11 σκωπτικὴ b φωνή] in
Bekkers Fassung ὄνομα (das für Phrynichos charakteristische Wort ist dort
mehrfach beseitigt) 15 Αφερεκράτης b (A rot) 18 ἄμφοτέροθεν b 19 Ἀμ-
φιρεφές b (ι aus η) ἄμφοτέροθεν b 21 Lies εἰς ἐλαύνει (vgl. Hes. εἰσελαύνει
verb. von Palmer) 24 Lies ἀμφηγάπαζες αὐτόν

Ἀμφιανακτίζειν· ἄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον Ὅρθιον.

Ἀμφὶ ἄνακτας· ἀρχή τις ἐστὶ νόμου κιθαρωδικοῦ Βοιωτίου ἢ Αἰολίου, ἢ τοῦ Ὅρθιου. οὕτω Κρατῖνος (fr. 67) καὶ Ἀριστοφάνης (Nub. 595 fr. 59) καὶ Ἴων.

Ἀμφιάρως καὶ Ἀμφιάρεως ἑκατέρως λέγουσιν. ὦ δέσποτ' Ἀμφιάρω πολυτίμητ' ἄναξ.

Ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσιν· Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (I 8, 1).

Ἀμφίβιον· ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, θαλάσῃ καὶ γῇ.

Ἀμφίβληστρον· Ἐπίλυκος Κωραλίσκω· ἔπλοϊόν τε λαβῶν 10 κατ' ἐμαυτὸν καὶ ἀμφίβληστρον τήν τε τρίαιναν'. οὕτως δὲ καὶ Στράτις.

Ἀμφίβολοι· πανταχόθεν βαλλόμενοι. καὶ ἀπορούμενοι, διαφοροὶς συνεχόμενοι λογισμοῖς ἀγνοία τοῦ αἵρετοῦ καὶ εἴτε τοῦτο εἴτε ἐκεῖνο ποιήσουσιν. |

Ἀμφίβολοι· λέγονται καὶ οἱ ὑπὸ τινος πανταχόθεν περιεχεθέντες 96 καὶ περιεχόμενοι.

Ἀμφιγνοεῖν· ἀγνοεῖν ἢ ἐνδοιάζειν. ἢ τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. ἔστι δὲ καὶ ἄμμιβάλλειν.

Ἀμφιγύοις· τοῖς ἐξ ἑκατέρου μέρους πληῖσαι ἢ γυῶσαι δυνα- 30 μένοισ.

Ἀμφίδεα<ι>· ψέλλια. ἢ κόσμος περιτραχήλιος, ἀπὸ τοῦ περιδεῖσθαι.

Ἀμφιδεές· περιδεές.

Ἀμφιδεξίοις χερσί· διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ 25 τοξεύειν.

Ἀμφιδεξιοὶ μῦθοι· οἱ διχογνωμονούμενοι.

Ἀμφιδέας· περικελίδες τινές εἰσιν. ἰδίως δὲ Λυκίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου (fr. 100 S.) φησίν· οὐ δυνάμενος ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας'.

1 2 Sui. Gl. 2 (mehr) 3—5 Vgl. Hes. 9 B 388, 22 A Sui.
13—15 B 388, 24 A Sui. 18. 19 Zwei Teile: 1) bis ἐνδοιάζειν Sui. aus Harp.; 2) Hes. vgl. Bek. 183, 23 Et. magn. 87, 48 aus Dorotheos 20. 21 B 388, 27 A Sui. 22. 23 Zwei Teile: 1) bis ψέλλια B 388, 29 A Sui., vgl. Hes. Ἀμφιδέαι 24 B 388, 30 A Sui. Hes. 25. 26 Hes. (Aesch. fr. 240) 27 Hes. Ἀμφιδόσοι 28—30 Sui. aus Harp.

6 ἀμφιάρως καὶ b 8 ἀναβάσειν b 9 θαλα b 10 καρανίσκω b
13 πανταχόθι b 20 Ἀμφιγύοις b 28 λύαις b

Ἀμφιδρομία· ἡμέρα τις ἦγετο (ἐπὶ) τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ἣ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐστίαν ἔφερον τρέχοντες καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων <καὶ> φίλων πολυπόδας καὶ σπηΐας ἐλάμβανον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιδρομεῖν καὶ περιτρέχειν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐπιθύοντα τοῖς θεοῖς.

5 Ἀμφιδρανές· ἱμάτιον διπρόσωπον ἐν τῷ πεποικίλθαι καὶ τὴν αὐτὴν ἔχον ἐπιφάνειαν.

Ἀμφίδοχοι λίθοι· οἱ μέγεθος ἔχοντες.

Ἀμφίδρομος πορθμός· ὁ ἀμφοτέρωθεν ὄρμον ἔχων. οὕτως Πλάτων.

10 Ἀμφίδρομος δαίμων· οἷον ὁ γενέθλιος. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 222 vgl. 65). καὶ ὁ δολιχὸς δρόμος. Δολίχου δὲ τινος Δελφοῦ πολλάκις τοῦτον νικῶντος κληθῆναι δολιχόν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Δελφῶν.

Ἀμφίδρυμα τὸ ἐν ταῖς Σφενδόναϊς· ἔστι μὲν καὶ τὸ ἄγαλμα.

15 Σφενδόνη δὲ Ἀθήνησι τόπος.

Ἀμφίδουλος· ὁ ἐξ ἐκατέρων τῶν γονέων δοῦλος. ἔστι παρ' Εὐβούλῳ ἐν Πεντάθλῳ ἡ λέξις· νόθος, ἀμφίδουλος, οὐδαμόθεν οὐδεὶς, κύων'.

Ἀμφιετηρίς· ἡ κατ' ἔτος γινομένη ἐορτὴ τε καὶ θυσία. Κρα-
20 τίνος Ἀρχιλόχοις· εἶτ' ἀμφιετιζομέναις ὥραις τε καὶ χρόνῳ μακρῷ'.

Ἀμφιέσασθαι· Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς· οὐ γὰρ ἰσὺ παρ-
έχεις ἀμφιέσασθαι τῷ πατρί'.

Ἀμφιετίδαι· οἱ μωροί. ἀπὸ Ἀμφιετίδου τινὸς μωροῦ. Μέναν-
25 δρος Ὑποβολιμαίῳ.

Ἀμφιετιζομένας· τὰς κατ' ἔτος περιερχομένας.

Ἀμφιθαλής· ἐκατέρωθεν θάλλων. ἢ οἱ ἐξ ἀμφοῖν τεθνηότες καὶ

1—4 Zwei Teile: 1) bis ἐλάμβανον aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 7), vgl. Hes. Schol. Plat. Theaet. 160 e; 2) vgl. Bek. 207, 13 5. 6 Hes. 7 Hes. (Pollux 1, 200) zu Xenoph. Equ. 4, 4 10—13 Hes. 14. 15 Vgl. Bek. 202, 22 (Phryn. com. fr. 30) 16—18 Hes., vgl. Eust. 1445, 50 Et. magn. 87, 54 19—21 Vgl. Sui. und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 267, 25) 24. 25 Vgl. Eust. 1669, 51 26 Hes., vgl. Eust. 1384, 64 Et. magn. 90, 27 und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 268, 13) 27—p. 101, 2 Zwei Glossen: Ἀμφιθαλής (B 388, 31 A Sui.) und Ἀμφιθαλεῖς

1 Ἀμφιδρομία auch Harp. Hes. 2 Lies ἀπὸ 8 ἀμφοτέρωθεν b 10 Αοῖον (A rot) b 14 Lies Ἀφίδρυμα 20 ἀμφιετηριζομέναις b, vgl. Einleitung 24 ἐμφιετίδου b 26 περιεχομένας b 27 Ἀμφιθαλής b im Text, εἰς am Rand 27 ἐκατέρωθεν b

ὄντες ἀδελφοὶ ἐκ μητρός τε καὶ πατρός. ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφοτέροι θάλλουσιν οἱ γονεῖς.

Ἀμφίθετον <φιάλην> (Ψ 270)· κατὰ πᾶν μέρος αὐτῆς τιθέμενον ἀπύθμενον.

Ἀμφίθυρος· ἢ ἔχουσα οἰκία θύρας ἐκατέρωθεν φερούσας εἰς 5 ὁδόν. Σοφοκλῆς (Phil. 159) δὲ 'οἶκον ἀμφίθυρον' τὸ τοῦ Φιλοκτήτου | ἄντρον. χρήρη δὲ οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐτέρων, 96^v οἶον ἀμφίθυρον τρίκλινον, <ἀ>μφίθυρον δωμάτιον. οὕτως Φρύνιχος.

Ἀμφίκαυστις· ἢ πρώτη τῶν ἀσταχύων ἔκφυσις. καλεῖται δὲ 10 καὶ καῦστις, καθ' ὅσον εἰώθασιν ἔτι χλωροὺς ὄντας τοὺς πρώτους στάχυς καίειν. οἱ δὲ ἀπλῶς τὸν στάχυν φασίν. Φρύνιχος δὲ ἀμφίκαυστιν τὴν ὠραιοτάτην. οἱ δὲ τὴν ἐρυσίβην. οἱ δὲ τὴν ὠριμον κριθήν. παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καῦστις εἴρηται μεταφορικῶς ἡ μάχη, παρὰ τις δὲ ἡ ὁσφὺς καὶ τὰ ἰσχία, παρ' ἐνίοις δὲ ὁ Ξηρὸς 15 χόρτος. ἔνιοι δὲ τὸ αἰδοῖον.

Ἀμφικελέμνους· ἀμφιβαρεῖς.

Ἀμφικέφαλος κλίνη· ἢ ἔξ ἐκατέρου μέρους ἔχουσα ἀνάκλιντρον. Πλάτων Ἑορταῖς (fr. 34)· ἔπειτα κλίνην ἀμφικέφαλον'. καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀμφίκρανος ὕδρα· Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ (1274). <Α>μφί- 20 κρανος ῥάβδος· Σοφοκλῆς Φιλοκτήτῃ· 'καὶ ῥάβδος ὡς κήρυκος Ἑρμαῖα διπλοῦ δράκοντος ἀμφίκρανος'.

Ἀμφικίων ναός (Soph. Ant. 285)· οἱ δὲ νῦν περίτυλος ναὸς ἢ οἰκία λέγουσιν.

Ἀμφίκρημος· περίκρημος. ἢ βραχυτάτη. 25

Ἀμφικτύονες· οἱ ἐκ πόλεων καὶ ἐθνῶν αἵρετοὶ δικασταί, οἶον ἀμφικτύονες καὶ περίοικοι. ἔστι δὲ συνέδριον Ἑλληνικὸν συναγόμενον

3. 4 Sui., vgl. B 388, 32 und Ath. XI 501 a—d 5—9 aus Phrynichos (vgl. auch Hes. und Bek. 204, 15) 10—16 Vgl. Hes., Phot. Καῦστις, vgl. auch Eust. 1446, 26 (Schwabe p. 164) und Methodios Reitzenstein Gesch. d. griech. Et. p. 35, 6 17 Vgl. Hes. Et. magn. 91, 1 18. 19 Hes. vgl. Et. magn. 90, 29 20—22 Vgl. Hes. Aus dem Phil. in Troja, vgl. fr. 638 25 B 389, 1 A Sui. 26— p. 102, 5 Zwei Glossen: 1) bis περίοικοι (27) Sui. Gl. 1 aus Timaios; 2) Sui. Gl. 2 aus Harp.

5 εἰσοδὸν b 11 καῦσις b ἔτι] ἐπὶ b 11. 12 τοὺς ἀσταχυς b 19 ἀμφικλλον Pollux 20 Lies Ἀμφίκρανος κύων ἢ ὕδρα 22 ἑρμαῖα b 26 πόλεως b

ἐν Θερμοπύλαις, ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος. αὐτὸς γὰρ συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων. ταῦτα δὲ ἦν ἰβ' Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιώται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιάνες, Δελφοί, Φωκεῖς. οἱ δὲ φασιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τοῦ
5 περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας.

Ἀμφίκροτος· ἦν ἐκατέρωθεν ἄνδρες περιλάβωσιν.

Ἀμφιλαφές· κατάσκιον, ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον. δαφιλές. ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλιστα ἀμφιλαφής· ἐν Φαίδρῳ Πλάτων (230 b). πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

10 Ἀμφιλογῆσαι· ἀντειπεῖν.

Ἀμφιλαφής· μεγάλη· οἶον <ἀμφιλαβής, ὅτι> ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν.

Ἀμφιλαφῇ κακά· ξένως εἴρηται Αἰσχύλῳ Νεανίσκοις· ἑρὸς δ' ἐπὶ τοῖς ἀμφιλαφῇ πῆματ' ἔχων ἀθανάτων·

15 Ἀμφίκροτος· ὁ μέσος τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Ἀμφίκουρον· τὸν ἀμφοτέρωθεν κεκαρμένον. <καὶ ἄμφίκουρον> κορμόν· Σοφοκλῆς.

Ἀμφίμα(λ)λον· ἀμφίμιτον· <τοῦτο> ἀπὸ τοῦ μιτῶσθαι. περὶ
97^r δ τὸν μίτον εἰλοῦσιν | ἐν τῇ μιτοῦσθαι. Φερεκράτης Ἀγρίοις.

20 Ἀμφιμάσχαλος χιτῶν· δύο χειρίδας ἔχων, ὥσπερ μασχάλας ἐκάλουν. ὅς ἦν τῶν ἐλευθέρων· ὁ δὲ τῶν οἰκετῶν μίαν εἶχε καὶ διὰ τοῦτο ἑτερομάσχαλος ἐκαλεῖτο. ἦν δὲ τοιοῦτος, ἵνα γυμνῷ τῷ ὤμῳ εὐκολώτερον ἐργάζωνται.

Ἀμφιμάτορας· ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς ἔχοντας.

25 Ἀμφιμήτωρ· ὁμοπάτριος μὲν οὐχ, ὁμομήτριος δέ.

Ἀμφιματῶσαι· ἀποδοῦσαι.

Ἀμφιμήτρια· τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἐκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα.

6 Sui. Ἀμφίκροτος vgl. unten Z. 15 (u. 16) 7—9 Zwei Teile: 1) bis βοηθούμενον B 389, 3 A Sui.; 2) von δαφιλές wohl Phryn. 26, 18 11. 12 B 389, 6 Sui. 13. 14 aus Dorotheos (?) 15 Sui. Hes. 16. 17 Vgl. Hes. 18. 19 Vgl. Hes. Ἀμφίβαλλος, anders Pollux VII 57 τὸν ἀμφίβαλλον χιτῶνα δακὺν καὶ ἀμφίμιτον. Zwei Glossen, vgl. unten S. 103, 1 20—23 Vgl. Hes. Et. magn. 90, 54 und das ῥητορικόν Symeons (Reitzenstein Gesch. d. gr. Et. 268, 25) 24 B 389, 8 A Sui. 25 Hes., vgl. Phrynichos Bek. 6, 24. Sui. Et. magn. 91, 3 26 B 389, 9 A 27. 28 Hes.

3 περρεβοὶ δ μιλιεῖς δ 6 Vielleicht ἦν <ἄν> 8 ἀμφιλαφίς δ 13 Αἰένως δ (A rot) 19 ἐν τῷ] ἐκ τοῦ δ vgl. unten S. 103, 1 25 ὁμοπάτωρ δ 26 Lies Ἀφιματῶσαι Dind. 27 ῥοπήν δ ἐκατέρους δ

Ἀμφίμιλλον· ὁ περὶ τὸν μίτον εἰλοῦσιν ἐν τῷ μιτοῦσθαι.

Ἀμφιον· ἱμάτιον, ἔνδυμα.

Ἀμφιορκία· ἐπειδὴν ὁ τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὁμνύωσι. πολλῶν δὲ κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφερόντων, ἐπειδὴ τοῦτο πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον, ἔθεντο Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμωτήριόν τινος ἐπὶ δίκη κλοπῆς, χιλίας διδόναι δραχμάς τοὺς ἀλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράφαντας τῶν πολιτῶν τινος ὡς τῷ δήμῳ προσήκουσαν, εἰ συκοφαντοῦντες ἀλοίειν, καὶ οὗτοι χιλίας ἐζημιοῦντο.

Ἀμφιπλῖξ· ἀμφιβάδην. τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τῶν ποδῶν. πλῖξ 10 γὰρ τὸ βῆμα.

Ἀμφίπολις· πόλις ἐστὶ τῆς Θράκης· πρότερον δὲ Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. φασὶ δέ τινες αὐτὴν οὕτως ὠνομάσθαι διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον.

Ἀμφίπολος· θεράπαινα, τουτέστιν ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἢ τὴν 15 οἰκίαν πολουμένη, ὃ ἐστὶν ἀναστρεφομένη καὶ περιέπουσα.

Ἀμφίπρυμνος λόγος· Εὐριπίδης· ὥς ἀμφιπρύμνω δύο μ' ἐλέγχετον λόγῳ.

Ἀμφιρύτη· περιρρεομένη κύκλῳ.

Ἀμφιπλήκτοις· ἀμφιθαλασσίοις, ἐκατέρωθεν πλησσομέναις ὑπὸ 20 θαλάσσης. λέγει δὲ τὸν Ἰσθμόν.

Ἀμφί(ς)βαινα· ὄφιν ὁ καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς κεφαλὴν ἔχων. Πελαργοῖς Ἀριστοφάνης.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν· ὅταν τελευτήσας τις ἄπαις εἶναι δοκῇ, φάσκει δὲ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισ- 25 βητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγοι, λέγοι δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφοτέρω ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται. ἢ μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν.

30

1 Vgl. S. 102, 18 2 B 389, 10 A Sui., vgl. Hes. 3—9 Sui. 10. 11 Vgl. Schol. Arist. Ach. 217 Gregor. Cor. de dial. 548 (zu Soph. fr. 539) 12—14 Sui. aus Harp. 15. 16 Vgl. B 389, 11 A Sui. 19 B 389, 12 A Sui. 20. 21 Vgl. Hes. 22. 23 Vgl. Hes. (ähnlich erklärt Nikander Ther. 372, anders Eust. 1445, 53) 24—30 Zwei Glossen: 1) bis τάσσεται (29) Sui. Gl. 2, anders Harp.; 2) B 389, 13 A Sui.

1 Wohl Ἀμφίμιλλον vgl. oben S. 102, 18 περὶ ὃ oben S. 102, 18 ὁμνύουσι b 6 δραχμάς b 10 Ἀμφίπληξ ἀμφιβάδιν b· πλῖξ b 18 ἐλέγchon λόγoι b 25 δοκεῖ φάσκει b

Ἀμφιβητήσιμον· Πλάτων (z. B. Soph. 231e) καὶ ὁ Θεόπομ-
97^α ποσ. | Ἀμφιβητήτου δὲ Θουκυδίδης (VI 6).

Ἀμφιβήτησις· Δημοσθένης (z. B. 18, 131).

Ἀμφι<ς>σα· πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος, καὶ ὠνομάσθη οὕτως διὰ
5 τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφιστεφές· πάντοθεν πλήρεις, περιπεπλεγμένοι ἀλλήλαις.

Ἀμφίταποι· τάπητες ἀμφίμαλλοι.

Ἀμφὶ τὸ λυκόφως· περὶ τὴν αὐγὴν.

Ἀμφιτρυχὴ· κατερρωγόντα.

10 Ἀμφίσβατα· τὰ ἀμφιβητήσιμα. Ἑλλάνικος (fr. 177).

Ἀμφιφορεῖα· ἀγγεῖα.

Ἀμφιφορεῦσι· κεραμίοις, ἀμφορεῦσιν.

Ἀμφι<πά>τορες· οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἑτέρας δὲ μητρός.

Ἀμφὶ τὰ στρατεύματα δαπανᾶν· καινὸς ὁ λόγος καὶ δι-
15 εςχηματισμένος. ἦν γὰρ τὸ κατὰ φύσιν εἰπεῖν εἰς τὰ στρατεύματα
δαπανᾶν. εἴποισ δ' ἂν καὶ οὕτως· περὶ ἀθλητὰς δαπανᾶν, περὶ
ἐταίρας, <καὶ> πᾶν ὃ τι ὅμοιον. οὕτως Ξενοφῶν (Anab. I 1, 8) καὶ
Φρύνιχος.

Ἀμφίχυτον· περικεχωσμένον.

20 Ἀμφοδον· δίοδον, ῥύμην.

 Ἀμφορεαφόρους· τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ

Ἀμφορεαφορεῖν καὶ Ἀμφορείδιον καὶ Ἀμφορεΐδια (Eccles. 1119)

Ἀριστοφάνης (fr. 299, 3 und Pa. 202), Ἀμφορίσκον δὲ Μάγνης.

Ἀμφορεῖς· κέραμοι (Ar. Nu. 1203).

25 Ἀμφορεῦς· ἀγγεῖον, μέτρον, κεράμιον.

Ἀμφότερα· κατ' ἀμφότερα Θουκυδίδης (I 13).

Ἀμφοτερόπλουν· ὅταν τις ναυτικὸν δανείῃ δάνειον ἐπὶ τῷ

4. 5 Sui. aus Harp. 6 B 389, 16 A Sui. Hes. 7 B 389, 15 A Sui., vgl.
Hes Ἀμφιτάποις Pollux IV 9 8 B 389, 18 A Sui. 9 B 389, 19 A Sui. 10 Sui.,
vgl. Hes. 11 B 389, 20 A Sui. 12 B 389, 21 A Sui. 13 Sui. 14—18
aus Phrynichos (Bek. 27, 32) 19 B 389, 22 A Sui., vgl. Hes. 20 B 389,
23 Sui. 21—23 Sui. (mehr). Zwei Glossen: 1) bis φέροντας B 389, 24 A Sui.,
vgl. Hes.; 2) Sui. 24 A Sui. 25 A Sui. 26 Sui. 27—p. 105 2
Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 10)

4 Απόλις b (A rot) 6 πλήρης b 9 Ἀμφιτρυγὴ b 10 Ἀμφίσματα b
11 Ἀμφιφορία b Ἀμφιφορῆα ἀγγεῖον Sui. 22 ἀμφορίδιον καὶ ἀμφορίδια b

καὶ ἐνθὲνδε πλεῦσαι ποιῶν κάκειθεν ἐνθάδε, οὕτως καλεῖται. Δημο-
σθένης οὕτως (z. B. 34, 6).

⟨Ἄ⟩μφω τῷ χειρεῖ ἄμφοτέρας.

Ἄμφοτέρως εἰπεῖν, ὁποῖόν τί ἐστι τοῦτο. Πλάτων (Phil.)

⟨Ἄ⟩μφορῇ· τὸ δυικὸν συναλείφοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἀντὶ 5
τοῦ ἀμφορέε καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. Ἀριστοφάνης Θεσμοφορια-
ζούσαις (282)· ἄλλ' ὦ περικαλλὴ Θεσμοφόρῳ δέξασθέ με'. Πλάτων
Μετοίκους· τῷδ' ἀναισχυντοῦντε τῷ μιλ(τ)ῳ τηλεφανῇ· <καὶ> Διὶ
Κακουμένῳ· τῷ προσεμφερῇ τὴν σοφίαν'. οὕτως Τηλεκλείδης
'Ἡσιόδοις καὶ οἱ λοιποί. 10

Ἄμφώβολα· τὴν διὰ τῶν σπλάγχων μαντείαν. Σοφοκλῆς
(fr. 910).

Ἄμφώτιδας· οὐκ ἀμπώτιδας, τὰς περὶ τὰ ὦτα.

Ἄμφιφῶν· πλακοῦς τις Ἑκάτη καὶ Ἀρτέμειδι φερόμενος δαδία
ἐν κύκλῳ περικείμενα ἔχων. Φιλόχορος (vgl. fr. 170) ἐν τῇ περὶ 15
ἡμερῶν· ἔκτη ἐπὶ δέκα· καὶ τοὺς καλουμένους δὲ νῦν ἀμφιφῶντας
ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πρῶτον ἐνόμισαν οἱ ἀρχαῖοι φέρειν εἰς τὰ ἱερὰ τῇ
Ἀρτέμειδι καὶ ἐπὶ τὰς τριόδους. ταύτῃ γὰρ συμβαίνει περικατα-
λαμβάνεσθαι τὴν σελήνην πρὸς ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου. 20

Ἄμφω· | ἀμφότεροι καὶ ἀμφοτέρους, καὶ αἱ πλάγιοι ἀμφοῖν. 98*

Ἄμωσγέπως· ὁπωσδήποτε, ἐν γέ τινι, καθ' ὃ(ν)τιναοῦν τρόπον.
λέγεται δὲ καὶ Ἀμηγέπη· καθ' ἓνα τινὰ τρόπον, καὶ Ἀμόθεν· ἐξ

3 B 389, 26 A Sui. Hes. 5—10 Atticist., eher Dionysios als Phrynichos
11. 12 Hes., vgl. Eust. 1405, 30 (vorausgeht Pausanias Schwabe p. 212)

13 Vgl. Eust. 1324, 38 ἀμφώτιδες κατὰ Πausανίαν, ὅς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς
ῥσιν ἔχουσιν 14—20 aus Herodians Symp. vgl. Athen. XIV 645a Hes. (vgl.
Nachr. d. Kgl. Ges. d. Wiss. Göttingen 1906 S. 43). Die Stellung zeigt, daß
Photios hier das Exzerpt aus Pausanias in seiner Quelle fand, das Sui. bietet;
er ersetzt es durch Herodian. Vgl. auch Methodios im Et. gen. (Reitzenstein
Gesch. d. griech. Et. 37, 25). 21 Sui. 22—p. 106, 2 Zwei Teile: 1) bis τρόπον
B 389, 28 A Sui. Et. gen. (ἔστι δὲ ῥητορικὴ ἢ λέξις) Schol. Plat. Phaed. 228 c;
2) vgl. oben S. 91, 9 (93, 3)

1 ποιῶν auch Harp. E und An. Ox. lies ποι 6 ὁμοία b 8 ὡδ' ἀναισχύντου-
τε τωμηλητλεφῇ b τῷ προσεμφερῇ b 10 ἡσιόδος b 11 Ἄμφωβολατεῖν
διὰ b 14 Ἄμφιφῶν auch cod. Hes. Lies Ἄμφιφῶν 15 Vielleicht περι-
καίόμενα (Athen. ἐν κύκλῳ καίόμενα) φιλόχωρος b 16 ἔκτη] ἔξ b 18 Lies καὶ
ἔτι εἰς τὰς (ἔτι τε καὶ εἰς τὰς Athen.) 18 Lies ἐπικαταλαμβάνεσθαι wie Athen.
19 Lies ἐπὶ ταῖς (wie Athen.) 21 ἀμφοτέροις b 21 πλάγιοι b 23 ἀμῶθεν b

ένός γέ τινος τρόπου ἢ τόπου, καὶ Ἀμουγέπου· ἐν ἐνί γέ τινι τόπῳ ἢ τρόπῳ, ἀλλὰ καὶ <Ἀ>μοιγέπη.

Ἀμῶσιν· θερίζουσιν.

Ἄνα· ἄναξ. ἢ ἄνω. ἢ ἀνάστηθι. ἢ ἐνέργει. καὶ .. Ἀνάλυσις...

5 Ἀναβάτης· ἵππος ὀχευτής.

Ἀναβαλλίδας· ταινίας. ἢ σφαίρας.

Ἀνάβαλλε· ἀναβολὴν δίδου. καὶ ἀναβάλλου. οἱ δ' Ἀττικοὶ περιπῶσιν.

Ἀναβάδην καθῆσθαι· ἢ τὸ μετέωρον καθέζεσθαι.

10 Ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμάτιον· οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν.

Ἀναβάλλειν· ἀντὶ τοῦ ἀναβολὰς καθίστησιν.

Ἀναβασμοί· διὰ τοῦ τ λεκτέον καὶ οὐ διὰ τοῦ θ̄. ἀμαθῶν γὰρ τὸ οὕτως λέγειν δέον ἀναβασμοὶ καὶ βασμοί. τὰ γὰρ διὰ τοῦ θ̄ ὀνόματα ἰάδος μᾶλλον, μνηθμός, κληθμός. καὶ ἄλλος οὐδεὶς ἂν εὗρε-
15 θείῃ ποιητῆς ἢ ῥήτωρ ἢ ἱστοριογράφος. ῥητέον οὖν μόνως διὰ τοῦ τ̄, ὥς Ἀριστοφάνης· ἔκ τῶν ἀναβασμῶν ἀπῖσιν'.

Ἀναβεβαμένοι· ἀναβάτην ἔχοντες. οὕτως Ξενοφῶν (Hipparch 1, 4).

Ἀναβέβρυχεν· ἀναπηδᾷ, ἀναβρῦει, ἀναβλύζει.

Ἀναβεβρασμένη· ἀνακεκνημένη. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ·
20 τήνδε ξῶλον ἀναβεβρασμένην'.

Ἀνάβηθι καὶ ἀνάβα· ἐκατέρως. καὶ κατάβηθι καὶ <κατάβα, καὶ> ἀνάστηθι καὶ ἀνάστα, καὶ ἀνίστω καὶ ἀνίστασο, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἀναβήσομαι· Δημόκριτος <ἀντὶ τοῦ> ἐπανεξελεύσομαι ἔξ

3 B 389, 30 A Sui. 4 Vgl. Sui. Hes. 5 Hes. u. Cyrille 6 aus Diogenian, vgl. Hes. Ἀναβαλλίδα τὴν ὑάκινθον (verdorben aus Ἀναγαλλίδα). ταινία ἢ σφαῖρα. Et. magn. 95, 42 Ἀναβαλλίδες ταινία. οἱ δὲ σφαίρας ἀπέδοσαν. Διογενιανός 7. 8 Zwei Glossen: Hes. Ἀνάβαλλε und Sui. Ἀναβαλοῦ (zu Arist. Vesp. 1135) vielleicht erst vom Schreiber verbunden 9 Vgl. Sui. Hes. 10 Sui. (aus Phrynichos?) 11 Sui. aus Harp. 12—16 aus Phrynichos (?), vgl. Hes. 18 Vgl. Hes. 19. 20 Vgl. Hes. 21—23 Vgl. Bek. 81, 12, vgl. B 405, 15 unten S. 142, 41 24—p. 107, 2 Hes. (vgl. Bek. 81, 15 vgl. auch Hes. Ἀναβήμεναι, Apoll. Soph. 33, 4)

1 ἀμηγέπου früher S. 91, 10 γέ τινι] δέ τινι b 2 ἀμηγέποι früher S. 91, 10 4 Vor Ἀνάλυσις kleine Lücke nach ihm keine b 7 Ἀνάβαλε b verb. aus Hes. 7 ἀναβάλλου b Hes. οἱ δ' Ἀττ. περιπῶσιν in b nach καθέζεσθαι (also ursprüngl. am Rand) 11 Ἀναβάλλειν auch Harp. Lies <εἰς> ἀναβολὰς 14 κληθμός b 17 Ἀναβεβαμένοι b 20 τήν δὲ αἴῳλον b 22 ἀνίστων b

ἀρχῆς. καὶ τὸ ἀναχωρῆσαι. Ὅμηρος (z. B. α 210) δὲ τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει.

Ἀναβιβῶμαι· ἀναβιβάζομαι. Ἀμείψιας (fr. 30).

Ἀναβιῶν καὶ ἀναβιούς· Ἀριστοφάνης (Ran. 177 und fr. 742), ἀναβεβίωκα δὲ Εὐριπίδης, καὶ Ἀναβιώναι Πλάτων (fr. 131) 5 καὶ ἀναβεβιώσθαι Σαννυρίων.

Ἀναβιώσκεισθαι· ἀναζῆν.

Ἀναβιώσκειν· τὸ ἀναβιοῦν. καὶ ἀναβιώσαι λέγουσιν.

Ἀναβοθρεύουσιν· ἀναμοχλεύουσιν.

Ἀναβόλιμοι δίκαι· αἱ διὰ τина πολιτικὴν περίστασιν εἰς ὑπέρ- 10 θεσιν ἐμπίπτουσαι.

Ἀναβολή· προοίμιον διθυραμβικοῦ ἔχματος. Εὐπολις Βάπταις· 'αὐλησον αὐτῇ κύκλιον ἀναβολὴν τινα.'

⟨Ἀ⟩ναβλυσθωνῆσαι· τὸ ἀναβλῦσαι. ὁ αὐτὸς Δήμοις (fr. 105). 15 πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ κωμικοὶ ποιοῦσι παρόντες.

Ἀναβράσσουσιν· | ἀναδιδούσιν. 98^v

Ἀναγαγών· ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγών. Ξενοφών (Cyr. VII 1, 45).

Ἀνάγειν· τὸ μνηύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκείνον ἰέναι. οὕτως Λυκίας (fr. 62 S) καὶ Δείναρχος (fr. 89, 6 S).

Ἀναγεῖς· διὰ μὲν τοῦ ᾱ τοὺς ἀνάγνους, διὰ δὲ τοῦ ε̄ τοὺς 20 ἐνόχους ἄγει καὶ μιάσματι. οὕτως Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφώντος (110).

Ἀναγινωσκομένους· ἀναπειθομένους. οὕτως Ἀντιφών (I β 7) Ἰσαῖος (fr. 144 S.) καὶ Ἡρόδοτος (z. B. VIII 110).

Ἀναγαλλίς· πόα τις. λέγεται δὲ καὶ ἀρρενικῶς. ἔστι δὲ διττὸν 25 τὸ εἶδος αὐτῆς· ἡ μὲν γὰρ φέρει τὸ ἄνθος κυανοῦν, ἡ δὲ ἐρυθρόν, ἥτις καὶ κοράλλιον καλεῖται.

Ἀναγκαῖον· Ἰσαῖος (fr. 52 S.) καὶ Καλλισθένης οὕτως καλεῖ τὸ δεσμωτήριον. Καλλισθένης (fr. 48 M.) δὲ ἀνώγειον εἶπε, καὶ οὕτως 30 δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι.

3 Sui. Ähnlich Phrynichos Bek. 28, 26 4—6 Vgl. Bekker Note zu Harp. 35, 21 Moeris 188, 14 7 B 389, 31 A Sui. Hes. 9 B 389, 33 A Sui. 10. 11 Hes. 14. 15 Sui. (mehr), vgl. Eust. 1095, 8 (Schwabe p. 229) aus einem ῥητορικόν λεξ. Hes. Ἀναβλυστανεῖται 16 A Sui. 17 Sui. 18. 19 Sui. aus Harp. 20—22 Sui. aus Harp. 23. 24 Sui. aus Harp. 25—27 Hes. 28—30 Sui. aus Harp. (mehr als E)

10 παράστασιν b 13 αὐτὴν b 15 παρωδοῦντες E. Schwartz 16 ἀναδίδουσιν b

Ἀναγαγανεύουσιν· ἀναβοῶσιν.

Ἀναγκαία· ἡ ἀνάγκη.

Ἀναγκαῖοι πολεμισταί· κατὰ ἀνάγκην πολεμικοὶ γεγονότες γέροντες ὄντες ὃ τε Λαέρτης καὶ ὁ Δόλιος. καὶ οἱ προσήκοντες κατὰ γένος. Μένανδρος Θυρωρῶ· 'οὐκ ἀδελφὸς οὐκ ἀδελφὴ παρενοχλήσει Τιθίδα, οὐδὲ ἐώρακε(ν) τὸ κύνολον θεῖος οὐδ' ἀκήκοεν. εὐτύχημα δ' ἐστὶν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν'.

Ἀνάγκη· ἡ δικαστικὴ κλειψύδρα.

Ἀνάγκης ἄτρακτον· τὸν ἄξονα λέγει.

Ἀνάγραπτον· τὸ ἀναγεγραμμένον. ἢ τὸ φανερώς γεγραμμένον. ἢ τὸ πᾶσιν ἐγνωσμένον.

Ἀναγκόδακρυς· ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος Ξαντρίαις (fr. 413).

Ἀναγυράσιον· τὴν τρίτην ἐκτείνουσι καὶ τὴν τετάρτην βραχύνουσιν. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ· 'χαίρειν μὲν Ἄλον τὸν Φθιώτην, χαίρειν δ' ἀτεχνῶς Ἀναγυράσιος'.

Ἀναγυροῦς· δῆμος Αἰαντίδος. καὶ Ἀναγυράσιος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα καὶ φυτὸν δυσῶδες φύεται. ἦν οὖν καὶ δαίμων· ἐπεὶ τὸν παροικοῦντα πρεσβύτην καὶ ἐκτέμνοντα τὸ ἄλλος ἐτιμωρήσατο Ἀνάγυρος ἥρως. Ἀναγυράσιοι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. τούτου δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλλος. ὃ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμνηνε τὴν παλλακὴν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγὴ τῷ πατρί. ὃ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατωκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριπεν. ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν (fr. 5 Hiller) ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδους Φοίνικα. ὅταν οὖν ἐπὶ οἰκείοις κακοῖς πράσῃ τις λέγεται κινήσεις τὸν Ἀνάγυρον.

99· Ἀνάγυρον κινεῖν· τὸ φυτὸν τὸν ὀνόγυρον κινεῖν. | ἔστι δὲ

1 Hes. 2 Hes. Ἀναγκαῖη (?) 3—7 Zwei Glossen: 1) bis Δόλιος Hes.; 2) Lemma Ἀναγκαῖοι, attizistisch 8 Hes., vgl. Pollux VIII 17 9 Sui. Platoglosse (Rep. X 616c) 10. 11 B 390, 1 A (C=B) Sui., vgl. Hes. 12. 13 aus Phrynichos (Bek. 20, 13) 17—27 Drei Glossen: 1) bis Αἰαντίδος; 2) bis φύεται (18) vgl. Hes. (Sui.); 3) Sui. (das Lemma war Ἀ. δαίμων, zu streichen ist ἦν οὖν) Sprichwort aus zwei Quellen 28—p. 109, 2 Vgl. Sui., vgl. Hes.

2 Trotz Hesych schwerlich Ἀναγκαῖη ἀνάγκη zu schreiben, vgl. Phryn. Bek. 73, 31 6 θεῖον b 7 ὀλιγοτὸς b 15 μέγαλον b ἀναγυράσιος b 17 Ἀναγύρπου b 18 δαῶδες b 18—20 ἐπεὶ — Ἀττικῆς aus der ersten kürzeren Quelle. Anfang der zweiten verstümmelt. 26. 27 πράσῃ τι E. Schwartz 27 Ἀκινήσεις b (A rot)

ἄλεξίκακον καὶ δυσῶδες. καὶ τέμενος Ἀναγύρου ἐν τῷ δήμῳ τῶν Ἀναγυραίων.

Ἀναγρύζειν· Κράτης Γεῖτοσι· 'εἰ δὲ χρήσιγὰν μὴδ' ἀναγρύζειν'. καὶ Ξενοφῶν (Oec. 2,11)· 'οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας'.

Ἀνάγνωσις· ἀναγνώρισις. ἢ ἐπίγνωσις. ἢ ἀνάπεισις. Ἀττικοὶ καὶ Ἰωνες.

Ἀναγχιῖππους· τοὺς ἀναγκαστικοὺς ἵππεας. Εὐπολις Πόλεσι (fr. 394). καὶ Ἀναγχιππεῖν τὸ μετ' ἀνάγκης ἵππεύειν.

Ἀναγωγὴ· ἢ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις ἐχόντων αἰτίαν τινά.

Ἀνάγωγος· ὁ μὴ τυχὼν τῆς δεούσης ἀναγωγῆς.

Ἀναγωγότερον· ἁμαρτητικώτερον, ἀτακτότερον.

Ἀναγῶγψ· φιληδόνψ, ἐκλελυμένψ.

Ἀναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος. Ξενοφῶν (Cyr. I 5, 10).

Ἀναγωγὴ· ἐπὶ πλοῦ. Κρατῖνος Ὀραις.

Ἀνάδαστα καὶ ἀναδάσασθαι καὶ ἀναδασμός· τὸ κοινῇ ἀναμερίσασθαι πάντα.

Ἀναδέσμην· ὁμοίον τι διαδήματι. ἢ μίτραν κεφαλῆς.

Ἀναδεῖ· ἀναπλέκει, στέφει.

Ἀναδαιμονίζειν· τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι.

Ἀναδήσασθαι· στεφανώσασθαι.

Ἀναδήσοντες· στέφοντες. καὶ Ἀναδηῆσαι· ταινιωῆσαι.

Ἀναδέχομαι· ἀναλαμβάνω.

Ἀναδιδούσαν· ἀντὶ τοῦ ἀναδιδομένην.

Ἀναδιδάξαι· πάνυ διδάξαι. ἐπιτακτικὴ γὰρ ἐστὶ νῦν ἡ ἀνά.

Ἀναδικάσασθαι· τὸ ἄνωθεν <δικάσασθαι>. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 145 S).

6. 7 B 389, 32 Sui. (beide weniger) C: Ἀ. ἀναγνώρισις. Erweiterung attizist.
8. 9 Vgl. Sui. 10. 11 Schol. Plat. Leg. 916a Hes. 12 B 390, 3 C Sui., vgl. Et. magn. 96, 5 13 B 390, 4 C Sui. 14 B 390, 5 C Sui. 15 Sui. 16 Hes. 17. 18 Vgl. B 390, 6 C Sui. Hes. Ἀναδάσασθαι 19 B 390, 7 C Sui., vgl. Hes. 20 B 390, 8 C Sui. 21 Hes. 22 B 390, 10 C Sui. 23 B 390, 10 Sui., vgl. Hes. Ἀναδηῆσαι 25 Sui. 26 B 390, 12 C Sui. 27—p. 110, 5 Zwei Glossen: 1) bis ἀνακρινόμεναι: Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 13); 2) Glosse 2 be-rührte sich im Anfangssatz mit dem Schlußsatz des Harp. vgl. Schol. Leg. 987 d.

6 ἀναγνώρισις b 9 τὸ] τοῦ b 12 Lies ἀγωγῆς 19 μίτραν b μίτρα C
21 Ἀναδεμονίζειν τὸν b 22 Ἀναδήσασθαι (η aus ει) b 23 ταινιωῆσαι b verb.
am Rand 26 ἐπιτακτικὸν b

ἐντεῦθεν καὶ τὸ Ἀνάδικοι κρίσεις· αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι καὶ ἐξ ἀρχῆς ἀνακρινόμεναι. ἐγίνετο δὲ τοῦτο, ἐπειδὰν τῶν μαρτυρούντων ἢ πάντες ἐάλωσαν ψευδομαρτυριῶν ἢ ὑπὲρ ἡμῖς. οὐ μὴν ἐπὶ πάντων τῶν ἀγώνων <ἀν>άδικοι ἐγίνοντο αἱ κρίσεις, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν τούτων, 5 Ξενίας, ψευδομαρτυριῶν καὶ κλήρων.

Ἀναδενδρᾶς· ἀξιοὶ περιπᾶν Σέλευκος. ἔλεγον γάρ φησι cὺν τῷ ἰ· ἑβλάστουν ἀναδενδρᾶδες.

Ἀνάδοχος καὶ Ἀναδέχεται· Δημοσθένης (z. B. 19, 36). καὶ ἁνάδοχον τῶν χρημάτων· Μένανδρος (fr. 516).

10 Ἀναδούμενος· στέφανον περιτιθέμενος.

Ἀναδοιδυκίζειν· ἀναταράσσειν, ἀνατρίβειν.

Ἀναδῦναι· ἀναχωρῆσαι.

Ἀναδεύειν· φυρᾶν.

Ἀναδρύπει· ἀναξηράνει.

15 Ἀναδρύματα· θύματα.

Ἀναδρομαί· ἀναβάσεις.

Ἀναδῦναι· ἐκκλίνειν. ἢ ἀναφυγεῖν. ἢ ἀνανήξασθαι καὶ ἀναπνεῦσαι.

Ἀναδύεσθαι· ἀρνείσθαι.

Ἀναδυόμενος· φεύγων, ἀναβαλλόμενος.

20 Ἀναζεύξας· ἀναστάς, ἀναστήσας. Θουκυδίδης ἡ' (108)· ἁνα-
ζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τῆς Ἰωνίας.

Ἀναζυγαῖς· ἀναστροφαῖς, στρατοπεδείαις.

Ἀναζυγῶσαι· τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι.

99^e Ἀναζωπυρῆσαι· ἀνανεῶσαι, ἀνεγείραι, ζωῶσαι.

25 Ἀνθης· ἀνθήσας.

<Ἀναθέσθαι>· Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Προνοίας (fr. 106 Bl.)
φησὶν· ἁναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν
βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ.

8. 9 Vgl. Sui. (entgegengesetzt Hesych Ἀνάδοχος) 10 B 390, 9 C Sui.

11 Hes., vgl. Et. magn. 96, 7 12 B 390, 14 C Sui., vgl. Hes. 13 Sui.

14 Hes. 15 Hes. Ἀναδρύματα Schol. Plat. Tim. 21 b 16 Sui. 17 Hes.

(kontaminiert aus Cyrill = Z. 12 oben) 19 B 390, 15 C Sui. 22 B 390,

16 C Sui. 23 Vgl. Et. magn. 96, 22 24 B 390, 17 C Sui. 25 Sui. Hes., vgl.

Phrynichos (Bek. 12, 30), zu Plato Phaedr. 230 b 26—28 Sui. aus Harp.

11 Ἀναδοιδυκίζειν b 13 Ἀφυρᾶν b (A rot) 14 Lies ἀναξανεῖ Dind.

15 Lies Ἀναρρύματα E. Schwartz 17 ἀναφυγὴν b 20 ἤλαυνεν aus El. b

ἀπὸ τῆς γωνίας b 25 Lies περὶ ὁμονοίας

Ἀναθερμαίνειν τὰς φρένας, τὴν γνῶμην, τὸν νοῦν· οἷον ἀνακινεῖν, ἀνιᾶν, ἀναταράττειν. Σοφοκλῆς.

Ἀναθέντας· ἀντὶ τοῦ ἐπιθέντας. Ξενοφῶν (An. III 1, 30).

Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Ἀραρῶς (fr. 17) ἔφη.

Ἀναθελήσει· ἀναβλαστήσει.

5

Ἀνάθημα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τοῦ ἡ Ἀττικοί.

Ἀναθολῶσαι· ἀναταράττει. Νόμων Ζ΄ Πλάτων (824 b)· ὅπως ἀναθολώσῃ. κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς σπηΐας τὸ μέλαν θόλος καλεῖται.

Ἀναθορεῖ· ἀνατρέχει.

Ἀναθρούμενα· ἀνασκοπούμενα.

10

Ἀναθρώσκει· ἀναπηδᾷ.

Ἀναθυᾶν· ἀνασκιρτᾶν. καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς ἀνανεάζειν.

⟨Α⟩ναθύοντες· ἀναιροῦντες, παραβαίνοντες.

Ἀναθύειν· τὸ ἀναλαμβάνειν τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνου. Φερεκράτης (fr. 35)· ἄλλιν αὖθις ἀναθύωσιν αἱ γεραίτεροι.

15

Ἀναια· οἱ ἄλλοι οὐδετέρως. Θουκυδίδης ἡ (19) τὴν Ἀναίαν.

Ἀναιδεία καὶ ἄγνοια καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνοντες προφέρονται τὴν τελευταίαν οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἰωνες, μεταβάλλουσι δ' οἱ Ἰωνες τὸ τελευταῖον ᾧ ἀναιδείῃ καὶ ἀγνοίῃ (Π 498) 'σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείῃ καὶ ὄνειδος' καὶ Ἀνακρέων 'νεότης τε καὶ 20 ὑγίει'. καὶ ἀναρροίῃ δὲ καὶ εὐπλοίῃ καὶ τὰ ὅμοια ἅπαντα παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἐκ μακροῦ τοῦ ᾧ μετείληπται εἰς τὸ ἡ.

Ἀναιδὲς καὶ θρασὺ βλέπειν· ἀναιδὲς μὲν καὶ θρασύς καθωμίληται. τὸ δὲ πρῶτον καινῶς εἶρηκε Κρατῖνος. ἡ λέξις Φρυγίχου.

25

Ἀναιδὴν· ἀπηρυθριασμένως, ἀθρόως, σφοδρῶς.

Ἀναίμονες· ἀναίματοι.

1. 2 aus Phrynichos (Bek. 28, 22 der hiernach zu verbessern) 3 Sui.
4 Sui. (mehr) 5 B 390, 18 C Sui. 6 Vgl. Moeris 188. 30 Bek. 7. 8
Sui. 9 Vgl. Hes. (wo ἀνατρέχει zu schreiben) 10 B 390, 19 C Sui.
11 C Sui. 12 Hes. Ἀναθύειν (hiernach zu verbessern), vgl. Phrynichos Bek.
33, 20 13 Hes. 14. 15 Sui., vgl. Et. cod. D. (Gaisf. col. 266 D) 16 Vgl.
Steph. Byz. p. 92, 8 Mein. καὶ θηλυκόν. Der Autor las ἐς Ἀναίαν 17—22
aus Aelius Dion. (vgl. Eust. 1579, 25) 23—25 aus Phrynichos (Bek. 10, 7)
26 B 390, 20 C Sui. 27 C Sui.

2 ἀνιᾶν verderben 4 ἄραρος b 7 Ἀνόμων b (A rot) 7 Lies ἀπῶν
ἀναθολώσκει 8 Lies <ῆς> τὸ μέλαν 9 Ἀναθρεῖ b 20 ἐγῶγε b
21 ὑγείῃ b 24 τὸ δὲ ᾧ b

Ἀναιμωτί· ἄνευ αἵματος.

Ἀναίνομαι· <ᾶ>παρνοῦμαι, προΐεμαι.

Ἀναίνεσθαι· κοινῶς μὲν τὸ ἀρνείσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια.

5 Ἀναιρεθεῖς· ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεῖς καὶ τραφεῖς. οὕτως Ἴσοκράτης (5, 66).

Ἀναιρεῖν· τὸ ἐν γαστρὶ συλλαβεῖν, καὶ τὸ τεχθὲν ἀνατρέφειν, καὶ τὸ φονεῦσαι, καὶ τὸ ἀναλαβεῖν, καὶ ἔτι τὸ ἀπολλύναι, καὶ τὸ αἶρειν ἢ προσενέγκασθαι. καὶ τὸ κυῖσκειν, καὶ τὸ ἀμέλγεσθαι.

10 Ἀναισιμῶν· δαπανᾶν, ἀναλίσκειν.

Ἀναισιμώματα· ἀναλώματα.

Ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης (Xenoph. Cyr. I 5, 10)· ἀντὶ τοῦ <ᾶ>νέγκλητος ἐπὶ ἀφροσύνη.

Ἀνακάθαρσις· ἐπίλυσις, διευκρίνησις.

15 Ἀνακούς· τοὺς Διοσκοούρους λέγουσιν, ὡς Αἰακούς. καὶ κατεύ-
100^ο χονται οὕτως, καὶ | '(<ᾶ>)νακοῖν Διοσκοούροι' περισπῶντες.

Ἀνακαθίσαι· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν <ἐπὶ> τῶν πρὸς ὀλίγον διεγειρομένων. Πλάτων (Phaed. 60 b).

Ἀνακαλυπτῆρια· δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ
20 ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων <καὶ> φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ἀνδράσιν ὁραθῆναι. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ ἐπαύλαια.

Ἀνακές· τὸ ἀνίατον. Εὐπολις (fr. 21). οἱ δὲ βαρέως, οἷον ἀνωφελές.

Ἀνάκεια· ἑορτὴ Διοσκοούρων.

Ἀνακῶν· τῶν Διοσκοούρων, ἀπὸ τῆς ἀνακοῖς εὐθείας περισπωμένως.

25 Ἀνακεφαλαιοῦται· ἀναπληροῦται, ἀνακτίζει.

Ἀνακῶς· ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, πεφροντισμένως. Πλάτων Φάωνι (fr. 202).

1 B 390, 21 Sui. 2 B 390, 22 Sui. C (προΐεμαι fehlt) 3. 4 Sui. aus Harp. 5. 6 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 14) 7—9 B 390, 23 C Sui. (nur bis προσενέγκασθαι, vgl. Hes. 10 Sui. (mehr) Hes. 11 Hes. 12. 13 Sui. 14 B 390, 29 C Sui. 15. 16 aus Aelius Dion. vgl. Eust. 1425, 59 (Schwabe p. 111) 19—21 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 16); etwas anders B 390, 26 22 Vgl. Moeris 191, 20 Bek. 23 aus Pausanias vgl. Eust. 1425, 61 (Schwabe p. 112) 24 B 390, 30. 31 C Sui. 26. 27 C: Ἀ. φυλακτικῶς ἢ βασιλικῶς ἔχειν φροντίζειν vgl. Eust. 1425, 58 (Schwabe p. 111) vgl. auch Moeris 189, 22. Et. gen. (aus Methodios): Ἀ. ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

11 Ἀναισιμώματα b 12 ἀφροσύνη b παρὰ oder ἐπὶ ἀφρ. Sui. 14 δι-
ευκρινής b 17 Wohl Ἀνακαθίσασθαι 22 Ἀνακες b

Ἀνακορεῖν καὶ κορεῖν· Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·
ῥαίνειν, <ἀ>νακορεῖν ἀγοράς·

Ἀναιτίατος· Ἴων Ἀργείοις· οὐδεὶς ἀναιτίατος ἀγγέλλων κακά·.

Ἀναίσχυντος καὶ σιδηροῦς ἄνθρωπος· ἐπὶ τῶν ἀπηρυθρια-
κότων καὶ μηδεμίαν μεταβολὴν τρόπου ποιουμένων. 5

Ἀνακαλλύνειν· τὸ καίρειν, ὅπερ καὶ ἀνακορεῖν λέγεται, καὶ
εἰκότως· κάλλυντρον γὰρ καὶ κόρημα καλοῦσι τὸ cάρον. Φρύνιχος
Ποαστρίαις· ἐὺ δ' εἰσιοῦσα δουλικῶς ἐνσκεύασαι καὶ τᾶνδον ἀνα-
κάλλυνον·.

Ἀνάκειται σκώμμασιν, ἀνάκειται λοιδορίαις, ἀνάκειται 10
πόρνοις, κύβοις, συμποσίοις· σημαίνει δὲ τὸ οἶον πρόκειται
ἰσχυρῶς.

Ἀνακεχυμένη· ἀνετή.

Ἀνακαλπάζει· τινὲς μὲν ὡς οὐ δόκιμον ἐφυλάξαντο τὴν φωνήν,
Αἰσχύλος δὲ ἐχρήσατο Μυσοῖς ὡς δόκιμον· λέγει γάρ· εἶδον καλ- 15
πάζοντας ἐν αἰχμαῖς·. ὁμοίως Σοφοκλῆς, Ἀριστοφάνης καὶ Πλά-
των καὶ ἔτεροι.

Ἀνακηρυχθῆναι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (60)· ἤ
ἀνακηρυχθῆναι αὐτῶν τὴν βδελυρίαν·.

Ἀνακηκεῖ· ἀναπηδᾷ. 20

Ἀνάκλητος· ὁ μετακληθεὶς. Σοφοκλῆς.

Ἀνακλῖναι· ἀνάξει. Ὅμηρος (χ 156). οὕτως Ἡρῳδιανός.

Ἀνακομιδῇ· ἀναγωγῇ, ἐπάνοδος.

Ἀνακογχυλιάσαι· ἀναγαγαρίσασθαι.

Ἀνακωχή· ἀνάπαυσις. 25

Ἀνακῶς· βασιλικῶς.

1. 2 Vgl. Z. 6—9 4. 5 aus Phrynichos 6—9 aus Phrynichos
(Bek. 14, 12) 10—12 Sui. aus Phrynichos 13 B 390, 32 C 1 vgl. Sui.
14—17 aus Phrynichos (vgl. φωνή) 20 Sui. aus Timaios 21 aus Phryni-
chos (vgl. Bek. 27, 22) 22 B 390, 33 Sui. Hes. C: Ἀνακλῖναι ἀνάξει Et. magn.
96, 57 23 B 391, 1 C Sui. 24 Sui. Hes. aus Timaios (vgl. Schol. Plat.
Symp. 185 d) 25 B 391, 2 C Sui. Hes. 26 C, vgl. B 391, 7 Sui.

8 ἐνεσκεύασαι b 8. 9 ἀνακάλλυναι b 15 vielleicht ἰδών (Schluß eines
Glykoneus, dann Pherekrates) 19 ἀνακηρυχθῇ αὐτῶν ἢ βδελυρία Aesch.
βδελυρίαν b 20 Ἀνακηκεῖ auch Sui., lies ἀνακηκίει 21 μεταμεληθεὶς b
22 ἀνοῖξει B Sui. richtig Ἡρόδοτος Sui. richtig 23 Ἀνακο|Αμῆδῃ b in
Zeilentrennung (zweites A rot) 24 ἀναγαγαρήσασθαι b 25 Ἀνάκως b

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

8

Ἀνακοινώσασθαι καὶ ἀνακοινῶσαι· ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνεξουούτο ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς (I 1, 30).

Ἀνακραγγάνειν· λέγουσιν, οὐκ ἀνακραυγάζειν, καὶ ἀνέκραγε. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· ἦκουσα τῶν ἐκκραγγομένων’.

5 Ἀνάκρισις· ἐξέτασις ὑφ’ ἐκάστης ἀρχῆς γινομένη πρὸ τῶν δικῶν περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή.

Ἀνακρουόμεθα· οἷον ἀναπροοιμιαζόμεθα.

Ἀνακτες καὶ ἄνασσαι· Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολι-
10 τείᾳ (fr. 483)· ἑκαλοῦνται δὲ οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι.’

Ἀνακτορία· δεσποτεία.

Ἀνακτόριον· ἱερόν.

Ἀνακτόρων· ἱερατειῶν.

15 Ἀνακωχεύειν· τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στήσαντας τὰ
100^ο ὀθῶνια καλεῦειν. μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρματος εἶρηκε Σοφο-
κλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ (733).

Ἀνακτᾶσθαι· Θουκυδίδης (VI 92). καὶ ἀντὶ τοῦ θεραπεύειν. τί-
θεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ προαπολωλὸς αὐθις κτήσασθαι καὶ
20 ἀπολαβεῖν.

Ἀνακωχῆς· ἀναπαύσεως, ἐνδόσεως, τῆς πρὸς μικρὸν ἐν πολέμῳ εἰρήνης. εἶρηται δὲ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν.

Ἀναλγήτως· ἀναισθήτως, ἀπόνως. καὶ Ἀναισθησία· ἡ ἀναλ-
γησία.

25 Ἀναλδες· ἄναυδες, ἄτροφον.

Ἀνάλημμα· ὕψωμα, στήριγμα.

Ἀναλέγειν· τὸ συλλέγειν χαμόθεν καὶ ἀνοικοδομεῖν.

1. 2 Sui. 3. 4 Hes. Ἀνακραγγαίνειν (hiernach zu verb.), vgl. Sui. Ἐκκραγγομένων· μετὰ κραυγῆς λεγομένων 5—7 Sui. aus Harp. 8 Sui. zu Plat. Phileb. 13 d 9—11 Sui. aus Harp. 12 Hes. C und Sui.: Ἀνακτο-
ρίαν· δεσποτείαν 13 B 391, 4 C Sui. 14 B 391, 6 Sui. 15—17 Vgl. Sui. (und mit ihm Hes.) Zwei Teile: 1) bis καλεῦειν B 391, 9 C (vgl. Et. magn. 96, 50) 18—20 Sui. 21. 22 B 391, 11 C Sui., vgl. Hes. 23. 24 B 391, 14 C, vgl. Sui. 25 Hes. Ἀναλδος (richtig von Schmidt zu Ἀναλδες verb., interpoliert aus Ἀναλθεσ) 26 B 391, 16 C Sui., vgl. Hes. 27 Vgl. Hes.

2 ἀνεξουούτο b 14 ἱερατειῶν B Lies ἀνακτόριον· ἱεράτειον 15 ὄντας b
18 Θουκυδίδης] an den Schluß zu stellen καὶ am Rande rot b 20 ἀπολαβεῖν b

Ἀναλαβεῖν· <οὕτως> φασὶν ἐπὶ τῶν νενοσηκότων. Πλάτων ἐν Σοφισταῖς.

Ἀναλεῖ· ἀνείλει τὸ βιβλίον.

Ἀναλθε· ἀνίατον, ἀνυγίαστον, ἀναίεστον.

Ἀναλκή· ἄνανδρος, ἀσθενής.

5

Ἀναλτος· ἀπλήρωτος, παρὰ τὴν ἄλκιν καὶ τὴν ἐκ τῆς αὐξήσεως τελειότητα, παρ' ὃ καὶ ἄλκῃ τὰ κατάφυτα χωρία. πλήρωσις γάρ τις ἢ θεραπεία τοῦ πεπονθότος καὶ λείποντος, ὅθεν καὶ τὸ θεραπεύεσθαι ἄλθεσθαι λέγουσι.

Ἀναλτος· βραχεῖα ἢ μέση.

10

Ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν ἐκατέρως. καὶ ἀναλῶν Ἀριστοφάνης Πλούτῳ (248). ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ ἦ, οἷον ἀνήλικον, καὶ <διὰ τοῦ α, οἷον> ἀνάλικον, καὶ <ἀ>νάλουν.

Ἀναλοῦντες· ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. Θουκυδίδης (IV 48)· καὶ ἀναλῶν, καὶ ἀναλοῦν (II 24) τὸ ἀναιρεῖν. καὶ ἀνάλωμα ὁ αὐτός (I 99).

15

Ἀναλύειν· τὸ ἐτέροις φαρμάκοις καθαίρειν τὸν πεφαρμαγμένον.

Ἀναλύζειν· σηραίνει τὸ μετὰ βίας καὶ οἷον λύζων κλαίειν, τοῦ πνεύματος ἐνιεμένου πολλοῦ ταῖς ἀρτηρίαις.

Ἀναλυθῆναι· τὸ καθαρῶς τινι χρήσασθαι φαρμάκων. Μένανδρος Ἡρῳ (fr. 213)· 'ἐπεφαρμακέω γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις'.

20

Ἀναλῦσαι· τὸ δι' ἐπώδης τινα τῆς βλάβης ἀπαλλάξαι.

Ἀναλογισμοὶ καὶ Ἀναλογίζεσθαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ Πλάτων (Prot. 332 d) εἶρηκεν· 'ἀναλογισώμεθα τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν'. καὶ Θουκυδίδης (V 7)· 'ἀναλογιζόμενος πρὸς οἷαν ἐμπειρίαν'. καὶ ἀνελογίζοντο· ὁ αὐτός (VIII 83).

25

Ἀναλώματα νόμιμα· ὁ Δημοσθένης.

Ἀναλφάβητος· ἐδόκει μὲν εἶναι εὐτελές. Νικοχάρης δὲ αὐτὸ

3 Vgl. Phrynichos Bek. 19, 14 Ἀνίλλειν βιβλίον 4 Hes. 5 Hes., vgl. Sui. Ἀναλκic 6—9 Vgl. Hes., vgl. Sui. Die Erklärung ist ähnlich wie bei Phrynichos in Ἀκοῦσαι ὀργῶ oben S. 64, 4 10 Wohl Fortsetzung (aus Phrynichos?) 11—13 Sui. (mehr) aus Phrynichos (?) 14. 15 Sui. 19. 20 Sui. 21 Vgl. Hes. 27— p. 115, 2 aus Phrynichos

3 Lies Ἀνείλλει 6 ἀναπλήρωτος b 6 ἄλκιν auch Hes. (hierdurch gesichert, lies ἄλκιν) 7—9 πλήρωσις κτλ. erläutert die Erklärung ἀνίατον (so bei Hesych. für ἱκανόν zu schreiben) 14 καὶ ἀναλῶν (auch Sui.) wohl Wiederholung aus Z. 11 17 λυτῶν b verb. E. Schwartz 19 φαρμάκω b (gegen die Gewohnheit) φαρμάκων Sui (?) Ἀμένανδρος b (A rot) 20 ἡρωσι b 27 νικόχαρης b

8*

ἐποίησεν ἀρχαῖον χρησάμενος ἐν Γαλατεία οὕτως· τὸν ἀναλφάβητον, τὸν ἄπονον· ταῦτα ὁ Φρύνιχος.

Ἀνάφριτον· Φιλύλλιος Αἰγεῖ (fr. 2 K.).

Ἀναμφίδοξον· ἀναμφίβολον.

5 Ἀναμάθω· ἐξ ἀρχῆς μάθω.

Ἀναμάττεσθαι· ἀναφυρᾶν.

Ἀναμέλποντες· ἀνυμνοῦντες.

101r Ἀναμετρή|σαιμι· διεμπεράσαιμι.

Ἀνὰ μέρος· ἀντὶ τοῦ ἐν μέρει.

10 Ἀναμηρύσασθαι· ἀνατεῖναι.

Ἀναμίλλητον· ἀφιλόνεικον.

Ἀναμύειν· ἀναβλέπειν.

Ἀναμιλώσαιμι· ἀναγλύψαιμι.

Ἀνανεοῦσθαι· ἀναμιμνήσκεσθαι. πεποιήται δὲ ἀπὸ τῶν τοῖς
15 πέντε δακτύλοις τῆς χειρὸς συνεχὲς ἀριθμούντων καὶ ἐπαναλαμβανόντων οἰονεῖ κατὰ πεντάδα ἀριθμούντων. καὶ ἀνανεοῦσθαι ὡς ἡμεῖς Θουκυδίδης ε' (18) καὶ Πλούτοις Κρατῖνοξ (fr. 167).

Ἀναντα· ἄνω. ἀνωφερῇ. ὑψηλά. δυσχερῇ. τινὲς τὰ μὴ βε-
βρεγμένα, Σοφοκλῆς δὲ Ἰνάχῳ (fr. 272) τὰ μὴ ἐκκεκομμένα, παρὰ τὸ
20 αἶναι, ὃ ἐστὶ κατακόπτοντα πτίσσειν. Ἀρίσταρχος δὲ ἐνταῦθα γρά-
φει ἐνικῶς ἄνατα, ἀντὶ τοῦ ἄνευ βλάβης.

Ἀνανδρος· Ἰσοκράτης Εὐαγόρα (66) καὶ Δημοσθένης ἐν
τῷ κατὰ Τιμοκράτους (53)· τὸ μὲν γὰρ χρηστῶν, τὸ δὲ ἀνάνδρων
ἀνθρώπων ἔργον ἐστί· καὶ Ὑπερεΐδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

25 Ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται· Θουκυδίδης β' (45).

Ἀνάνιος· ὑπερήφανος, ἄλυπος.

3 Sui. (danach zu berichtigen Bek. 83, 18) 5 C Sui. Hes. 6 B 391, 19 C Hes. 7 B 391, 20 C Sui. Hes. 8 B 391, 21 C Sui. Schol. Plat.-Epist. 345 d 9 Hes. 10 B 391, 22 C Sui. 11 B 391, 23 C Sui. Hes. 12 B 391, 24 C Sui. Hes. 13 Vgl. Hes. Ἀναμηλώσαι· μή<λη> ἀναγλύψαι 14—17 Zwei Glossen: 1) bis ἀριθμούντων gleich Sui. Gl. Ἀναπεμπάζειν (das Lemma durch Zufall verloren); 2) Ἀνανεοῦσθαι Sui. 18—21 Zwei Glossen: 1) bis δυσχερῇ (mit Ausschluss von ὑψηλά) B 391, 25 C Sui. Et. magn. 98, 27; 2) ὑψηλά und Forts. Hes. 25 aus Phrynichos (?) 26 Hes., vgl. Et. magn. 97, 43

8 Ἀναμετρήσαιμι ὁ διεμπεράσαμε C διεκπεράσοιμι B richtig 10 ἀνατεῖναι ὁ 12 Lies Ἀναμηλώσαι μήλη ἀναγλύψαι 18 ὑψηλά am Seitenrand ὁ τινὲς —βλάβης am obern Rand ὁ ἐκκεκομμένα ὁ

Ἄναξ θηλυκῶς· οὕτως Αἰσχύλος (fr. 342).

Ἄναξαγόρας· σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος. Νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπειδὴ ὕλην καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. οὐτός ἐστιν ὁ τὸν ἥλιον εἰπὼν μύθρον διάπυρον.

Ἄναξίβιος· Λακεδαιμονίων στρατηγός.

5

Ἄναξίαν· βασιλείαν. Αἰσχύλος (fr. 283).

Ἄναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνιέισα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς Δημήτηρ. Σοφοκλῆς δὲ καὶ ἀναγαγεῖν ἀμπελώνας φησιν.

Ἀνάξοιτο· ἀναρχήκοι. Ξενοφῶν (Hell. II 1, 22).

Ἀναξυρίδας· φιμινάλια, βρακία. ἢ τὰ βαθέα καὶ ἄβατα ὑποδήματα. 10

Ἀνὰ οὐλαμόν· κατὰ τὸ ἄθροισμα.

Ἀναπάλλει· ἀναπηδᾷ, ἀναεῖει.

Ἀνάπαλιν· τὸ τὰ ἔσχατα πρῶτα λέγειν ἢ πράττειν.

Ἀνάπαυλαν· ἀνάπαυσιν.

Ἀναπαύεσθαι· τὸ κατακλίνεσθαι ὡς πρὸς ὕπνον.

15

Ἀνάπαιστα· κυρίως τὰ ἐν ταῖς παραβάσεσι τῶν χορῶν ἄσματα, καὶ ἰδίως τὰ τῶν ρυθμῶν. ἔστι δὲ καὶ ὁ ἀνάπαιστος ὄνομα μετρικοῦ ποδὸς λεγόμενος ἀρρενικῶς.

Ἀναπατάσασθαι· ἀνακρούεσθαι ἄσμα.

Ἀναπαντῶσιν· ἀνακύπτουσιν.

20

Ἀναπαιστρίδες· σφύραι τινες παρὰ τοῖς χαλκεῦσιν.

Ἀναπεμπαζόμενοι· ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Πλάτων (Leg. IV 724b).

Ἀναπεμπάσαι· ἀνασκέψασθαι, ἢ ἀριθμῆσαι.

Ἀναπεμπάζεσθαι· ἐπαναλαμβάνειν τὰ εἰρημένα.

25

⟨Α⟩ναπεποιημένης· ⟨ἄ⟩ναπεφυρμένης, ἐζυμωμένης.

1 Sui. 2—4 Sui. aus Harp. 5 Sui. aus Harp. 6 Hes. 7. 8 Hes. 9 Sui. 10 B 391, 27 C Sui. Hes. (vgl. Et. magn. 98, 1) 11 B 391, 29 C, vgl. Hes. 12 B 391, 32 Sui. C (ἀναεῖει fehlt) 13 Vielleicht zu Plato Phaidr. 264 a 14 Sui. Hes. C Ἀνάπαυλα· ἀνάπαυσιν 15 Sui. (im Lemma Ἀναπαύεσθαι zu schreiben) 16—18 Sui. Hes. bis ρυθμῶν 19 Hes. 20 Hes. 21 Hes. 22. 23 B 392, 1 C Sui. (bis σκεπτόμενοι) 24 Dagegen Thomas Mag. 25 Hes. aus Timaios (anders Miller Mélanges 400). Et. gen. A. ἐπαναλαμβάνειν. ἢ ἀναλέγεσθαι καὶ ἀναπέμπειν (ohne Quellenangabe) 26 B 392, 2 C Sui., vgl. Hes.

8 καὶ νοῦ σοφ. δ 10 Ἀναξιδώρας δ 16 Ἀνάπαιστα δ Ἀνάπαιστοι Sui. falsch ἀνάπαιστος δ 20 Ἀναπαντῶσιν Hes. Denkbar Ἀναπαπταίνουσιν 21 Ἀναπεστρίδες δ 22 ἀναριθμούμενοι B Sui. 26 ἀναπεφυραμένης δ Hes. gegen B Sui. C

Ἀναπετώ· ἀναπετάω. Μένανδρος Θεοφορουμένη.

Ἀναπεφλασμένον· ἀνατεταμένον ἔχων τὸ αἰδοῖον· ἀναφλάν
γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀναμαλάσσειν τὰ αἰδοῖα.

Ἀναπῆξαι· ἀνεγείραι.

5 Ἀνάπηρον· οὐδὲν πλεον σημαίνει τοῦ πηρός.

᾿Ανάπηρον· νοσώδη. ἢ λυπηρόν.

Ἀναπηδύουσα· ἀναπηδῶσα.

Ἀνάπηρον ψυχὴν· τὴν ἐπιβλαβῇ, μὴ ὑγιαίνουσαν, ἀλλὰ σεσι-
νωμένην καὶ ἀχρεῖαν. |

101^ο Ἀναπηρόβιος <ἐν> ὀργῇ· Φρύνιχος· ἐν χαλεπαῖς ὀργαῖς
11 ἀναπηροβίων <τρι>γερόντων·

Ἀναπίπτειν· τὸ ἀθυμεῖν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ἀναπίμπλαται· ἀναπληροῦται.

Ἀναπίπτειν· οὐ τὸ κατακλίνεσθαι, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι καὶ
15 μετατίθεσθαι καὶ ἀποκνεῖν. Θουκυδίδης α' (70)· 'καὶ νικώμενοι ἐπ'
ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν'.

Ἀνάπλασμα· σχῆμα.

Ἀνάπλεωσ· λέγουσι δὲ καὶ ἀνάπλεος καὶ ἀναπλέα (Plato
Phaid. 83d).

20 Ἀναπλήσας· ἀναπληρώσας. ἢ μολύνας, ὡς Πλάτων.

Ἀναποδίζειν· τὸ ἐξετάζειν καὶ ὡσανεὶ συγκρούειν. Ἡρόδοτος
(V 92).

Ἀναπόδραστον· ἄφρευκτον.

Ἀναπόμιμα δῶρα· τὰ ἀποστρεφόμενα.

25 Ἀναπόνιπτος <καὶ> ἄνιπτος· διττῶς λέγεται. Φρύνιχος
Τραγῳδοῖς· ἄσιτος, ἄποτος, ἀναπόνιπτος·

1 Sui. (mehr, doch gegen die Vorlage schon verkürzt; er zitiert Ἀλιεῖς, Συνερώα 'und andere', Photios nur einen Titel aus den letzteren) 2. 3 Hes. vgl. Et. magn. 98, 43 4 Hes. 5 Gegen Sui. (Bek. 183, 13; 216, 15): ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπρωμένος 8. 9 Sui. (Platoglosse) 10. 11 aus Phrynichos (?) 12 Sui. aus Herodians Symp. (?) vgl. Athen. I 23 b, aber auch Eust. 1641, 6 13 B 392, 4 C Sui. 14—16 Sui., vgl. Athen. I 23 b Eust. 1641, 6 17 B 392, 5 C Sui. 20 Sui. Zwei Teile: 1) bis ἀναπληρώσας B 392, 6 C 21. 22 Sui., vgl. Hes. Et. cod. D. (Gaisf. col. 267 G) 23 B 392, 9 C Sui. (mehr), vgl. Hes. 24 Sui., anders Eust. 757, 17

4 ἀνεγείραι] ἀναεῖραι Schmidt 6 am untern Rand b 7 Lies Ἀνα-
πιδύουσα 8 ἐπὶ βλάβῃ b 10 ὀργῇ b 14 Ἀναπίπτει b 18 ἀνάπλεα b

Ἀναποδιζόμενα· ἐξεταζόμενα. ἢ ἄνωθεν πολλάκις τὰ αὐτὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα.

Ἀνάποινος· ἄνευ λύτρων. Κυρηναῖοι δὲ ὁ μάταιος.

Ἀναπολεῖ· ἀναμνησκέται.

Ἀναπόνιπτον· ἀνεξάλειπτον.

5

Ἀναπτεροῖ φόβος, ἢ λόγος, ἢ ἔπαινος, ἢ λοιδορία. Σοφοκλῆς Κρεοῦση· 'τί δ' ὦ γεραιέ; τίς c' ἀναπτεροῖ φόβος';

Ἀναπτερώσας· μετεώρους ποιήσας, προθυμοποιήσας.

Ἀναπρήσας· ἀναφυσήσας, ἀναπέμψας, ἀνενέγκας.

Ἀνεπτερώσθαι τὴν ψυχὴν· οἷον <ᾗ>ναcesoβῆσθαι. Κρατῖνος 10 (fr. 384) καὶ Εὐπολις (vgl. fr. 314).

Ἀνάπτειν· περιτιθέναι. ἢ ἀνατιθέναι.

Ἀναπτησιοκέρως· Ἀττικῶς τὸν ἰκτινον.

Ἀναπτῆτῳ· πετασθήτῳ.

Ἀναπτομένας· ἀναπετασθείσας.

15

Ἀναπτύξω· ἀντὶ τοῦ ἐπιδείξω. Εὐριπίδης (Herc. 1256).

Ἀνάπτυξις· ἐρμηνεία, διακάφησις.

Ἀνάπτυστα· ἐκπυστα, δηλα.

Ἀνάπυστα· ἀνεκλάλητα, ἀνεξάκουστα. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος ἀνάτ- 20 γελτα καὶ ἄρρητα. ἢ ἐξάγγελτα καὶ ἐκδηλα καὶ ἐξάκουστα.

Ἀναπτυχαί· ἀνατολαί.

Ἄναρ· ἦκουσα. Κρήτες. οἱ δὲ ὄναρ.

Ἄναρθρα. ἀτύπωτα, ἀτράνωτα. λαμβάνεται δὲ ἐπὶ συλλαβῆς

1. 2 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 19) 3 Zwei Teile: 1) bis λύτρων B 392, 7 C Sui. Vgl. Hes. Ἀνάποινος und Ἀνάπυνος (wo mit Mus. zu ändern) 4 B 392, 8 Sui. C Ἀ. ἀνέρχεται, ἀναμνησκέται 5 B 392, 11 C Sui. Hes. Ἀναπότριπτον 6. 7 aus Phrynichos 8 Vgl. Hes. Ἀναπτερώσας. 9 Vgl. Sui. Hes. Ἀναπρήσαι Et. gen. Ἀ. ἀναφυσήσας. ἢ ἀθρόως ἀναβαλὼν (ohne Quellenangabe) 10. 11 B 398, 6 Sui. aus Phrynichos (Bek. 10, 20) 12 B 392, 13 Sui. (C bis περιτιθέναι) 13 Hes. Ἀναπτησιοκέρας (von Schmidt zu Ἀναπτύσσειν τὸ κέρας verdorben). Komikerglosse 14 B 392, 12 C Sui. 15 Hes. 16 Sui. 17 B 392, 14 Sui. (C ἐρμηνεία, ἀνοιξις) 18 B 392, 15 C Sui. 21 Hes. 22 Hes. 23—p. 120, 2 B 392, 17 C Sui.

5 Ἀναπόνιπτον b Ἀναπόνιπτον B Sui. Ἀναποίνητον C 7 c' über der Zeile nachgetragen b 10 Ἀναπτεροῦσθαι und ἀναcesoβείσθαι b 15 ἀνασταθείσας b 18 Ἀνάπτυστα auch C Hes. ἐκπυστα nur b 22 Wohl οἱ δὲ Κρήτες ὄναρ (Ahrens Dial. II 120, ἦκουσα verdorben), denkbar auch Ἄναρ ἦκουσα· Κρήτες, οἱ δὲ <Ἑλληνες> ὄναρ

λειπούσης στοιχείον, ἢ λόγου λείποντος λέξιν, ἢ λέξεως λειπούσης συλλαβήν.

Ἀναρᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην καταράν. οὕτως Καλλισθένης (fr. 49 M.).

5 Ἀνάργυρος· Πλάτων Νόμων γ' (679b)· ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες· ἀναργυρία δὲ Στράτις.

Ἀναρίθμιον· ἐχθρόν.

Ἀνάριστος, μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυ-
ιδῶ (fr. 454)· ὁδὸς τῆς ἀγορᾶς τρέχων ἀναρίστητος ὢν· οὕτως δὲ
102^r <καὶ> Ἀλεξίς (fr. 233). Μένανδρ(ο)ς (fr. 992) | <ἀ>νάριστον.

11 Ἀναρκτος· δήμιος.

Ἀναρκτον· τὸ ἀνυπότακτον.

Ἀναρρηθῆναι· ἀνακηρυχθῆναι.

Ἀνάρρημα· κήρυγμα.

15 Ἀνάρρησις· ἀναγόμενσις.

Ἀναρριπίζεται· Φερεκράτης Αὐτομόλοις· ἄνηρ ἀναρριπίζεται·

Ἀναρριπτεῖν· ἀναλαμβάνειν.

Ἀναρρίπτεσθαι· μεταμελεῖσθαι, μετατίθεσθαι.

20 Ἀναρριχᾶσθαι· τὸ πρόσαντες ἀναβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (70)· ἑρὸς ταῦτ' ἀνηρριχᾶτ' ἄν εἰς τὸν οὐρανόν·

Ἀναρροφεῖ· Κρατῖνος Πανόπταις· ἑκαὶ πάντ' ἀναρροφεῖ, καὶ ἑκαὶ ταῦτ' εὐθὺς ὑποκαθήμενοι ἀναρροφούσιν ἄνδρες·

25 Ἀναρροὰς κυμάτων· Νικοχάρης· ῥήγνυς δὲ πολλὰς κυμάτων ἀναρροάς·

Ἀναροδανισθῆναι· ἀναβληθῆναι.

Ἀναρροιβδεῖν· Ὅμηρος (μ 104) μὲν τὸ ἀναρροφεῖν, Σοφοκλῆς (fr. 407) δὲ τοῦναντίον ἔοικεν <ἐν> Ναυσικά· ὄχημά μοι ἐπάραν ἡσύχως
30 ἀναρροιβδεῖ πάλιν·

3. 4 Sui. 7 Hes. 8—10 Sui. (mehr), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D)
11 Vgl. unten S. 126, 16 12 Sui., vgl. Hes. 13 B 392, 20 C Sui. Hes., vgl. Et. magn. 99, 3 14 B 392, 22 C Sui. 15 B 392, 21 C Sui., vgl. Hes. 18 B 392, 16 Sui. (C Ἀναρρίπτει· ἀναλαμβάνει) 19 B 392, 23 C Sui. 20—22 Sui. 27 Hes. (anders Diogenian Et. magn. 99, 13) 28—30 B 392, 24 C Sui. erweitert aus Hes.

8 πολυεῖδω δ 11 Lies Ἀνδραγχος vgl. unten S. 126, 16 19 Ἀναρρίπτειν B Sui. 20 πρὸς ἀναντες Sui. (vielleicht εἰς τὸ πρόσαντες) 25 νικό-
χαρης δ 25 ῥήγνυι δ 29 ἔοικεν αὐτίκα ὀχημά μεπαρήχυα δ

Ἀνάρσια· ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο.

Ἀναρσίας· ἔχθρας. οὕτως Ἰων.

᾿Α>νάρτησον· κρέμασον.

Ἀναρύει· ἀντὶ τοῦ ἀναθῦει καὶ σφάττει. Εὐπολις (fr. 395). καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπανάρρυσις ὀνομάζεται.

Ἀναρύτειν· ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύτεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις (fr. 36)· ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσα ἀπηχθάνου'.

Ἀνασαρῶσαι· εἰς τὴν ὄροφὴν ἐμπήξαι.

Ἀνασειράζει· ἀνθέλλκει, ἀνατρέπει.

Ἀνασεΐας· ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος (25, 47).

Ἀνασεμνύνειν· ἔστι μὲν καὶ τὸ ἀποσεμνύνειν πολιτικόν, ἀλλὰ τὸ ἀνασεμνύνειν πολιτικώτερον καὶ ὑψηλότερον.

Ἀνασεΐειν· ἐκτινάσσειν, ἀπειλεῖν, ἐρευνᾶν, ἐπηρεάζειν.

Ἀνασηκῶσαι· ἀνταποδοῦναι, ἀναλαβεῖν, ὅπερ ποιοῦσιν οἱ ἱστάντες, οἷον ἐξιῶσαι τὸ λείπον τῷ πλεονάζοντι. λέγεται δὲ καὶ ἀνασηκῶσον καὶ ἀνεσηκώθη καὶ ἀνασηκώσας, ἀντὶ τοῦ ἀναθέμενος, καὶ ἀνασηκωθείς, καὶ ἀνασηκώσασθαι.

Ἀνάσιλλος· ἀναφαλαντίας.

Ἀνασιμοῦν· ἀναλίσκειν. καὶ τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὀρμῶντα ὀσφραίνεσθαι.

Ἀνασκευασθείσης τῆς τραπέζης· οἷον ἀναστάτου γενομένης. οὕτως Δημοσθένης (33, 9).

Ἀνασκαλεύων· ἀνακινῶν, ἀδημονῶν, ἀναλογιζόμενος.

Ἀνασκευασάμενοι· ἀπάραντες.

1 Sui. aus Timaios 3 B 392, 25 C Sui. 4. 5 Sui. aus Pausanias (Eust. 250, 17. 1159, 56 Schwabe p. 110) 6—8 Sui. 9 Hes. Ἀνασαρῶσαι 10 B 392, 26 C Sui. 11. 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 21) 13. 14 aus Phrynichos 15 Vgl. Sui. 16—19 Zwei Teile: 1) bis πλεονάζοντι Sui.; 2) Aufzählung der Formen von ἀνασηκῶν, vgl. Einl. 20 Sui. 21. 22 Hes. (zwei Glossen: Ἀνασιμοῦν und Ἀνασιμοῦν nachträglich auch bei Hes. verbunden; vgl. unten S. 134, 6 und Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) 23. 24 Sui. 25 B 392, 27 C Sui. 26 B 392, 29 C Sui.

1 Ἀνάρσια ὦ . . . αἶρετο b 2 ἔχθρας b 4 Lies Ἀναρρύει . . . θύει
6 Ἀναρυτεῖν b 6 τοῦ ἀναρύτεσθαι b διδασκᾶ b 9 ἐμπλήξαι Hes. Glosse
unverständlich 11 Lies ἀπειλήσας 13 πολιτικῶς b 18 ἀντικηκώσας b
(nicht auf Eurip. Hec. 59 zu beziehen) 19 ἀντικηκωθείς b

Ἀνασκινδυλευθῆναι· ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι. κέ-
χρηται τῇ λέξει Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ (II p. 362 a).

Ἀνασκυζάν· ἐπὶ τοῦ ἔξοιστρεῖν καὶ ἀκολασταίνειν. καὶ ἐκσκυζάν
Κρατῖνος, Φρύνιχος δὲ σκυζάν.

5 Ἀνασπᾶ· ἀντὶ τοῦ καταλύει, ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης | (VI 100).
1020 Ἀνασπᾶν· τὸ ἀντλεῖν τὸ ὕδωρ. Φερεκράτης (fr. 180)· ἑκάδου
ἀνασπῶν·.

Ἀνασπᾶν βούλευμα καὶ ἀνασπᾶν γνωμίδιον· Ἀριστοφάνης.
ἡ συμπλοκὴ ἀρμόζει συνουσίας.

10 Ἀνασταδόν· ἀνιστάμενοι.

Ἀνάστασις· ἀναστάτῳσις.

Ἀνάστατος· κατεστραμμένος.

Ἀναστάτῳς· πεπορημένος.

Ἀναστεῖλαι· ἀντὶ τοῦ ἀνασχέσθαι.

15 Ἀναστήσας· ἀνοικίας. ἢ μεταστήσας καὶ μεταγαγών.

Ἀνάστατοι· πλακοῦντος εἶδος. οὗτοι δὲ αὐταῖς ταῖς ἀρρηφό-
ροις ἐγίνοντο. ἐλέγοντο δὲ τινες πλακοῦντες καὶ χαρίσιοι, ἀμφιφῶντες,
φθόεις, σελῆναι, πέλανοι, πόπανα.

Ἀνάστατα ποιεῖν· Πλάτων (Soph. 252 a)· ἑπάντα ἀνάστατα
20 γέγονεν, ὡς ἔοικεν·. οὕτως Ἀλεξίς, Μένανδρος καὶ Εὐριπίδης
(Androm. 1249?). Δημοσθένης δὲ ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας
(39)· ἑνάστατος αὐτῶν ἢ πόλις γέγονε·.

Ἀναστάτῳ· ἡ συνήθεια. Θουκυδίδης (I 81) δὲ ἀναστήτῳ λέγει
διὰ τοῦ ἡ· ἑνάστήτῳ <ἐς ἐκεῖνο τὸ χωρίον>·.

25 Ἀναστήναι ἔωθεν· ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ὕπνου φαμέν. Πλάτων
Χαρμίδη (155 b)· ἑνιστάμενος ἔωθεν·.

Ἀναστῶ· ἀντὶ τοῦ ἀναστήσῳ. Κράτης, Φερεκράτης καὶ
Ἀρχιππος.

1. 2 Zwei Teile: 1) bis ἀνασταυρωθῆναι Sui. aus Timaios vgl. Schol. Plat.;
2) Phrynichos, vgl. Bek. 27, 14 3. 4 Anders Phrynichos (Bek. 12, 15)
5 Sui. 6. 7 Sui. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 D) 8. 9 aus Phrynichos
(Bek. 27, 13 vgl. 6, 5) 10 B 392, 30 C Sui. Hes 11 Sui. 12 B 392, 31 C
Sui., vgl. Hes Ἀναστάτους 13 B 393, 3 C Sui. 14 Sui. 15 Anders B 392,
32 C Sui. 16—18 Sui. (mehr) aus Pausanias (Eust. 1165, 10 Schwabe p. 130)
25. 26 aus Phrynichos (?), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 268 E) Et. Gud. Ἀναστήναι
ἐγρηγορότας, ἐγερθῆναι ἐξ ὕπνου

4 Αφρύνιχος b (A rot). Denkbar auch Φρύνιχος δὲ σκυζάν <ἐπὶ νεωτέρων
κτλ.> 8 γνωμῆδιον b 15 ἀνοικίας b 17 χαρήσιοι b 18 φθώεις b πελανοὶ b
25 ἐπὶ τοῦ b 26 χάρμιδι b

Ἀνασυντάξας· ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου (fr. 151 Bl.).

Ἀνασύνταξις· τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις ὅταν δόξη τῷ δῆμῳ⁴ χρῆζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἔλυνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο οὕτω καλοῦσιν.

Ἀναστοιχειοῖ· ἀναπλάττει, ὡς μεταστοιχειοῖ· μεταπλάττει.

Ἀναστροφή δίκη· ὅταν ὁ ἐγκαλούμενος τῷ ἡδικημένῳ ἐγκαλῇ.

Ἀναστῦσαι· ἢ τὸ αἰδοῖον ἐπᾶραι. ἢ στυνάσαι. Σοφοκλῆς (fr. 388).

Ἀνασῦραι· ἀποκαλύψαι, περιποιῆσαι.

Ἀνασύρειν καὶ Ἀνασεσυρμένην· εἰώθαμεν χρῆσθαι τῷ ὀνό- 10
ματι ἐπὶ τῶν φορτικῶν ἢ ἀναισχυντούντων. Ἀνακρέων ἐν αἰ.

᾽Α>νασφῆλας· ἀνανήσας. ἑαυτὸν ἀναστήσας. ἢ ἀναλαβών.

Ἀνασχοῦσα· ἀναδοῦσα.

Ἀνασχών· ἀνατείνας.

Ἀνατί· ἀβλαβῇ. καὶ ἄνευ τίσεως καὶ τιμωρίας καὶ ἄτης. 15

Ἀνατεθυμένος· ἀναπεπεισμένος. οἱ δὲ ἀνακεκαυμένος.

Ἀνάσχετος· Δημοσθένης (?) καὶ Θουκυδίδης (I 118). καὶ ἀνάσχωμαι Φερεκράτης, ἀνασχήσομαι δὲ Ἀριστοφάνης (Ach. 299).

Ἀνατίθεμαι τὰ πράγματα τούτῳ· οἷον τὴν ἐξουσίαν πᾶσαν τῶν πραγμάτων τόνδε ἔχειν βούλομαι. 20

Ἀνατεῖλαι· ἀνθῆσαι, ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοτανῶν.

Ἀνατλάντες· ὑπομείναντες.

Ἀνατείνας τὴν ψυχὴν· ἐπὶ τὰ ἄνω τρέψας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν.

Ἀνατος· ὁ ἀβλαβής. 25

Ἀνατάξασθαι· εὐτρεπίσασθαι.

Ἀνάτλημα· ὑπομονή.

Ἀνατλήναι· ὑπομείναι.

1. 2 Sui. aus Harp. 3—5 Sui. 6 B 393, 1 Sui. (C bis ἀναπλάττει)
8 Hes. (vgl. auch Pollux II 176) 9 Hes. 12 B 393, 5 C Sui. 13 B
393, 4 C Sui. 14 B 393, 7 C Sui. 15 B 392, 33 C Sui. Schol. Plat. Leg.
871e, vgl. Timaios, Hes. 16 Hes. Ἀνατεθυμιασμένος (zu verbessern) vgl.
unten S. 124, 5 19. 20 aus Phrynichos (?) 21 B 393, 9 C Sui., vgl. Hes.
22 B 393, 10 C Sui. 23. 24 Sui. aus Timaios 25 Hes., vgl. Et. magn.
100, 56 26 B 393, 8 C Sui. Hes. 27 B 393, 12 C Sui. 28 B 393, 12
Sui. Hes.

4 ἔλυνται b 11 denkbar ἐν α'. 16 ἀναπεπεισμένος verdorben
17 18 καὶ ἀνάσχωμαι b 24 θείων Tim. richtig

- 103^r** Ἀνατύπωσις διανόησις.
 Ἀνατυπῶσαι· ἀνατρέψαι. Ἀντίμαχος (fr. 96).
 <᾽Α>ναυδος· ἄφρωνος.
 Ἀνατρέχω· ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Μένανδρος (fr. 953).
 5 Ἀνατεθυμιαμένος· ἀναπεπεισμένος.
 Ἀνατρέπειν· ἀνατρέφειν.
 Ἀνάτριπτα ἱμάτια· ἐγνωρίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ αὕτη ἡ
 χρήσις τῶν ἱματίων. ἔστι δὲ ἀνάτριπτα τὰ ἀνατριβόμενα ἐν τῷ κνά-
 πτεσθαι καὶ τὴν κροκύδα ἀνιέντα πυκνὴν καὶ λεπτήν.
 10 Ἀναφαίνεις· φανερὰ ποιεῖς.
 Ἀναφαιρέτους· μὴ ἀφαιρουμένους.
 Ἀναφανδόν· φανερώς.
 Ἀναφῆναι· ἐκφῆναι.
 Ἀναφοιτῆσαι· ἀνελθεῖν.
 15 Ἀναφορεῖς· οἱ ἀνέχοντες, ἢ ἀναβαστάζοντες.
 Ἀναφαλαντίαν, οὐκ ἀναφάλαντον, καὶ ἀνάσιλλον τὸ αὐτὸ λέ-
 γουσιν.
 Ἀναφλασμόν· τὰ ἀφροδίσια. Εὐπολις (fr. 61) Αὐτολύκῳ. καὶ
 ἀναφλᾶν τὸ μαλάττειν τὸ αἰδοῖον.
 20 Ἀναφλύστιοι· δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι μέντοι τῶν ἱστορι-
 κῶν ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.
 Ἀναφοράν· τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ’
 ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος (219).
 Ἀναφοιβάσας· ἀνακαθάρας.
 25 Ἀναφράξαντες· ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες.
 Ἀναφρονέων· ἀναλογιζόμενος.
 Ἀναχάσκειν· ὃ ἡμεῖς ἀνέχασκεν.
 Ἀναχαιτίζει· ἀναποδίζει, ἀνακόπτει. Σοφοκλῆς (fr. 180) δὲ
 ἀπειθεῖ καὶ ἀντιτείνει.

1 B 393, 11 C Sui. 2 Sui. 3 B 393, 13 C Sui. Hes. 4 Sui.
 5 Hes., vgl. oben S. 123, 16 6 Hes. 10 B 393, 14 Sui. (C Ἀναφαίνει· φανερὰ
 ποιεῖ) 11 B 393, 15 Sui. (C Ἀναφαιρέτοις u. φαινόμενοις) 12 B 393, 16 C Sui.
 Hes. 13 B 393, 17 C Sui. 14 B 393, 18 C Sui. 15 B 393, 19 Sui. Hes.
 (C bis ἀνέχοντες) 16. 17 Sui. 18. 19 Sui. 20. 21 Sui. aus Harp.
 22. 23 Sui. aus Harp. 24 Hes. 25 Hes. 26 Hes. 27 Sui.
 28. 29 Sui. Zwei Teile: 1) bis ἀνακόπτει B 393, 20 C; 2) vgl. Hes.

8 vor αὕτη ein Adjektiv ausgefallen 23 ὑπὲρ] κατὰ δ 27 Ἀναχάσκει
 Sui. vgl. oben S. 26, 14 Ἀγχασκε (etwa Ἀγχάσκειν . . ἀναχάσκειν)

Ἀνὰ χθόνα· ἐπὶ τὴν γῆν.

Ἀνάχυσιν· βλακείαν, ἔκλυσιν. καὶ ἐπίτασιν τινος ἢ πλεονασμόν.

Ἀναχωρίζει· ἀντὶ τοῦ ἀναχωρεῖν ποιεῖ. Ξενοφῶν (Anab. V 2, 10) καὶ ἀναχωρεῖ τὸ παθητικόν.

Ἀνάψαι· ἀναθεῖναι, κοσμήσαι.

5

Ἀναψύχουσα· ζηραίνουσα, ῥιπίζουσα.

Ἀναψύχοντα· ἀναπνέοντα πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν.

Ἀναψυχήναι· ἀναπαύσασθαι. ἢ ἀναψύξαι. Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 13).

Ἀναψύχον· ἀναπνοὴν διδοῦν.

10

Ἀναψηφίσασθαι· τὸ μεταψηφίσασθαι. Φερεκράτης Δουλο-
διδασκάλῳ (fr. 47) ᾿κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία'.

Ἀναψυχομένη· ἀναπαυομένη.

Ἀνδάνει· ἀρέσκει.

Ἀνδηρα· τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν, διὰ τὸ αἰετίζεσθαι καὶ διερὰ εἶναι. Ὑπερείδης (fr. 113 Bl.) δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπε-
ράνω εἶναι τῶν διερῶν.

Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς· Δοῦρις (fr. 62 M.) μὲν αὐτοσχεδιάζει, ὡς
ἔοικεν, Ἀνδοκίδου εἶναι λέγων τὸν Ἑρμῆν ἀνάθημα, Αἰσχίνης (I 125) δὲ
καὶ αὐτὸς Ἀνδοκίδης (I 62) τῆς Αἰγῆϊδος φυλῆς μαρτυροῦσιν εἶναι ἀνάθημα. 20

Ἀνδράγρια· κῦλα ἐξ ἀνδρῶν.

Ἀνδράχλη· διὰ τοῦ ᾱ Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ν. Σοφοκλῆς ᾿χλω-
ροῖσι κορμοῖς ἀνδράχλης ἀναίθεται'.|

Ἀνδραγαθία· Ὑπερείδης· (pro Lyc. § 16 Bl.) ᾿εστεφάνωμαι δὲ 103^ο
ὐπὸ τε τῶν ἱππέων ἀπάντων ἀνδραγαθίας ἕνεκα'. λέγεται δὲ καὶ 25
ἀνδραγαθίζεται (Thuc. II 63) καὶ ἀνδραγαθίζεσθαι.

Ἀνδράποδον· καὶ ἐπὶ θηλείας εἶρηκε Φερεκράτης.

1 B 393, 21 C Sui. 2 Zwei Teile: 1) bis ἔκλυσιν B 393, 22 C Sui.; vgl.
Hes. 3. 4 Sui. 5 Hes. 6 Hes. (mehr) 7 Hes. (die folgende Glosse
Ἀνάψω ἀναθήσω ist umzustellen) 8. 9 Zwei Teile: 1) bis ἀναπαύσασθαι Hes.;
2) Sui. (mehr) 10 Sui. 11. 12 Sui. 13 Sui. 14 B 393, 23 C Sui.
Hes. 15—17 Sui. aus Harp., vgl. Hes. (Et. magn. 101, 39) 18—20 aus Harp.,
vgl. Hes. 21 B 393, 24 Sui. 22. 23 Vgl. Sui.

2 ἔκχυσιν C ἔκχυσιν ἔκλυσιν B 4 ἀναχώρει τὸ πάθος b 12 κἀνα-
ψηφίσαστ' b 15 δίαίρα b 17 διαίρων b Harp. E 18 αὐτοσχεδιάζειν
und 19 λξ b αὐτοσχεδιάζων λέγει Harp. E αὐτοσχεδιάζει λέγων Harp. 22 χλωροῖς b
23 ἀνέθεται b 25 ὑπὲρ τε b πάντων pap. Hyp.

Ἀνδραποδοκλόπος· Σοφοκλῆς, ἀνδραποδοκλέπτης δὲ Μένανδρος.

Ἀνδράριον· Ἀριστοφάνης (Ach. 517).

Ἀνδρεία φύσις· Ἀρχιππος· ῥῥιθοῦς γάρ οὐκ ἦν οὔτε βωμὸς οὔτε
5 πῦρ οὔτ' ἐν γυναιξίν οὔτ' ἐν ἀνδρείᾳ φύσις'.

Ἀνδραποδισμός· αἰχμαλωσία.

Ἀνδραποδοκάπηλος· ὁ μεταβολεὺς ἀνδραπόδων. ὁ σωματέμ-
πορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ἤγουν πιπράσκειν.

Ἀνδραποδώδεις· δουλοπρεπεῖς, δουλογνώμονας.

10 Ἀνδρακάς· τὸ κατ' ἄνδρα χωρίαι. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις
(fr. 19). Θουκυδίδης δὲ ἀντὶ τοῦ ἴσον καὶ ἀντικείμενον.

Ἀνδραποδιστής· οὐ μόνον ὁ τοὺς ἐλευθέρους δουλούμενος,
ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν δεσποτῶν τοὺς δούλους εἰς ἑαυτὸν ὑποσπῶν.

Ἀνδραπόδητοι· οἱ σὺν ἀνδραπόδοις ἀποδημήσαντες.

15 Ἀνδραφάσσειν· κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι.

Ἀνδραγχος· δήμιος, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων.

Ἀνδραφόνων· οὕτως Σόλων ἐν τοῖς ῥῥοσιν <ἀντὶ> τῶν ἀν-
δροφόνων αἰεί φησιν.

Ἀνδρεία· ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ὅμο-
20 νοίας (fr. 112 Bl.).

Ἀνδρείκελον· ὁμοιον <ἀνδρί>. σημαίνει δὲ καὶ τὸ μίγμα τῶν
ζωγράφων, ὃ καλεῖται χρωμάτων κρᾶσις.

Ἀνδραποδώδη τρίχα· τὴν τῶν ἀνδραπόδων ἰδίαν κουράν, ἣν
ἀπελευθερωθέντες ἤλλασσον αἱ δοῦλαι τε καὶ οἱ δούλοι.

25 Ἀνδρεῖος πρὸς δωροδοκίαν· ὁ ῥῥήτωρ· ῥρὸς μὲν τὴν τῶν
πραγμάτων κίνησιν, ὡς ἔοικε, δεινὸς τυγχάνεις, πρὸς δὲ τὴν δωρο-
δοκίαν ἀνδρεῖος'.

Ἀνδρικήν· τὴν ἰσχυράν. Πλάτων Νόμων Ζ' (VII 814 e).

6 B 393, 26 C Sui. Hes. 7. 8 Zwei Teile: 1) bis ἀνδραπόδων B 393,
27 C Sui.; 2) Sui. aus Harp. 9 B 393, 28 Sui., vgl. Hes. C ῥῥανδραποδώδης·
— πῆς — γνώμων 10. 11 B 394, 8 Sui. 12. 13 B 394, 11 Et. magn. 102, 7
(vgl. auch Sui.) Pollux III 78 14 B 394, 14 Hes. (zu verb.) 15 B 394, 15
Hes. 16 B 393, 25 C Hes. 19. 20 Sui. aus Harp. 21. 22 Sui.,
vgl. Hes. 23. 24 Sui. aus Timaios, vgl. auch Eust. 79, 8 25—27 aus
Phrynichos.

10 χωρῆσαι B χωρίς cod. Sui. 11 Θουκυδίδης — ἀντικείμενον gehört zu
Gl. ῥῥντίπαλον (Blomfield) 13 ἀποσπῶν ὁ Et. m. 15 ῥῥανδραφάσσειν B
17 ῥῥοσι ὁ 21 ῥῥνδρείκελον ὁ 22 κρίσις Sui. 24 ῥῥαλλον ὁ 28 Ζ'] ζ' ὁ

Ἄνδριτί μιμεῖσθαι φωνήν· ὡς ἀνήρ. Κράτης Λαμίας.

Ἄνδριον· τὸ ὑποκοριστικόν. Εὐριπίδης Αὐτολύκῳ· ἡμῶν τῷ πατρὶ μέμφεσθ' ἄωρον ἀποκαλοῦντες ἄνδριον'.

Ἀνδρικός καὶ Ἀνδρικότατος· Πλάτων (Phaedr. 273 b) καὶ Ἀριστοφάνης (Eqn. 81), Ἀνδρικώτερος δὲ Ἀναξανδρίδης, καὶ 5 Ἀνδρωδῶς Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ (12, 31).

Ἀνδρηλατεῖν· ἄνδρας ἐλαύνειν καὶ Ἀνδρηλατεῖσθαι· ἐλαύνεσθαι. καὶ πολλὴ τῆς τοιαύτης φωνῆς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἢ χρῆσις.

⟨Ἄ⟩νδρογύνων· ἀσθενῶν, γυναικῶν καρδίας ἐχόντων.

Ἀνδρό|γυνον ἄθυρμα· Εὐπολις ἐν Ἀστρατεύτοις. τοὺς **104r** ἄνδρας μὲν τὸ σῶμα φύντας, εἰς γυναῖκας δὲ σφᾶς αὐτοὺς ἀφέντας 11 καὶ τὰς τούτων ἐπιτηδεύσεις ἐπιτηδεύοντας οὕτως ἔλεγον.

Ἀνδροκόβαλος· κακοῦργος, πανοῦργος.

Ἀνδροκτασιῶν· ἀνδροφονιῶν.

Ἀνδροληψία· τὸ ἀρπάζειν ἄνδρας ἐκ τινος πόλεως. ἡνεχύραζον 15 γὰρ τὴν ἔχουσιν πόλιν τὸν ἀνδροφόνον καὶ μὴ προἰεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν, καὶ τοῦτο οὕτως ἐκάλουν, καὶ οὐδετέρως ⟨Ἄ⟩νδρολήψιον.

Ἀνδριάς· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν αἱ μητέρες περὶ τῶν υἱῶν ὁ καλὸς ἀνδριάς μου, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (129)· ὁ τὸν καλὸν ἀνδριάντα· γράφοντα. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἄγαλμα καὶ ὁ 20 ἐκ χαλκοῦ καὶ ξυλίνου καὶ χρυσοῦ καὶ τῆς ἄλλης ὕλης, ὅση δύναται δέξασθαι καὶ κατέχειν εἶδος. λέγεται δὲ τούτων ἕκαστον καὶ κατὰ συνθήκην τῆς ὕλης, ὁ χαλκοῦς ἀνδριάς, καὶ ὁ ξύλινος, καὶ τὰ ὅμοια. λέγεται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζώων καταχρηστικῶς ἀνδριάς.

Ἀνδρόπαις· ὁ ἤδη ἀνδρούμενος παῖς.

25

Ἀνδροκάθων· ὁ μέγα ἔχων τὸ αἰδοῖον.

Ἀνδροκάπραινα· Φερεκράτης· ἄνδροκάπραινα καὶ μεθύς καὶ φαρμακίς'.

1 aus Phrynichos. 7. 8 aus Phrynichos (vgl. φωνῆς, anders Sui. aus Timaios) 9 B 393, 29 C Sui. 10—12 aus Phrynichos (? vgl. Bek. 11, 29) 13 Sui. Hes. 14 B 393, 30 C Sui. Hes. 15—17 B 393, 33 Sui. aus Harp., vgl. Hes. und mit ihm C Ἀνδροληψία· ἐνεχειράζων τοὺς ἔχοντας ἀνδροφόνον 18—24 B 394, 29 25 Sui., vgl. Hes. 26 B 394, 5 Sui., vgl. Hes. (verbunden mit Gl. Ἀνδροκάθης) Eust. 1968, 43 27. 28 aus Phrynichos (?)

1 Ακρᾶ^τ (A rot) b 2. 3 Ἀνδρεῖον beidemal b 3 μέμφεσθαι b 5 καὶ Ἀριστοφάνης in b am Rand 16 προεμένην b 20 γράφοντα auch B, lies γράφει καὶ ἄλλοι πολλοὶ fügen B hinzu 21 καὶ ὁ ξυλίνου B (ξύλου Bekker richtig) 28 φαρμακίς b

Ἀνδροκάθης· ἀνδρὸς αἰδοῖον ἔχων. τὸ γὰρ αἰδοῖον κάθη ἀπὸ τοῦ κάττειν.

Ἀνδρομέοιο· ἀνθρωπίνου.

Ἀνδρωθεῖσα· ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα.

5 Ἀνδρώσασθαι· συγγενέσθαι.

Ἀνδρῶνα· οἶκον, ἔνθα ἄνδρες ἀθροίζονται.

⟨᾽Α⟩νεβάλλοντο· ἐσχηματίζοντο.

Ἀνέβαλλεν· ἀναβολὴν ἐδίδου.

Ἀνεβάλλετο· ἀνεκρούετο. ἀναβολὰς γὰρ καὶ τὰς ἀνακρούσεις
10 καὶ τὰς ἀρχάς. ὅθεν καὶ τὸ ἤρχετο καὶ ἀπήρχετο. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὑπερετίθετο.

Ἀνεβίω· ἀνέζηεν.

Ἀνεβίωσα καὶ ἀνεβίωσε, καὶ ἀνεβίω, καὶ ἀναβιώσκειται καὶ ἀναβιώσκει μᾶλλον ἢ ἀναβιοῖ. λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν.

15 Ἀνέβησεν· ἀντὶ τοῦ ἀνεβίβασεν. Ἡρόδοτος (I 80).

Ἀνεβιωκάμην· ἀντὶ τοῦ ἀναβιώναι ἐποίησα. Κράτης (fr. 45).

Ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει τὸν ὄχλον, ἢ τὴν πόλιν· ἐναρτῆς ἢ
συμπλοκὴ τοῦ λόγου, καὶ σημαίνει τὸ ἐρεθίζει καὶ ἀνακινεῖ. τὸ μέντοι
ῥιπίζει ἀπὸ τῆς τοῦ πυρὸς ῥιπίσεως εἴρηται.

20 Ἀνεγνάμφθη· ἀνεκάμφθη.

Ἀνέγρετον· ἀνυπόστροφον.

Ἀνέγγυοι γάμοι· οἱ μὴ γάμῳ ἡνωμένοι. Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.

Ἀνέγκλητον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον (vgl.
Epist. II 14), Ἀνεγκλητὶ δὲ Πλάτων Μενελάῳ (fr. 231), Ἀνεγκλήτως
25 δὲ Ξενοφῶν (Hell. VI 1, 13?).

Ἀνέγνωκας· καὶ ταύτῃ τῇ κλίσει κέχρηται, καὶ οὐ μόνον ἀνέγνωσ. Πλάτων Θεαιτήτῳ (152a) καὶ Δημοσθένης (50, 5;?).

1. 2 B 394, 27 3 B 393, 31 C, vgl. Sui. 4 B 394, 28 Hes. 5 Hes.
6 B 393, 32 C Sui. 7 B 395, 10 Sui. 8 B 395, 11 Sui. 9—11 B 395, 6
(C nur προσιμιάζετο, ἀνεκρούετο, vgl. Hes.) 12 B 395, 12 C Sui., vgl. Hes.
13. 14 B 395, 12 15 B 395, 16 Sui. 16 B 395, 19 Sui. 17—19 B 401, 5
aus Phrynichos (vgl. Arist. Ran. 360) 20 B 395, 15 C Sui. 21 B 395, 17 C Sui.
23—25 B 400, 25 26. 27 aus Phrynichos (?), vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 C)

1 κάθης *b* 14 ἀνεβιώσκει *b* ἀναβιοῖν *b* (vgl. oben S. 107, 7—8 Ἀναβιώσκειν· τὸ ἀναβιοῦν und Ἀναβιώσκεισθαι ἀναζῆν) 16 ἀντὶ ἀπὸ *b* ἐποίησε *b*
κρά *b* (für Κρατῖνος meist κρά ^τ oder dergl.)

Ἀνεδείματο· | ἀνήλθεν.

104^v

Ἀνέδραμεν· ἀντὶ τοῦ ἠϋξήθη. Ἡρόδοτος (I 66).

Ἀνέδην· ἀνειμένως. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἵππων μετάγε-
σθαι, οἷς ἂν αἱ ἡγίαι ἀνεθῶσι. Πλάτων Νόμων ια' (919d)· 'εὐρεῖν
μηχανὴν ὅπως ἦθῃ μὴ ἀνέδην'. οὕτως καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ 5
περὶ τοῦ στεφάνου (11).

Ἀνεζωπυρήθη· διεθερμάνθη.

Ἀνεζεύγνουον· Ξενοφῶν εἶρηκε Παιδείας ἡ' (5, 28).

Ἀνέζεσεν αἷμα· ἐπὶ ὀργιζομένου σφόδρα θείης ἂν τὴν φωνήν.
Φερεκράτης.

10

Ἀνέθει· ἀνέτρεχεν.

⟨Ἀ⟩νεκάς· ψιλῶς, τὸ ἄνω λέγουσι, καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν.
Εὐπολις Αὐτολύκῃ (fr. 50) καὶ Κράτης Ἡρωσι (fr. 10) καὶ Κρατί-
νος Ὠραις.

Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασί. Νικοχάρης (fr. 20) δὲ ἀν- 15
ελεήμων.

Ἀνεθέλητον· ἀντὶ τοῦ <οὐκ> ἐθέλητόν. Ἡρόδοτος Ζ' (133. 88).

Ἀνεμοτρεφές· τὸ ὑπὸ ἀνέμου τυπτόμενον καὶ κινούμενον καὶ
ἠϋξημένον, ἢ στερρόν καὶ εὐτονον· τοιαῦτα γὰρ τὰ ὑπὸ ἀνέμου δονού-
μενα τῶν δένδρων.

20

Ἀνεμος καὶ ὄλεθρος ἄνθρωπος· πάνυ καινῶς εἶρηται καὶ
ἐναργῶς· ἔστι δὲ Εὐπόλιδος (fr. 376)· τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ
πανταχοῦ φερόμενον ἀνέμου δίκην καὶ ἀλῶμενον καὶ ἀβέβαιον, τὸ
δὲ ὄλεθρος ὀλέθρου ἄξιον καὶ ἀπωλείας. χρήσῃ δὲ τῷ λόγῳ, ὥς φησι
Φρύνιχος, ἐν συνουσίαις.

25

Ἀνεμιαῖα· τὰ ὑπὲρ τῶν ψῶν· κατὰ μεταφορὰν δὲ καὶ οἱ
ἄχρηστοι καὶ μάταιοι τῶν λόγων.

1 B 395, 18 C (der ἢ ἀνέκτησεν zuzügt) 2 B 395, 21 Sui. 3—6
B 400, 15 (mehr) 7 B 395, 22 C Sui. 9. 10 aus Phrynichos (Bek. 27, 21)
11 B 395, 23 C Sui. 12—14 B 395, 24 (weniger) Sui. (z. T. mehr) 15. 16
B 400, 30 18—20 Hes., vgl. B 397, 19 Sui. (vgl. auch Apoll. Soph. 31, 22)
vgl. unten 132, 12 21—25 B 401, 8 aus Phrynichos (Bek. 13, 31) 26. 27
B 401, 14, vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 237 F)

1 Ἀνεδήματο B wohl Ἀνεδείματο <ἀνψκοδόμησε, κατεσκεύασε. Ἀνέδου>
ἀνήλθεν vgl. Sui. Hes. (Hesychs Glosse Ἀνεδέματο ἀνεβίωσεν ist fernzuhalten)

8 Lies Ἀνεζεύγνυ 11 ἀνέτραχεν b Ἀνέκας b 15 νικόχαρις^η b ἀνηλεήμων B
vielleicht richtig 18 Ἀνεμότροφος b 21 Lies ἄνθρωπος

Ἀνεικάσασθε· ἀνασκώσασθε. Κρατῖνος Δραπέτις (fr. 63).

Ἀνεικέναι τιμάς· ὅσον ἐπ' ἔλαττον γεγενῆσθαι, ὅταν ἐξ ἐπι-
τιμήσεως πρὸς τὸ μείον ὑπάγωνται. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διο-
νυσόδωρου (25) 'τὰς γὰρ τιμάς τὰς ἐνθάδε ἀνεικέναι ἤκουσα'.

5 Ἀνείληπτός ἐστι τὸ Ἑλληνικόν, οὐχὶ ἀνάλειπτος οὐδὲ ἕτερον
τοιούτον οὐδέν.

Ἀνείλεσθαι· συστρέφασθαι, καὶ ἀλλήλους τοῖς δόρασι τύπτειν.

Ἀνείλλεται· ἀνειλεῖται.

Ἀνείλεν· ἀντὶ τοῦ ἐμαντεύατο. διαφορεῖται γὰρ ἡ λέξις, ἐπεὶ
10 ἔστιν ὅτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσε λαμβάνεται. τὸ δὲ ἐμαντεύατο ἢ
ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν λαμβάνειν τὸ πνεῦμα καὶ πληροῦσθαι τοῦ θεοῦ, ἢ
ἀπὸ τοῦ ἀνελεῖν τὴν ἄγνοιαν. λέγεται δὲ ἀνελεῖν καὶ τὸ ἀνα-
λαβεῖν τὰ ἐκθετα βρέφη καὶ τρέφειν· καὶ ἀπλῶς ὅπερ ἂν τις ἀνα-
λαμβάνοιτο.

15 Ἀνειλόμην· δύο δηλοῖ, τό τε ἔθρεψα καὶ τὸ ἐβάσταξα.

Ἀνειλήθυσιν· ἄτοκον. Εὐριπίδης (Ion. 453).

Ἀνειλύσπῳ· ἀνέβαινες.

Ἀνιμάσθαι· ἀντλεῖν, ἀναφέρειν, ἀρύεσθαι.

Ἀνιμέναι· ἐκκελυμένοι.

20 Ἀνείμονες· ἄνευ ἱματίων. ἀνίματοι.

Ἀνεῖναι· ἀφεῖναι.

105Ὶ Ἀνεῖναι κύβον· | ἀναρρίψαι κύβον.

Ἀνεῖπεν· ἀνεκήρυξεν, ἀνηγόρευσε.

Ἀνεῖργεν· ἀπεκώλυεν.

25 Ἀνείρηκε τὸν χρησμόν· καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν λέγουσιν.

1 B 396, 24 Sui. Hes. 5. 6 B 396, 24 Sui. ('Ελληνικόν entspricht dem Sprach-
gebrauch z. B. des Oros) 7 B 395, 29 Sui. Hes. 8 B 395, 31 Sui. aus Timaios (Schol.
Plat. Symp. 206 d) 9—14 B 395, 33 Et. magn. 106, 36 Zwei Teile: 1) bis γινῶσιν B
396, 7 = C (von Phot. verkürzt); 2) Sui. 15 B 396, 10 Sui. 16 B 396, 12
Sui. Hes. 17 B 395, 32 Sui. Hes. 18 B 405, 11 Sui. (C bis ἀντλεῖν)
19 B 396, 13 Sui. (C Ἀνιμένος ἐκκελυμένος ἤγουν ἀπολεσμένος so) 20 B
396, 14 Sui. (C bis ἱματίων) 21 B 396, 15 C Sui. 22 B 396, 16 Sui.
23 B 396, 17 C Sui. (C mehr) 24 B 396, 18 C Sui. 25 Sui

1 Ἀνεικάσασθαι b ἀνακόσασθε b δραπέτην b 5 Lies Ἀνήλειπτος
οὐχὶ ἀνάληπτος Sui. 7 Lies Ἀνείλεσθαι 9 διαφορεῖται b 13 τρέφει b
16 Ἀνειλήθυσιν b Ἀνειλειθῖ cod. Hes. 17 Wohl Ἀνειλυσπῷ 18 Ἀνιμάσθαι
C (ebenso las Photios) 18 ἀναρύεσθαι b 20 Vielleicht ἀνείματοι

Ἀνείρειν· ἀναπείρειν, ὅθεν καὶ ἡ ἀνερσις παρὰ Θουκυδίδῃ (I 6)·
καὶ χρυσῶν στεφάνων ἐνέρχει’.

Ἀνεῖσθαι· λελύσθαι.

Ἀνίμων τοῖς δόρασιν (Xen. An. IV 2, 8)· ἀνείλκων.

Ἀνεισιν· ἀνέρχεται.

5

Ἀνεῖται· ἀπολέλυται.

Ἀνέκραγεν· οὐκ ἀνεκράυγαε. καὶ ἀνακραγεῖν, καὶ πάντα τὰ
ὅμοια οὕτως.

Ἀνεκρούετο· ἀνέκοπτεν, ἀνέστελλεν.

Ἀνεκυμβάλιζον· ἐκρότουν, κτύπον ἐποίουν.

10

Ἀνεκώχευον· ἀνεχώρουν.

Ἀνεκάχασε· Πλάτων Πολιτείας α’ (337a)· ‘καὶ ὅς ἀκούσας
ἀνεκάχασε μέγα καρδόνιον’. χρή δὲ δι’ ἐνὸς κ̄ τοῦτο γράφειν.

Ἀνεκτοί· Θουκυδίδης (II 35)· ‘καὶ μέχρι τοῦ<δε> ἀνεκτοὶ <οἱ>
ἔπαινοί εἰσιν’. Ἀνεκτά δὲ Πλάτων Σοφισταῖς, καὶ Ἀνεκτῶς 15
Ἰσοκράτης (5, 11).

Ἀνέκτημαι· ἀνείληφα. Σοφοκλῆς (fr. 331).

Ἀνελέσθαι πόλεμον· πόλεμον ποιῆσαι.

Ἀνελεύθερον σῶμα· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις.

Ἀνελκταῖς ὀφρύσι σεμνόν· εἴρηται παρὰ Κρατίνῳ (fr. 355).

20

Ἀνελεύθερος· ὁ μικρολόγος. ἢ ὁ ἐκτὸς τῆς ἀληθείας ποιῶν τι.

Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν αὐτήν. τοῦτο τὸ
χωρίον Δημοσθένης μὲν ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος (20) εἶπε·
διττὴ δὲ φέρεται ἡ γραφή, ἡ μὲν ὡς προγέγραπται, ἡ δὲ ἀντὶ τοῦ
αὐτῇ αὐτὴν [δὲ] λέγει κατ’ αἰτιατικὴν· καὶ ἡ μὲν κατ’ αἰτιατικὴν 25
προαγομένη τοιοῦτον ἔχει τὸν νοῦν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἥτοι

1. 2 B 396, 22, vgl. Et. magn. 106, 33 (aus Diogenian) Hes. Ἀνείρων
3 B 396, 19 C Sui. 4 Sui. 5 B 396, 20 C Sui. Hes. 6 B 396, 22 C
Sui. Hes. 7. 8 B 396, 29 Sui. (vgl. Phryn. Bek. 29, 14). 9 B 396, 31 C
Sui. 10 B 396, 33 Sui. (C fehlt ἐκρότουν) 11 B 396, 32 C Sui. 17 Hes.
19 aus Phrynichos (?) 20 aus Phrynichos (Bek. 3, 25), vgl. B 401, 4
21 B 397, 1 Sui. Zwei Teile: 1) bis μικρολόγος vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 B);
2) C, vgl. Hes. Ἀνελευθέως 22—p. 132, 3 B 397, 3 Sui. aus Harp.

2 χρυσωστεφῶς ὁ χρυσῶν τεττίγων cod. Thud. siehe Hude zu IV 121, 1
4 Ἀνίμων ὁ 10 Lies Ἀνεκυμβαλίζον (vgl. II. 16, 379) 12 Lies Ἀνεκάχασε
13 μέγα]μάλα Plat. 14 τοῦ ὁ 15 εἰσιν] ἦσαν ὁ 20 Ἀνέλκειν ταῖς ὁ
Ἀνέλκειν τὰς ὀφρύς (mit der Erklärung μέγα φρονεῖν καὶ υπερήφανον) B un-
mittelbar vor Phrynichos-Glosse 22 αὐτήν ὁ B Sui. lies αὐτῇ 24 φαίνεται ὁ
25 αὐτῇ αὐτὴν ὁ 26 προαγομένη ὁ

παραβάσα [καὶ] διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, ὅτι χρή στεφανοῦν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δοτικὴν· ἀνελοῦσα τοῦτον τὸν νόμον ἐχειροτόνησεν ἐκείνον ἑαυτῇ.

Ἀνέλπιστον βίον· τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί, ἐν ψὶ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόνῃται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθὰ. οὕτως Πίνδαρος(?).

Ἀνελπίστως· τὸ ἀπροσδοκῆτως ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου Δημοσθένους (?).

Ἀνέμητα· ἀμέριστα.

10 Ἀνεμοκοῖται· οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες· γένος δὲ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

Ἀνεμοτρεφές· τὸ ἐν εὐηνέμοις τόποις τεθραμμένον· εὔτονον γὰρ τοῦτο.

Ἀνεμῶναι· μάλης τι γένος. καὶ φίλημα δὲ τι οὕτω καλεῖται. 15 καὶ ἡ μήκων. οἱ δὲ πᾶν φυτὸν τὸ ταχέως ὑπὸ ἀνέμων φθειρόμενον.

Ἀνενεχθείσας· ἀνενεγκούσας.

Ἀνέντες· ἀναπείσαντες.

Ἀνεξέλεκτος· ἀβασάνιστος, ἀγύμναστος, ἀδόκιμος.

Ἀνεξεύρετα· ἐν γ' Θουκυδίδης (87)· 'ἀνεξεύρετος ἀριθμός.' 20 οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος κέχρηται.

Ἀνεξίτητον· ἀνεξέλευστον.

Ἀνεξέταστος· Δημοσθένους δ' Φιλιππικῶν (4,36) καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτη|σιφῶντος (23).

Ἀνέξοδον· Ἐυριπίδης ἐν Ἐρεχθεῖ εἶρκεν.

25 Ἀνέπαλτο· ἀνεπήδησεν.

Ἀνεπάτησας· κατεπάτησας.

Ἀνέπαφον· ἀνεύθυνον, καθαρὸν, <ἀ>θιγές. ἀψηλάφητον.

4—6 B 397, 15 Sui., vgl. Arsenios 7. 8 B 397, 18 9 B 397, 13
Sui. Hes. 10. 11 B 397, 21 Sui. Hes. Eust. 1645, 41 12. 13 B 397, 19
C. Sui., vgl. oben S. 129, 18 14. 15 Vgl. Hes. 16 B 397, 23 Sui. 17 B
397, 14 C, vgl. Eust. 1846, 21 18 B 397, 25 Sui., vgl. Hes. (C Ἀνεξέλεκτως
ἀπείρως ἀβασάνιστως ἀγυμνάστω. ἤγουν ὁ ἀδόκιμος ἄνθρωπος) 21 B 397, 24
C Sui. Hes. 25 B 397, 26 C Sui. 26 B 397, 27 Sui. 27 Sui. (mehr).
Zwei Teile: 1) bis ἀθιγές B 397, 30 C (der nach καθαρὸν einschiebt ὑγιές);
2) Hes. (hierzu das bei Sui. erhaltene Menanderzitat).

6 und 8 Die Zitate scheinen verstellt 12 Ἀνεμοτρεφές b 18 Ἀνε-
ελέλεκτος b vgl. C 22 δ'] α' b vgl. 72, 18 und 24

Ἀνεπαφρόδιτος· ὁ μὴ ἐπίχαρις καὶ ἀηδής.

Ἀνεπαχθές· ἀβαρές, ἐλαφρόν.

Ἀνεπίδικα· τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κληροῖς ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, ὅσα ὡς υἱός τις ἢ υἰδοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν. ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται. 5

᾿Ανεπιεικές· οὐκ ἐπιεικές, ἀλλὰ κακόν. Ἀριστοφάνης καὶ Αἰσχίνης (?).

Ἀνεπικλήρωτοι· οἷον ἄνευ τοῦ κληρώσασθαι. Ἰσαῖος.

Ἀνεπίληπτον· ἄμεμπτον.

Ἀν<ε>πίκλητος καὶ ἀνεπικλήτως φασί, καὶ ἀνεπικλητό- 10
τερον, ὡσαύτως καὶ τὸ <᾿Α>νέγκλητος.

Ἀνεπίπληκτος· ὧ οὐδεὶς ἐπιπλήττει ἁμαρτάνοντι.

<᾿Α>νεπιστάτητον· ἀφύλακτον.

Ἀνεπόπτευτον· τὸ μὴ ὑποπτεῦον· οὕτως Ὑπερεΐδης (fr. 174 Bl.). τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι καὶ ἐποπτικά, ὡς Φιλόχορος (fr. 148 M.) 15
δηλοῖ πρὸς Δημήτριον.

Ἀνέριστα· <ᾰ>φιλονείκητα.

Ἀνερμάτιστον· ἀστήρικτον, ἄοπλον, ἀπαρασκεύαστον.

Ἀνεργῆσει· ἀναρτῆσει καὶ οἷον κωλύσει.

Ἀνερρίπιζεν· ἀνεκίνει, ἐτάρασεν, ἀνήγειρεν. 20

Ἀνερρίπτουν· ἀνελάμβανον.

Ἀνέρριπται κύβος· οἷον ἀποκεκινδύνευται.

Ἀνερριχῶντο· <εῖς> τὰ προσάντη ἀνέβαινον χερσὶν ἀντιλαμβάνόμενοι καὶ στηριζόμενοι.

Ἀνέρριψαν· ἀνέβαλον, ἢ ἀπηρνήσαντο, ἢ ἀνεβάλλοντο. 25

Ἀνέρρωγε· Φερεκράτης Τυραννίδι· ὥστ' ἀνέρρωγε<ν> τὸ φώνημα εὐθὺς ὀξὺ καὶ μέγα.'

1 B 397, 31 Sui., vgl. Et. magn. 104, 23 3—5 B 398, 2 Sui. 9 B 397, 28 C Sui., vgl. Hes. 10. 11 B 400, 23, vgl. oben S. 128, 23 12 B 398, 7 Sui. (mehr) 13 B 397, 29 C Sui., vgl. Hes. 14—16 B 398, 11 Sui. (beide mehr) aus Harp. 17 B 397, 32 Sui. (C Ἀνέριστον — τον.) 18 B 398, 9 Sui. (C ἀστήρικτον ἄστατον ἄοπλον), vgl. Schol. Plat. Theaet. 144a 19 B 398, 10 Sui. aus Timaios, vgl. Hes. Ἀνέρπει 20 B 398, 18 C Sui., vgl. Hes. 21 B 398, 19 C Sui. 22 B 398, 26 Sui. 23. 24 Sui. Ἀναρριχᾶσθαι (vgl. Phrynichos Bek. 19, 25, anders B 398, 20 Sui. Ἀνερριχῶντο) 25 B 398, 22 Sui. (mehr), beide = C (nur fehlt ἢ ἀπηρνήσαντο)

1 ἐπιχαρής δ 13 Ἀνεπιστεύτητον δ 14—16 von Photios verkürzend
entstellt

Ἀνερωτῶ· ἐπὶ εὐκτικοῦ τρίτου προσώπου· περισπᾶται δὲ τὰ τοιαῦτα. λέγουσι δὲ καὶ ἐψ̄ ἀντὶ τοῦ ἐψ̄η. ἡ λέξις Διογενιανοῦ.

⟨᾽Α⟩νέσαντες· ἀνακαθίσαντες.

Ἀνεσία· ἄνεσις. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἀνεῖσθαι. Κρατῖνος Βου-
5 κόλοις (fr. 20).

Ἀνεσίμου· ἀνήλικε, κατεδαπάνα.

Ἀνεσκευασμένοι· τὰ ὄπλα ἐνδυσάμενοι.

Ἀνεσκιρτημένοι· Εὐπολις (fr. 22) ἐπὶ τῶν αἰγῶν εἴρηκεν.

Ἀνεσκολοπισμένον· ἀνεσταυρωμένον· σκόλοπεσ γὰρ τὰ ὀρθὰ
10 ξύλα, ἧ καὶ κάλαμοι.

Ἀνεσκευάσαντο· τὸ ἀναστάτους γενέσθαι καὶ οἶον ἀπείπασθαι.

⟨᾽Α⟩νέσπακεν· ἀνέυρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζο-
μένῃ (fr. 429)· ᾽πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί, τούτους ἀνέσπακε τοὺς λό-
γους.

15 Ἀνεστάλη· ἐσείσθη, μετεκινήθη.

Ἀνέστιος· ἄοικος.

Ἀνεστομώθησαν· ἀνεκρούσθησαν, ἧ ἐπληρώθησαν.

Ἀνεσύρατο· ἐγύμνωσεν.

Ἀνέσφηλεν· ἀνέζησεν.

20 Ἀνέσχετο· ἀνέτεινε.

Ἀνεστόμωσε τὰς τάφρους· ἀντὶ τοῦ ἀνέψξε. Ξενοφῶν Παι-
δείας Ζ' (5,15).

Ἀνετον· Ὑπερείδης (fr. 72 Bl.) τὸ ἀνειμένον θεῶν ἱερόν.

Ἀνευθέτου· ἀχρήστου.

25 Ἀνεύθυνος· ὁ καθαρὸς αἰτίας καὶ κρείττων τοῦ εὐθύνεσθαι.

Ἀνεύθυνος· . . .

Ἀνέφικτον· ἀκατάληπτον.

1. 2 Nicht aus dem Lexikon Diogenians 3 B 398, 24 C Sui., vgl. Hes.
4. 5 B 395, 27 Sui. Ἀνεσίαν 6 B 398, 25 C, vgl. oben S. 121, 21 Ἀνασιμόν
7 B 398, 29 C Sui. 8 aus Phrynichos (Bek. 16, 20) 9. 10 B 398, 30 C
Sui. (ἧ καὶ κάλαμοι fehlt C) 11 B 398, 32 Sui. aus Harp. 12—14 B 399, 3
Sui., vgl. Hes. Ἀνεσπάκων, Et. cod. D (Gaisf. col. 266 F) 15 B 399, 1 Sui.
Hes. 16 B 399, 7 C Sui., vgl. Hes. Et. magn. 104, 30 17 B 399, 2 C Sui.
18 B 399, 8 C Sui. 19 B 399, 9 C Sui. Hes. 20 B 399, 10 C Sui.
23 B 399, 12 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 22) 24 B 399, 11 C Sui.
Hes. 27 B 399, 13 Sui.

11 ἀνείπασθαι b 13 Lies ἀνεσπάκ <ων οὗτοι> τοὺς λ. (der Schreiber
wollte Übereinstimmung mit dem Lemma) 18 Ἀνερύατο B falsch

25 κρείττων b 26 Ohne Zeichen der Lücke b

Ἀνευφήμην· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν· Πλάτων (Phaed. 60a).

Ἀνεφθάρη· ἀντὶ τοῦ μετὰ φθορᾶς ἀνέστη. Κρατῖνος Ὀραις. |

Ἀνεφόρησαν· ἀντὶ τοῦ ἀνήνεγκαν. Θουκυδίδης δ' (IV 115). 106^r

Ἀνεφυῶντο· ἐμετεωρίζοντο.

Ἀνέφυ· ἀνέζησεν.

5

Ἀνέφαπτον· ἥς οὐδεὶς ἐφάπτεται. Θουκυδίδης (?).

Ἀνεχαίτισεν· ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν.

Ἀνέχειν· τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην. λέγεται καὶ τὸ ἐξέχειν καὶ προέχειν. Θουκυδίδης δ' (111). καὶ τὸ κωλύειν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ζ' (86), καὶ τὸ διαβαστάζειν καὶ φέρειν, ὃ καὶ ἀνέχεσθαι καὶ 10 ἐπανεχεῖν λέγεται.

Ἀνέχει· σφύζει. οὐχ ὥς τινες ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. καὶ Θουκυδίδης (I 141)· 'αἱ περιουσίαι τῶν χρημάτων τοὺς πολέμους ἀνέχουσιν,' ἀντὶ τοῦ σφύζουσιν.

⟨Α⟩νέχεσθαι τοῦτον, οὐχὶ τούτου. Εὐπολις Βάπταις· 'οὐκ 15 ἀνέχομαι αὐτόν· ἀντιπράττει παρὰ μέρος.' οὕτως Μένανδρος (vgl. fr. 26) καὶ Δημοσθένης (z. B. 18, 160).

Ἀνεχρήσαντο· διέφθειραν. οὕτως Θουκυδίδης (?). σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰς χρεῖαν τινὰ παρειλήφασιν.

Ἀνεχε· παρέχε. Θεόπομπος (fr. 82 K.).

20

Ἀνεψιάδαι· Ἀριστοφάνης (fr. 745). καὶ Ἀνεψιαδοὺς Φερεκράτης (fr. 203), καὶ Ἑρμιππος (fr. 86) Ἀνεψιαδοῦν. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου κλήρου παρατίθεται νόμον, ἐν ᾧ γέγραπται· 'καὶ πενθεροὺς καὶ ἀνεψιαδοὺς.' καὶ ἀνεψιότης ἐν τῷ αὐτῷ (43, 63). κέχρηται δὲ τῇ λέξει Πλάτων, Ξενοφῶν (?) καὶ Λυκίας (fr. 299 S.). 25

Ἀνέψην· οὐχὶ ἡνοιγεν· καὶ ἀνεψήγετο λέγουσι, καὶ Θρακυλέων (Menander fr. 243) ἐν τῇ γ'· 'ἡ δ' ἀνέψηγε τὴν θύραν.' Θετταλῇ (fr. 229)· 'καὶ τὸ κεράμιον ἀνέψχας.' Εὐπολις Πόλεσιν (fr. 220)· 'ὦν

1 B 399, 14, vgl. Hes. 2 Vgl. Aristoph. Av. 916 4 B 399, 15 Sui. 5 B 399, 16 C Sui. 7 B 399, 19 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 8—11 B 400, 4 (mehr) vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 267 H) 12—14 B 399, 21 Sui. 15—17 Vgl. zur Sache Eust. 1853, 57; 725, 54; Et. cod. D (Gaisf. col. 267 F) 18. 19 B 399, 17 Sui. C nur Ἀνεχρήσαντο· διέφθειρεν, vgl. Hes. und Et. cod. D (Gaisf. col. 267 G) 20 B 399, 20 Sui. 21—25 B 401, 18 (mehr) 26— p. 136, 2 B 399, 24 (mehr) Sui.

3 δ'] α' b 4 μετεωρίζοντο B Sui. 19 τινὲς b 21 Ἀνεψιάδαι auch B, lies Ἀνεεψιάδαι (vgl. Phrynichos Bek. 15, 18) Bekker ἀνεψιάδους b 26 ἀνεώγητον b 26 Lies ὡς ⟨Μένανδρος⟩ Θρακυλέοντι· ἡ δ' ἀν. τ. θ. ⟨καὶ⟩ Θετταλῇ

οὐκ ἀνέψα πῶποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.' Φερεκράτης Κραπατάλοις (fr. 86) 'οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετο οὐδ' ἀνέψγέ μοι θύραν.'

Ἀνέψων· καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς (fr. 14 K.), καὶ οἱ νεώτεροι πολλαχοῦ.

5 Ἀνηγάγοντο· ἀνήχθησαν. καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος (fr. 15) Ἀλιεῦσιν· ὥς δὲ τὴν ἄκραν κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ ἀνηγάγοντο.'

Ἀνηβητηρίαν· πᾶν ἀνελὼν νεότητος.

Ἀνηβος· ὁ μήπω τὴν ὀφειλομένην ἡλικίαν ἐπιφθάσας. ἦβη γὰρ 10 ἡ ἀκμή.

Ἀνηβῶν· ἀνανεάζων.

Ἀνήγρετο ἐξ ὕπνου· Ἀττικῶς ἄγαν τοῦτό ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ.

Ἀνηγμένος· ηὐξημένος.

15 Ἀνήδομαι ἐφ' οἷς ἦσθην ποτέ· οὐκέτι ἦδομαι, ἀλλ' ἐκβάλλω τὴν ἡδονήν. καινὴ ἢ φωνὴ καὶ πολιτικώτερόν τι ἔχουσα. Ἑρμιππος Θεοῖς (fr. 77).

Ἀνῆκεν· ἀφῆκεν.

Ἀνήκεστον· ἀθεράπευτον.

20 Ἀνηκούστηκεν· οὐκ εἰσήκουσεν.

Ἀνήκει· Ἀντιφῶν (fr. 85 Bl.) μὲν ἀντὶ τοῦ καθήκει, Ἀμειψίας (fr. 31) δὲ ἀνήκω τὸ ἀναβέβηκα ἔφη, Θουκυδίδης (III 45) δὲ ἀνήκουσιν ἀντὶ τοῦ τελευτῶσι, λήγουσι, καὶ Δημοσθένης (60, 6) ἀνήκοντα διαφέροντα.

25 Ἀνηκίδωτοι· ἄνευ ἀκίδος.

Ἀνήκοος εἶ· οὐκ ἀκήκοας. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν (II 1, 31).

Ἀνηλόκιμαι· ἀνέσχισμαι. Σοφοκλῆς Λαοκόωντι.

3. 4 B 400, 1 Sui. 5—7 B 402, 8 8 B 402, 4 C Sui. (anders Schol. Eur. Andr. 552), vgl. Hes. 9. 10 B 402, 5 C Sui., vgl. Hes. 11 B 402, 7 C Sui. 12. 13 aus Phrynichos (Bek. 17, 19) 14 B 402, 24 Sui., vgl. Hes. 15—17 aus Phrynichos (Bek. 25, 19) 18 B 402, 15 C Sui. 19 Vgl. C Hes. Ἀ. ἀνίαντον. Beide Glossen verbinden B 402, 18 Sui. 20 B 402, 16 C Sui., vgl. Hes. 21—24 B 403, 5 (mehr) Sui. (anders Harp.) 25 B 402, 25 Hes. 26. 27 Vielleicht aus Phrynichos 28 Hes.

1 κραπατάλοις b 6 Lies κάμπτοντας 9. 10 γὰρ ἡ ἡλικία B wegen des vorigen 16 κοινὴ b χχοῦσα b verb. E. Schwartz 28 λακε b

Ἀνηλέητος· οὐ μόνον [ὁ] ἀνηλής. Εὐβουλος Δανάη· 'ἐκείνος δ' ἦν ἰσχυρὸς σφόδρα καὶ ἀτεράμῳ, ὃς με κλάουσιν τότ' οὐκ ἤλέησε.' καὶ Νικόμαχος 'δαίμων ἀνηλέητος.' Ἀνηλεήτως δὲ Ἀριστοφάνης. |

Ἀνημμένος· ἐξηρημένος.

106^v

Ἀνηλώκαμεν· Δημοσθένης ἐν τῷ <περὶ> Παραπρεσβείας 5 (155)· '<τρεῖς> καὶ εἴκοσιν ἡμέρας ἀνηλώκαμεν.'

Ἀνημέρωτος γῆ· ἡ ὕλης ἀνάμεστος καὶ μὴ κεκαθαρμένη πρὸς γεωργίαν. Σοφοκλῆς καὶ Κρατῖνος.

Ἀνηνέχθη· ἀνήνεγκε. καὶ ἀνελάμβανεν αὐτόν. Ῥαπιζομένη Μένανδρος (fr. 435).

10

Ἀνήνυτος· ἄπρακτος, ἀτέλεστος. ἀνήνυτος δὲ πόνος ὁ πολὺς, ὃν οὐχ οἶόν τε διανῦσαι, ὅπερ ἔστι διαπραῖσαι ἄχρι τέλους.

Ἀνήρετο· ἀνέβαλεν.

Ἀνήρηκεν· ἐκποδῶν ἐποίησατο. Δημοσθένης (19, 2).

Ἀνήρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον· Ἀριστοφάνης 15 Δαιταλεῦσιν ὡς παροιμιῶδες.

Ἀνήριθμον· ἀναρίθμητον. Αἰσχύλος Προμηθεῖ (90).

Ἀνήρ· Ξενοφῶν Παιδείας γ' (IV 2, 25?) ἰδίως ἀντὶ τοῦ μάχιμος.

Ἀνηρίναστος κυκῆ· ἥ μὴ προσβέβληται οἱ ἐρινεοί, ὃ ἔστιν 20 ὁ τῆς ἀγρίας κυκῆς καρπός, οὗς καὶ ἀπαρτῶσι τοῖς ἡμέροις, ὡς ἂν οἱ ἔξ αὐτῶν καλούμενοι ψῆνες εἰς τοὺς ὀλύνθους μεταστάντες τελεσφορηθῆναι τούτους παρασκευάζωσι. τοῦτο δ' ἐρινάζειν λέγεται. οἱ δὲ τὸ ἀνηρίναστος μαλακὸς [καὶ ἄγριος] καὶ ἄγονος.

Ἀνήψεν· ἀνεκρέμασε θεοῖς.

25

Ἀνήροτον· ἀγεώρητον.

Ἀνηρόμην· ἀνηρώτων. Πλάτων Συμπόσιον (173b).

1—3 aus Phrynichos (Bek. 26, 16) 4 B 402, 19 C Sui. 9. 10 B 402, 13, vgl. Pausanias (Eust. 1604, 5 Schwabe p. 110) Et. cod. D (Gaisf. col. 267 I) 11. 12 Zwei Glossen: 1) bis ἀτέλεστος B 402, 20 C Sui.; 2) aus Phrynichos (Bek. 13, 26) 13 B 402, 21 C Sui. 14 B 402, 23 Sui. aus Phrynichos (Bek. 27, 16) 20—24 Sui. Ἀνερίναστος, zum Schluß vgl. Hes. 25 B 402, 27 C Sui. 26 B 402, 22 C Sui.

4 Ἀνημμένως b 9 Ἀνηνέχθη· ἀνηνέχθη ἀνήνεγκε b αὐτόν b 13 ἀνέλαβεν Sui. 15 φυγῶν b 16 δεταλεῦσιν b παροιμιῶδως b 23 παρασκευάζουσι b δὲ ῥινάζειν b

Ἀνήρρησεν· ἀνεφθάρη. ὥς μόλις ἀνήρρησαν· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί.' Εὐπολις Πόλεσιν (fr. 221.).

Ἀνήρτησαν· ἀνεποίησαν, ἐκαίνισαν.

Ἀνηρώτιζεν· ἀνηρώτα. Τηλεκλείδης (fr. 52).

5 Ἀνησιδώρα· ἐὺ δέδωκας ταύτ', Ἀνησιδώρα.' Σοφοκλῆς. λέγει δὲ τὴν Δήμητραν. ἀλλαχοῦ δὲ Ἀναξιδώραν λέγει.

Ἀνηστις· ἡ νῆστις. Κρατῖνος Διονυσιαλεξάνδρῳ (fr. 45)· ἱοῦ γὰρ κύ γε πρῶτον ἄκλητος φοιτᾷς ἐπὶ δέϊπνον ἀνηστις.'

Ἀννηττον· τὸ ἄνησον ἐν τοῖς δύο νν καὶ ἐν τοῖς δύο ττ.

10 Ἀνήχθημεν· ἀνεπλεύσαμεν.

Ἀνθέμιον· τὸ χρυσίον τὸ ἐκλεκτόν.

Ἀνθεμόεντα· ἀναθεματικόν, διηνησιζόμενον, ποικίλον.

Ἀνθεια· ὄνομα ἐταίρας. τινὲς δὲ Ἀντειαν.

Ἀνθεμόκριτος· Ἀθηναῖος μὲν ἦν κήρυξ, ἀπесφάγη δὲ ὑπὸ 15 Μεγαρέων ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ὀργάδα μὴ ἐργάζεσθαι.

Ἀνθεῖν κακοῖς· Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (664)· ὀρώμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.'

Ἀνθεμόστρωτον· Εὐριπίδης Αἰγεῖ· κρήνης πάροιθεν ἀνθεμόστρωτον λέχος.'

20 Ἀνθεμόρρυτον· Εὐριπίδης Ἰφιγενεία (Taur. 634)· ἄνθεμόρρυτον γάνος.'

Ἀνθέζεται· ἀντιλήφεται.

107^r Ἀνθερεών. | ἔνθα ὁ λάρυγξ. ὁ ὑπὸ τὸ γένειον τόπος.

Ἀνθέρικες· αἱ τῶν σταχυῶν προβολαί. καὶ Ἀνθερίσκος ὁ 25 καυλὸς τοῦ ἀσφοδελοῦ.

Ἀνθερίκων· ἀνθῶν ἢ λαμπρῶν.

1. 2 B 402, 28 Sui. 3 B 402, 31 Sui. Hes. 4 B 403, 5 Sui. 5. 6 Vgl. Hes., vgl. oben S. 117, 7 und das Glossem zu Alciph. Ep. 1, 3 7. 8 B 402, 32 Sui. aus Herodians Symp. Athen. II 47 a Hes. (Et. gen. aus Herodian περί παθῶν) 9 B 403, 3 Sui. 10 B 402, 26 C Sui. 11 B 403, 9 C Sui. Hes. 12 B 403, 10 C Sui. Hes. (ἀναθεματικόν fehlt C) 13 B 403, 27 Sui. aus Harp. (vgl. Athenaios XIII 586 e) 14. 15 B 403, 29 Sui. aus Harp. 16. 17 aus Phrynichos 22 B 403, 11 C Sui. Hes. 23 B 403, 12 Sui. (C τόπος γενείων καὶ ὁ λάρυγξ) 24. 25 B 403, 13 C B 403, 15 Sui., vgl. Hes. 26 B 403, 14 C Sui.

1 Ἀνήρρησαν B (lies ἀνήρρησα ἀνεφθάρην) ἀνήρρησαν (auch B Sui. Lies ἀνήρρησ' 5 Ἀνησιδώρα ἀνησι δῶρα b 8 Lies οὐ γὰρ τοι κύ γε πρῶτος 9 τὸ ἄνησσον b 17 Ἀπέλαγος b (A rot) 20 Ἀνθεμόρρυτον (u aus i) b 23 λάρυξ b (?)

Ἀνθεστηριών· μὴν ὄγδοός ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύ-
σου. κεκληῆσθαι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ πλείστα τῶν ἐκ γῆς ἀνθεῖν
τότε.

Ἀνθέων· τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἰωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἑρμιπ-
πος Ἀθηναῖς Γοναῖς (fr. 5. 6K)· 'κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα και- 5
νὸν ὡρῶν.' καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς· 'λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων
γέμοντας.' οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείω Ξενο-
φῶν διαιρεῖ.

Ἀνθήλιος· ἡ κελήνη. καὶ τὸ ἀποσκίασμα τῆς τοῦ ἡλίου ἀντ-
αυγείας. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μίμημα ἢ ἀντάλλαγμα ὡς Θεόπομπος 10
(fr. 83 K). σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη, ἃ καὶ
ἀνθήλια καλεῖται.

Ἀνθης· τῆς ἀνθήσεως.

Ἀνθηρὸς ποιητής, ἡ κιθαρωδός, ἡ ψδός ἐρεῖς, ὡς Εὐρι-
πίδης ἐπὶ Ὀρφῶς. 15

Ἀνθηρόν· Δημοσθένης ἐν τῷ Ἑρωτικῷ (11)· 'πρὸς μὲν
τὴν εὐπρέπειαν ἀνθηρόν.'

Ἀνθινόν· ἀνθηρόν, βαπτόν.

Ἀνθίσασθαι μουσικῆς καὶ ἡνθισμένοι μουσικῆς· οἷον ἡθροί-
κότες τὰ ἄνθη τῆς μουσικῆς. 20

Ἀνθοσμία· εὐωδία. ἡ οἶνος εὐώδης.

Ἀνθος· τὸ χρῶμα καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκράτης
Δουλοδιδασκάλῳ (fr. 46K)· 'ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν τῶν
παντοδαπῶν κατάγωμεν.'

Ἀνθ' ὄτου· ἀνθ' οὔτινος. 25

Ἀνθοφορηθέντος· ἀποτεχθέντος. ἀποκυηθέντος.

Ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς ἦσαν· ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν ἀγαθὰ,
κακουμένων δὲ ἀφ' ὧν ἦν αὐτοῖς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς.

1—3 B 403, 32 (interpoliert) Sui. aus Harp. 4—8 B 404, 28 Sui. viel-
leicht aus Phrynichos, vgl. Thomas Mag. und Herodian bei Moeris ed. Pierson
456 9—12 B 403, 23 Sui., vgl. Hes., Ἀνθήλιον 13 B 403, 22 Sui. vgl.
Phrynichos Bek. 12, 30 14. 15 aus Phrynichos (?) 18 B 403, 17 C Sui.
19. 20 B 404, 7 Sui. aus Phrynichos 21 B 403, 18 Zwei Teile: 1) bis
εὐωδίας; 2) C Sui., vgl. Phrynichos (Bek. 22, 9) 22—24 B 404, 24 25 B
403, 19 C Sui. Hes. 27. 28 Sui.

5 καινῶν b 6 διαψέρουσα b am Rand verb. 12 Lies ἀντήλια
18 Ἀνθινον b 22 βάμα b 24 κατάγωμεν b B

Ἀνθράκιον· βραχὺ τριποδίσκιον παρὰ Ἀλέξειδι (fr. 134).

Ἀνθρήνη· σφηκὶ παραπλήσιον. καὶ τὸ πλάσμα ἀνθρήνιον.

Ἀνθροισκα· ἄγρια λάχανα παραπλήσια ἀνήθῳ, οἷα καὶ τὰ μάραθα.

5 Ἀνθρηκόν· ἄνθους τι γένος.

Ἀνθιππασία· ἵππων ἄμιλλα, ἢ ἵππικὸς ἀγών.

Ἀνθρωπος πρόδοξος· ὁ πρὶν ἢ σαφῶς ἐξετάσαι δοξάζων.

Ἀνθρωπος λυπησιλόγος· σημαίνει τὸν λυποῦντα διὰ τοῦ λέγειν τοὺς πέλας. οὕτως Κρατῖνος (fr. 343).

10 Ἀνθρωπος καὶ τύχη καὶ διάνοια Εὐριπος· ἐπὶ τῶν ῥᾶστα μεταβαλλομένων καὶ ἀσταθμήτων ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπος ἀποφράς· οἷον ἀπαίσιος καὶ ἔξεδρος καὶ ἐπάρατος. κέχρηται τῷ ὀνόματι Εὐπολις (fr. 309). ἐν συνουσίᾳ χρηστέον τῇ συντάξει, φησὶν ὁ Φρύνιχος.

15 Ἀνθρωπος ἐξ ὁδοῦ· ἄνθρωπος ἐπιτυχὼν καὶ τῶν πολλῶν τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς καλινδουμένων. Εὐπολις.

Ἀνθρωπος φιλοπραγματίας· πεποιήται μὲν ἡ φωνὴ ὁμοίως
107^ο τῷ λήμματι, | δηλοῖ δὲ τὸν φιλοῦντα καὶ σπουδάζοντα πάντα τρόπον μεταχειρίζεσθαι πράγματα. οὕτως Κρατῖνος (fr. ad. 841 K).

20 Ἀνθρωπος οὐ σεμνός· ἀντὶ τοῦ ὁ ἐπιτυχὼν καὶ εὐτελής. καὶ νῶς πάνυ εἴρηται παρὰ Ἀριστοφάνει.

Ἀνθρωποειδὲς θηρίον· ἐπὶ τοῦ Γλαύκου τοῦ ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης Αἰσχύλος (fr. 26). χρήρη πανταχοῦ.

Ἀνθρωπικὴ παρασκευὴ· Φρύνιχος. ἐρεῖς δὲ καὶ φωνὴ καὶ
25 διάνοια <καὶ> δίαίτα καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.

1 B 404, 9 Sui., vgl. Hes. 2 Vgl. B 404, 4 Sui. vielleicht mit Benutzung des Phrynichos (Bek. 21, 5) 3. 4 B 404, 22 Sui., vgl. Hes. 5 B 403, 21 B 404, 3 vgl. Sui 7 B 404, 10 Sui. aus Phrynichos (Bek. 6, 28) 8. 9 B 404, 12 Sui. aus Phrynichos (Bek. 9, 29) 10. 11 B 404, 14 aus Phrynichos, vgl. Hes. Εὐριπος 12—14 aus Phrynichos (Bek. 5, 8) 15. 16 aus Phrynichos (Bek. 5, 23; die Eupolisglossen stehen dicht beieinander) 17—19 aus Phrynichos (Bek. 3, 13) 20. 21 aus Phrynichos 22. 23 aus Phrynichos (Bek. 5, 21) 24. 25 aus Phrynichos (zu dem Komiker Phrynichos) vgl. die folgende Glosse

3 Lies Ἀνθρυσκα ἀνῆ^θ ὁ μάλαθα ὁ μάρανθα B μάλαθρα oder μάραθρα Sui. 5 Wohl Ἀνθρικον (Ἀ<ν>θήνιον cod. Hes.) 10 διάνοια] ὄνομα B falsch 16 καλινδουμένων ὁ 21 εὐρηται ὁ

Ἀνθρωπικός μῦθος· ὁ περὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων ἔχων τὴν ὑπόθεσιν· Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρῳ.

Ἀνθρωπάριον· Εὐπολῖς· οὐκ ἐς κόρακας, ἀνθρωπάριον, ἀποφθεῖρη;

Ἀνθρώπειον cῶμα· Κάνθαρος. καὶ ἀνθρωπεία φύσις· 5
Θουκυδίδης (II 50).

Ἀνθρωπῇ· τὸ τοῦ ἀνθρώπου δέρμα, ὡς λεοντῇ. Ἡρόδοτος α'
(V 25, vgl. Pollux II 5)· ἑσφάξας ἀπέδειρε τὴν ἀνθρωπῆν.

Ἀνθρωποειδέα θεόν· Ἡρόδοτος α' (II 142).

Ἀνθρωποκτόνος· Εὐριπίδης Αἰγεί. 10

Ἀνθρωπιστί· Σοφοκλῆς· ἡμέκ' ἀνθρωπιστὶ διαλέξῃ τῆδε.

Ἀνθυπουργῆσαι· τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. ὁ αὐτὸς Κολχίςιν
(fr. 315)· ἥ φῆς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

Ἀνθυπωμοσία· ἀντὶ τοῦ ἀντεπεῖν τῇ ὑπωμοσίᾳ. οὕτω Δημο-
σθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου (25). 15

Ἀνίατον· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος (1, 95)· ἄνι-
ατον τὸ πρᾶγμά ἐστι καὶ Ἀντιφῶν (tetr. A δ 12) ἄνιάτος ἢ ἁμαρτία
ἐστίν.

Ἀνίει τὰ ἀγαθὰ· τοῖς τεθνεῶσιν ἔθος εἶχον λέγειν ἐπευχόμενοι.
Φρύνιχος Κωμασταῖς· ἡμῖν δ' ἀνίει δεῦρο cὺ τὰγαθὰ τοῖς τήνδ' 20
ἔχουσιν τὴν πόλιν ἴλεως.

Ἀνιαθεῖς· λυπηθεῖς.

Ἀνιαρόν· λυπηρόν.

Ἀνίδρυτοι· ἀστήρικτοι.

Ἀνίδρυτο(ν)· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος 25
(1, 52) ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστον.

Ἀνιείς· ἀφείς, ἢ παρορμῶν.

1. 2 aus Phrynichos (Bek. 21, 14. Auf Aristophanes riet schon Dindorf im Thes.) 5. 6 Vgl. Sui. Ἀνθρωπεία φύσις und Thomas Mag. 7. 8 Vgl. Eust. 374, 36, der Ἀνθρωπῆν las 12. 13 B 404, 19 Sui. 14. 15 B 404, 17 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 488, 25) 19—21 aus Phrynichos (?) 22 B 405, 1 C Sui. 23 B 405, 2 C Sui., vgl. Hes. 24 B 405, 3 C Sui. 25. 26 B 405, 5, vgl. Sui., aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 27) 27 B 405, 4 C Sui., vgl. Hes.

3 εἰς b 7. 8 Ἀνθρωπῇ, ἀνθρωπῆν und λεοντῇ b 11 Lies τάδε
14 Lies Ἀνθυπομόσαι (Bernhardy) 25 Ἀνίδρυτο auch Harp. E 27 ἀφείς
auch C

Ἀνιεμένη· ἀνέλκουσα καὶ ἀναχαλῶσα τὸν πέπλον.

Ἀνιέντα· ἐνδόντα.

Ἀνιέρειος· ὧς ἱερεῖα μὴ θύεται.

Ἀνιερώσαντες· ἀναθέντες.

5 Ἀνιλλομένη· καθυποκρινομένη. κυρίως δὲ ἀνίλλεσθαι τὸ ἀπαζιοῦν.

Ἀνικμώμενα (Plato Tim. 52e)· λικμώμενα.

Ἀνιμάσθαι· ἀντλεῖν, ἀρύεσθαι.

10 Ἀνιππος· διὰ μὲν τοῦ ᾱ ὁ μὴ ἔχων ἵππον, διὰ δὲ τοῦ ῃ ἵπ-
πεῖς σημαίνει δύο, ἔχοντας ἐξευγμένους ἱμάσιν ἵππους χωρὶς ζυγοῦ,
καὶ τὸν μὲν ἡνιοχοῦντα τὸν δὲ μαχόμενον.

Ἀνίπτοις ποσίν· ἐτοίμως, καὶ χωρὶς τινος ἐπιμελείας.

Ἀνίστη· ἀντὶ τοῦ ἐφίστη.

Ἀνίστῳ· ἀνίστατο. Ἀμειψίας (fr. 32).

15 <Ἀ>νισιν· ἐνδίδωσιν.

Ἀνισοφυές· ἀνόμοιον.

Ἀνιστάμεναι· αἰχμαλωτιζόμεναι.

Ἀνίσχουσα· ἀναδύουσα.

108Ὶ Ἀνίσχων· ἀνατέλλων.

20 Ἄν μὴ λεοντῇ <ῤ> ἐξίκηται, [τὴν] ἄλῳπεκὴν πρόσαψον· ὁ
νοῦς· ἔαν μὴ φανερώς ἀντέχῃς ἀμυνόμενος, πανουργία χρῆσαι.

Ἄνο<μ>βροῦσαι· ἀναβλύζουσαι.

Ἄνόδοντον· Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 74)· ἄνῃρ γέρων
ἀνόδοντος ἀλήθει·

25 Ἀνόθευτον· γνήσιον. ἀπαραιοῖον.

Ἀνόητα, εἰ τοῦτο ἐπιτάξεις· οἱ μὲν ἀγοραῖοι καὶ πολλοὶ

1 B 405, 8 C Sui., vgl. Hes. 2 B 405, 9 C Sui. Hes. 3 B 405, 20
Sui. Hes. 4 B 405, 10 C Sui. Hes. 5. 6 B 405, 13 Sui. 7 B 405, 26
(mehr) 8 B 405, 11 C Sui. Hes. 9—11 Vgl. Bek. 205, 5 12 B 405, 16
C Sui. 13 B 405, 12 Sui. 14 B 405, 15 Sui. 15 B 405, 21 C Sui.
16 B 405, 22 C Hes. 17 B 405, 23 C Sui. 18 B 405, 24 C Sui., vgl. Hes.
19 B 405, 25 C Sui. Hes. 22 B 406, 7 A Sui. 23. 24 B 406, 1 Sui., vgl.
Hes. 25 B 405, 31 Sui. C nur Ἄ. γνήσιον vgl. Hes. 26—p. 143, 2 aus
Phrynichos (Bek. 4, 4)

3 ἱερὰ b 7 Lies Ἀναλικμώμενα (Simplex und Compositum werden als
gleichbedeutend erklärt; Ἀνικμώμενα Plat. cod. F interpol.) 8 ἀρρύεσθαι b
12 ἐτοίμοις b B (nicht C) 15 Ἀνισιν auch B C, lies Ἀνίσιν 20 λεοντῇ b
vgl. oben S. 141, 7 Ἀνθρωπῇ ἐξικνεῖται b ἄλῳπεκὴν b 23 κοριάννοις b B
26 εἰς τοῦτο b (vielleicht Ἀνόητος εἰ, εἰ τοῦτο)

οὕτως. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἐσχηματισμένως Εὐπολις (fr. ad. 577 K)·
 'ἀνόητά γ' <εἰ τοῦτ>' ἦλθες ἐπιτάξων ἐμοί.'

Ἀνοητίαν· τὴν ἄνοϊαν. Ἀριστοφάνης (fr. 746). ἀνοηταί-
 νειν δὲ Ἀμειψίας.

Ἀνοίγει καὶ ἀνοίγνυσι· διχῶς.

5

Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν· ἐχιζομένοις. Ἡρόδοτος (IV 58).

Ἀνοις· ἀνύοις. Φρύνιχος (fr. 89 K).

Ἀνοίς· λογιόμαι, ἐπὶ ψήφου. ἔστι δέ, ὡς δοκεῖ, ἰδιωτικόν.
 Φιλωνίδης Κοθόρνοις· 'περὶ δ' ὧν σὺ λέγεις, λόγος ἐστὶν ἐμοὶ
 πρὸς Ἀθηναίους κατὰ χεῖρός, ὃν ἐγὼ λογιόμαι ἐξ ἀτελείας, τῷ
 δήμῳ δ' οὐδὲν ἀνοίς.'

Ἀνοιμύξομαι· Τηλεκλείδης Ἀμφικτύοσιν· ἀνακλαύομαι τε
 μεγά<λα> καὶ ἀνοιμύξομαι.'

Ἀνοισθιζόμεθα· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους
 (col. IX 25)· 'τὰ χρήματ' ἀνοισθιζομεθ' εἰς ἀκρόπολιν.'

15

Ἀνόκαιον· τὸ ὑπερῶν οἶκημα. Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (V
 4, 29). καὶ τὸν κωμωδιοποιόν.

Ἀνοκωχὴν· διὰ τοῦ ὅ τὴν ἀνοχὴν λέγουσι· πολὺ δέ ἐστι παρὰ
 Θουκυδίδῃ (z. B. I 40). σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀναχώρησιν. καὶ τὸ
 ἀνέχειν ἀνοκωχεύειν.

20

Ἄν' ὄμιλον· κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀνομολογήσασθαι· διομολογήσασθαι ἀργύριον ἢ τι τοιοῦτον.
 Λυσίας ἐν Τραπεζιτικῷ.

Ἀνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτός, ἀνομίαν δὲ Κρατῖνος, ἀ-
 νόμως δὲ Φιλύλλιος, ἀνόμημα δὲ Λυσίας.

25

Ἀνοπλοι· Ἰων· ἀπροσδοκήτως [ἔγάρ] καὶ ἄνοπλοι πορθούμεθα.'

Ἀνόνητα· Εὐριπίδης Ἐκάβῃ (766)· 'ἀνόνητ' ἦν, ὡς ἔοικε,
 ταῦτα.'

Ἀνοργίας· ἀμυησίας· ὄργια γὰρ τὰ μυστήρια.

3. 4 B 406, 13 aus Phrynichos (? Bek. 21, 20), vgl. Pollux 2, 228 5 B
 406, 3 Sui. 6 B 406, 5 Sui. 7 B 406, 9 Sui. 8—11 aus Phrynichos
 (Bek. 28, 3) 16 17 B 405, 32 Sui. (mehr), vgl. Hes. 18—20 B 406, 19, vgl. Hes.
 21 B 406, 8 A Sui. 29 B 406, 12 A Sui. Hes.

2 ἦθος b 5 ἀνοιγνοίη (η übergeschrieben) b ἀνοιγνοί B ἀνοιγνύει
 Sui. (?) Ἀδιχῶς b (A rot) 7 Ἀνοῖς b 9 φιλονειδῶς b 10 ἐξ ἀτελείας
 Demosth. 59, 39 15 τὰ ἀνοισθιζόμενα εἰς τὴν Papyrus 16 Ἀνώκαιον b
 17 verstümmelt, τῶν κωμωδιοποιῶν Teil der Suidas-codd. 28 ταῦτα] τόνδε Eur.

Ἄνοργοι· ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος (fr. 385).

Ἄνοργιάστοις· τῶν μυστηρίων ἀπείροις.

Ἄνορταλίζειν· παίζειν καὶ σκιρτᾶν. λέγουσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀναβάλλειν ταῖς χερσὶ τὰ παιδιά.

5 Ἄνόσιον· βέβηλον, ἀνιερόν, ἄθυτον.

Ἄνοργον· <ᾰ>κίνητον. <ᾰ>μύητον.

<ᾰ>νόρεος πόλεμος· <ᾰ>νδρεῖος, ὁ πρὸς ἄνδρα γινόμενος.

Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (fr. 403).

Ἄνοσήλευτον· Σοφοκλῆς Θυέστη.

10 <ᾰ>νους· Πλάτων Νόμων 1β' (962 c), ἀνούστερος δὲ καὶ ἀνουστέρα Σοφοκλῆς (vgl. fr. 530?), ἀνούστατος δὲ Φερεκράτης.

Ἄνοψία· σπάνις ὄψων.

Ἄντανάκλασιν· κατὰ ἀνάκλασιν ἀπὸ τινος μεταγομένη. γίνεται
108^ο δὲ τοῦτο ἐπὶ φωνῆς, ὅταν ἀντηχῇ, καὶ ἐπὶ φωτὸς | ἡλιακοῦ, ὅταν λείψ
15 τινὶ ἢ λαμπροτάτῳ ὕδατι προσπέσῃ.

Ἄντακαῖος· ἰχθύς, ὡς πάνις καὶ καπέρδης.

Ἄντα<να>γνῶναι· οὐκ ἀντιβάλλειν. οὕτως Κρατῖνος Ὠραῖς
(fr. 386).

Ἀντάλλαγον· καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἐτέρου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἄντ-
20 αλλον. Μέν(ανδρος) Κανηφόρῳ (fr. 251)· 'ἔδεῖτο χρῆσαι τὴν ἑαυ-
τῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον.' <καὶ> Χήρᾳ (fr. 513).

Ἀντάλλεος· ἄνταλλος.

Ἀνταπαιτῆσαι καὶ ἀπαιτῆσαι· Θουκυδίδης δ' (III 58). καὶ
ἀνταποδοῦναι καὶ ἀνταπολαμβάνειν Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
25 (Λε)πτίνου) (46.)

Ἀντεγράψατο· ἀντεδικάσατο. καὶ ἀντιγραφαί καὶ ἀντωμο-
αίαι αἱ αὐταὶ σχεδόν.

1 B 406, 11 Sui. 2 B 406, 13 A Sui. 3. 4 B 406, 17 Et. cod. D
(Gaisf. col. 266 E) 5 B 406, 15 A Sui. 7. 8 Hes. 12 B 406, 14 Sui.
13—15 B 406, 21 A Sui. 16 B 410, 29, vgl. Hes. Ἀντακεοί 17. 18 B 410,
31, vgl. Hes. und Et. cod. D (Gaisf. col. 266 C) Phrynichos Bek. 27, 10
19—21 B 407, 18 (weniger) Sui. (mehr) 22 B 410, 30 23—25 B 407, 13
Sui. (mehr), vgl. unten S. 145, 23 u. 26 26. 27 B 410, 32, vgl. Hes.

7 γι|Ἀνόμενος b (A rot in Zeilentrennung) 15 προσπέσει b 16 Ἀν-
ακεός Hes. Ἀντάκαιος B πάνης B, vielleicht σπάνος (Athen. VII 320 c)
17 (ω)ρ(α)ις b (das Eingeklammerte verloschen, ebenso 20 μέν(ανδρος) und 25
(λε)πτίνου) 20 σεαυτῆς B Sui. χήρας b 22 Lies Ἀντάλλαγος (Ἀνταλλαῖος B)
26 ἀντομοαίαι b

Ἀνταναίρει<ν>· οἷον οἱ πολλοὶ ἀνθυφελεί<ν> λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ.

Ἀνταίρειν· ἀντανίστασθαι, ἀνταγωνίζεσθαι.

Ἀνταγωνιστής· Εὐριπίδης (Tro. 1006) καὶ Πλάτων (z. B. Rep. VIII 554e).

Ἀνταγοράζειν· Δημοσθένης (35, 25)· 'οὔτε γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ Πόντῳ ἀντηγόρασαν, οὔτε ἀντεφορτίσαντο.'

Ἀνταποκτείνει· ὅταν τις ἀντί τινος ἀποκτείνῃ τοὺς φονεύσαντας. Εὐριπίδης Ὀρέστη (509).

Ἀνταρκεῖν· ἔξαρκεῖν.

Ἀνταποπαίζειν· ὅταν τις παίζειν ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις <ῆ> καὶ καρύοις ἢ καὶ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἶτα αὐθις νικᾶται ὁ ἐνίκησε. Μενεκράτης Μανέκτορι· 'ἀλλ' ὥσπερ παῖς ὅταν ἀστραγάλους ἐκκόσας ἀνταποπαίζῃ.'

Ἀνταυγὲς κάλλος· πᾶν ἑναργ(ῆς) ἢ φωνή. Σαννυρίω<ν> Δανάη λέγει ἐπαινῶν τὸ κάλλος αὐτῆς. ἡ λέξις Φρυγίχου.

Ἀνταυγεῖς κόρας· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (902).

Ἀνταςπάζομαι· ἐν ἴσῳ τῷ φιλοφρονοῦμαι καὶ . . . Πλάτων Σοφισταῖς.

Ἀνταναιρεῖταί σοι ὄπλα· Ξενοφῶν Παιδείας . . (V 4, 25) καὶ 20 Θουκυδίδης ἱστορίας γ' (32).

Ἀνταμυνόμενος· ὁ αὐτός δ' (III 84).

Ἀνταποδοῦναι· ὁ αὐτὸς γ' (40).

Ἀνταποδίδωσ· Φερεκράτης Ἀνθρωπηρακλεῖ· ὦ Ζεῦ, καλῶς γ' ἀνταποδίδωσ μοι τὴν χάριν.' καὶ Ἀνταπόδος ὁ αὐτός.

Ἀνταπολαμβάνειν· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνῳ (46).

Ἀντάκουε· Κράτης· 'ἀντάκουε νῦν ἐμοῦ.'

Ἀντεπιτίθην· ἀντεπιστέλλει. οὕτως Ἰσαῖος (fr. 78 S.).

1. 2 Vgl. Hes. Ἀνταναίρεται 3 aus Phrynichos (Bek. 26, 8) 11—14 aus Phrynichos (Bek. 25, 29) 15. 16 aus Phrynichos 17 Vgl. Sui. 23 Vgl. oben S. 144, 24 26. 27 Vgl. oben S. 144, 24 29 B 406, 30 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 29)

1 Wohl Ἀνταναιρεῖν 2 κοκάλῳ b 4 Ἀνταγωνιστοὺς b 7 ἀντεφορτίσαντο b 13 φερεμενέκτορι (φεῖ = Φερεκράτης) b 14 ἀνταποπαίζειν b 15 ἑναργ(ῆς) b (ῆς unleserlich) 18 τὸ φιλοφρονούμενος b ohne Lücke b 20 Lies Ἀνταίρεται 24 ἀνθρωπηραλεῖ (λεῖ oder λεῖ) b 29 ἀντεπιστέλλειν b

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

10

Ἀντερείδει· ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπέικει.

Ἀντετόρησεν· εἰς τὸ ἐναντίον ἦλθε τιτρώσκων.

Ἀντεφέροντο· ἠναντιοῦντο.

Ἀντεύφρασμα· τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ. Ἀγάθων (fr. 30).

5 Ἀντεφιλοτιμοῦντο· ἀντὶ <τοῦ> ἡμιλλῶντο καὶ ἤριζον, ὃ καὶ ἀντηγωνίζοντο. τοῦτο δὲ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρώτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ μόνον. ἔστι δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγίων εὐρέθη, οἷον κηνῶ κηνῶς κηνοῖς καὶ ἀτολμῶ ἀτολμῆς ἀτολμοῖς.

109^r Ἀντέχει· ἔξαρκεί. Δείναρχος (fr. 89, 8 S.), ἀντὶ δὲ του αὐξέ-
10 ται Δημοσθένους (2, 10) καὶ Ὑπερείδους (fr. 229 Bl.) ἀντιλαμβάνει.

Ἀντεχόμενος· ἀντιλαμβανόμενος.

Ἀντήλιος· ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή. γίνεται δὲ περὶ τὰς δυσμὰς καὶ ἀνατολάς, καὶ οὔτε ἄνωθεν οὔτε κάτωθεν οὔτε ἐκ πλαγίου.

15 Ἀντηρέτης· ὁ ἀντικαθεζόμενος τῷ ἐλαύνοντι.

Ἀντιάζει· ἐναντιοῦται.

Ἀντιάτας· τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἡ ἀπέχει Ῥώμης σταδίους τ'.

Ἀντιβληθέντος· ὑπαγορευθέντος. Δείναρχος (fr. 6, 3 S.).

20 Ἀντιβολῆσαι· ἀπαντῆσαι, μετασχεῖν. ἐπιτυχεῖν καὶ δυσωπῆσαι.

Ἀντιβόλησις· δέσις καὶ ἰκεία. Πλάτων ἐν Συμποσίῳ (183a). ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς χεῖρας προσβάλλειν τοῖς ἐναντίοις τοὺς ἰκετεύοντας.

Ἀντιγενίδας· ἐνδοξότατος γέγονεν αὐλητής, Διονυσίου <υἱός>.

25 Ἀντιβολία<ν>· Εὐπολις Κόλαξιν (fr. 317) ἰκετείαν.

Ἀντιβλέπει· Φερεκράτης.

Ἀντιβαίνει· ἀπειθεῖ. Εὐριπίδης Ἀλκμέωνι.

1 B 406, 31 Sui., vgl. A Ἀντερεί 2 B 407, 2 A Sui. 3 B 407, 3 Sui. A, vgl. Hes. 4 B 407, 5 Sui. 5—8 B 407, 6 A Sui. 9. 10 B 407, 32 Sui. 11 B 408, 5 A Sui. 12—14 B 411, 1 (mehr) 15 B 411, 6, vgl. Et. magn. 112, 40 16 B 408, 6 A Sui. 17. 18 B 409, 30 Sui. aus Harp. 19 B 409, 32 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox. II 489, 30) 20 Zwei Teile: 1) bis μετασχεῖν A Sui. Et. gen. Beide B 407, 24 21—23 B 407, 31 (mehr) 24 aus Harp. 25 aus Phrynichos (? Bek. 23, 28, doch vgl. Eust. 1406, 27)

4 Ἀντεύφρασμα (φ aus anderm Buchstaben) b ἀγαθόν b ἀγαθῶν B
5 ἀντιἡμιλλῶντο b (vgl. B) 7 Lies μόνης 8 Αοῖον b (A rot) κηνῶς] κην-
νώσω b 10 ἀντιλαμβάνεται Sui. (?) richtig 22 ἀπὸ]ἀντὶ b 24 διονύ
(= διονύσιος) b 27 ἀλκμαῖων b

Ἀντιγνωμονεῖν· τὸ ἐναντίαν γινῶσιν ἔχειν. Ξενοφῶν Παι-
δείας γ' (IV 3, 8?).

Ἀντιγονίς· Πολέμων ἐν ζ' τῶν πρὸς Ἀντίγονον (fr. 57
Preller). οὕτως φαίνεται ὀνομασθῆναι ἔκπωμα ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασι-
λέως, καθάπερ ἀπὸ Σελεύκου Σελευκίδα καὶ ἀπὸ Προυκίου Προυκίδα. 5

Ἀντιγραφή· τοῦτο τὸ ὄνομα κατὰ δυοῖν ταττόμενον πραγ-
μάτων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὐρίσκεται· ποτὲ μὲν γὰρ ἱκόν τι δύναται
παρ' αὐτοῖς τῇ ἀντωμοσίᾳ, ποτὲ δὲ σημαίνει τὸ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντιγραφεύς· ὁ τὰ εἰσφερόμενα χρήματα ἀντιγραφόμενος
τρόπῳ γραμματέως, ἂν τε δοῦλος ἢ ἂν τε ἐλεύθερος. δύο δὲ ἦσαν, 10
ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς φησιν Δημοσθένης (22, 70.
24, 178) καὶ Αἰσχίνης (3, 25).

Ἀντιγραφή· ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικαίαις,
κοινῶς δὲ τὰ ἐν ταῖς δημοσίαις δίκαις τῶν δικαζομένων γράμματα.
καὶ λέγεται ὁμοίως τὰ τε τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος ἀντι- 15
γραφή.

Ἀντίγραφοι διαθῆκαι. Χαρίσιος ἐν τῷ πρὸς Σωκράτην·
ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι.'

Ἀντιδιαστέλλεται· ἀντιδίστησιν.

Ἀντιδοίην ἂν ἐμαυτὸν τόδε πράξας εὐθέτως· Ἀττικὴ ἢ 20
συμπλοκή· καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δοτικὰς ἀντὶ γενικῶν λαμβάνουσιν, οἷον
᾿φιλίᾳ τοῦτο δρῶσα,' ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φιλίας.

Ἀντίδοσις· οὐ μόνον ἐπὶ τριηραρχίας, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς οἴου τε
ἀποδοθῆναι. Κρατῖνος Ὠραις.

Ἀντιδικοῦμεν· οὐ <συμφωνοῦμεν>, καὶ Ἀντιδικούμενον τὸ 25
παθητικόν, ἡγουν ἀμφισβητούμενον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Δι<καί>ο-
γένους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα· Ἀντιδικοῦμεν, Θουγένιδες,
δικασταίς.' <καὶ> ᾿τί, ὡγαθέ, ἀν|τιδικοῦμεν <πρὸς> ἀλλήλους ἔτι;' 109^v

3—5 aus Herodians Symp. vgl. Athen. XI 783 e, und 497 f 6—8 Vgl. Hes.
9—12 Zwei Glossen: 1) bis ἐλεύθερος vgl. Bek. 197, 24 u. Et. cod. D (Gaisf.
col. 268 H); 2) bis Αἰσχίνης vgl. Sui. aus Harp. 13—16 Sui. aus Harp.
(anders Bek. 410, 8) 19 B 408, 8 A Sui. 20—22 aus Phrynichos (vgl.
συμπλοκή)

5 προυκίδα auch Athen. 8 ἀντωμοσία b 10 γραμματέως b ἢ aus εἰ b
20 Vielleicht <εὐθεσία· ἀντὶ τοῦ> εὐθέτως b ἀττικῶς b 21 δοτικαῖς b
24 κρά b (sonst für Κράτης) 25 Ἀντιδικουμένου καὶ b 25. 26 τὸ πάθος b,
vgl. zu 125, 4 27 κλήρῳ b θουγενίδε b

Ἀντιδικεῖν· Φρύνιχος ἔφη, καὶ Ἀριστοφάνης (Nub. 776) ἀντίδικοι.

Ἀντίδουπα· Πλάτων (vgl. Aesch. Pers. 1040)· ῥόα νῦν ἀντίδουπά μοι.

5 Ἀντιδιέξειμι· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (155).

Ἀντίθεσις· σχῆμα λέξεώς ἐστι, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἢ κατὰ μέρος ἢ ἀθρόα. οὕτως Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παν-αθηναϊκῷ (2).

Ἀντίθετον· τὸ σχῆμα τῆς φράσεως ὡς ἡμεῖς Ἀριστοφάνης
10 Θεοδοροφιαζούσαις (fr. 326)· 'καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξ-ευρημένον.

Ἀντίθετα· εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ διαφόρως ποικιλλόμενον. ὁ μέντοι Αἰσχίνης (3, 168?) οὐκ ἐπὶ σχήματος εἶπε τὸ ἀντίθετον, ἀλλ' ὅτι διήγημα διηγήματι ὁ Δημοσθένης ἀντέθηκεν.

15 Ἀντικάθεται· ἐναντιοῦται.

Ἀντικρῦ· Διονύσιος· ἄντικρυς· τὸ φανερώς καὶ διαρρήδην, σπάνιον δὲ τὸ ἐξ ἐναντίας· τὰ δὲ πολλὰ τὸ ἐξ ἐναντίας ἀντικρῦ ἄνευ τοῦ $\bar{\epsilon}$ δηλοῦσι καὶ κατέναντι.

Ἀντικρῦ· ὁ μὲν Βοηθὸς ἐν τῇ τῶν λέξεων αὐτοῦ συν-
20 αγωγῇ δέκα φησὶ σημαίνειν τὴν λέξιν· τὰ προλεχθέντα καὶ διαμπερές καὶ ἰθὺς καὶ εὐθύς καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἰσχυρῶς καὶ σαφῶς καὶ ἀκριβῶς <καὶ> παντελῶς καὶ ἀπλῶς. οἱ δὲ φασιν, ἀκριβέστερον οἶμαι λέγοντες, ὅτι μετὰ μὲν τοῦ $\bar{\epsilon}$ λεγομένη τὰ πολλὰ τῶν εἰρημένων δηλοῖ, ἄνευ δὲ τοῦ $\bar{\epsilon}$, ὅτε καὶ ὀξύνεται, οἷον ἀντικρῦ, τὸ κατέναντι
25 καὶ ἐξ ἐναντίας μόνον.

Ἀντικόπτειν· Ὑπερείδης ἐπὶ τοῦ ἐνίστασθαι.

Ἀντικαταλαβεῖν· ἀντιλαχεῖν δίκην. Πλάτων Πεισάνδρῳ.

Ἀντίκρισις· ἀπόκρισις. οὕτως Ἀναξίλας (fr. 41).

6—8 B 410, 17 Sui. aus Harp. 9—11 B 410, 14 aus Phrynichos (?)

12—14 B 410, 20 (mehr) 15 B 408, 7 Sui. 16—18 Zwei Teile: 1) bis τοῦ $\bar{\epsilon}$ aus Aelius Dion., vgl. Et. magn. 113, 24, Schol. A zu Il. 3, 359; 2) vgl. A Sui. Hes. 19—25 Zwei Teile: 1) bis ἀπλῶς aus Boethos (anders Schol. Plat. Charm. 153 a); 2) frei nach B 408, 29 (dies aus A Sui.). Sui. und Photios in den Amphil. (vgl. Diels, Hermes 26, 256) geben beide Teile vereinigt (Sui. etwas mehr) 27 Vgl. Hes. Ἀντιλαχεῖν, Pollux 8, 61 28 B 408, 9 Sui.

3 βοῦ νῦν ἀντίδουπα μόνος $\bar{\delta}$ 10 ἀγαθὸν $\bar{\delta}$ B verb. Bekker
16 διονύ $\bar{\delta}$ 18 Lies δηλοῖ 19—25 am obern und linken Rand $\bar{\delta}$ 27 ἀντί
τοῦ λαχεῖν $\bar{\delta}$ vgl. Pollux 8, 61 28 ἀναξίλλας $\bar{\delta}$

Ἀντίκυρα· ὄνομα χώρας τινός.

Ἀντίπαλος· δύο σημαίνει. ἢ γὰρ τοὺς ἴσους καὶ ἰσορρόπους ἢ τοὺς πολεμίους καὶ ἐναντίους. ἢ τὸ ἰσότροπον.

Ἀντίπαις· ὁ πρόσηθος καὶ ὑπὲρ τὴν τοῦ παιδὸς ἡλικίαν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἀνδρόπαις παρ' Ἀριστοφάνει.

5

Ἀντιλαβή· Πλάτων (Phaed. 84c) καὶ Ξενοφῶν (?).

Ἀντιλαμβάνεσθαι· καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι παραλαμβάνουσιν.

Ἀντιλογία· αἱ ἐν ταῖς τραγωδίαις κατασκευαὶ καὶ ἀνασκευαί. Ἀριστοφάνης Βατράχοις (775).

10

Ἀντιλέγειν· ἴσα λέγειν. Πλάτων (Crito 50e). ὁ αὐτὸς (Phaed. 87a) ἀντίληψις, ἀντὶ τοῦ ἐπίληψις, Θουκυδίδης (?) δὲ ἀντικομίσσασθαι.

Ἀντιλογιῶν· Θουκυδίδης (IV 59). καὶ Ἀντιλογῆσαι· Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (321).

15

Ἀντιπαρεξάγειν· ἀντιτάσσειν.

Ἀντιπεπονθότως· ἀντικειμένως, ἐναντίως.

Ἀντιπροκλήσεις· ἀντιλογίας, ἀντεγκλήματα.

Ἀντία· χαλεπή, προσάντης.

ντλος· ἢ ἀντλία.

0

Ἀντλιον· ὑπάντλιον.

Ἀντλητήρ· ὁ κάδος ὁ ναυτικός. καὶ ἀντλία· ὁ καδίκος.

Ἀντλιαντλητήρας· Μένανδρος Μεσσηνία (fr. 30): 'οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους <τοὺς> στρογγύλους ὕδρευον ἀνδρείοτατα κηπόλουν πάλιν. — ἤντλουν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν.' οὕτως 25 Ἀριστοφάνης (fr. 470) καὶ Ἐπίλυκος (vgl. fr. 5K.)

Ἀντίρροπον· ἰσόρροπον.

1 B 410, 27 Sui. aus Harp. 2. 3 Zwei Teile: 1) bis ἐναντίους vgl. Bek. 208, 13; 2) Zusatz. Beide Teile zusammengearbeitet B 408, 22 Sui. 4. 5 B 407, 16 (kürzer), vgl. Sui. (vgl. auch oben S. 127, 25) 11—13 B 408, 10. 11 Sui. (bis ἐπίληψις) 14. 15 B 407, 22 Sui. 16 B 408, 20 A Sui., vgl. Hes. 17 B 408, 21 A Sui. 18 B 408, 24 A Sui. Hes. 19 B 411, 20 20 B 407, 4 21 B 411, 19 22 B 411, 8 vgl. Hes. Ἀντλητήρ, Ἀντλίαν 23—26 B 411, 12 (mehr) 27 B 408, 12 A Sui.

3 τὸ] vielleicht τὸν ἰσότροπον b am Rand 19 Ἀντλία b 20 ἀντλία zu ἀντλία verb. b 23 μεσσηνία b 24 κ'ῆπόλις b κηπ B (κηπουροὶ Meineke)

Ἀντιτυπῆσαι· ἀντιπαθῆσαι.]

110* Ἀντιτυπία· ἐναντίωσις, κληρότης. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμοιότητος.

Ἀντιοχίς· ὄνομα φυλῆς.

5 Ἀντισσα· μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

Ἀντιτύπους ἀνθρώπους· κληροῦς καὶ ἀνενδότους, μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἄκμονος καὶ τῆς σφύρας. (Herod. I 67) 'καὶ τύπος ἀντίτυπος.'

Ἀντιφέρονται· ἐναντιοῦνται.

Ἀντιφιλοτιμεῖ· ἀντιθεραπεύει.

10 Ἀντίφης· ἀντιλέγει.

Ἀντόμενοι· συμβάλλοντες.

Ἀντρα νύχια· σκοτεινὰ σπήλαια.

Ἀντρώδη· σπηλαιώδη.

Ἀντρώνες· πόλις ἐν Θετταλία.

15 Ἀντρώνιος ὄνος· ὁ μέγας, ὡς μεγίστων γινομένων ἐν Ἀντρώϊν.

Ἀντυγες· περιφέρειαι.

Ἀντυξ· περιφέρεια τοῦ ἄρματος.

Ἀντωπεῖ· ἀντοφθαλμεῖ.

20 Ἀντωπός· ὁ ἀντιβλέπων.

Ἀντωμοσία· γράμματά τινα γράψαντες, περὶ ὧν ἡ δίκη, ὃ τε κατηγορούμενος καὶ ὁ κατηγορῶν ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχήν. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἐκάτερος αὐτῶν ἀντῶνμυεν, ὁ μὲν τάληθῃ κατηγορήσειν, ὁ δὲ τάληθῃ ἀπολογήσασθαι.

25 Ἀνύτειν οἱ Ἀττικοί, ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ἀνύειν δέ, τὸ σπεύ-

1 B 408, 19 A Sui. 2. 3 B 408, 18 A Sui., vgl. Hes. 4 B 409, 9 Sui. aus Harp. 5 B 410, 28 Sui. aus Harp. 6. 7 B 408, 13 Sui. (mehr) zu Plato Theaet. 156a 8 B 408, 33 A Sui. 9 409, 1 A Sui. 10 B 409, 3 Sui. zu Gorgias 501c 11 B 409, 2 A Sui. 12 B 409, 4 A Sui. Hes. 13 B 409, 5 A Sui. Hes. 14 B 409, 11 Sui. aus Harp., vgl. Hes. 15. 16 Sui., vgl. Hes. (anders Miller Mélanges p. 382) 17 B 409, 6 A Sui., vgl. Hes. 18 B 409, 6 A Sui., vgl. Hes. 19 B 409, 7 A Sui. Hes. 20 B 409, 8 21—24 B 409, 18 Sui. aus Harp. 25— p. 151, 2 B 411, 28 Sui. aus Aelius Dion., vgl. Eust. 1216, 62 ff. (Schwabe p. 112 zu kurz), vgl. auch Phrynichos Bek. 14, 17

2 κληρώτης b 5 Ἀντις· σαμία b 7 ἄκμωνος b 15 γενομένων b ἀντρωσιν b 21 γραψάντων b Sui. 24 ἀπολογήσασθαι auch Harp. B Sui. (aus ἀπολογίσασθαι b) 25 Ἀνύτειν b ἀμύειν δὲ b

δειν, δαεΐα ἢ πρώτη. "Ομηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς (Δ 56) 'οὐκ ἀνύω φθονέουσα.'

Ἀνυδρεύσασθαι· ἀντλήσαι ὕδωρ. 'κατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευ-
σαι τὸν κάδον.' Φερεκράτης Κοριαννοῖ (fr. 76).

Ἄνωδρα δάπεδα· περὶ Λιβύης λέγει ὁ Τραγικός· 'ἄνωδρα δ' 5
οἰκηκῶς ἀναξ κριωπὸς Ἄμμων δάπεδα θεσπίζει τάδε.'

⟨Ἄ⟩νυμεναιοῦν· Σοφοκλῆς Φρυξίν· 'οὐ λήξειτ,' οὐ παύσεσθε
τούςδε τοὺς γάμους ἀνυμεναιοῦντες;'

Ἀνυποδησία· Πλάτων (Leg. I 633c) καὶ Ξενοφῶν (Lac. 2,3).

Ἀνυπόστατον· ἀφόρητον.

10

Ἀνυπαίτιος· ἀναίτιος.

Ἀνυπόβλητον· προῦχον.

Ἀνύποιστον· ἀβάστακτον.

Ἀνυπόδητος λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος.

Ἀνυπεύθυνος· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφώντος (17 15
vgl. 22) 'ἀνυπεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον.'

Ἄνωμφον· κακόνωμφον. ἢ τὴν οὐχ οἶαν τε νυμφευθῆναι. Σο-
φοκλῆς (El. 1183?).

Ἀνυσίμως· Πλάτων (Theaet. 144b). ἐνεργῶς, πρακτικῶς. καὶ
ἀνύ<του>σι· τελοῦσιν, ἀνύουσιν.

20

⟨Ἄ⟩νύσαι· δαεῶς τὸ σπεῦσαι καὶ συντελεῖσαι.

Ἄνω καὶ κάτω· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, Εὐριπίδης· 'ἄνω
καὶ κάτω τὰ πάντα συγχέουσιν.'

Ἀνώμωξεν· ἐστέναξεν.

Ἀνωρθρίζον· Ἀνδοκίδης (1, 29). ὄρθριοι βοῶντες ἔλεγον. 25

Ἄνω ποταμῶν ῥέουσιν πηγαί· ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως γινομένων
ἢ λεγομένων, οἷονεὶ ὁ πόρνος τὸν σοφώτερον|εἰ λέγοι πόρνον. 110*

3. 4 B 411, 32 Sui. 10 B 411, 25 Sui. 11 B 411, 21 A Sui.
12 B 411, 22 A Sui. 13 B 411, 23 A Sui. 14 B 412, 3 Sui. aus Phryni-
chos (Bek. 17, 13 Eklog. 445 Lob.) vgl. Et. cod. D (Gaisf. col. 266 B) 19. 20
B 411, 26 Sui. (vgl. Gl. Ἄνυτειν 1) 21 B 411, 24 vgl. oben S. 150, 25
22. 23 Vgl. B 412, 4 A (? vgl. Sui.) 24 B 412, 5 A Sui. 25 B 412, 7
Sui. aus Harp. 26—p. 152, 3 Sui. (z. T. abweichend) Hes.

4 φερέκοριαννοῖς b 12 Ἀνυπόβλητον auch B Sui., Ἀνυπέρβλητον Küster
richtig 16 ἀνυπεύθυνον auch Aeschines codd. ekl 20 Lies τελειοῦσιν
25 Ἀνωρθρίζον und ὄρθριον auch B Sui., lies Ἀνωρθίαζον und ὄρθιον (ὄρθιοι
schon Harp. E) 27 Lies τὸν κύφωνα εἰ λέγοι] ἔλεγον b Am Rand von
jüngerer (?) Hand in flüchtigen Zügen εἰς δοκίμιον (δοκιμείον) τοῦ κονδιλίου μου
καὶ ἡδοῦ καλὸς γραφή.

ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτωθεν ἄνω. κέχρηται αὐτῇ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας (261) <καὶ...> ἄνω ποταμῶν τὰ πράγματα εἶναί μοι δοκεῖ.

Ἄνωφέλῃτος ἄνθρωπος· Στράτις· ἄνωφέλῃτος καὶ θεοῖς ἔχθρός.

Ἀνωγκισμένος· ἐν τοῖς ἀνωτάτω γεννηθεῖς, ἢ ὁ ἄνω ὢν.

Ἀνόνητον· τὸ ἀνωφελές.

Ἀξιαπηγητότατον· ἀξιολογώτατον.

Ἀξιοῖ· νομίζει. Ἀντιφῶν (fr. 60 Bl.) καὶ Λυκίας (fr. 302 S.).

10 Ἀξιον· τὸ εὖωνον. Ἀριστοφάνης (Equ. 895, vgl. Schol.).

Ἀξιόπιστος· οὐχὶ ὁ κατάπλαστος λέγεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ τερατεία χρώμενος, ἀλλ' ὁ πιστὸς καὶ δόκιμος καὶ ἀξιόχρεως.

Ἀξιόχρεων· ἐν τῷ ᾧ λέγουσι καὶ λειπόνων, καὶ τὰ οὐδέτερα. οἱ γὰρ παλαιοὶ ὁμοίως. τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον.

15 Ἀξιον· ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται. οὕτως Δημοσθένης.

Ἀξιος θεός· παρὰ Φρυνίχῳ. καὶ Ἀξιοθέατος παρὰ Ξενοφῶντι (z. B. Hell. IV 5, 6).

Ἀξιάγαστος· ἀξιοθαύμαστος.

Ἀξιέραστος· ἄξιος ἐρασμοῦ, ἐπέραστος.

20 Ἀξιος οὐδὲ μόνου· ἤρουν οὐδενός. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν κύβων εἰρημένον.

Ἀξιῶν· νομίζων, ὑπολαμβάνων. Πλάτων (Gorg. 450b) καὶ Λυκίας (fr. 302 S.).

Ἄζονες· ζύλα τετράγωνα ἦν, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρό-
25 φου διήκοντα καὶ διὰ τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἀνεγράφοντο. λέγονται δὲ καὶ ἐν τοῖς τῶν ἀμαζῶν ἄζοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. καὶ ἐν τοῖς μαθήμασιν ἄζονες, περὶ οὓς

4. 5 Vgl. Phrynichos Bek. 4, 24 6 A Sui., vgl. Hes. 7 B 412, 6 A, vgl. Hes. Ἀνόνητον 8 B 413, 12 Hes. Et. magn. 116, 21 9 B 412, 28 Sui. aus Harp. 10 Hes., vgl. Sui. Gl. 2 Schluß 11. 12 B 413, 2 Sui. 13. 14 B 412, 30 Sui. 15 B 412, 23 Sui. Gl. 2 18 B 412, 24 A Sui. 19 B 412, 25 A Sui. 20. 21 B 413, 8 Sui. zu Plato Theaet. 162 e 22. 23 B 412, 26 Sui. 24—p. 153, 2 B 413, 15 (mehr, vielleicht aus Harp.). Et. magn. 115, 45

3 Komikervers 4 στράτης b 7 Ἀνώνητον A B und der Buchstabenfolge nach auch Photios 9 Ἀνομίζει b (A rot) 11 ἀξιόπιστος hellenistisch: Schwindler, vgl. E. Schwartz Tatian p. 56 13 λιπόνων B besser 14 ἀξιόχρεων b 26 ἀνεγράφοντο b ἀπεγράφοντο Et. ἐν τοῖς τῶν—στρεφόμενοι καὶ Zusatz, fehlt B, nach ἀνεγράφοντο gestellt Et.

εφαῖραι τε καὶ κύλινδροι καὶ τὰ τοιαῦτα στρέφονται καὶ συνίστανται. καὶ τῶν ἀμαξῶν δὲ οἷς οἱ τροχοὶ συνεχόμενοι περιστρέφονται.

Ἀεὺμβλητον· ὥστε μηδενὶ ἀπαντήσαι. Σοφοκλῆς (fr. 355)·
ἄπλαστον, ἀεὺμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Ἀεὺλψ· πολυεὺλψ.

5

Ἀεζόνητον· ἀνωφελές.

Ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις
(fr. 54).

Ἀοιδή· ᾠδή.

Ἀοζος· ὑπηρέτης, διάκονος.

10

Ἀοίδιμος· ὕμνητός.

Ἀοιδός· ποιητής.

Ἀοινος· ἐπὶ τῶν μὴ γεγυμνασμένων οἶνῳ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ
ἐχόντων.

Ἀολλεῖ· ποιεῖ, συνάγει.

15

Ἀολλεῖς· παρὰ Σοφοκλεῖ τὰς συνηγμένας.

Ἀορτά· τὰ ἐξηρημένα ἢ αἰωρούμενα καὶ οὐ βεβηκότα. οἱ δὲ **111**
τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν τὴν εἰς πνεῦμονα φέρουσαν. οἱ δὲ ὄρτρα τὰ
βράγχια. οἱ δὲ ἀρτηρίας. ἄλλοι τὸ ἀπηρητημένον τοῦ πνεύμονος μέρος.
ιδίως δὲ ἀορτὴν Ἀριστοτέλης (ζῴων ἱστ. 1, 16 p. 495 b 7) τὴν παρ' ἐνίοις
μεγάλῃν ἀρτηρίαν ὀνομαζομένην, ἣν καὶ φυτοῦ στελέχει παρεικάζου-
σι<ν> ὥσπερ ρίζας τὰς εἰς τὸν πνεῦμονα κατασχιζομένας ἀρτηρίας...

Ἀοπτα· Ἀντιφῶν (fr. 86 Bl.)· ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα
μὲν, δόξαντα δὲ ὀρᾶσθαι.

Ἀορι· τῷ εἴφει.

25

Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι· τούτων
ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἐτέρους κατηγορούντων λέγεται. ἀλλ' ἐὰν μὲν πρὸς
δαιτητὴν ἢ διαδικασίᾳ γένηται, καλεῖται δικάζεσθαι.

3. 4 B 413, 13 Et. cod. D. (Gaisf. col. 327 C) aus Attic. (Eust. 1405, 58)
vgl. Hes. 5 B 413, 11 A Sui. 6 Vgl. oben S. 152, 7 7. 8 Hes. (aus
Diog. Et. magn. 116, 41) 9 B 413, 23 A Sui., vgl. Hes. 10 B 413, 31
(Et. magn. 116, 41) 11 B 413, 24 A Sui. 12 B 413, 25 A Sui. 13. 14
B 413, 29 Sui. (vgl. Phrynichos Bek. 9, 26) 15 B 413, 26 A Sui. Hes.
17—22 Zwei Glossen Ἀορτά und Ἀορτή, vgl. Erotian 47, 14 23. 24 B 414,
6 Sui. aus Harp. 25 B 413, 28 A, vgl. Sui. 26—28 B 414, 8 Sui.

3 Lies ἀπλαστον Bergk 6 Lies Ἀνόνητον 15 Ἀολλοὶ b Ἀολλῇ ποιεῖ
συνάγει richtig Boysen 18 ὄρτρα] wohl ἀορτά βράγχια für βρόγχια (vgl.
Erotian) 22 ρίζαις b Keine Lücke in b

Ἄπαγε Ξένον ἐν χειμῶνι· ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. παῦσαι, μὴ γένοιτο. καὶ ἀντὶ τοῦ χρω̃ τῇ ἀπαγωγῇ. οὕτως Δημοσθένης (54, 1? vgl. Harp.).

Ἀπάγου· πρὸς αὐτὸν ἄπαγ(ε). οὕτως Εὐριπίδης (fr. 1097).

5 Ἀπαγκωνισάμενος· Ἀρχιππος Ἰχθυΐν σεμνῶς πάνυ. ἔλεγον δὲ καὶ ἀγκωνίζειν.

Ἀπαγγελητῆρα· Φρύνιχος· ἑσθλῶν ἀπαγγελητῆρα μᾶλλον ἢ κακῶν.

Ἀπαγορεύειν· κάμνειν καὶ ἀδυνατῶς ἔχειν.

10 <Ἀπαγορεύει> ἀποτρέπεται, ἀρνεῖται.

Ἀπαγωγάς· ἀδυνατείας.

Ἀπαγωγή· δίκης ἐστὶν εἶδος· ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν. ἀπήγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἑνδεκα. καὶ μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. λέγεται
15 καὶ ἡ αἰχμαλωσία καὶ ἡ τινὸς κομιδὴ, οἷον ἡ ἀγωγή.

Ἀπαῖδον· οὐ συνᾶδον· καὶ ἀπάδομεν Πλάτων Νόμων β' (662 b).

Ἀπαιδευτοὶ· ἀνόητοι.

Ἀπαιδοτρίβητοι· ἀγύμναστοι.

20 Ἀπαιδία· ἡλικία, ἐλάττω χρόνῳ τοῦ συμπληροῦντος τὸν παῖδα.

Ἀπαιόλη· ἀπάτη, ἀποστέρησις. οὕτως Αἰσχύλος (fr. 186).

Ἀπαιόλημα· ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεόν τινα ἀπατη-
τικόν.

Ἀπαιολᾶ· παραλογίζεται, πλανᾶ.

25 Ἀπαίροντες· μεθιστάμενοι.

1—3 Drei Glossen: 1) bis ὀχληρῶν Sui. Miller Mélanges p. 382; 2) bis γένοιτο B 414, 12 A Sui.; 3) B 414, 13 Sui. aus Harp. (vgl. An. Ox II. 489, 33) 4 B 414, 15 Sui. 5. 6 aus Phrynichos, vgl. Hes. 9 B 414, 18 aus Harp. 10 B 414, 16 A Sui. 11 B 414, 17 Sui. (= Phot. + A) 12—15 B 414, 23 drei Teile vereinigt: 1) bis ἑνδεκα Sui. II; 2) bis δεῖνα A Sui. I; 3) vgl. B 414, 17 A unter Ἀπαγωγάς 16. 17 Zwei Glossen: 1) bis συνᾶδον B 414, 27 A Sui. 18 B 419, 8 Sui. 19 B 419, 9 A Sui., vgl. Hes. 20 B 419, 10 Sui. 21 B 419, 12 aus Attic. (vgl. Eust. 352, 34), vgl. Hes. Et. cod. D (Gaisf. col. 332 B) 22. 23 B 419, 13 aus Attic. (vgl. Eust. a. a. O.) vgl. Hes. 24 Hes. (danach zu verb., vgl. Euripides Ion 549) 25 A Sui.

4 αὐτὸν auch Sui. καυτόν B richtig 7 Ἀπαγγελητῆρια b ἐσθλὸν b 8 κακόν b 14 τὸν ὀδεῖνα b Αλέγεται b (A rot) 16 ἀπαδόμενα b 20 Ἀπαιδία· ἡλικία b Ἀπ. ἡλικίας B vgl. Bernhardt zu Sui. 23 ἀπαιτητικόν b

Ἄπαιρε· ἄρον.

Ἀπαίρειν· παραγίνεσθαι. Ἀριστοφάνης (Eecl. 818?).

Ἀπαίσιον· βλάσφημον, ἀσύμβουλον.

Ἀπαιώνιστον· ἀνίατον. δύσφημον.

Ἀπαιωρούμενον· κρεμάμενον.

5

Ἀπάλαμνος· ἄπειρος καὶ ἀμήχανος.

Ἀπαλάμνω· ἀβούλω· σκαιῶς καὶ ἀσυνέτως.

Ἀπαλεξῆσαι· κωλύσαι.

Ἀπαλοὶ | θερμολουσίαις, ἄβροὶ μαλθακευνίαῖς· ἐπὶ τῶν ὑπὸ **111^ο**
 τρυφῆς καὶ ἀβρότητος διαρρέοντων.

10

Ἀπαλλάξωμεν· ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν.

Ἀπαλλάξας· πείσας ἀποστήναι. Κράτης (Cratin. fr. 387). καὶ
 Δημοσθένης (36, 25) καὶ ἄλλοι.

Ἀπάλλεις· ἀποπέμπεις.

᾽Απαλεῖ· σχολάζει, ὀλιγωρεῖ.

15

Ἀπαλὸς εἷς πλου τοῦ λιμένος· ἀντὶ τοῦ τραχέος λαβῶν ὁ
 Κρατῖνος (fr. 357) τὸ ἀπαλὸς σύνταξιν ἡδίστην ἐποίησεν οὕτως
 εἰπών.

Ἀπαλωσμάτος· Ἀριστοφάνης. ὁ αὐτός ᾽Απαλύνειν,
 ἀντὶ τοῦ διαχεῖν τὴν ψυχὴν καὶ θηλύνειν.

20

Ἀπαλὴ δίαιτα· ἡ τρυφερὰ καὶ ἀνειμένη.

Ἀπαλά· οἶον ἐξηλλαγμένα καὶ καινά. Εὐριπίδης καὶ Σοφο-
 κλῆς.

Ἀπάλλαξόν με φροντίδων· Στράτις.

Ἀπαμβρακοῦ· πρὸς ὠδίνουσαν γυναῖκα, καρτέρει· οἱ δὲ ἀνδρὶ-
 ζου. ἄλλοι φυλάττου.

25

Ἀπαμβλύνει· ἐκκαθαίρει σκότους καὶ ἀλλοιώσεως.

1 Sui. (mehr) 2 Sui. 3 A Sui. 4 Vgl. Hes. 5 B 421, 25 A
 Sui. 6 B 414, 30 A Sui., vgl. B 418, 6 und Hes. 7 B 418, 7
 8 B 415, 3 A Sui. 9. 10 B 415, 27 Sui. aus Phrynichos (Bek. 4, 1) 11 B
 414, 31 Sui. (mehr) 12. 13 B 415, 1 Sui., vgl. Harp. Ἀφείς καὶ ἀπαλλάξας
 14 B 414, 29 Sui. 15 Vgl. Hes. Ἀπαλεῖν 16—18 aus Phrynichos (Bek.
 13, 5) 21 zu Plato Phaedr. 239 c 25. 26 B 418, 8, vgl. Hes. Et. cod. D
 (Gaisf. col. 332 B), vgl. oben S. 89, 26 27 B 415, 6 A Sui.

2 παραγενέσθαι Sui. 3 Ἀπήσιον b 9 μαλθακευνία b 11 Ἀπαλλάξωμεν . .
 ἀφανίσωμεν b 12 κρά d. h. Κράτης b 14 Ἀπαλλάττει Phavorinus richtig
 15 παλεῖ b 16 τραχέως b 17 ἡδύστην b 24 στράττης b

Ἀπαμύνει· ἀποστρέφει.

Ἀπαμφιέσαντες· ἐκδύσαντες.

Ἀπαμφίσκων· ἀποκαλύπτων.

Ἀπαμφιεῖ· ἀποκαλύψει. Μισουμένῳ (Menander fr. 339)· ἅπ-
5 αμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτό μου καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ
μέθη ποτέ·

Ἀ<πα>νάστας· ἀποικία, μετάστας.

Ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν <ἐ>κατέρως.

Ἀπανθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή· σημαίνει δὲ <ὅτι> ταῖς
10 τύχαις ὁμοίως ὑποπεπτώκασιν οἱ θνητοί.

Ἀπανθίζειν· Πωλίων εἴρηκεν· ἀπανθίζειν ἐπεχειρεῖ τοὺς Φρύ-
γας Ἀχιλλεύς·

Ἀπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι καὶ ὁ Ποιητής (Υ 156)· ἑτῶν
δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ
15 τὸ παράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα.

Ἀπαντᾶν· τὸ παραγίνεσθαι εἰς τινα τόπον.

Ἀπάντησις· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμέν, Σοφοκλῆς... ἔγῳ δ'
εἰς ἀπάντησίν τινος σπεύδων· ὁ αὐτός.

<Ἀ>πανταχῇ· ἀπανταχῇ τοι τὸ φῶς καλόν·

20 Ἀπάξω· ἐκέϊθεν ἄξω.

Ἀπαξαπλῶς· κατὰ σύνθεσιν προφέρονται τὴν πρώτην βαρύ-
νοντες.

Ἀπαξάπαντα· οὐδὲν πλέον σημαίνει τὸ ἅπαξ προσκείμενον.

Ἀπαράβλητος· ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος.

25 Ἀπαραπόδιτον· ἀπλανῆ.

Ἀπαραποίητον· ἄπλαστον.

Ἀπαριθμῶν· ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης (5, 27).

1 Vgl. B 415, 5 A Sui. 2 B 415, 7 A Sui. 3 B 415, 11 A Sui. 4—6
B 415, 8 Sui. 7 B 415, 12 A Sui. Hes. 8 B 416, 9 Sui. (aus Phrynichos ?)
9. 10 B 416, 7 Sui. 11. 12 aus Phrynichos (?) 13—15 B 416, 11 Sui.
aus Aelius Dion. (Eust. 1434, 1 Schwabe p. 112) 16 B 416, 9 Sui.
20 B 415, 14 Sui 21. 22 Vgl. B 415, 13 23 B 415, 15 Sui. 24 B
415, 17 A Sui. Hes. 25 B 415, 18 A Sui. (Ἀπαραπόδιτα) 26 B 415, 19
A Sui. 27 Sui. (mehr) aus Harp. (vgl. An. Ox. II 490, 1)

5 μου] cou Hemsterh. μὲν B 9 ροδῶπης δ Ἀ^η δ (A rot) 11 Απο-
λίων' δ (A rot) 17 nach Σοφοκλῆς scheint ein Prosafragment und Schrift-
stellernamen verloren 21 σύνθεσιν προσύνθεσιν προφέρονται δ

Ἀπάργματα· ἀπαρχαὶ καὶ μερίδες θεῶν.

Ἀπαρθέρευτος· ἀκέραιος, καθαρά.

Ἀπαρνος· ἀντὶ τοῦ ἔξαρνος

1 B 418, 10, vgl. Hes. 2 B 418, 11 Hes. 3 aus Phrynichos (Bek. 8, 26)

2 καθαρός B 3 Mit ἔξαρνος endet Blatt 111 und die Handschrift

Verzeichnis der Schriftsteller und Dialekte.¹⁾

AGATHON

²Αλκμέωνι fr. 2: 39, 29

Adela fr. 30: 146, 4

Vgl. *87, 26

AILIANOS

περί προνοίας γ' fr. 9 H.: 5, 11

AISCHINES

I 52: 24, 11; 60: 113, 18; 125: 125, 18; 137: 30, 27; 155: 148, 5

III 22: 38, 16; 151, 15; 132, 22; 25:

147, 2; 110: 107, 21; 147 (?): 43, 11;

168 (?): 148, 13; 241: 65, 7

Unsicher 133, 7

AISCHYLOS (Weckl. Nauck²)

²Αγαμέμνωνι v. 3: 17, 23; 294: 10, 22;

664: 138, 16; 785: 15, 11; 1091:

47, 13; (Αἰτναίαις) fr. 9: 51, 19;

Γλαύκῳ ποντίῳ fr. 26: 140, 23; fr.

28: 36, 12; fr. 29: 36, 16; Ἐλευσι-

νίοις fr. 54: 153, 7; Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας

v. 481: 52, 16; (Ἡδωνοίς) fr. 63:

29, 2; Μέμνωνι fr. 128: 42, 17;

Μυρμιδόνι fr. 137: 5, 16; Μυσοῖς

*113, 5; Νεανίκοις *102, 13; Ξαν-

τρίαίς fr. 413: 108, 13; Ὅπλων κρίσει

*39, 7; (Περραιβίειν) fr. 186: 154, 21;

Προμηθεῖ v. 90: 137, 17; 224: 94,

16; 490: 43, 15; (Σεμέλῃ) fr. 222:

100, 10; Τοξότιν fr. 241: 41, 11

Ad. fr. 283: 117, 6; 290: 15, 7; 291:

38, 28; 292: 61, 21; 293: 65, 1;

294: 71, 18; 334: 36, 24; 342: 117, 1;

411: 76, 13

Vgl. *47, 12; *64, 7; *86, 25; *88, 7;

*96, 15; vgl. 56, 18 (?)

ALEXIS (Kock)

²Αχαΐδι fr. 31: 18, 11; Λημνία fr. 134: 140, 1

Ad. fr. 223: 120, 10; 345: 62, 5

Vgl. *122, 20.

ALKAIOS (Lyr.)

fr. 121 B¹: 28, 17; vgl. 32, 12

ALKAIOS (Kom.)

Γανυμήδη fr. 3: 44, 19; Κωμωτραγωδία

fr. 21: 39, 8 u. 14

AMEIPSIAS

Μοιχοῖς fr. 13: 125, 8; 14: 136, 3

Ad. fr. 29: 63, 18; 30: 107, 3; 31:

136, 21; 32: 142, 14

Vgl. *143, 4

ANAKREON

ἐν α': *123, 11

fr. 137 B¹: 69, 7

Vgl. *111, 20.

ANAXANDRIDES

Ἐλένη fr. 12: 5, 23

Ad. fr. 73: 62, 3

Vgl. *127, 25

ANAXILAS

fr. 41: 148, 28

ANDOKIDES

I 29: 151, 25; 62: 125, 19

ANONYMES CITAT (vgl. auch Komiker, Tragiker)

6, 8; 20, 15; 52, 1; 56, 11; 63, 15; 78,

1; 78, 2; 80, 19; 88, 15 Note; 99, 6;

110, 7; 126, 25; 142, 20; 152, 3;

156, 17; 156, 19

1) Die im Berliner Fragment neuen Citate sind durch einen Stern hervorgehoben, Titel, die im Text nicht angeführt werden, sind in runde Klammern geschlossen.

ANTIMACHOS

fr. 23: 33, 26; 96: 124, 2

ANTIPHANES

fr. 310: 82, 8 Note; 311: 87, 25 Note

ANTIPHON, Redner (Blaß²)Tetral. Aß 7: 107, 23; Aγ 11: 19, 14;
Aδ 12: 141, 17fr. 7 Bl.: 42, 12; 8: 77, 25; 60: 152, 9;
62: 67, 15; 68: 56, 3

ANTIPHON, Sophist

fr. 80: 29, 6; 84: 119, 1; 85: 136,
21; 86: 153, 23; 97: 37, 18; 99:
21, 4; 100: 6, 6; 106: 110, 26; 111:
40, 3; 112: 126, 19; 141: 19, 11

Antiph. fragm. ambigua (Blaß)

143: 34, 22; 144: 31, 17; 31, 8; 146:
58, 18; 147: 62, 25; 148: 89, 15

Vgl. *66, 5; *87, 25

APION

3, 27

APOLLODOROS

fr. 211: 71, 2

APOLLONIOS

ἐν τῷ περὶ Δελφῶν: *100, 12

ARAROS

(Ὑμεναίω) fr. 17: 111, 4

ARCHILOCHOS

*64, 7

ARCHIPPOS

Ἡρακλεῖ γαμοῦντι fr. 10: 67, 19; Ἰχθύει
*154, 5

Vgl. *53, 13; *122, 28; *126, 4

ARGIVER

30, 17

ARISTARCHOS

*37, 7; *116, 20

ARISTOPHANES (Bergk, Kock)

Αἰολοσίκωνι fr. 2: 21, 9; Ἀμφιράω

*142, 1 Ἀναγύρω *106, 19; *108, 15;

Ἀχαρνέοι v. 299: 123, 18; 309:

12, 4; 489: 13, 2; 517: 126, 3; 879:

49, 18; 907: 76, 1 u. 12; Βατράχοις

v. 146: 36, 25; 177: 107, 4; 360:

128, 17 Note; 471: 52, 24; 775: 149,

10; 838: 43, 25; Γεωργοῖς *48, 10;

Γῆρα fr. 132: 79, 24; *39, 17; Δαι-

ταλεῖοι fr. 211: 45, 14; *137, 15;

Εἰρήνη v. 1: 54, 26; 70: 120, 21;

190: 95, 4; 202: 104, 22; 265: 73,

12; 396: 16, 9; 415: 88, 5; 420:

35, 11; 935: 94, 4; Εἰρήνη δευτέρᾳ

fr. 299, 3: 104, 22; Ἐκκλησιαζούσαις

v. 540: 73, 11; 818 (?): 155, 2;

Θεσμοφοριαζούσαις v. 2: 80, 23; 282:

105, 6; 902: 145, 17; Θεσμοφορια-

ζούσαις δευτέραις fr. 324: 83, 18;

326: 148, 9; Ἰππεῦσι v. 81: 127, 5;

445: 76, 4; 895: 152, 10; Κωκάλω

*145, 1; Λυσιστράτη v. 286: 95, 10;

398: 62, 4; 403: 80, 1; 485: 69, 24;

881: 40, 7; 885: 12, 12; Νεφέ-

λαις v. 321: 149, 14; 595: 99, 4;

776: 148, 1; 1203: 104, 24;

1323: 96, 9; Νήσοις *91, 5; *97, 22;

Ὀλκάειν fr. 410: 28, 26; Ὀρνι-

ειν v. 685: 88, 11; 1227: 62, 18;

Πελαργοῖς *100, 22; *103, 23; Πλούτῳ

v. 248: 115, 11; 673: 39, 16; 823:

63, 3; Πολυῖδω fr. 454: 120, 9;

(Προάγωνι) fr. 470: 149, 26; Ταγην-

ισταῖς fr. 506: 75, 12; Τελεμηρεσθι

fr. 533: 84, 10; Φοινίκαις fr. 560:

58, 1

Ad. fr. 594: 12, 22; 661: 80, 23 Note;

709: 29, 3; 736: 30, 11; 737: 35, 7;

738: 37, 7 Note; 740: 72, 16; 741:

82, 8; 742: 107, 4; 745: 135, 21;

746: 143, 3; 927: 28, 20

9, 7; *62, 6; *62, 23; 65, 3 (?); *86, 7;

*88, 16; *91, 21; *92, 10; 95, 4 (?);

*98, 7; *104, 22; *106, 16; *113, 16;

*122, 8; *137, 3; *140, 21; *149, 5;

*155, 19

Falsch: 90, 14. Zweifelhaft 133, 7

ATTICISTEN

41, 21, vgl. Apparat

AZOTIER (Asdotier)

83, 14 vgl. Apparat

AUTOKRATES

fr. 3 K.: 12, 20

BION (Prokonnesier)

19, 4 (vgl. Wentzel Nachr. d. Ges. d.

Wiss. 1896 S. 321, 23 Note)

BÖOTIER

94, 22

BOETHOS

ἐν τῇ τῶν λέξεων συναγωγῇ *148, 19

CHALDÄER

48, 21

CHARISIOS

πρὸς Σωκράτην *147, 17

CHIONIDES

Ἡρωει fr. 2: 20, 17

CHRYSIPOPOS

fr. 158 Arn.: 70, 15

Vgl. *46, 16

DEINARCHOS

fr. III 1 S.: 45, 16; VI 3: 146, 19;

- XIV 1: 92, 17; LXXXIX 4: 39, 27;
LXXXIX 6: 107, 19; LXXXIX 8:
146, 9
- DEINOLOCHOS
fr. 9 Kaibel: 34, 22
- DEMAGORAS, Samier
fr. 3: 77, 13
- DEMETRIOS, Skepsier
33, 25; 60, 6
- DEMOKRITOS
fr. 298 Diels: 3, 5; vgl. *106, 29
- DEMONAX
*45, 3
- DEMOSTHENES
II 10: 146, 10; IV 36: 32, 8 und (citirt
Φιλίππων δ'): 132, 22; VII 11 (citirt
Φιλ. ζ'): 72, 18; VII 32 (citirt Φιλ.
ζ' εἰ γνήσιος): 72, 24; VIII 66: 33, 9;
X 15: 31, 13; XVIII 6 (?): 64, 23
II (citirt περί στεφ.): 129, 5; 18 (?):
67, 10; 129 (ὕπερ Κτησ.): 127, 19;
131 (?): 104, 3; 160 (?): 135, 17;
219 (ὕπερ Κτησ.): 124, 23; 250: 35,
20; XIX 2: 137, 14; 27 (?): 35, 19;
36 (?): 110, 8; 39: 122, 21; 155:
137, 5; 186: 34, 21; 195: 72, 21;
237; 70, 1; 261: 152, 2; 305: 71, 7;
XX 46: 144, 24; 145, 26; XXI 17:
31, 19; 43: 48, 1; 51: 26, 3; XXII
20: 131, 23; 70 (?): 147, 11; XXIII
72: 47, 3; 48, 5; 120: 72, 22; 168:
81, 25; XXIV 53: 116, 22; 129: 15,
2; 178 (?): 147, 11; XXV 47: 121,
11; 52: 141, 25; 95: 141, 16; XXXIII
9: 121, 24; XXXIV 6: 105, 1; XXXV
25: 145, 6; XXXVI 25: 155, 13;
XXXVII 24: 62, 24; 59: 48, 3;
XXXVIII 22: 47, 2; XLIII (citirt
περί Ἀγνίου κλήρου) 57: 135, 22;
63: 135, 24; XLVIII 25: 141, 14;
L 57: 128, 27; LIV 1 (?): 154, 2; 4: 62,
21; 92, 1; LVI 25: 130, 3; LX (citirt
ἐπιταφίῳ εἰ γνήσιος) 28: 45, 18; LXI
II: 139, 16; Epist. II II: 66, 8; 14 (?):
128, 23
fr. 2 S.: 15, 4; 50: 51, 9
Vgl. πρὸς Ἀλέξανδρον (?): 128, 23;
περί στεφάνου (falsch): 132, 7; vgl.
152, 15
Vgl. *115, 26; *123, 17
- DIDYMOS
ἐν τροπικῇ λέξει Schm. p. 23: 9, 18;
ἐν τραγικῇ λέξει Schm. p. 86: 38, 26;
ὅπου. εἰς Od. 9. Schm. p. 185: 81,
2; vgl. *60, 16; sed. dub. fr. 1 Schm.
p. 401: 71, 3 Note; vgl. *90, 22
- DIAGENIANOS
1, 5; 3, 18; 37, 19; 134, 1 (?)
- DIOKLES
Μελίτται fr. 7: 39, 20
Ad. fr. 14: 23, 1
- DIONYSIUS, AELIUS
*148, 6
- DIONYSIUS, CASSIUS
48, 27, vgl. Note
- DIONYSIUS, Milesier
53, 22, vgl. Note
- DIPHILOS
Ἀμαστρίδι fr. 10: 40, 21; Τελεσίᾳ fr.
79: 98, 1
Ad. fr. 122: 65, 12; vgl. auch *40, 1;
*92, 11
- DORIER
4, 18; 26, 11; 42, 2; 44, 9; 53, 6
- DOROTHEOS
92, 9 vgl. Note; 99, 18 Note
- DURIS
fr. 62 M.: 125, 18; fr. 75: 28, 7
- EIRENAIOS
*49, 17
- EMPEDOKLES
fr. 47 Diels: 17, 6
- EPICARMOS
fr. 20 Kaibel: 46, 10; vgl. auch 84, 4
- EPIKUREER
62, 3
- EPILYKOS
Κωραλίσκω fr. 5: 149, 26; *99, 10
- EUBULOS
Δανάη *137, 1; Πεντάθλω *100, 17
- EUDOXOS
53, 23
- EUPHORION
*77, 7; *96, 23
- EUPOLIS
Αἰζίν fr. 2: 44, 15; 21: 112, 22; 22:
134, 8; Ἀστρατεύτοις *48, 9; *127, 10;
Αὐτολύκω 50: 129, 13; 52: 90, 15;
61: 124, 18; *91, 20; Βάπταις 68:
78, 6; *107, 12; *135, 15; Δήμοις
105: 107, 14; 119: 16, 6; Κόλαξι
317: 146, 25; Πόλεσι 220: 135, 28;
221: 138, 1; 394: 109, 8; *97, 25;
Ταξάρχαις 258: 83, 20
Ad. 309: 140, 13; 314: 119, 11 vgl.
Einl.; 375: 64, 26; 376: 129, 22;
395: 121, 4
*88, 4; *109, 8; *140, 16; *141, 3;
*143, 1

EURIPIDES (Nauck)

Αἰγεί *138, 18; *141, 10; Ἀλκῆστιδι v. 907: 75, 14; Ἀλκμήωνι fr. 71: 51, 8 Note; *39, 8; *146, 27; Ἀνδρομάχη v. 204: 88, 15 Note; 260: 53, 5; 470: 66, 5; 593: 33, 4; 1249: 122, 21; Ἀνδρομέδα fr. 156: 90, 20; *89, 16; Αὐτολύκω *127, 1; (Δίκτυϊ) fr. 334, 4: 65, 20; Ἐκάβη v. 42: 35, 15; 607: 62, 1; 766: 143, 27; Ἐρεχθεῖ *128, 22; *132, 24; Ἡρακλεῖ v. 318: 34, 24; 1256: 119, 16; 1274: 101, 20; 1275: 15, 10; Ἡρακλείδαϊς 75: 86, 13 Note; Θησεῖ *89, 17; Θυστή *89, 18; Ἰκετίαν v. 1178: 16, 27; Ἰφιγενεία ἐν Αὐλ. v. 317: 66, 17; Ἰφιγενεία ἐν Ταυρ. 634: 138, 20; Ἰωνι v. 186: 26, 5; 453: 130, 16; Μηδεία v. 638: 66, 10; 670: 35, 28; 758: 3, 7; Ὀρέστη v. 509: 145, 9; 903: 43, 16; Πολυίδω *48, 18; Πρωτεσίλῳ *95, 15; Σθένεβοῖα *42, 21; Τρωάδι v. 32: 61, 1; 1006: 145, 4; (Φοίνικι) fr. 818: 93, 24
Ad. fr. 867: 27, 2; 868: 31, 5; 869: 35, 22; 870: 52, 23; 871: 52, 24; 53, 3, vgl. Einl.; 872 u. 873: 63, 7; 874: 72, 1; 1095: 54, 5; 1097: 154, 4; 1114: 21, 26 Apparat; 1122: 18, 21; 1123: 74, 23; 1124: 78, 18
*66, 7; *90, 3; *91, 18; *103, 17; *107, 5; 122, 20 (?); *139, 14; 151, 5 (?); *151, 22; *155, 22
Vgl. auch 6, 3; 8, 24 vgl. Apparat; 88, 15 vgl. Apparat

HEGESANDROS

περί ὑπομνημάτων 77, 13

HEKATAIOS

fr. 143: 53, 21

HELIODOROS

82, 1; 119, 19

HELLANIKOS

ἐν α' Ἀνθίδος fr. 101: 53, 22

fr. 177: 104, 20; 179: 41, 24

Vgl. *132, 20

HERMIPPOS

Ἀθηναῖς γοναῖς fr. 5. 6: 139, 4; Ἀρτο-

πώλει fr. 8: 16, 10; Θεοῖς fr. 77:

136, 16; *98, 8; Φορμοφόροις fr.

63, 20: 90, 26

Ad. fr. 80: 53, 6; 84: 30, 13; 85: 62,

28; 86: 135, 22

Vgl. *34, 3

HERODIANOS

29, 17; 38, 7; *48, 16; *90, 5 u. 10;

*97, 7; falsch 113, 22

Reitzenstein, Lexikon des Photios.

HERODOTOS

I 37: 43, 13; 66: 129, 2; 67: 9, 15; 150, 7; 80: 128, 15; 91: 88, 2; 180: 51, 2; II 142 (citiert ἐν α'): 141, 9; III 61: 64, 24; 131: 63, 24; 147: 113, 22 Note; IV 58: 143, 6; 64: 64, 11; 189: 45, 22; V 25 (citiert ἐν α'): 141, 7; VI 61: 15, 26; VII 88 (oder 133): 129, 17; VIII 93: 64, 25; 110: 107, 24; IX 2: 89, 1

HESIODOS

Op. 590: 93, 16

HIERONYMOS

περί τραγωδοποιῶν fr. 5 Hiller: 108, 25

HIPPOKRATES

Epid. VII 122 Li.: 56, 16

HIPPOSTRATOS

5, 6

HOMEROS

A 541: 49, 2; 567: 3, 23; B 88: 49, 8; 400: 49, 1. 6; Δ 56: 151, 1; E 289: 52, 25; 352: 81, 2; 887: 36, 11; Z 211: 51, 15; I 214: 81, 9; 313: 79, 9; 563: 77, 7; Λ 155: 3, 14; 6, 7; 816: 3, 3; N 6: 6, 2; 8, 3; O 14: 3, 16; Π 498: 111, 19; Υ 156: 156, 13; Φ 79: 83, 22; 221: 16, 1; Ψ 270: 101, 3; 273: 28, 10; 422: 88, 8; 502: 49, 5

α' 10: 93, 3; 210 (?) 107, 1; β 258: 3, 5; δ 824: 88, 13; ε 53: 25, 19; 311: 14, 7; η 11: 64, 24; ι 134: 49, 4; λ 127 (?) 79, 10; μ 104: 120, 28; c 130: 60, 14; 333: 81, 1; χ 5: 4, 10

Vgl. auch 20, 23; 29, 14; 48, 20

HYPEREIDES (Blaß)

κατὰ Δημοσθένους col. IX 25: 143, 14;

*116, 24; ὑπὲρ Λυκόφρονος § 16:

125, 24; κατὰ Ἀθηνογένους § 3: 21, 26

κατὰ Πατροκλέους: 33, 2 u. 5

fr. 70 Bl.: 21, 21; 72: 134, 23; 77:

77, 27; 113: 125, 16; 116: 61, 15;

122: 61, 9; 150: 21, 12; 151: 123, 1;

174: 133, 14; 220: 14, 8; 224: 84,

11; 229: 146, 10

Vgl. 8, 24; *148, 26

ION

Ἀλκμήνη *47, 17; Ἀργεῖοις *113, 3;

Τεύκρῳ fr. 34: 47, 15; Φοίνικι *47,

16; *98, 13

Vgl. *89, 19; *89, 24; *99, 5; *121,

2; *143, 26

Ἐπιδημίαϊς *40, 27

IONIER

42, 3; 51, 2; 87, 23; 88, 3; 106, 14;
109, 6; 111, 18; 139, 4; 156, 13

ISAIOS

fr. 27: 85, 24; 52: 107, 28; 67: 21, 1;
78: 145, 29; 125: 93, 1; 139: 14, 19;
141: 36, 22; 144: 107, 24; 145: 109,
27

Vgl. *133, 8

ISOKRATES

II 33: 61, 14; IV 91: 28, 15; V 11:
131, 15; 27: 156, 27; 66: 112, 5;
IX 66: 33, 9; 116, 22; XII 2: 148,
7; 18 (citiert ἐν τῷ πανηγυρικῷ) 14,
17; 31: 127, 6; XV 183 (? 302 ?):
28, 14; XIX 30: 29, 12

ISTROS

fr. 15; 47, 10; 53: 94, 7

KALLIAS

Πεδήταις *86, 18

KALLIMACHOS

fr. 1: 69, 13; 323: 3, 2

KALLISTHENES

fr. 48: 107, 29; 49: 120, 4

KANTHAROS

Τηρεῖ fr. 5: 40, 19; *87, 3; *98, 23
Ad. *141, 5

KLEARCHOS

*36, 6; *46, 17

KLEIDEMOS

Ἀτθίδι 31, 6; *47, 22

KOMIKER

9, 22; 15, 20; 16, 17; 24, 21; 29, 11;
32, 16; 44, 2; 46, 15; 54, 18; 78, 2;
87, 4; 92, 5; 99, 6; 107, 15; 119,
13; 136, 3; 142, 20; 152, 3 Note

KRATES

Γεῖτοσι *109, 3; Ἡρωσι fr. 9: 39, 18;
10: 129, 13; Λαμῖα *127, 1; Παιδιαῖς
fr. 24: 79, 14

Ad. fr. 45: 128, 16; vgl. *122, 27;
145, 28

Zweifelhaft 155, 12

KRATINOS

Ἀρχιλόχοις *100, 20; Βουκόλοις fr. 19:
126, 12; 20: 134, 4; Διδασκαλίαις
36: 121, 6; Διονυσιαλεξάνδρῳ 45:
138, 7; *53, 17; Δραπέτιςιν 62: 14,
23; 63: 130, 1; (Εὐνείδαις) 67: 99, 4;
Θράτταις 310: 94, 22; Νόμοις 126:
58, 19; 128: 85, 8; Ὀδυσσεύδι 145:
43, 20; Πανόπταις *120, 23; Πλούτοις
167: 116, 17; (Πυλαῖα) 171: 96, 21;
(Σεριφιόις) 214: 94, 11; Τροφονίῳ

218: 54, 10; 221: 52, 6; Χείρωσι
238: 12, 16; 244: 55, 16; Ὠραῖς
386: 144, 17; *109, 16; *129, 13;
*135, 2; *147, 24

Ad. 284: 63, 25; 339: 44, 14; 343:
140, 9; 355: 131, 20; 357: 155, 16;
373: 17, 13; 374: 25, 4; 376: 35, 6;
379: 54, 6; 380: 70, 8; 384: 119,
9; 385: 144, 1; 387 (?): 155, 12

Vgl. 23, 6; 32, 4; *37, 1; *64, 4; *66,
20; *88, 22; *111, 24; *120, 24; *122,
4; *137, 8; *140, 19; *143, 24

KRETER

20, 23; 32, 10; 119, 22

KRITIAS

fr. 1, 9 B⁴: 73, 3

KYPRIER

35, 14

KYRENÄER

92, 19; 119, 3

LAKONIER

48, 22; 77, 9; 98, 17

LESBIER

92, 13

LYKOPHRON

Al. 31: 44, 8

LYKURGOS

fr. 23 S.: 45, 21

LYSIAS

VII² 28: 37, 20; XII 12: 63, 2; XXIV
26: 34, 18

fr. 8 Sauppe: 56, 4; 24: 89, 14; 62:
107, 19; 73: 32, 22; 74: 47, 1; 100:
99, 28; 103: 30, 14; 188: 61, 10;
299: 135, 25; 302: 152, 9 u. 22

Vgl. ἐν Τραπεζιτικῇ *143, 22; περὶ
Δικαιογόνους κλήρου πρὸς Γλαύκωνα
*147, 27

*Vgl. *143, 24. 25.

MENANDROS

Ἀλιεῦσι fr. 15: 136, 6; 26 (?): 135, 16;
Ἀνατιθεμένη 34: 73, 27; Ἀπίστῳ 64:
7, 4; Ἀφροδίτῳ 87: 73, 21; Ἐπι-
τρέπουσι *83, 3; Ἡρω 213: 115, 20;
Θαῖδι 11, 6; Θεοφορουμένη *118, 1;
Θετταλῇ 229: 135, 27; *91, 23; Θρακυ-
λέοντι 243: 135, 26; Θυρωρῷ *108,
5; Κανηφόρῳ 254: 144, 20; 256:
52, 10; Καρίνῃ 258: 83, 6; Κεκρυ-
φάλῳ 273: 54, 29; Κόλακι Oxyrh. Pap.
III 409 v. 56: 122, 20; Μέθῃ 321: 34, 2;
322: 79, 12; Μεσσηνίᾳ 30: 149, 23;
Μισουμένῳ 339: 156, 4; Ὀμοπατρίῳ
362: 83, 17; Ὀργῇ 990: 70, 4; *71,

15: Παιδίφ 371: 73, 9; Παρακαταθήκη 388: 63, 4; Περικειρομένη 862: 71, 13; Περινθία 393: 5, 24; Πλοκίω 403, 6: 88, 22 Note; Προγαμοῦντι 11, 5; Πωλουμένοις 11, 2; Ραπιζομένη 429: 134, 12; 435: 137, 9; Σικυννίω 438: 7, 2; 440: 11, 10; Συναριστώσαις 451: 55, 2; 453: 13, 15; Τίτθη 461: 57, 14; Ὑμνιδι 476: 56, 23; 57, 16; Ὑποβολιμαίω 491: 92, 3; *100, 24; Χήρα 513: 144, 21; 516: 110, 9; Ψευδερρακλεί 520: 6, 24
Ad. fr. 616: 63, 4; 965: 24, 13; 966: 65, 24; 984: 30, 22; 993: 124, 4
Vgl. 9, 5; 33, 3; *88, 13; *114, 4; *126, 1
MENEKRATES
Μανέκτορι *145, 13
MNASEAS
fr. 2: 40, 9
NIKARCHOS
περὶ Ἰουδαίων 83, 12
NIKOCHARES
Γαλατεία *115, 27
Ad. fr. 16: 39, 1; 18: 71, 10; 19: 38, 5; 20: 129, 15
Vgl. *92, 6; *120, 25
NIKOLAOS
fr. 2 Kock: 62, 7
NIKOMACHOS
Ἀλεξάνδρω *89, 22
Ad. fr. 1 Nauck: 39, 3; 2: 16, 4
Vgl. *53, 15; *137, 3
NIKOSTRATOS
Παρακολυμβήσῃ *91, 26
Ad. fr. 37 Kock: 34, 2
Vgl. 5, 6 Note
NYMPHODOROS
fr. 22 M.: 45, 22
PERSER
10, 22
PHEREKRATES
Ἀγρίοις fr. 186: 69, 17; *102, 19; Ἀνθρωφερρακλεί *145, 24; Αὐτομόλοις 24: 58, 2; 29: 22, 10; *120, 16; Γραυεί 34: 40, 17; 35: 111, 14; Δουλοδιδασκάλῃ 46: 139, 22; 47: 125, 11; *113, 1; Ἰπνῷ 65: 80, 3; Κοριαννοί 73: 65, 14; 74: 142, 23; 75: 34, 5; 76: 151, 3; Κραπατάλοις 82: 89, 5; 86: 136, 1; 87: 26, 1; Μυρμηκανθρώποις 117: 45, 26; *98, 15; *131, 19; Πετάλῃ 137: 54, 27; Τυραννίδι *133, 26
Ad. fr. 157: 25, 17; 162: 62, 15; 170:

35, 8, 12; 180: 122, 6; 196: 26, 24; 197: 30, 12; 198: 35, 4; 199: 63, 13; 201: 78, 24; 202: 97, 9; 203: 135, 21

Vgl. *122, 27; *123, 18; *125, 27; *127, 27; *129, 10; *144, 11; *145, 25; *146, 26

PHILEMON

Μύστιδι *97, 27; Πτερυγίῃ fr. 66: 40, 19

PHILETAIROS

Μελεάγρῳ fr. 11 Kock: 94, 20

PHILETAS

48, 16 vgl. Note

PHILISTOS

*88, 12

PHILOCHOROS

περὶ ἡμερῶν fr. 170: *105, 15

fr. 68: 34, 19; 145: 133, 15; 161: 84, 21; 180: 77, 12

PHILON

Vita Moys. I 27 Cohn: 10, 13

PHILONIDES

Κοθόρνοις *143, 9

Vgl. 41, 9

PHILYLLIOS

Αἰγεί fr. 2: 116, 3

Ad. fr. 28: 84, 18

PHÖNICIER

35, 14; 83, 15

PHRYGER

38, 7

PHRYNICHOS, Grammatiker

11, 26; 16, 20; 41, 15; *48, 15; 53, 9; 63, 10; 65, 21; 67, 2; 68, 20; 68, 26; *94, 17; *98, 7 (?); *98, 11; *101, 9; *101, 12; *104, 18; *116, 2; 129, 25; *140, 14; *140, 24 (?); 145, 16

PHRYNICHOS, Tragiker

*88, 6; *152, 16 (?); *154, 7

PHRYNICHOS, Komiker

Κωμασταῖς *141, 20; Μονοτρόπῳ fr. 18: 32, 25; 30: 100, 14 Note; Ποα-
στρίαῖς *113, 7; Τραγωδοῖς *118, 26
Ad. fr. 89: 143, 7

Vgl. 98, 7 (?); *118, 10; 122, 4 (?); *140, 24 vgl. Note; 148, 1 (?)

PINDAROS

Ol. 13, 13: 88, 19; ὕμνοις fr. 46 Schr.: 24, 16; ἐν σκολίοις 41, 1; fr. 270 B⁴ Schr.: 5, 7

Falsch angeführt 132, 7

- PLATON, Philosoph
 Γοργία: 447 a: 74, 17; 450 b: 152, 22
 Ἐπιστολαί: III 318 e: 66, 6; VII 351 e: 85, 26; ἐν ἐπιστολαῖς (?) 11, 28;
 Θεαίτητος: 144 b: 151, 19; 152 a: 128, 28; 171 d: 86, 1
 Κρίτων: 50 e: 149, 11
 Μενεξένω 249 d: 63, 3
 Νόμοις: I 663 c: 151, 9; II 662 b: 154, 16; III 679 b: 120, 5; 681 a: 53, 24; 689 a (?) : 85, 28; 694 e 15, 11; IV 724 b: 117, 23; VI 752 a: 59, 25; 757 e (citirt ἐν γ'): 8, 21; 768 b: 66, 4; 30, 26; 781 b: 63, 23; 66, 14; VII 796 b: 43, 21; 814 e: 126, 28; 823 e: 54, 4; 824 b: 111, 7; VIII 834 c: 6, 14; 845 a. b: 24, 25; IX 871 b: 135, 25; XI 919 d: 129, 4; XII 956 b: 10, 3; 962 c: 144, 10
 Παρμενίδης: 126 a: 42, 9; 130 d: 8, 1
 Note
 Πολιτεία: I 337 a: 131, 12; II 362 a: 121, 1; 364 c: 59, 13; πολ. γ.?: 38, 22; IV 437 c: 6, 16; V 450 d: 20, 11; 456 a: 43, 10, 12; X 604 e: 11, 27; 616 c: 17, 25; 108, 9 Note
 Πολιτικῶ: 266 a: 14, 15; 273 e: 16, 26; 275 c: 15, 13
 Πρωταγόρας: 311 c: 11, 15; 332 d: 115, 22
 Σοφιστῇ: 231 e (?) : 104, 1; 252 a: 122, 19
 Συμπόσιω: 173 b: 137, 27; 183 a: 146, 21; 197 d: 35, 17; 198 a: 29, 4; 217 d: 35, 26
 Τιμαῖω: 25 d: 31, 18; 33 a: 16, 28; 74 d: 38, 18
 Φαίδρω: 230 b: 20, 19; 102, 8; 273 b: 127, 4
 Φαίδωνι (citirt περὶ ψυχῆς): 57 a: 42, 9; 60 a: 135, 1; 60 b: 112, 17; 80 b: 31, 15; 84 c: 149, 6; 87 a: 149, 11; 106 e: 30, 23; 111 c: 62, 23; 117 d: 11, 22
 Χαρμίδης: 153 d: 29, 19; 155 b: 121, 26
 Vgl. 81, 25; 105, 4
 PLATON, Komiker
 (Ἀδώνιδι) fr. 4: 35, 5; Γρυψίν 16: 44, 1; Διὶ κακουμενῶν *105, 8; Ἑλλάδι *88, 14; Ἑορταῖς 34: 101, 19; Λατῶ *89, 26; Μενελάω 76: 14, 18; Μετοίκοις *105, 7; Νυκτὶ μακρᾷ 83: 78, 4; Πεισάνδρῳ 98: 62, 12; *148, 27; Σκευαῖς 131: 107, 5; Σοφισταῖς *115, 1; *131, 15; *145, 18; Φάωνι 202: 112, 26
 Ad. fr. 225: 50, 24; 226: 63, 14; 227: 69, 15; 228: 78, 22
 Vgl. *19, 24; *36, 15; *42, 7; *50, 15; *88, 7; *89, 19; *100, 9; *113, 16; *118, 20; *148, 3 (vgl. auch 105, 4?)
 POLEMON
 ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον fr. 57 Preller: 147, 3; 65: 38, 12
 POLLION (Polemon?)
 *156, 11
 POLYZELOS
 Διονύσου γοναῖς *87, 2
 POSEDIPPUS
 fr. 39 Kock: 40, 2
 PRAXIPHANES
 38, 2
 RHETOR, anonym
 126, 25
 RHINTON
 fr. 28 Kaibel: 19, 8
 RÖMER
 22, 12
 SANNYRION
 Δανάη *145, 15; vgl. *107, 6
 SAPPHO
 fr. 149 B⁴: 57, 24; vgl. 32, 13
 SELEUKOS
 *110, 6
 SICILIER
 19, 7
 SIKYONIER
 85, 20
 SIMONIDES
 Πεντάθλοισ fr. 12 B⁴: 77, 10
 fr. 229: 96, 17
 SINOPIER
 54, 9
 SOLON
 fr. 1, 2 B⁴: 20, 24
 ἐν Ἀέσιον: *126, 17; *64, 16; vgl. 24, 4
 SOPHOKLES (Jebb und Nauck)
 Αἶαντι v. 285: 68, 13; 388: 54, 5; Αἰγεί *64, 8; Ἀλεξάνδρῳ *86, 9; (Ἀλκμείωνι) fr. 105: 55, 5; (Ἀμφιαράῳ) fr. 112: 19, 18; Ἀντιγόνη v. 285: 101, 23; 608: 16, 25; 1027: 59, 14; Διονυσιακῶ fr. 174: 82, 19; (Ἑλένης ἀπαιτήσῃ) fr. 180: 124, 28; (Εὐρυκάει) fr. 204: 33, 8; Ἡλέκτρῃ v. 733: 114, 16; 1183(?) : 151, 17; 1394: 51, 16; Ἡρακλεῖ ἐπὶ Ταϊνάρῳ *12, 14; Θυέστῃ fr. 228: 94, 15 Note; 241:

80, 13; Ἰνάχω fr. 272: 116, 19; Κολχίαι fr. 315: 141, 12; Κρεούση fr. 330: 65, 19; fr. 331: 131, 17; *119, 6; (Λημνίαις) fr. 355: 153, 3; (Μάντεσι) fr. 363: 45, 4; Μελεάγρω *95, 23; (Μύμω) fr. 388: 123, 8; Ναυπλίω fr. 403: 144, 8; Ναυκικά fr. 407: 120, 28; Οἰδίποδι τυράννω v. 466: 37, 11; Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῶ v. 10: 5, 21; 872 (?): 96, 18; 1015 (?): 96, 10; 1106: 3, 8; Ποιμέειν *97, 6; (ΡΙζοτόμοις) fr. 493: 55, 25; Τραχινίαις v. 94: 52, 14; 770: 28, 21; (Τριποτολέμω) fr. 539: 103, 10 Not.; Τυνδάρω *89, 20; (Φαίδρα) fr. 623: 18, 19; Φιλοκτήτη v. 159: 101, 6; 231: 88, 1; 387: 66, 12 u. 16; Φιλοκτήτη ἐν Τροίᾳ *101, 21; Φρυξίν *151, 7

Ad. fr. 674: 36, 13; 675: 36, 18; 676 vgl. 39, 28; 677: 53, 13; 678: 62, 1; 679: 65, 16; 680: 66, 2; 826: 52, 17; 884: 13, 6; 885: 13, 28; 886: 26, 23; 887: 27, 20; 889: 30, 12; 892: 34, 9; 893: 38, 6; 894: 38, 14; 898: 61, 2; 899: 62, 27; 900: 65, 3; 64, 2; 901: 68, 27; 902: 73, 20 Note; 904: 75, 1; 905: 76, 13; 906: 78, 11; 909: 97, 19; 910: 105, 11; 952: 43, 4; 1014: 63, 27; 1015: 54, 4

Vgl. 13, 3; 16, 25 (?); *44, 17; *47, 20; *49, 18; *53, 11; *58, 9; 65, 20 (?); *68, 16; *88, 6; *89, 3; *89, 15; *94, 19; *95, 13; *95, 23, 24; *96, 15; *102, 17; *111, 1; *113, 16; *113, 21; *117, 7, 8; *125, 22; *126, 1; *136, 12; *137, 8; *138, 5, 6; *141, 11; *144, 11; 151, 17 (?); *153, 16; *155, 22; *156, 17

SOPHRON (Kaibel)

fr. 77: 41, 24

STRATTIS

Καλλιπιδῆ *97, 21

Ad. *92, 19; *99, 12; *120, 6; *152, 4; *155, 24

TELEKLEIDES

Ἀμφικτύοσις *143, 12; Ἠσιόδοις *105, 9; (Στεροίς) fr. 32: 97, 20

Ad. fr. 48: 68, 7; 52: 138, 4

TENEDIER

92, 15

THEOPHRASTOS

ἐν Ζ' φυσικῶν (?): 58, 6; ἐν τῷ περὶ λίθων (2, 3): 90, 18

THEOPOMPOS (Kock)

(Αλθαίᾳ) fr. 3: 59, 2; Εἰρήνη *49, 14; Πηνελόπη fr. 47: 16, 12

Ad. fr. 73: 53, 27; 81: 82, 16; 82: 135, 20; 83: 139, 10

Vgl. *104, 1

THESPIS (angeblicher)

53, 10

THESSALER

20, 22

THUKYDIDES

I 6: 131, 1; 13: 104, 26; 40 (?): 143, 18; 42: 96, 17; 59: 34, 11; 70: 118, 15; 87: 122, 23; 99: 115, 6; 118: 123, 17; 141: 135, 13; 143: 88, 27

II 24: 115, 15; 35: 131, 14; 40: 55, 26; 41: 12, 1; 44: 16, 28; 45: 116, 25; 50: 141, 5; 63: 125, 26; 65: 35, 16; 89, 8; 70: 78, 19

III 32: 145, 21; 37: 62, 5; 40: 145, 23; 45: 136, 22; 58 (citiert ἐν δ'): 144, 23; 84 (citiert ἐν δ'): 145, 22; 87 (citiert ἐν γ'): 132, 19

IV 48: 115, 14; 59: 149, 14; 67: 98, 21; 68: 74, 12; 95: 10, 4; 108: 64, 4; 111: 135, 9; 115: 135, 3

V 7: 115, 24; 18: 116, 17; 50: 28, 11

VI 6: 104, 2; 86: 135, 10; 92: 114, 18; 96: 78, 14; 100: 122, 5

VIII 19: 111, 16; 56: 56, 10; 83: 115, 24; 108: 110, 20

Falsch: 126, 11; 135, 6 u. 18; 149, 12

TIMAIOS

*53, 22

TIMOKLES

8, 22

TRAGIKER

5, 16; 12, 10; 13, 3; 37, 11; 38, 25; 43, 15; 71, 17; 101, 14; 102, 9; 151, 15

TROEZENIER

22, 26

XENOPHON (Dindorf)

Ἀναβάται: I 1, 8: 104, 17; I 7, 9: 88, 26; I 8, 1: 18, 2; 99, 8; III 1, 30: 111, 3; IV 2, 8: 131, 4; V 2, 10: 125, 3; V 4, 29: 143, 16

Ἀπομνημονεύμασι: II 1, 31: 136, 26; III 1, 1: 65, 23

Ἑλληνικοίς: I 1, 30: 114, 2; II 1, 22: 117, 9; IV 4, 9 (?): 88, 24; IV 5, 6 (?): 152, 16; VI 1, 13 (?): 128, 25

- Κύρου παιδεία: I 5, 10: 109, 15; 112, 12; I 6, 16: 59, 23; II 2, 26: 32, 6; II 3, 15: 28, 4; II 4, 3: 25, 24; II 4, 9: 13, 18; IV 4, 4 (?): 8, 18; V 4, 25: 145, 20; VI 1, 54: 27, 22; VI 4, 14: 88, 25; VII 1, 45: 107, 17; VII 5, 15: 134, 21; VIII 5, 1 oder 28: 129, 8; VIII 7, 22: 16, 26; VIII 8, 5: 39, 28; ἐν γ' (?) 137, 18; 147, 1
 Αγησιλάω 1, 4 (?): 31, 14; 1, 24: 13, 23; Αθηναίων πολιτεία 1, 19: 62, 22; Ἰέρωνι 1, 21: 19, 5; Ἱππαρχικῷ 1, 4: 106, 17; Κυνηγετικῷ 5, 4: 88, 12; Λακεδαιμονίων πολιτεία 2, 3: 151, 9; Οἰκονομικῷ 2, 11: 109, 4; 4, 2: 33, 12; 8, 3: 19, 6; Συμπόσιω 2, 2: 65, 9; 8, 15: 66, 10
 Zweifelhaft 128, 25; 135, 25; falsch 31, 17; 39, 28; 149, 6
 Vgl. auch 139, 7

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

**Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU**

